

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RULE OF THE AURORA KING

NISHA J. TULI

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

RULE OF THE AURORA KING

NISHA J. TULI

THIRTI EN CROWNS PRISS

AURORA KRALININ KURALI

Telif Hakkı © 2023 by Nisha J Tuli

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde kullanılan kısa alıntılar dışında, yazılı izin alınmadan hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz. Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, organizasyonlar, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bilgi için: <http://www.nishajtuli.com/> Kapak

tasarımı: Mibllart.com

ISBN 978-1-990898-05-1

10 9 8 7 6 5 4 3 2

Kendilerine çok vahŖi oldukları söylenen her kadına. Çok düşüncesiz. Çok fazla.

Hep öyle kalmanız dileğiyle.

İçindekiler

Yazarın Notu

Harita Tam

1. Birinci Bölüm

2. İkinci Bölüm

3. Üçüncü Bölüm

4. Dördüncü Bölüm

5. Beşinci Bölüm

6. Altıncı Bölüm

7. Yedinci Bölüm

8. Sekizinci Bölüm

9. Dokuzuncu Bölüm

10. Onuncu Bölüm

11. On Birinci Bölüm

12. On İkinci Bölüm

13. On Üçüncü Bölüm
14. Bölüm On Dört
15. On Beşinci Bölüm
16. On Altıncı Bölüm
17. On Yedinci Bölüm
18. On Sekizinci Bölüm
19. On Dokuzuncu Bölüm
20. Yirminci Bölüm
21. Yirmi Birinci Bölüm
22. Bölüm Yirmi İki
23. Yirmi Üçüncü Bölüm
24. Yirmi Dördüncü Bölüm
25. Yirmi Beşinci Bölüm
26. Yirmi Altıncı Bölüm
27. Yirmi Yedinci Bölüm
28. Bölüm Yirmi Sekiz
29. Yirmi Dokuzuncu Bölüm
30. Otuzuncu Bölüm
31. Otuzbirinci Bölüm
32. Bölüm Otuz İki
33. Otuz Üçüncü Bölüm
34. Bölüm Otuz Dört

35. Bölüm Otuz Beş
36. Otuz Altıncı Bölüm
37. Bölüm Otuz Yedi
38. Otuz Sekizinci Bölüm
39. Bölüm Otuz Dokuz
40. Kırkıncı Bölüm
41. Bölüm Kırkbir
42. Bölüm Kırk İki
43. Bölüm Kırk Üç
44. Bölüm Kırk Dört
45. Bölüm Kırk Beş
46. Kırk Altıncı
- Bölüm Teşekkür
- Ayrıca Nisha Yazar
- Hakkında

Yazarın Notu

Ouranos dünyasına tekrar hoş geldiniz! Umarım Lor'un hikayesine tekrar dalmak ve bundan sonra neler olacağını öğrenmek için sabırsızlanıyorsunuzdur.

Bu kitapta çok fazla kızgınlık ve özlem bekleyin ve belki de kitabı odanın diğer tarafına fırlatmak istediğiniz bir iki an? Üzgünüm ama endişelenmeyin, söz veriyorum her şeye değecek.

İçerik uyarıları 1. kitapla hemen hemen aynı, ancak incelemek isterseniz nishajtuli.com adresindeki web sitemde bulabilirsiniz.

Tekrar teşekkür ederim!

Sevgiler,

Nisha

Birinci Bölüm

LOR

PRESENT DAY: THE AURORA

I Vazoyu tüm gücümle fırlatıyorum ve Aurora Prensi'nin kafasını kıl payı ısıkalıyorum. Darbeyi savuşturmak için kollarını kaldırdı ve vazo kırık porselen parçalarını ona fırlattı. Yakındaki bir masaya doğru hamle yapıp küçük bir kristal tabağı kapmaya çalışıyordum ki üzerime geldi, iri bir eli bileğimi kavradı ve diğeri boğazımı sardı. Çarpmanın etkisiyle homurdanmama yetecek bir güçle beni duvara doğru itiyor.

"Kes şunu," diye tıslıyor, yüzü tehlikeli bir şekilde benimkine o kadar yakın ki nefesinin sıcaklığını dudaklarımda hissediyorum. Yatak odamın - hayır, *hapishanemin*- içinde, Aurora'nın en uzak köşelerinde, Boşluk'un ortasında bir yerde bir evde duruyoruz. Dışarıda dağlar ve yıldız nehirleri ve gökkuşağı renk şeritleriyle dolu sonsuz bir gece yarısı gökyüzü var.

Amya ve Mael neredeyse beş hafta önce beni Aphelion'dan kaçırdılar ve gitmeme izin vermayerek beni burada tuttular. İlk başta beni Nostraza'ya geri göndereceklerini düşünmüştüm ama kaderim bundan daha karmaşık olmaya devam ediyor. Bunun yerine, beni bu gösterişli odaya tıktılar ve bana sorular sormaktan vazgeçmiyorlar. Kaçışımın lojistiğini sayısız kez düşündüm ama nereye gideceğimi bilmiyorum. Etrafımız ölümcül bir orman ve daha da ölümcül dağlardan başka bir şeyle çevrili değil.

"Bana Willow ve Tristan'ı getirene kadar sana hiçbir şey söylemeyeceğim," diyorum bininci kez, belki de artık milyonuncu kez. Haftalar önce saymayı bıraktım.

"Sorularıma cevap verene kadar olmaz. Seni konuşturmanın yollarını biliyorum, Mahkûm," diyor Nadir, dişlerini göstererek, o karanlık ve rahatsız edici auroralı gözleri öfkeyle parlıyor. Renkler irislerinde dönüyor, etkisi neredeyse hipnotize edici. Daha yakına eğiliyor, aramızda sabit bir öfke duvarından başka bir şey kalmıyor. Yakınlığına tepki olarak tenim seğiriyor, sanki kurdeleler kanımın içinde kayıyor.

"O zaman yap," diye karşılık veriyorum. Haftalardır beni tehdit ediyor ve onu sözlerini yerine getirmekten alıkoyan şeyin ne olduğundan emin değilim. Bu yüzden onu zorlamaya devam ediyorum, çıldırtmaya çalışıyorum. Ne kadar ileri gidebileceğimi merak ediyorum.

Söylediklerimde ciddiydim. Bir şeyler bildiğini *düşünüyor* ve belki de şüphelerinde haklı, ama kardeşlerimin hayatta olduğunu öğrenene kadar hiçbir şeyi doğrulamayacağım.

O zaman bile, bu prens benden bir şey alacağını sanıyorsa hayal görüyor demektir.

Çenesi sıkılıyor, ama gözlerinde bir tereddüt titreşimi var, o kadar hızlı ki hayal edip etmediğimden emin değilim.

"Yap şunu," diye alay ediyorum, çünkü boğazımı sıkıca kavırıyor, baskı tehlikeli sınırlara dayanıyor.

Ona dik dik bakıyorum, korkumu görmesine asla izin vermemeye kararlıyım. Beni asla kıramayacak.

"Beni nasıl konuşturacağını göster bana, ey kudretli prens. Söz veriyorum, daha önce atlatmadığım hiçbir şey yapamazsın."

"Nadir, kes şunu," diyor Amya odaya girerken, onaylamayan bakışlarıyla beni duvara yapıştırdığını izliyor. "Bunu ona yapamazsın."

Nadir öfkeli bakışlarını kız kardeşine çeviriyor ama o gözünü bile kırpmıyor. Kardeşinin ruh hallerine karşı çoğunlukla bağışık olduğunu öğreniyorum ve ondan bazı ipuçları istemek için zihinsel bir not alıyorum.

Dar siyah deriyle kaplı bacaklarını ortaya çıkaran uzun siyah bir etek ve önden menekşe rengi dantellerle bağlanmış kolsuz bir korse giyiyor. Parmaksız dantel eldivenler ellerini süslüyor ve renk renk siyah saçları başının her iki yanında iki dağınık topuz halinde sabitlenmiş.

Siyah kadife bir koltuğa oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, az önce yarıda kestiği sahnenin koşullarına rağmen tamamen rahat. Nadir ve ben birbirimize dik dik bakıyoruz, ikimizin de göğsü gergin ve öfkeli nefeslerle genişlerken ortam kıvılcımlanıyor.

"Nostraza'ya haber gönderdim," diyerek ikimizin de dikkatini ona doğru çekti.

"Amya," diye hırlıyor ve derimin altında hareket eden kordonlara benzeyen o tuhaf his yeniden dalgalanıyor.

Narin bir el kaldırıyor. "Merak etmeyin. Tedbirli davrandım." "Eğer babam onun burada olduğunu biliyorsa-"

"Yapmayacak," diyor, soğukkanlılığı kaybolurken kendi ısıltılı gözleri parlıyor. "Neyin tehlikede olduğunu biliyorum. Bana çocukmuşum gibi davranma."

"Gitmeme izin verecek misin, yoksa sen benim yanımda konuşurken ben burada elin boğazımda durmaya devam mı edeceğim?" diye sordum.

Nadir bana bakıyor, bakışlarında kararsızlık var. Sert bir şey yapmak istiyor. Sabrını kaybediyor ve uçurumun kenarında tünediği, devrilmeye hazır olduğu o kadar belli ki.

Beklemeye devam edebilir. Aslında, onu iteceğim.

Çenesi kıpırdadığında, bakışlarımız birbirinin içinde eriyor ve aynı his, sanki derimin altından bana dokunuluyormuş gibi, yeniden ortaya çıkıyor. Bunu asla yüksek sesle söylemesem de, bunun sadece onun varlığında gerçekleştiğini fark etmekten kendimi alamıyorum. Bunun ne anlama gelebileceğini düşünmek istemiyorum. Ne anlama geldiğini *bilmiyorum* ama tek işaretinin bela olduğuna eminim. Sonunda boğazımı bırakmadan önce bir saniye daha tereddüt ediyor.

"Bir şeyleri fırlatmayı kes," diyor, sesi alçak ve ölümcül, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderecek kadar. "Yoksa seni *hayvanlarımla* birlikte bodruma zincirlerim." Gözlerindeki vahşi parıltı, bu *hayvanların* dost canlısı bir arkadaştan çok canavar olduğunu gösteriyor.

Geri çekilmiş, en ufak bir provokasyonda boğazımı parçalamaya hazır yırtıcı bir hayvan gibi beni izliyor. Bakışlarım kasıtlı olarak ona sabitlenmişken, yükselen gölgesinden dışarı çıkıyorum ve o beni durduramadan aynı kristal tabağa uzanıp duvara fırlatıyorum.

Büyük bir gürültüyle parçalanıyor ve ben muzaffer bir gülümsemeye ona dönüp saçımın bir tutamını omzumun üzerinden savuruyorum.

Kirpiklerimi masumca kırıştırıyorum. "Ne diyordun?"

Gözleri o kadar kararıyor ki tamamen siyaha dönüyor, o dönen ışıklar içinde boğulacak kadar derin mürekkep havuzlarından başka bir şeye dönüşmüyor. O çekim yeniden kabarıyor, kuduz bir iblis gibi derimi parçalamaya çalışıyor. Neden onun öfkesi beni bu şekilde etkiliyor?

Amya gülümsemesini bastırmaya çalışarak ağzını kapatırken, ben de burnumun ucuyla prenze bakıyorum. Homurdanarak yanıma geliyor ve bileğimi tekrar yakalıyor.

"Seni uyarmıştım," diyor ve beni öne doğru çekerek neredeyse tökezlememe neden oluyor, elim kendimi yakalamak için sert göğsünün ortasına çarpıyor.

"Bekle! Nostraza'dan ne öğrendiğini duymak istiyorum. Tristan ve Willow hayatta mı?"

Nadir beni sarsıyor, sırtım göğsüne yaslanıyor ve eli ağzımı kapatmadan önce kolu belime dolanıyor.

"Ona hiçbir şey söyleme," diyor Nadir, soruma cevap vermek üzere olduğu her halinden belli olan kız kardeşine. "Zerra'ya yemin ederim, Amya. *Sakın söyleme.*"

Ağzı kapanıyor, dudakları protestomun boğuk sesleri eşliğinde içeri doğru yuvarlanıyor.

"İzin ver ona söyleyeyim," diye yalvarıyor ve prenses saygınlığımda küçük bir basamak yükseliyor.

"Hayır," diye hırlıyor. "Onu uyarmıştım."

Ben kolunun demir bandına karşı çırpınırken o beni belimden tutup kaldırıyor. Etrafında döndükten sonra beni kapıya doğru götürüyor, bu sırada ben onun elinden kurtulmaya çalışıyorum, bacaklarımı tekmeliyorum, inciklerini hedef almaya çalışıyorum. Ya da belki çok daha değerli bir vücut parçasını.

Tabii ki, o Yüksek Fae ve inanılmaz derecede güçlü, bu yüzden bir kaktüsün kişiliğine sahip demir bir ağaçla da savaşıyor olabilirim.

Koridora girdiğimizde Mael'i odama doğru yürürken buluyoruz. Bizi görünce sırtını ve avuçlarını duvara dayayarak geçmemize izin veriyor. "Gördüğüm kadarıyla işler iyi gidiyor."

Koridorda debelenirken Nadir, "Kapa çeneni," diyor ve sonra duruyor.

Nereye gideceğine karar verememiş gibi bir o yana, bir bu yana dönerken
ben hâlâ çırpınıyorum.

"Sorun mu var?" Mael yaklaşıp kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturarak soruyor. Her zamanki açık renk deri zırhını giymiş, siyah saçları kısacık kesilmiş ve koyu kahverengi teni koridor boyunca asılı duran bir dizi küçük avizenin altında parlıyor. Amya onun arkasında, belli ki zapt etmeye çalıştığı bir sırtıyla duruyor.

"Bu evde zindanımız yok," diyor Nadir, sanki bu herkesin suçuymuş ve bu önemli gerçek yeni aklına gelmiş gibi. Beni *hayvanlarıyla* birlikte hapsedme tehdidi buraya kadarmış.

"Aslında o tür bir ev değil," diyor Amya. "Evi inşa ederken amacımız da buydu zaten."

"Bu, kuduz bir *çocuk* gibi davranan bir mahkûmu barındıracağımızı fark etmeden önceydi," diye hırılıyor ve ben de onu kesinlikle daha da kızdıran neşeli bir kahkaha atıyorum.

Prens neredeyse hayal kırıklığı içinde kükrüyor ve sonra koridorun sonundaki kapıyı tekmeleyerek açıyor ve beni kuzey ışıklarının gökyüzünü renk şeritleriyle boyadığı uzun bir pencere sırasının altında kocaman bir yatağın bulunduğu devasa bir yatak odasına taşıyor.

Aphelion her ne kadar yaldızlı bir güzellik cenneti gibi görünen bir saray olsa da, parlak mavi gökyüzünü çiçeklerin güneşi özlediği gibi özlüyorum. Gri ve daha griden oluşan bu iç karartıcı tual, bu kasvetli gökyüzünün altında zar zor yaşadığım on iki yılın acı hatıralarını canlandırıyor.

Halıları ve mobilyaları ara sıra vurgulayan renk çizgileri dışında odadaki her şey siyahtır - kırmızı, mor ve zümrüt.

Bir de şöminenin önünde yatan, biz içeri girerken sadece başlarını kaldıran, kara gözleri kurnaz bir merakla bizi izleyen iki devasa tüylü beyaz köpek. Sanırım onlar köpek - akşam yemeği için küçük çocuklarla ziyafet çeken kurtlar olabilecek kadar büyükler. Kastettiği evcil hayvanlar bunlar mı?

O kadar da tehlikeli görünmüyorlar. Aslında, muhtemelen tek bir ısırıkla kafamı koparabilecekleri gerçeğini görmezden gelerseniz, sevimli sayılırlar.

İşte o zaman içlerinden birinin dudağı kıvrılıyor, boğazından alçak bir hırıltı yükseliyor ve fazlasıyla zeki bakışları bana sabitleniyor.

Tamam, boş ver. Kesinlikle çok tehlikeli.

Amya ve Mael dikkatli bakışlar atarken Nadir beni yerden kaldırıyor.

"Nadir," diyor Amya yumuşak bir sesle.

"Şimdi olmaz," diye cevap veriyor Nadir, bıçak gibi keskin bir sesle. Bir an sonra renkli ışık şeritleri ellerinden sıyrılıp bileklerime dolanıyor. Tenimde hiçbir şey hissettirmiyorlar ama ellerimi sanki hava filizleriyle zincirlenmişim gibi ayıramıyorum.

Mael'in kara kaşları havaya kalkıyor ve yorum yapmak istediği belli oluyor ama Nadir bileklerimi renkli büyü şeritleriyle yatak direğine bağlarken dilini ısırıyor. Öncelikli amacım kalbini söküp o köpeklerle yedirmek olmasaydı, gücünün oldukça güzel olduğunu kabul edebilirdim.

Tatmin olduğunda geri çekiliyor ve kendini beğenmiş bir gülümsemeyle kaslı kollarını göğsünde kavuşturuyor. Her zamanki üniforması olan siyah gömleği ve pantolonunu giyiyor, her şey vücuduna rahatsız edici bir mükemmellikle uyuyor.

"Seni pislik," diye tısladım, bağlarımı çekiştirerek. "Çıkar beni buradan."

Nadir beni karyolanın direğine sıkıştırıyor, aramızda sadece bir nefeslik gerilim bırakıyor. "Sana başka bir şey atarsan sonuçlarına katlanırsın demiştim."

Ona tükürme isteğime karşı koyarak öfkeli bir huff ile bağlarımı sarsıyorum. Tekmelemek. Kafa atma. Ne olursa. Çok sinirliyim, kızgınım ve bu saçmalıktan bıktım.

Kimse özgür olmama izin vermeyecek.

"Arkadaşlarımı buraya getirene kadar sizinle işbirliği yapmayacağımı söylemiştim," diye çıkıştı.

Prensin istediğinden şüphelendiğim şeyden onları koruyabilmek umuduyla aile bağımızın sırrını hâlâ koruyorum.

"Beni korkutabileceğini mi sanıyorsun? Sen süslü ipek çarşaflarında uyurken ve süslü kıyafetlerinle etrafta zıplarken ben senin o lanet hapisanende on iki yıl hayatta kaldım. O köpekler muhtemelen benden daha iyi muamele görmüştür."

Bu sefer tükürüyorum, ama bir şekilde bundan kaçınıyor, tükürüğüm tatmin edici olmayan bir hiçlik damlası halinde yere düşüyor.

"Bir suç işlediğiniz için o cezaevindeydiniz" diyor.

"Ben çocuktum!" O kadar yüksek sesle bağıriyorum ki sesim çatlıyor.

"Ben hiçbir şey yapmadım, seni lanet canavar!"

"Bana 'Ekselansları' diye hitap edeceksin," diye tısladı, gözleri kıpkırmızı olmuştu.

"Sen benim prensim *değilsin*." Kelimeleri tükürdüm, nefretim dipsiz derinliğini onlara aşılamaaya çalıştım.

Bu kendini beğenmiş Fae pisliğine asla ama asla boyun eğmeyeceğim. "*Sen Aurora'nın bir vatandaşı*sın."

"Cehenneme git. Ben değilim ve sana öyle demeden önce öleceğim."

Burun delikleri alevlenir ama cevap vermez, topuğunun üzerinde döner ve Amya ile Mael'e takip etmelerini işaret eder. Kapıya geldiğinde durur ve omzunun üzerinden bakar.

"Böyle devam edersen Morana ve Khione seni tekrar hizaya sokmakta tereddüt etmeyecek."

Ateşin önündeki iki tüylü canavar isimlerinin söylenmesiyle canlanır, kalın gibi görünen kabarık kürkleriyle yeterince masum görünürler.

ve taze kar gibi beyaz. Ama sonra ağız dolusu keskin dişlerini alçak hırıltılarla açarak bana görünüşe aldanmamam gerektiğini hatırlatıyorlar.

Amya bana sempatik bir bakış fırlatıyor ama ben karşılık vermiyorum. Biz Nostraza'da çürürken o da ipek çarşaflarda uyudu ve güzel kıyafetler giydi. O daha iyi biri olabilir, bunun değeri ne olursa olsun, ama bana ve kardeşlerime olan hiçbir şeyde masum değil.

Kapı kapanıyor ve odanın etrafına bakıyorum. Bakışlarım, başları yine patilerinin üzerinde duran köpeklerin üzerinden kayıyor ama eminim her hareketimin farkındalar. Nadir'in siyah ceketi köşedeki masanın sandalyesinin arkasında asılı duruyor ve uzak duvar kitaplarla dolu raflarla kaplı.

Kapının diğer tarafından Mael, Amya ve Nadir'in boğuk sesleriyle bir şey hakkında tartıştıklarını duyuyorum. Muhtemelen ben.

Nadir geldiğim günden beri beni kim olduğum ve Atlas'ın ne istediği konusunda sorguluyor ama ben hiçbir şeye cevap vermeyi reddettim. Neye inandığını ya da gerçeğe ne kadar yakın olduğunu bilmiyorum ama bunu onun için kolaylaştırmayacağım. Atlas beni sahip olabileceğim güç için kullanmak istedi ve bu karanlık prensin hırslarının da benzer bir yönde olduğunu varsaymak zorundayım.

Ayakta durmaktan yorulduğum için yere çöküyorum, sihirli kelepçelerim beni biraz rahat ettirecek kadar ayarlanıyor.

Buradan çıkmam gerek. Sadece bu odadan değil, bu evden de. Sorun şu ki nereye gideceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Ne evim var ne de beş kuruşum. Nostraza'ya girip Willow ve Tristan'ı öylece alamam. Hâlâ hayatta olup olmadıklarını bile bilmiyorum.

Güneş Aynası bana Kalp Tacı'nı bulmamı söyledi ve bununla nereden başlayacağım konusunda daha az fikrim var. Nereden bulacaksın?

Sonunda kapı açılıyor ve Nadir içeri giriyor, arkasından çarpmadan önce bana karanlık bir kaş çatıyor. Amya ve Mael artık yedekte değiller ve küçük bir korku kırıntısı enseme yalayıp geçiyor. Birdenbire, bu vahşi Fae prensinin neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrim olmadığına farkına vardım. Ne kadar korkmam gerekiyor? Beni Nostraza'daki muhafızlarla aynı şeyleri yapmaya zorlayacak mı? Kalp atışlarım hızlanıyor, avuçlarım nemleniyor. Bir daha böyle bir şey yaşamadan öleceğim.

Burada kimse bana fiziksel olarak zarar vermedi, ancak sürekli küstahlılığım la ince bir çizgide yürüdüğümü biliyorum. Ama işbirliği yapmanın ne anlamı var ki? Kaybedecek neredeyse hiçbir şeyim yok. Eğer beni Atlas gibi kullanmayı planlıyorsa, her halükarda boku yedim demektir.

Sahip olduğum tek güç, kafamda kilitli olan sırlar ve onları Tristan ve Willow'un özgürlüğü için kullanma kapasitem. Bana teknik olarak zarar vermemiş olmasına rağmen, prensin ölümcül olduğu ve hiç düşünmeden birini öldürebileceği çok açık. Saldırmaya hazır, sarmal bir yay gibi. Güç ve tehdit saçıyor ve kusursuz bir karanlık aurası var. Derimin altındaki o tuhaf his yeniden vızıldıyor ve bir nefes çekiyorum. derin bir nefes alıp, onu bastırmaya çalıştım.

Nadir şömineye doğru yürüyor ve köpeklerinin önünde çömelip tüylerini karıştırıyor, onlar da onun ilgisinin tadını çıkarmak için yuvarlanıyorlar. Kalbinde özel bir yere sahip oldukları açık ve bu sahne onun her zamanki davranışlarıyla o kadar garip bir şekilde uyumsuz ki kendimi biraz rahatlamış buluyorum. İş bittiğinde, banyoya girmeden önce varlığımı kabul etmeyerek ayağa kalkıyor. Sonra suyun aktığını duyuyorum ve bir tutam saçımı gözlerimden uzaklaştırarak ofluyorum.

Havada çok iyi hatırladığım Aurora'nın daimi soğuğuna benzer bir soğukluk var. Her şey soğuk. Hava ve gökyüzü ve onların lanet

Prens. Üzerimde yumuşak bir tayt, kalın çoraplar ve kalın siyah bir kazak var. Neyse ki yeterince sıcak ve rahatlar.

Kapı tekrar açılıyor ve Nadir'in kıyafet değişikliğini görünce keskin bir nefes alıyorum. Üst tarafı çıplak ve zayıf, sert fiziğinin mükemmelliğine kapılmamak neredeyse imkânsız. Hala bana bakmadan masasına doğru yürürken ve bir yığın kâğıdı karıştırırken, parıldayan kahverengi kasların kıvrımları ve kıvrımları kayıyor ve toplanıyor.

Bir dizi renkli, girdaplı işaret cildini kaplıyor, göğsüne ve omuzlarının kemerlerine yayılıyor. Kalçalarından neredeyse skandal yaratacak kadar aşağıya sarkan yumuşak siyah bir pantolon giyiyor. Ne oluyor lan? Bu onun için bir çeşit oyun mu?

Başını kaldırıp bakıyor, bakışlarımız birbirini yakalıyor, ben de baktığımın fark edilmesinden utanarak hızla gözlerimi kaçırıyorum. Alaycı bir kahkaha attığını duyuyorum, masasının üzerindeki ışığı kısıyor ve pencereden yansıyan aurora ışıkları dışında odayı neredeyse karanlığa gömüyor.

"Ne yapıyorsun?" Karanlığın içinden ona bakarak soruyorum. Yatak odasında elim kolum bağlıyken benimle tam olarak ne yapmayı planladığına dair daha önceki gerginliğim göğsümü sıkıyor.

Borealis'in renkleri teninden, yüksek elmacık kemiklerinden ve güçlü çenesinden yansıyor. Siyah mermer zemini kaplayan kalın halıların üzerinde ilerliyor ve çıplak ayaklarının görüntüsünde garip bir samimiyet var.

"Uyumaya gidiyorum, mahkum. Geç oluyor."

"Peki ya ben?" Beni hâlâ yatağa bağlayan sihirli ipleri çekestiriyorum.

"Peki ya sen?"

"Beni bütün gece burada böyle bırakamazsın."

"Evet. Bırakabilirim. Beni nasıl durduracaksın?"

Bu cevap beni kesinlikle şaşırtmadı. Onu daha önce kızdırmıştım ve şimdi intikamını alma zamanı.

"Senden nefret ediyorum," diyorum sesimi tehditkâr bir fısıltıya düşürerek.

"Bunu defalarca söylediniz. Gördüğünüz gibi, bu gerçekle tamamen rahatım. Benden ne kadar *nefret* ettiğinizi bilerek bir bebek gibi uyumayı planlıyorum."

Yatağın kenarına doğru yürüyor, çarşafı geri çekiyor ve yüzünde bir sırıtışla yerde oturduğum yere bakıyor. Örtülerin altına girip onları yukarı çekiyor ve ne kadar rahat olduğunu ve benim ne kadar rahatsız olduğumu vurgulamak için olduğunu tahmin ettiğim bir memnuniyet iniltisiyle iç çekiyor. İşe de yarıyor. Sert zeminde kayıyorum, kığım zaten uyuşmuş ve kollarım kısıtlı hareketlerinden dolayı ağrıyor. Yine *de*, ahlaksızca bir intikam almak yerine uyumayı planlıyor gibi görünüyor.

Kısa bir ısıklık çalıyor ve köpeklerinin ikisi de ayağa kalkıp ateş ışığının önünde geriniyor, vücutlarındaki ince tüyler turuncu renkte parlıyor. İlk başta bana doğru geldiklerini düşünüyorum. Boğazımdaki gergin düğümü yutuyorum, ama yanımdan geçip gidiyorlar ve sonra yatağa sıçrayıp yumuşak homurtularla sahiplerinin yanına yerleşiyorlar.

Doğru, köpekler bile daha iyi muamele görüyor. Hatırlamam gerekirdi.

Nadir'i artık göremiyor olsam da, sadece battaniyeye bürünmüş halini görebiliyorum, ona en sert bakışlarımı fırlatıyorum, yattığı yerde onu yakmaya çalışıyorum. Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi abartılı bir iç çekiş daha yapıyor ve ölümsüz bir prensin bu kadar önemsiz olabileceği kimin aklına gelirdi ki?

"Tatlı rüyalar, Mahkûm," diyor, sesinde kesin bir eğlence tonu var.

Karanlığa bakıp onu öldürmeye yemin ederken ağzımın tepesinde tüneyen hırıltıyı zapt ediyor, ona en ufak bir tatmin hissi bile vermeyi reddediyorum.

Yavaşça ve acıyla.

Geriye karar vermem gereken tek şey prensin mi yoksa babasının mı sonunu getireceğim.

İkinci Bölüm

Uykuya sadece ara sıra dalıyorum, başım düşüp beni sarsarak uyandırdığında uyuyakalıyorum. Uyuyamayacak kadar rahatsız olmak bana o günleri hatırlatıyor.

Gabriel beni çalmadan önce Hollow'da geçirdiğim günler. Eski gardiyanımın şu anda ne yaptığını merak ediyorum. Nereye gittiğimi biliyor mu ya da umurunda mı? Sebep olduğum onca beladan sonra benden kurtulduğu için muhtemelen çok heyecanlıdır.

Gece boyunca, prensin boğuk nefeslerine karışan köpek horlamalarının dalgalanmasını dinliyorum. Bağlarımı çekiştiriyorum, keşke yukarı tırmanıp biraz acı verebilseydim diyorum ama o benim rahatsızlığımdan bihaber uyumaya devam ediyor. Belki de onun güzellik uykusunu bölmek için çılgılık atmaya başlamalıyım ama o zaman bana yapabileceklerinin sonuçlarına değmeyeceğine karar veriyorum.

Sonunda, gökyüzü mürekkep siyahından kasvetli griye dönüyor ve ben kaşlarımı çatıyorum, gerçek güneş ışığının ve parlak mavi bir gökyüzünün sıcaklığını arzuluyorum. Bir kez

Aurora ışıkları gün boyunca geri çekiliyor ve geride iç karartıcı bir boşluk bırakıyor, bir insanın neden bu yerde yaşamayı seçtiğini bir kez daha merak ediyorum.

Aphelion'daki plajları düşünüyorum. Kumun sıcaklığı ve suyun şırlıtısı. Deniz kenarındaki altın sarayda işler kesinlikle sorgulanabilir olsa da, hala tenimde güneş ışığının lüksünü arzuluyorum.

Sessiz menteşeler üzerinde sallanarak açılmadan önce kapı hafifçe çalınır. Basit bir tunik ve tozluk giymiş bir kadın, ellerinin arasında asılı duran gümüş bir tepsiyle içeri giriyor. Onu malikânenin çalışanlarından biri olarak tanıyorum çünkü yemekleri benim odama da o getiriyor. Kadın bana doğru kaçamak bir bakış atarken karnım açlıkla gurulduyor.

Tepsiyi pencerelerin önünde duran siyah ahşap masaya bırakırken göz temasından kaçınıyor. Bir tabak ekmek, pastırma, meyve ve yumurta çıkarıyor. Fincanlar, gümüş takımlar ve bembeyaz peçeteler. Bir sürahi kahve, zengin aroması havaya yayılıyor.

Tıpkı Aphelion'da olduğu gibi, tüm hizmetçiler insan. Sanırım Fae'ler ellerini yemek ve temizlik gibi önemsiz işlerle kirletmeyecek kadar önemli.

Prensin kahvaltısını bitirdiğinde odadan çıkıyor ve bir süre sonra kapının yanında yere koyduğu iki dev gümüş kâseyle geri dönüyor. Morana ve Khione yataktan sıçrayarak yiyeceklerinin yanına gidiyor ve burunlarını sokuyorlar.

Değişen çarşafların hışırtısını duyuyorum ve Nadir'in doğruluşunu izliyorum, uzun saçları uykudan muhteşem bir şekilde dağılmış. Dün gece çıplak dövmeli gövdesine ve parıldayan kahverengi tenine verdiğim tepkiyi bastırmaya çalışmışım ama onun tüm varlığı odayı zar zor kontrol altına alınmış bir enerjiyle dolduruyor. Yataktan kalkıp sabah yemeğine doğru ilerlerken beni görmezden geliyor.

"Teşekkür ederim Brea," diyor, resmi tonu bana karşı kullandığından çok daha kibar, başını sallamadan önce.

"Keyfini çıkarın." Ellerini önünde kavuşturup bana bir kez daha kaçamak bir bakış attıktan sonra aceleyle odadan çıkıyor. Onu geri çağırmak isteyerek gidişini izliyorum. Prensle burada yalnız kalmak istemiyorum. Aramızda bariyer görevi gören hiçbir şey ve hiç kimsenin olmadığı bu zoraki yakınlık, incelemek istemediğim şekillerde beni tedirgin ediyor.

Şimdi uyanık olduğuna göre, derimin altında kıvranan o varlık yeniden kıpırdanıyor ve sinirlerimi geriyor. O uyurken, bir anlık bir soluklanma oldu, ama şimdi bana bakarken, havayla dolan bir baloncuk gibi hayata geri dönüyor. Gözlerimi kırıştırıyorum, uzaklaşmasını istiyorum.

Bu bir şey ifade etmiyor.

Sandalyesine yaslanıyor, karnındaki kaslar kasılıyor, ben ise belindeki kuşağın içinde kaybolan siyah saç izini fark etmemek için elimden geleni yapıyorum. Ayaklarını ikinci bir sandalyeye uzatıyor ve kahve fincanını kaldırıp yüksek sesle bir yudum alırken tedirgin edici bakışlarını üzerime diyor.

İstemsizce dudaklarımı yalayarak onun hareketlerini izliyorum, dilimde aromatik demin tadına bakıyorum.

"Aç mısın, mahkum?"

Burun deliklerim alevlendi ve ona sert bir bakış attım. "Hayır."

Bir üçgen ekmek alıp ısırırken sırtıyor. Haftalar içinde Aurora'daki yemeklere biraz daha aşina oldum ama çoğu hâlâ yabancı. Aphelion'da geçirdiğim süre boyunca pek çok yeni şey deneyimledim ama her köşeyi döndüğümde yetiştirilme tarzımdaki bir başka eksiklikle karşılaşıyorum. Tanımadığım baharatların birbirine karışmış aromaları havada asılı kalıyor ve ağzımı sulandırıyor.

"Peki, o zaman paylaşmayacağım."

"Sanki sen yapacakmışsın gibi," diye karşılık veriyorum ve o yine sırtıyor, bir ısırık daha alıp yavaşça çiğnedikten sonra sanki hayatında tattığı en güzel şeymiş gibi inliyor. "Peki, benimle ne yapmayı planlıyorsun? Evcil hayvanın gibi beni burada zincirli mi tutacaksın?"

Evcil hayvanlardan bahsedildiğinde, mermer zeminde patilerin yumuşak tıkırtılarını duyuyorum. Yemeklerini bitirmişler ve kalın beyaz kuyrukları ileri geri sallanarak efendilerini görmek için koşturuyorlar. Her birinin kulaklarının arkasını okşuyor ve gözlerinin nasıl yumuşadığını fark ediyorum. Bu prensin o yontulmuş göğsünde bir yerlerde gömülü bir kalbi olabilir mi?

"Ah, üzgünüm. Köpeklerinizin bile etrafta dolaşma özgürlüğü var," diyorum acı bir şekilde.

Beni küçümseyen ve eğlenen bir bakışla karşıladı.

"Sen de onlar kadar iyi davranabildiğin zaman, Mahkum, o zaman sana da aynı şekilde davranmayı düşüneceğim."

"Benim adım Lor, seni pislik," diye ısırıyorum. "İnsan gibi davranmamı istiyorsan, bana öyle demeyi bırak."

Nadir ayaklarını sandalyeden kaldırıyor ve dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğiliyor. Köpekleri dönüp bana bakıyor, dudakları seğiriyor. İçimden bir ses, prensin parmaklarını şıklatmasıyla dalağımı neşeyle parçalayacaklarını söylüyor.

"Ama bunu duymak çok hoşuma gidiyor, *Mahkum*. Bunu yapacağımı sanmıyorum.

Ve senden istediğim bir *insan* gibi davranman değil."

İkimiz de birbirimize bakıyoruz, bu sözler ölümcül bir yemin gibi havada asılı duruyor. Araştırmaya devam ediyor, beni sırlarımı açıklamaya zorlamaya çalışıyor ama ben istediğimi elde edene kadar kıpırdamayı reddediyorum. İlk göz kırpan ben *olmayacağım*.

Ona doğru hamle yapıyorum ve dişlerimi sıkıyorum. Tabii ki, bağlı

olduğum yerden birkaç santimden fazla hareket edemediğim için bu çaba tamamen boşa gidiyor. Onun

Köpeklerin kulakları dikiliyor, açıkça efendilerine yönelik bir tehdit seziyorlar. İkisini de sakinleştiren bir ses çıkarıyor ve sonra başını sallayarak kıkırdıyor. "Atlas seninle bağ kuracağını sanıyordu. Sen onu paramparça ederdin."

"En azından Atlas beni lanet yatağına zincirlemedi."

Nadir kara bir kaşını kaldırıyor. "Hayır, seni zindanına attı." Haklı olmasından nefret ederek dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Neden Atlas'ı savunuyorum ki? İkisinden de nefret ediyorum. İkisi de aşağılık, egoist canavarlar. "Ve hâlâ bunu neden yaptığını bilmek istiyorum. Ayna sana ne dedi?"

"Ayna beni reddetti," diyorum tekrar, ki bu çoğunlukla doğru.

"Yalan söylüyorsun."

"Değilim. Bana Aphelion'un kraliçesi olmamam gerektiğini söyledi," diyorum, kelimeler gerçeğin etrafında dikkatle kıvrılıyor. Ayna'nın bana söylediği buydu ama ortaya çıkardığı çok daha kayda değer ayrıntıları paylaşmadan önce Nadir'in bana işkence etmesi gerekecek.

Bir kez daha, bağlarımı boşuna çekiştiriyorum. Buradan çıkmak zorundayım. Tristan ve Willow'u bulmalı ve sonunda ailemizin mirasına sahip çıkmadan önce hepimizi buradan götürmeliyim.

Nadir bana bakıyor, sözlerimdeki yalanı okumaya çalışıyor. "Nostraza'dan haber aldın mı?" diye sorduğumda gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Kız kardeşiniz dün Nostraza'ya bir ulak gönderdiğini söyledi. Geri dönüş yaptı mı?"

"Dün gecedен beri seninle bu odadayım, Mahkûm. Hiçbir fikrim yok."

Ses tonuna ve soruma sanki cevabın hiçbir önemi yokmuş gibi davranmasına karşı hırlama isteğime direniyorum. Tristan ve Willow ölmüş olabilir ama bunun onun için bir önemi olmadığı açık. Ben geleceğin kraliçesini oynarken,

Onlar ölmüş olabilir ve ben orada olmayabilirdim. Ama bu davranışın beni hiçbir yere götürmediğini de kabul etmem gerekiyor. Nadir'in derimin altına kazma konusunda esrarengiz bir yeteneği var ve beni etkilemesine izin vermeye devam edemem.

"Ona sorabilir miyiz?" Sonra yalvarıyorum, içimden çılgılık atarken bile ses tonumu biraz daha hoş hale getirmeye çalışıyorum. Bu pisliğe boyun eğmekten nefret ediyorum. "Yemeğim bittiğinde," diyor, tabağına dönüyor ve beni görmezden geliyor. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu *biliyor*. Kurnazca davranmadım

Bu konuda.

"Peki." Arkama yaslanıp karyolaya yaslanarak yemeğini yemesini bekliyorum, odadaki sessizliği sadece bardağının şingirtısı ve çatalının porseleni sıyırırken çıkardığı sesler bozuyor. Köpekler uzanmış, başlarını patilerine dayamış beni izliyorlar. Muhtemelen ani bir hareket için. Dinleniyorlar ama her zaman tetikteler. Bu odadaki tek hayvanın Nadir olmadığını hatırlasam iyi olur.

Yavaş yiyor, acele etmiyor ve bunu sadece beni kızdırmak için yaptığını biliyorum. Bu prensin amaçlarına hizmet etmediği sürece hiçbir şeyi yavaş değil. Öfkemi ve kalbimin hızlı gümbürtüsünü yatıştırmaya çalışarak zorlukla nefes alıyorum.

Öfkemi dizginleyemem en büyük zayıflıklarımın biri. Kontrol etmeyi öğrenmem gereken bir şey. Kardeşlerimden haber aldıktan sonra daha fazla seçeneğim olacak ama şu anda işbirliği yapmaya istekliymişim gibi davranmak zorundayım.

Nadir sonunda yemeğini bitiriyor ve sandalyesini masadan iterek beni görmezden gelip tuvalete doğru yürüyor. O anda mesanemdeki rahatsız edici baskıyı hatırlıyorum. Duş açılıyor ve sese karşı dişlerimi sıkıyorum. İçeride ne kadar kalacak?

Yerde kıpırdanıyorum, burada daha fazla oturursam altımı

ıslatacağımdan endişeleniyorum. Belki de yapmalıyım ve bu pahalı görünümlü halıyı kirletmeliyim. Biz de

Bakalım hayvan kimmiş. Ama *ben* bile o kadar deli olmadığımı bildiğim için bu fikri reddediyorum ve beklerken başka bir şeye odaklanmaya çalışıyorum.

Sonunda su kesiliyor ve kapının diğer tarafında onun hareketlerini duyuyorum.

"Hey!" diye bağıryorum boş odaya, beni görmezden gelmeyeceğini umarak.

Ona ne diyeceğimi bilmiyorum. Haftalardır bu sorudan kaçındım, ona doğrudan hitap etme ihtiyacından kaçındım ama şimdi sıkıştım. Ekselansları kulağa saçma geliyor. O benim prensim değil, asla da olmayacak. Ve ona öyle hitap etme konusunda söylediklerimde ciddiydim.

Ama ona Nadir demek fazla samimi geliyor - kesinlikle arkadaş ya da müttefik değiliz. Bana hiçbir zaman Mahkûm'dan başka bir şey demedi, o yüzden belki ben de aynı derecede aşağılayıcı bir şey bulabilirim. "Hey! İşemem lazım!"

Birkaç saniye sonra kapı açılıyor ve şimdi üzerinde kalçalarını saran ince siyah bir pantolon ve gövdesini kaplayan renkli dövmeleri çerçevelemek için düğmeleri hala açık olan net siyah bir gömlek var. Ağzının kenarı hınzır bir gülümsemeye dönüşüyor, gözleri neşeye parlıyor. "O da neydi, Mahkûm?"

"Tuvaleti kullanmam lazım."

Kaslı kollarını göğsünde kavuşturuyor ve kapının pervazına yaslanıyor. Bakışları üzerimde gezinirken bir ayak bileği diğerinin üzerinden geçiyor. "Ne diyorsun?"

"Tuvaleti kullanmama izin ver yoksa lanet olası yere işerim, göt herif."

Pislik. Evet, şimdi düşününce işe yarıyor. Başını sallıyor ve bir elini yüzünde gezdirdikten sonra bana doğru yürüyüp önümde duruyor. Yüz ifademini sertleşmesini isteyerek yukarı bakıyorum.

"Gitmene izin vereceğim ama sakın bir şey yapmaya kalkma."

"Ne deneyebilirim ki? Ben sadece senin zavallı, çaresiz tutsağınım," diyorum kirpiklerimi kırıştırarak.

Gözlerini deviriyor ve bileklerimin etrafındaki büyülü ipleri çekiştiriyor. Bunu yapmak için büyü kullanabileceğinden eminim ama ipleri çözerken parmakları benimkilere değiyor ve damarlarımdaki o çekim sanki kanım ona yaklaşmak için umutsuzca çabalıyormuş gibi kabarıyor.

Ellerimi geri çekiyorum, tamamen istemsiz olsa bile bu her neyse ortadan kaldırmak istiyorum. Bana saf, filtresiz bir nefretten başka bir şey hissettirmesinden nefret ediyorum. Bağlarım çözüldüğünde bileklerimi ovuyorum ve bütün gece yerde oturmaktan kaskatı kesilmiş bedenimle ayağa kalkarken inliyorum.

"Piç kurusu," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, bacaklarımı silkeleyip banyoya doğru hışımla ilerlerken onun koyu kahkahası da peşimden geliyor.

Beklediğimden küçük olsa da banyosu muhteşem. Bu evi gördüğüm kadarıyla her şey pahalı ve iyi yapılmış görünüyor ama aynı zamanda Keep de değil. Burada, ıssız bir yerde saklanmamın sebebinin varlığını Aurora Kralı'ndan saklamak istemeleri olduğu sonucuna vardım.

Belki de benim hakkımda şüphelendikleri şey yüzündendir. Yanlış kişinin elinde bir ton tahribata yol açabilirim. Haklılar. Buradan nasıl çıkacağımı bulup o Crown'un izini sürdüğümde, benim olanı geri almaya niyetliyim.

Anlamadığım şey, beni neden sevgili babamdan uzak tuttukları. Banyoya gidip ellerimi yıkadıktan sonra aynanın karşısında duruyorum, yansımama bakıyorum. Aphelion'dan aldığım madalyon hala boynumda asılı duruyor ve elimle sıkarak içindeki küçük, yontulmuş mücevherin gücünü emiyorum.

Geçtiğimiz aylarda dolgunlaştım - yüzüm artık cılız ve çukur değil, gözlerim biraz daha az lanetli. Yanaklarımda, popomdaki, kalçalarımdaki ve göğüslerimdeki yuvarlaklığı taklit eden bir yuvarlaklık var. Artık bir kadın gibi görünüyorum, Nostraza'dan alınan zayıf kız gibi değil. Bir deri bir kemik yığınınından başka bir şey olmayı hiç beklemiyordum.

Bir parçam hapishanenin dışını gördüğüme bile inanamıyor.

Kendimi sabitlemek için yansımamı kullanarak ruhumun merkezine iniyorum, içimde derinlerde kilitli olduğunu bildiğim sihri hissediyorum. Uzun yıllar boyunca onu hapsettiğim yere. Birbirine çakılmış iki merdivenin sivri uçları gibi geliyor. Birinin kare bir çiviye takılmadan önce yuvarlak bir deliğe sığdırmaya çalıştığı bir yapboz gibi.

İki tarafı birbirinden ayırmak için çekiştirirken gözlerim kapanıyor ama o beni bırakmıyor. Hayal kırıklığı içinde inliyorum. Onca yıl önce bu gücü kilitlemek zorunda kalmıştım ve şimdi onu geri alamıyorum. Haftalardır deniyorum, çünkü Amya ve Mael beni Aphelion'dan "kurtardığında", onu tekrar serbest bırakma zamanının geldiğine karar verdim. Biri sırlarımı öğrenirse tek savunma hattım o olacak.

Kapının diğer tarafından sesler duyuyorum, ardından kapı çalınıyor.

"Kafanı oraya mı çarptın, Mahkûm?" Nadir ses tonundaki o küçümseyici tınıyla soruyor. "Lütfen bana seni pantolonun ayak bileklerinde yerde baygın bulacağımı söyleme. Bu senin için ne kadar onursuz olurdu."

"Göt herif," diye mırıldanıyorum nefesimin altında ve kahkahasını duyuyorum, ama sıcak bir kahkaha değil. Kapıyı açtığımda onu hemen dışarıdaki duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, gömleğinin düğmelerini iliklemiş ve içine sokmuş halde buluyorum.

Bakışlarımız birbirini yakalıyor ve derimin altında kıvılcımlanan o sihirli çizgilerden bir tane daha parlıyor, onu tutmaya çalışırken burun deliklerim alevleniyor. Ne kadar denesem de kontrol edemiyorum.

Amya ve Mael şimdi odadalar, ikisi de meraklı ifadelerle bizi izliyorlar.

"Nostraza'dan bir şey duydun mu?" Bakışlarımı Nadir'den ayırıp siyah kadife bir kanepeye uzandığı yere doğru ilerleyerek Amya'ya soruyorum. Başını sallarken sorum karşısında yüzü yumuşuyor.

"Henüz değil. Söz veriyorum, en kısa zamanda öğreneceksiniz."

Ona bakıyorum, bu prenesten ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum. On yıldan fazla bir süre Nostraza'nın içinde çürümemde onun da suçu vardı ama Nadir'in aksine, o bu konuda gerçekten kötü hissediyor gibi görünüyor.

"Teşekkür ederim," diyorum içimden, çünkü gerçekten umurunda olsa da olmasa da bu konuda ona inanıyorum. Kardeşlerimden haber alana kadar onlara hiçbir şey söylemeyeceğimi açıkça belirtmiştim ve Nadir'in konuya ilgi duyuyormuş gibi davranmasının tek nedeni de bu.

Soğuk bir bakışla prenesten dönüyorum. "Artık kendi odama dönebilir miyim? Yoksa hâlâ sevgili *köpeklerinizden* daha az insanlıkla yatağınızın ayakucuna zincirlenmiş olarak mı kalacağım?"

"Belki de vahşi olmasaydın," diye takılıyor Mael ve ben de bakışlarımı ona dikiyorum. Sırıttıyor, yanağında bir gamze beliriyor ve bu Yüce Fae kaptanının aklına koyarsa yeraltı dünyasının lordunu yenebileceğini hissediyorum.

"Odana dönebilirsin," diyor Nadir. "Ama bir daha böyle bir davranışta bulunursan, cezan dün gece yaşadıklarından çok daha kötü olacak. Sana yapabileceklerimin ve yapacaklarımın yanında o çocuk oynucağıydı."

Amya'nın ağızını açtığını fark ediyorum, ama Nadir bir bakışla onu susturuyor ve sonra tekrar kapatıyor.

Sahte bir reveransla ona nankör bir gülümseme fırlatıyorum. "Elbette, *Majesteleri*." İşte böyle. Eğer bunu alaycı bir şekilde söylersem, ona böyle hitap etmek o kadar da klostrofobik olmaz.

Topuklarımın üzerinde dönüp uzaklaşmadan önce bir kez daha öfkeyle bakışıyoruz.

Üçüncü Bölüm

NADIR

H Sırtını dik tutuyor ve odadan çıkarken omuzlarını dikleştiriyor. Kendini öyle bir vakarla taşıyor ki, az önce Bütün gece yatağımın dibinde uyumasını sağladım. O taytların içindeki kışına bakmamak için elimden geleni yapıyorum ama işe yaramıyor, bakışlarım ona yapışıyor. Kapıyı çarptığında öyle bir güçle çarpıyor ki duvardaki resimler sallanıyor.

O gittikten sonra derin bir iç çekiyorum ve düşüncelerimi toparlamaya çalışarak omuzlarımı yuvarlıyorum. O yanımdayken neden *düşünemiyorum*? Kafamdaki, midemdeki ve Tanrı aşkına pantolonumdaki her şey birbirine karışıyor, kafam karışıyor ve kesinlikle dayanılmaz bir ilgiye dönüşüyor.

Bağımlılık yapıyor. Benden nefret etme şekli. Öyle bir ateşle yanıyor ki, bana her baktığında içim acıyor. Sanki her zaman

patlamanın ve tüm hayatımı paramparça etmenin eşiğinde. Çekingen ya da uysal kadınlardan etkilendiğimden değil, ama o sadece vahşi değil, neredeyse vahşi ve onu düşünmeden duramıyorum.

Mael'in karanlık kıs kıs gülüşü dikkatimi çekiyor ve beni düşüncelerimin tuzaklı ağından uyandırıyor. Arkamı döndüm, dişlerimi çoktan göstermişim. Tanrım, son zamanlarda sürekli kendimi kaybetmenin eşiğindeyim.

"Neyin var senin?" diye soruyor, kollarını kavuşturmuş masama yaslanarak. "Tam bir karmaşasın."

Amya'yla bilmiş bir bakış alışverişinde bulunuyor, o da endişeli bakışlarını bana çeviriyor. Sürekli endişeleniyor ama endişelenmesine gerek yok. Ben kendi başımın çaresine bakabilirim.

"Haksız değil. Son zamanlarda pek kendinde görünmüyorsun."

"Ben iyiyim. Bir içkiye ihtiyacım var." İkisi de haklı. Berbat durumdayım ve tüm bunların sebebini az önce odadan çıkan kadına bağlayabilirim. Benim için hiçbir şey ifade etmemesi gereken ama kafamı dolduran ve gitmesine izin vermeyen Nostraza'dan gelen mahkûm.

"Saat sabahın dokuzu," diyor Mael.

"Ne olmuş yani?" Çok çeşitli içkilerin bulunduğu dolabımın cam kapağını çekip açıyorum. İyi bir kahvaltı likörü gibi hissettiren koyu yeşil bir elf şarabı seçiyorum. Çok güçlü değil ama pürüzlü sinirlerimin kenarlarını yumuşatacak kadar güçlü olmalı.

Cömert bir porsiyon dolduruyorum ve sonra düşüncelerim *ona* dönerken bardağa bakıyorum.

"Keep'e gittim," diyor Amya ve beni düşüncelerimin başka bir sarmalından koparıyor.

"Ve?"

Omuz silkiyor. "Babam çoğunlukla meşgul görünüyor. Onu görmeye gittiğimde pek bir şey söylemedi." Dirseklerini dizlerinin üzerine koyuyor ve gözlerinde çok iyi tanıdığım o muzip bakışla sırtlıyor. "Tüm Aurora sarayını Aphelion'dan men ettirdiğin için hiç mutlu değil."

Buna homurdanıyorum ve şarabımdan bir yudum alarak boğazımdaki hararetin tadını çıkarıyorum.

"Özür dilerim, umarım ona söylememin bir sakıncası yoktur."

Başımı sallıyorum. Kesinlikle umurumda değil. Babamla bir konuşma eksilmiş oldu.

"Herkes bir iyilik yaptım. Artık Atlas'ın partilerine katlanmak zorunda kalmayacağız," diyorum ve kız kardeşimin yanındaki kanepeye çöküp bardağımdaki buz şingirdatıyorum. "Nerede olduğumu sanıyor?"

"Her şey bitti. Ona D'Arcy ile baloda iyi anlaştığınızı ve birkaç günlüğüne onu ziyarete gittiğinizi söyledim."

Kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum, bulabildiği en iyi yalanın gerçekten bu olup olmadığını merak ediyorum. "Ve bunu satın mı aldı?"

Celestria'nın buz gibi Yıldız Kraliçesi tam olarak benim tipim değil. Sadece herkesten nefret ettiği için değil, aynı zamanda hepsi "gizemli" koşullara yenik düşen çeşitli cinsiyetlerden yedi bağlanmış partnerden geçtiği için.

Hayır, teşekkürler. Kafamı olduğu yerde tutmak istiyorum.

Amya omuz silkiyor. "Dediğim gibi, bir şeylerle meşgul görünüyordu."

"Annem nasıl?" İçimde suçluluk duygusu çalkalanırken soruyorum.

Annemden uzaktaydım.

çok uzun zamandır evde.

Amya omuz silkiyor. "O iyi." Bakışları başka yöne kayıyor, omuzları çöküyor ama ben konuyu uzatmıyorum.

"Babam kızını sordu mu?" Onun yerine ben sordum.

Başını sallıyor. "Söyledi ve ben de aramaya devam ettiğinizi ve bu yüzden hâlâ uzakta olduğunuzu söyledim."

"O zaman kızın bizde olduğundan şüphelenmiyor mu?"

Amya'yla birlikte Kaleden uzaklaşmak için inşa ettiğimiz malikânede Aurora'nın en uç noktasında oturuyor olsak da, kralın erişimi bu diyarın her yerine sızıyor. Mülk bizim dışımızdaki herkesten korunuyor ama ben tek gözüm açık uyuma dürtüsünden asla kurtulamıyorum. Bir şekilde babam her şeyi mahvetmenin bir yolunu buluyor.

"Sanmıyorum ama onu daha ne kadar burada tutmamız gerektiğinden emin değilim Nadir. Onda daha fazlası olduğunu düşündüğünü biliyorum ama ben buna katılmıyorum. Tamamen insan gibi görünüyor. Fark edebildiğim kadarıyla bir damla bile büyüsü yok."

Mael'e bakıyorum. "Heart'tan başka ne duydun?"

"Etienne dün gece haber gönderdi," diyor Mael, ağzı düzleşerek. "Her zamanki yerleşim yerinde gizleniyordu. Şüphe çekmemek için diğer herkesi dışarı çıkardım. Babanın adamları birkaç kez geri geldi."

"Hala bir şey mi arıyorsun?"

Mael'in kaşları birbirine yaklaştı. "Etienne bütün kadınları -yirmi ile otuz yaş arasındaki herkesi- toplayıp götürdüklerini söyledi."

Amya da ben de bu açıklama üzerine doğrulduk. "Nereye?" diye sordum.

Mael başını salladı. "Henüz bilmiyordu. Onları iş üstünde yakalayamadı. Söylentilere göre tüm yerleşimlerde aynı şeyi yapıyorlarmış."

Amya nefesini içine çeker. "Babam *birini* arıyor o zaman."

Anlayış somut bir şeye dönüşürken bakışlarımız buluşuyor. Haftalardır etrafında döndüğümüz bir gerçek.

"Sence..." Amya diyor ki. "O zaman Lor olamaz. Kız kaybolduğunda bu kadar endişelenmemesinin bir nedeni olmalı. O sadece bir insan, Nadir. Her şeyi yanlış anlamadığımıza emin misin?"

Başımı sallıyorum. Amya haklı. Bunların hiçbiri mantıklı değil. Eğer Rion Primary of Heart'ı kaybettiye neden Ouranos'un altını üstüne getirip onu aramıyordu? Ve neden onca yıldır kilit altındaydı? Onun ortadan kaybolmasıyla ilgilenmemiş gibi *görünüyordu*, yine de en başta mahkûm 3452'nin varlığını öğrenmemi hiç istemediğinden eminim.

Sanki önemsiz bir meseleymiş gibi beni onu aramaya göndermişti ama babam her zaman çok iyi bir aktör olmuştur ve iyi bir nedeni olmadan asla bir şey yapmaz. Sırf beni başından savmak için onu aramaya gönderdiği hissinden kurtulamıyorum. Önemli değilmiş gibi davranarak, beni de aynı şeye ikna edecekti.

Bardağı elimde sıkıyorum, gözümü her kırışımda yeni bir tarafı ortaya çıkan bu bulmaca yüzünden hüsrana uğruyorum.

"Hayır, yanlış anladığınızı sanmıyorum."

"Bundan neden bu kadar eminsin?" Amya öne doğru oturur. "Onun kazara bir şeye bulaşmış ölümlü bir tutsak olmadığını gösteren hiçbir kanıtımız yok. Belki de bir yanlış kimlik vakasıdır."

Buz köpeklerimden biri olan Morana yanıma gelip çenesini dizime dayıyor. Amya'nın sorularını düşünürken kulağının arkasını kaşıyorum. Neden bu kadar eminim? Açıklamak ya da kelimelere dökmek imkânsız ama biliyorum. Kendi adımları bildiğim kadar eminim, *biliyorum*.

"Nostraza'dan henüz haber alamadığın konusunda ona gerçeği söyledin mi? Hylene bunun üzerinde çalışıyor mu?" Ona soruyorum.

Amya başını sallar. "Ona gerçeği söyledim. Ama yakında Hylene'den haber almayı umuyorum. Hâlâ hayattalarsa onları dışarı çıkaracaktır."

"Sence bu Tristan ve Willow Lor'la akraba mı?" Mael soruyor. "Onlara karşı son derece sahiplenici görünüyor."

"Bir erkek ve kız kardeş, belki?" Amya diyor ki. "Eğer o gerçekten Yüce Fae ise, o zaman onların da büyüsu olabilir." Hepimizin düşündüğü şeyi dile getirmiyor. Eğer *herhangi* birinin büyüsu varsa, o zaman imkânsız olan gerçekleşmiş demektir.

Amya başını sallar. "Bebek öldü. Bütün hikâyeler, savaşla ilgili bütün anlatılar kraliçenin bebeğinin de onunla birlikte öldüğünü söylüyor." Sesi mesafeli, sanki bunu kafasında binlerce kez tekrarlamış gibi.

"Elbette," diyor Mael, masanın başında durduğu yerden kalkıp prens ve prensesin karşısındaki sandalyeye oturarak. "Ama üç kraliyet Fae'sinin Nostraza'da on yıldan fazla bir süreyi isteyerek geçirdiğine gerçekten inanıyor musunuz? Bu pek mantıklı değil. Ve eğer *onlar* Kalp'in varisleriye, o zaman kral *kimi* arıyor?"

Dünyada güvendiğim az sayıdaki insandan biri olan arkadaşına bakıyorum. İkinci Sercen Savaşı sırasında tanıştık ve ikimiz de Heart ile Woodlands arasındaki sınırda bulunan bir savaş esiri kampında aylarca çalıştık. Hemen arkadaş olduk ve her şeyde yanımda durdu. "Haklısın, hiç mantıklı değil ama Atlas onun hakkında bir şeyler biliyordu ve ben hissedebiliyorum-"

Sözlerimi kesip atıyorum, bağırsaklarımı dökmeye niyetli bir düşman gibi onları doğruyorum.

"Ne?" Amya elini omzuma koyarak soruyor. "Bu kız seni düğüm düğüm etmiş. Ne oldu?"

Mael sırtıyor. "Hadi ama Amya, küçük tutsağımızın oldukça güzel göründüğünü fark etmiş olmalısın. Belki de oğlumuz aşık olmuştur."

"Kapa çeneni," diye homurdandım. "Atlas'ın yarım yamalak saniyelerine bir metrelik sopayla bile dokunmaya tenezzül etmem. O bir suçlu."

Bu yalan mideme bir kaya gibi oturuyor. Onlara neden rol yaptığımdan emin değilim -pek çok sırrımı biliyorlar- ama o bana her şeyi sorguluyor.

Mael gözlerini devirerek, "Dokunaklı," diyor.

"O halde nedir?" Amya, Mael'e öfkeli bir bakış fırlatarak sorar.

"Büyüm onun etrafında gerilmiş gibi hissediyor," diyorum. "Sanki derimden çıkmaya çalışıyormuş gibi. Sanki ona dokunmak istiyor."

Yumruğumu açıyorum, avucumun içinde çok renkli bir ışık topu dans ediyor. Her zaman güvenlik ağım olan bu parçamın neden bana sırt çevirdiğini ve beni serbest düşüşe geçirdiğini merak ederek ona bakıyorum.

Amya kaşlarını kaldırıyor, pürüzsüz alnı çatılıyor. "Daha önce hiç böyle bir şey yaşadın mı?"

İçkimden bir yudum alıyorum, başımı sallarken ışık topu yanıp sönüyor. "Asla."

Dün gece o bu odada, yatağımın hemen dibindeyken zar zor uyuyabildim. Tüm bedenim ona doğru uzanıyor, onun etrafında katlanmaya çalışıyormuş gibi hissediyordum. Büyüm derimin altında akan bir gelgit gibiydi ve onu geri çekmek için her şeyi yapmak zorundaydım, böylece yatağımda lanet bir yıldız gibi parlamıyordum. Üzerinde hiç bu kadar az kontrolüm olmamıştı.

Ve onun kokusu. Kahretsin, tenimin her gözeneğini doldurdu. Vücudumdaki her siniri. Beynimdeki her kanalı. Bir denizin içinde boğuluyordum ve bu uçaktaki son gecem olsaydı, hiçbir şeyden pişman olmazdım. Onu bütün gece burada tutmakla aptallık etmişim ama aptal gururum gitmesine izin vermedi.

Amya dikkatle, "Bu çok tuhaf," dedi. "Ama her anlama gelebilir." Bu sözlere onun bile inanmadığı açık ama neden inkâr etmek istediğini anlıyorum.

Lor'un varlığı Ouranos'un dokusunu yırtıyor, zaten yıpranmış olan iplerini koparıyor. Son Sercen Savaşı'ndan bu yana iki yüz yıldan fazla zaman geçti ve işler ancak bu kadar uzun süre istikrarlı kalabilirdi. Eninde sonunda birileri terk edilmiş krallığı tekrar ele geçirmeye çalışacaktı ve bu da tüm kıtayı için için yanan bir harabeye çevirme potansiyeline sahipti.

"Bence yanılıyorsun," diyorum sonunda. "Görüldüğünün aksine o bir insan değil. Sen onda büyü hissetmiyor olabilirsin ama içinde okyanuslar dolusu güç var Amya. Bundan eminim."

Dördüncü Bölüm

SERCE

286 YEARS AGO: QUEENDOM OF HEART

Serce genç Güneş Prensi ve ailesinin gelişini endişeyle beklerken kalabalığı taradı. Atlas'ı görmeyeli yıllar olmuştu; o zamanlar daha çocuktular ve geçmişteki bir kraliyet töreninde yaramazlık yapmışlardı. ama bugün, onları sonsuza dek bağlayacak bir yola gireceklerdi.

Bu geceki parti tüm hızıyla devam ediyordu, konuşmalar artıyor ve hareketli müziğin tınları salonu dolduruyordu. Annesi bu parti için çok uğraşmıştı. Duvarlardan güller ve koyu kırmızı kumaş parçaları damlıyordu, bu da Kalp Krallığı'nın merkezinde duran süslü beyaz taş kaleden çok bir saksının içindeymiş gibi görünmelerini sağlıyordu.

Bir gözü kapıda olan Serçe, yükselen bir beklenti ve adrenalin karışımıyla konukları inceledi. İyi bir partiyi severdi, hayır

Sebebi ne olursa olsun. Bu akşamki, Ouranos'un gelecekte korunmasını ve refahını sağlayacağını umduğumuz iki hafta sürecek bir zirvenin açılış suaresi olacaktı. Aynı zamanda, Serçe'nin Güneş Prensi'ne bağlanma koşulları da ana etkinliğe bir ek olarak hizmet edecekti.

Zirveye ilk varanlar, Dağ Kraliçesi Bronte ve ona bağlı ortağı Yael'in önderliğindeki Tor Krallığı olmuştı. Uzun boylu, kaslı, gri tüylü kanatları ve uzun gümüş saçlarıyla saraylarının geleneksel arduvaz rengi savaşı kıyafetlerini giyiyorlardı. Toprağın gücü ve fil büyüklüğündeki kayaları zahmetsizce kullanma becerisiyle, ikisi de hesaba katılması gereken güçlerdi.

Şu anda Serçe'nin anne ve babasını, Kalp Kraliçesi ve Kralı'nı selamlıyorlardı, hepsinin yüz ifadesi bu zirvenin koşulları kadar ölümcül ciddiyetteydi.

Bugün, tarihte ilk kez Ouranos krallıkları arasında resmi bir ittifak kurulması düşünülüyordu. Günlerin Başlangıcından bu yana Ouranos'un hükümdarları tek bir amaç altında birleşmemişti, ancak bu sefer her şey söylendiğinde ve yapıldığında bir üyeleri eksik olacaktı.

Serçe'nin annesi Daedra, bu planı yıllardır titizlikle ve ustalıkla düzenliyordu ve sonunda dileği gerçekleşecek gibi görünüyordu. Gerçi Serçe önce diğer yöneticilerden biraz tekme ve çığlık bekliyordu. İdeolojik olarak bu fikirle uyumlu olsalar bile, göğüslerini kabartmak ve özenle hazırlanmış ama tamamen anlamsız çekincelerini herkesin hayran kalacağı şekilde ortaya koymak için en azından birkaç güne ihtiyaçları olacaktı.

Ancak işler planlandığı gibi giderse Kraliçe Bronte, Heart ile anlaşmaya varan ilk kişi olacak ve böylece kuzeylerinde yatan çürümeye karşı uzun ve kanlı bir savaşın ilk aşamasını başlatacaktı. Heart'ın daha yapacak çok şeyi olduğu Serçe'nin gözünden kaçmamıştı.

Aurora'dan gelen tehditleri bastırmaktan diğer tüm diyarlardan daha fazla kazanç elde etti, ancak annesi tüm Ouranos için sonuçların onları kendi amaçlarına yönlendirmek için yeterli olacağını umuyordu.

Alluvion, Tor'un hemen ardından geldi ve Serçe, Okyanus Kralı Cyan anons edildiğinde annesinin gözle görülür bir şekilde rahatladığını fark etti. Cyan her zaman soğuk ve öngörülemez biri olmuş, diğer sarayların işlerine karışmak istememiş, sadece kendi ihtiyaçları doğrultusunda hareket etmişti. Yine de, yakında harekete geçmezlerse hepsini yutabilecek tehlikeyi görmezden gelmenin gittikçe zorlaştığını o bile görmek zorundaydı. Rion şimdiden çok güçlenmişti ve Aurora Kraliçesi'yle yakın zamanda kurduğu bağ sayesinde gücü daha da artacaktı.

Serçe'nin kuzeni Rhiannon ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor, sanki bu bağ onun hayatını da Serçe'ninki kadar değiştirecekmiş gibi boynunu büküyordu. Bazı açılardan değiştirecekti de. Serçe bağlandığında, Rhiannon'un ebeveynleri de onun geleceğini sağlamlaştırmak için gözlerini ona dikeceklerdi. Sadece İmparatorluk Fae'leri bağlanma yoluyla artan büyü'nün avantajlarından yararlanırken, tüm Yüksek Fae'lerin bir noktada bağlanması beklenirdi - bu sadece işlerin doğal düzeniydi.

Serçe, koyu kırmızı elbisesinin yakasını düzeltti ve göğüslerini yukarı kaldırarak en iyi şekilde sergilemelerini sağladı. Varlıklarını anlamıyormuş gibi davranmaya gerek görmüyor ve ihtiyaç duyulduğunda onları potansiyellerine göre kullanıyordu.

"Neredeler?" diye sordu Rhiannon'a, sinirleri beklentiyle dalgalanıyordu. Bu anlaşma hakkında ne hissettiğinden henüz tam olarak emin değildi. Bir bağın kısıtlamaları olmadan neredeyse yüz yıl yaşamış olsa da, eninde sonunda kaderinin bu olacağını anlamıştı.

O bekleyen bir kraliçeydi ve bu bağ olmadan büyüsünün potansiyeli sınırlı olacaktı. Tek bir erkeğe zincirlenme fikrini sevmiyordu, özellikle de Fae'lerin uzun ömürleri göz önüne alındığında, ama Atlas'ın görüşlerinde liberal olduğunu umuyordu. Yatağına kendi payına düşenden daha fazla erkek davet etmişti ve bunu böyle sürdürmeye niyetliydi. Onun tüm ihtiyaçlarını karşılayabilecek tek bir Fae yoktu. Atlas'ın bir kadının vücudunu nasıl kullanacağını bilmesi ve cinsel partnerlerinin gözlerini kamaştırmak ve sonra da onları tuzağa düşürmek için sadece konumuna güvenmemesi gerekiyordu.

Eğer layık olduğunu kanıtlarsa, zaman zaman kendisine katılmasına bile izin verebilirdi.

Yine de, yüce emellerinin büyük planında bunların hepsi ödenecek küçük bir bedeldi. Serçe kraliçeliğinin hakkını vermekle yükümlüydü ve hiçbir şey onu yükselişinden alıkoyamazdı. İmparatorluk Fae'si olarak onu bekleyen gücü, daha önce hiçbir şeyi arzulamadığı kadar arzuluyordu. Ayrıca sadece bir çocuk olarak tanıdığı prensle tanışmak ve onun ölçüsünü değerlendirmek için can atıyordu. Sihrini ve yatağını kiminle paylaşması isteniyordu?

"Sakin ol. Birazdan burada olurlar," dedi Rhiannon, odanın kenarında duran ve kadehini onlara doğru kaldırmış olan yakışıklı bir saray mensubuna utangaç bir el sallayarak. Serçe iki saatten az bir süre önce başını Rhiannon'un kalçalarının arasına soktuğunu biliyordu ve parti bitmeden kuzenini arayan herkesin onu orada bulacağını tahmin ediyordu.

"Rahatım," diye tersledi Serçe, omuzlarındaki gerginliği yuvarlayarak. "Onu merak etmeye hakkım olduğunu düşünüyorum, sence de öyle değil mi?"

Rhiannon dikkatini Serçe'ye verip dudaklarını birbirine bastırırken hiçbir şey söylemedi. "Elbette Serçe. Elbette biliyorsun."

Serçe, doğal dalgaları sırtından aşağı sarkacak şekilde bıraktığı gür siyah

saçlarını düzeltti. Bir boncuk ter aşağı süzülürken kendini yelpazeledi.

boğazının hizasında. Odanın ortasında iki sıra halinde uzanan, yerden yüksek düzinelerce şamdan sayesinde burası cayır cayır yanıyordu.

Tamamen kullanışsızlardı ama mekâna belli bir atmosfer hissi veriyorlardı. Annesi, kabul etmeyi reddettiği bir eksikliği telafi ediyormuş gibi, her şeye ekleme ihtiyacı hissettiği bir başka yetenek dokunuşu. Tabii Serçe bunu annesinin yüzüne söyleyecek değildi. Birinin abartılı elbisesinin ya da karmaşık saç modelinin henüz alev almamış olmasına hayret ediyordu. İşte *bu* partiyi canlandırırdı.

Bir an sonra, geniş kapıları çevreleyen müjdeciler borularını çaldı ve Serçe irkildi. Annesinin tiyatrosunun bir parçası daha iş başındaydı; ses, bu büyük salon için fazla küstahçaydı.

"Aphelion ve Güneş Kralı'nın sarayına yol açın," diye gürledi açık mavi tenli ve bir tutam beyaz saçlı, Kalp sarayının siyah ve kırmızı kıyafetlerini giymiş bir düşük fae hizmetkârı. Serçe onun bir tür elf olabileceğini düşündü, ancak düşük fae'nin çeşitli türleri arasındaki farkları anlayacak kadar yakından hiç bakmamıştı.

Güneş Kralı kapıda belirdi, saçları güneş ışığı gibi parlıyordu. Aphelion'un sarayının her üyesi altınlar içindeydi, kumaşlar parıltıyor ve düğmeler mumların titreşiminde göz kırptıyordu. O zaman annesinin Güneş Kralı'nın parlaklığını azaltmak için düşük ışıklandırmayı kasıtlı olarak yapıp yapmadığını merak etti. Daedra müttefik arıyor olsa da, Kalp Kraliçesi'nin sık sık dizginleyemediği küçük bir damarı vardı.

Serçe, uzun orta koridorda ilerleyen maiyete baktı, parti konukları sağa sola itişip kakışarak girişleri için yer açıyordu. Güneş Sarayı'nın biraz *fazla* olduğuna karar verdi. Kimse güneşin tonlarının

Kalp Kalesi'nin her santimini kaplayan kıpkırmızı ve abanoz rengi bu kadar gösterişliydi. Buna kıyasla sessiz bir asalet ve zarafet taşıyorlardı.

Yarım adım geride yürüyen iki yakışıklı prens kralın yanında yer alıyordu. Solunda altın sarısı saçlarıyla babasına tıpatıp benzeyen genç bir Yüksek Fae erkeği vardı. Diğer tarafta ise çenesinin hemen arkasına düşen bakırımsı kahverengi saçları olan bir erkek yürüyordu.

Serçe omuzlarını dikleştirerek ikinci erkeği dikkatle inceledi. Bu Atlas olmalıydı. Bunca yıl sonra bile, ateşle boyanmış gibi görünen o parlak saçları hatırlıyordu. Fae standartlarına göre gençtiler, bir yüzyıldan az yaşamışlardı. Atlas ondan dokuz yaş büyüktü ama ölümlülere göre ikisi de yirmili yaşlarının ortalarında görünüyordu.

Alay, Kalp Kraliçesi ve Kral'ın tahtlarının bulunduğu kürsüde durdu. Abanoz ağacından yapılmış olan bu tahtlar son derece parlak bir şekilde cilalanmıştı ve her birinin arkasında milyonlarca fasetle yansıyan büyük kırmızı bir mücevher göz kırpıyordu. Mum ışığının bolluğu kesinlikle onların parlaklığını vurgulamak için tasarlanmıştı. Serçe bundan emindi.

Daedra'nın taktığı Kalp Tacı'nın gümüş bandı, zarif saçlarının derin gece yarısı tonuyla çarpıcı bir kontrast oluşturuyordu. Serçe Taç'a baktı ve sonunda onun olacağı günü hayal etti.

"Majesteleri," dedi Güneş Kralı derin bariton sesiyle, kollarını iki yana açarak. "Bunca yıldan sonra sizi görmek çok güzel." Odadaki alçak sesle konuşmalar ilgiyle yeni gelen saraya odaklanmıştı. "Böylesine hayırlı bir vesileyle burada olmak bir onurdur. Düşmanlarımızı yok etmek için bir araya geldiğimizde Ouranos'un huzur bulacağını göreceğiz."

Serçe, kralın saçma konuşması karşısında bir homurtu tutturdu. Gerçekten de yok etmek.

"Hoş geldiniz," dedi Daedra, ellerini önünde kavuşturmuş bir halde başını sallayarak. Kahverengi gözleriyle Serçe'nin tıpatıp aynısıydı.

neredeyse siyaha çalan koyu renk gözleri ve odanın ılık ışığında parıldayan açık kahverengi teni. "Bu onur bize ait."

Serçe'ye eliyle işaret ederek onu yanına çağırdı. "Ve tabii ki, işte Serçe."

Serçe anne ve babasının arasına girdi, en azından görünürde her zamanki gibi saygılı bir kız çocuğuydu.

Babası omzuna ağır bir anlam yüklü bir el indirdi. Bağ hissettiği biriyle bağ kurmayı dilemiş olsa da, bu ittifakın kıtanın ve evinin iyiliği için olduğunu anlamıştı. Aurora'ya karşı zemin kaybediyorlardı ve sadece birleşik bir cephe Rion'un Ouranos'un daha fazlasını ele geçirmesini engelleyebilirdi.

Ayrıca, Serçe bunu kabul ederse, annesi sonunda inişi seçecek ve Evanescence'a çekilerek Serçe'nin kraliçe olarak kaderine adım atmasına izin verecekti. Serçe sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes alıp Aphelion üyelerini karşılamaya hazırlanırken müzik arka plana karıştı.

Güneş Kralı Kyros öne çıktı. "Oğullarımı tanıtmama izin verin. Bu Tyr, Aphelion'un Birincil ve Güneş Prensi." Tyr da öne çıktı ve başını öne eğdi. Güneş Prensi'nin olması gereken her şeye sahipti; altın rengi, parlak ve ışıltılıydı. Birincil Prens olarak, Kyros Evanescence'a girdiğinde Aphelion'un gücünü de miras alacaktı.

"Majesteleri," dedi Tyr. "Kuzeye seyahat etmek bir zevk. Evinizle ilgili sadece muhteşem hikâyeler duydum. Buradayken bazı manzaraları görmeyi umuyorum."

Daedra başını salladı. "Size hoş geldiniz diyoruz. Aphelion'un mavi sularını görmek için güneye gitmeyeli uzun yıllar oldu. Belki ileride bunu yapmak için daha fazla fırsatımız olur." Önce Serçe'ye sonra da Güneş Kralı'nın diğer yanında duran genç prene baktı, ne demek istediği açıktı.

"Ve bu da Atlas," dedi Kyros, Serçe'ye doğrudan hitap eden bakır saçlı Fae'yi işaret ederek.

"Majesteleri," dedi eğilerek ve koyu renk kirpiklerinin arasından ona bakarak. "Güzelliğinize dair anlatılan masallar, şu anda karşımda duran gerçek görüntünüzle boy ölçüşemez."

Serçe, buyurgan bir kaş kaldırma dürtüsüne direnirken yüzündeki bir kasın seğirmesini kontrol etti. Elbette güzeldi. Bunu onaylaması için bu *erkeğe* ihtiyacı yoktu. Fark ederek ona bir iyilik yapıyormuş gibi konuşuyordu.

Atlas'a bakmak yeterince hoştu ama bu ilişkide ikincil rolde olduğunu fark ettiğinde yaygara koparmayacağını umuyordu. İhtiyacı olan şey, rolüne uygun görünen ama ne zaman çenesini kapalı tutması gerektiğini bilen bir partnerdi.

"Gel," dedi annesi Serçe'ye yan gözle bakarak. "Anlaşmamızın ayrıntılarını daha detaylı konuşabileceğimiz özel bir odamız var."

Daedra, Serce ve Kalp Kralı'na takip etmelerini işaret etti, herkes başka bir alçak fae hizmetkârının beklediği kürsüden indi. Onları Atlas, Tyr ve Kyros'la birlikte balo salonuna bitişik bir ön odaya doğru yönlendirdiler. Küçük odada kıpkırmızı desenli bir dizi siyah kadife koltuk ve siyah beyaz karo zemini kaplayan kalın bir kestane rengi halı vardı.

Herkes ayakta durmayı tercih etti ve bir çember oluşturarak, rüzgârla kopmayı bekleyen bir çiçeğin altı yaprağı gibi birbirlerine baktılar. Bu tartışmanın neden gizlice yapıldığını merak eden Serçe'nin ensesindeki tüyler diken diken oldu ve bir şeylerin ters gittiğini ima etti.

"Bağlanma törenini bahardan önce yapmayı umuyoruz Kyros," dedi Kalp Kraliçesi ve yanıt olarak dudaklarını birbirine bastırdı. "Rion Sinen Nehri'ne daha fazla asker yığmadan önce Aurora'ya yürümek için ordunuza ihtiyacımız olacak."

"Duruşmaların hemen başlaması için çağrıda bulunacağız, ancak duruşmalar sekiz hafta sürüyor, bu nedenle elimizden gelenin en iyisini yapacağız."

"Denemeler mi?" Serçe sordu, tam da annesi bu zaman çizelgesinin neden kabul edilemez olduğunu açıklamaya hazır görünürken.

"Evet," dedi Kyros. "Aphelion'un her kraliçesi böyle seçilir."

"Serçe," dedi babası, kızının elini avucunun içine alıp hafifçe sıkarak. "Bunu biliyorsun."

"Evet, *biliyorum*." Elini çekti ve Güneş Kralı'yla yüzleşti. "Ama bu, tahtınıza oturtmak için sıradan biriyle bağ kuruyorsanız geçerli. Ben bir Birincil'im ve zaten miras alabileceğim bir tacım var. Ayrıca, Aphelion'un kraliçesi olmayacağım. Sadece Heart and Heart'ın kraliçesi olacağım."

"Ancak Tyr'a bir şey olursa, Atlas'ın Birincil olması ve dolayısıyla senin de Aphelion'un kraliçesi olman muhtemeldir. Dolayısıyla, pek olası olmayan ama yine de mümkün olan bu durumda Denemeler yine de yapılmalı," dedi Kyros, sanki basit bir aritmetik problemini anlamayan bir çocukla konuşuyormuş gibi.

Serçe alay etti. "*Onun* elini kazanmak için bir grup yapmacık kadınla yarışmaya girmeyeceğim." Atlas'ı işaret etti, o da bu yorum karşısında kaşlarını çattı, kara kaşları birbirine yaklaştı.

"Serçe," dedi Daedra sesinde bir uyarı tonuyla. "Hayır, bu delilik. Bu aşağılayıcı. Bunu yapmayacağım."

Tyr ellerini yatıştırıcı bir hareketle açarak, "Bu optikle ilgili," dedi. "Aphelion'da asla hüküm sürmeseniz bile, hazırlıklı olmalıyız. Bu yüzden

insanlar sizi asla kabul etmez."

"Ve babanla kardeşinin esasen senin ölümünü planlamasıyla ilgili bir sorunun yok mu?" diye karşılık verdi.

"Bu öyle bir şey değil," dedi, Serçe yine alay ederken duruşu sertleşti. Aptal.

"Majesteleri," dedi Kyros. "Bu sadece bir formalite. Siz kazanacaksınız. Biz de öyle olmasını sağlayacağız."

"Elbette kazanırım," diye tısladı. "Endişelendiğim şey *bu* değil."

Bakışları babası ve onun arasında gidip gelen Atlas'la göz göze geldi.

"Bu konuda ne diyorsun?" diye sordu ona, konuşması için meydan okuyarak. Eğer kendisine bağlı ortağı olacaksa, her konuda herkesten önce kendisini desteklemesini bekliyordu. Bunun yerine Atlas, sanki tüm bunların kendisiyle hiçbir ilgisi yokmuş gibi, bu konuşmaya dahil edilmesine şaşırılmış görünüyordu. Serçe'nin hem bu Fae'ye hem de bu bağa duyduğu saygı, dağdan yuvarlanan bir kayadan daha hızlı düşüyordu.

Altın rengi ceketinin eteklerini çekiştirerek, "Sanırım görünüşe dikkat etmemiz gerekecek," dedi. "Çabucak bitecek."

Serçe göğsündeki bir şey içeri doğru çökerken gözlerini kırıştırdı. Bu aptal, hayatının geri kalanını birlikte geçireceği Fae mi olacaktı? Omurgasız ve kendi düşünceleri olmayan biri mi? Daha da kötüsü, Kalp Kralı olarak babasının yerini mi alacaktı? Kraliçeliği çok daha iyisini hak ediyordu.

"Anne," dedi sesi düşerek. "Ben *bunu* kabul etmedim."

"Bu ittifakın önemini anladığını ve birliğe razı olacağını söylemiştin," diye cevap verdi Daedra, sesi titrek, gözleri çakmak çakmaktı. Serçe annesine nadiren itaatsizlik ederdi. Çok az kişi Kalp Kraliçesi'ne meydan okumuş ve bunu anlatacak kadar yaşamıştı. "Neyin tehlikede olduğunu anlıyorsun."

"Onunla buluşacağımı ve eğer... doğru hissedersen kabul edeceğimi söyledim," dedi dikkatlice, onu bu tuzaktan kurtaracak kelimeleri arıyordu. "Sıradan bir fahişe gibi barbarca bir ritüelde yarışmıyorum."

Bu suçlama karşısında odada toplu bir irkilme oldu ama Serçe'nin umurunda değildi.

Bakışları annesininkilerle buluştu ve Serçe onun ifadesindeki çelişkiyi fark etti. Daedra da bu şartları asla kabul etmezdi ama bir kraliçe gibi düşünmeliydi, kendi kişisel arzuları olan bir kadın gibi değil.

Serçe de aynı zincirlerle bağlıydı. Daedra'nın Tacı ona vermesini istiyorsa, Kalp için en iyisini yapmak zorundaydı ama bu ondan çok fazla şey istemek gibi geliyordu.

"Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var," dedi Serçe kimseye belli etmeden ve sonra topuklarının üzerinde dönerek dışarı fırladı. Balo salonuna girdi, seslerin ve müziğin sesi kreşendo yaparak aralıksız bir uğultuya dönüşürken hava onu boğacak kadar yoğunlaştı. Bir elini alnına götürdü, öfke, hayal kırıklığı ve çaresizlikten başı dönüyordu.

Birden nefes alamaz hale geldi.

Bu yanlış hissettirdi. Bununla ilgili her şey yanlış geliyordu. Bir ortak için rekabet etmek istemiyordu ve bu aptala bağlanmak da istemiyordu. Elbette bundan daha iyisini hak ediyordu.

Serçe keskin bir sağa dönüş yaptı ve koridora açılan bir çıkışa yöneldi. Birinin onu o rahatsız edici toplantıya geri götürmeye çalışacağından endişelenerek omzunun üzerinden bir bakış attı. Ayağı takılmasın diye eteklerini toplayarak adımlarını hızlandırdı ve şimdi karmakarışık olan geleceğinin tehdidinden uzaklaşmaya çalıştı.

O anda sert bir cisme çarptı, geri sıçradı ve belini saran güçlü bir kol tarafından kurtarıldığında neredeyse devriliyordu.

Kurtarıcısı nazik ama sert bir çekişle onu ayağa kaldırdı. "Oha," dedi derin bir ses. "İyi misin?"

Serçe başını kaldırdığında bir çift koyu yeşil gözün, kendisine doğru yükselen bir Yüksek Fae erkeğine -şimdiye kadar gördüklerinin en güzeline- ait olduğunu gördü. Bronzlaşmış altın rengi bir teni vardı ve uzun saçları yeni sürülmüş toprağın en koyu kahverengisiydi. Başının yanlarından örülmüş olan bu saçlar, yüksek elmacık kemiklerini ve ince bir tabaka koyu kirli sakalla tozlanmış güçlü bir çeneyi çerçeveliyordu. Nefes kesiciydi.

"I-" Serçe yutkundu, belki de hayatında ilk kez ne diyeceğini bilemiyordu. Bu yabancı onu büyülemiş, kokusu onu içine çekmişti. Sıcak ve toprak kokusuydu, baharda açan milyonlarca çiçeğin tatlılığı gibiydi. Kolu hâlâ Serçe'nin üzerindeyken, Serçe'yi sabitledi ve sonra, sanki bunu yapmaya isteksizmiş gibi, geri çekildi.

"Sen Serçe'sin," dedi. "Kalp Prensesi mi?"

Nasıl bildiğini merak ederek başını salladı. "Öyleyim," dedi, bağlanmış bir dilin etrafında kelimelerini bulmaya çalışarak. "Peki ya sen?"

Mükemmel ağzının köşesi, dizlerinin bağının çözülmesine neden olan bir sırtısla yukarı kalktı. Elini kaldırıp dudaklarını arkasına bastırırken orman yeşili gözleri parlıyordu.

Serçe, büyüğü sanki kendi aklını bulmuş gibi yanıt verdiğinde gözlerini kırıştırdı. Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Kıpkırmızı şimşegi yaklaşan bir fırtına gibi damarlarında kıvılcımlanarak parmak uçlarından dışarı fırlamakla tehdit ediyordu. Dudakları, bulunduğu mevki göz önüne alındığında tamamen uygun olandan bir saniye daha uzun süre oyalanınca, bir sıcaklık çatlağı doğrudan göbeğinin hemen altındaki cinsel bölgeye gitti.

Kız yanıt olarak küçük bir nefes verdi ve adamın gözleri karardı, sanki o da bunu hissetmişti.

"Ben Ormanlık Diyar Kralı Kurt," dedi sesi gür ve gürültülüydü. "Seninle tanışmak bir zevk, Serçe."

Bakışları buluştu ve Serçe o kadar derin bir çekim hissetti ki, sanki dünyanın en derin kuyularından geliyor gibiydi.

Bu geri dönülemez bir değişimdi. Bir hesaplaşma anı. Durdurulamaz bir gelgit.

Wolfa bakarken, okyanusun üzerinde yükselen güneşin ve bahçede açan güllerin kesinliğiyle, hayatının sonsuza dek değiştiğini biliyordu.

Bölüm Fİ ve

LOR

PRESENT DAY: THE AURORA

A Nadir'in yatak odasının zemininde geçirdiğim berbat gecenin ardından günün büyük bölümünü uyuyarak geçiriyorum.

Dinlendiğimde yatakta uzanmaya devam ediyorum ve pencereden dışarı bakıyor, kendime acımak için bir an izin veriyorum. Son dört aydır kendimi çok zorluyor, günün her dakikasında Willow ve Tristan için endişeleniyor, bir yandan da nasıl ifade edeceğimi bilemediğim belirsiz bir geleceği çözmeye çalışıyordum.

Derin bir iç çekerek yüzümü yastığıma gömüyorum. Kendime bu kısa molayı verip sonra ne olacağını düşüneceğim. Tek bildiğim, burada oturup Nadir'in benim için ne planladığını öğrenmeyi bekleyemeyeceğim. Tekrar bir kukla gibi kullanılmayacağım. Atlas tüm yalanlarına inanmam için beni kandırdı. Rahatlamaya çok açtım ve onun güzel sözleri beni içine çekti, sadece

Tıpkı onun bildiği gibi. Nezaketin nasıl bir duygu olduğunu unutmuş, hırpalanmış bir mahkûmdum ve onun peri masallarının her birini şekerli meyveler gibi yuttum.

Ama bu hatayı tekrar yapamam. Yapmayacağım.

Düşüncelerim dün geceye ve banyosundan çıkan prensin neredeyse hiçbir şey giymemiş görüntüsüne gidiyor. Ona bakmayı *ilginç* bulmamdan nefret ediyorum ve o yakınımdayken derimin altında seğiren o histen gerçekten nefret ediyorum.

Bana bakışı sanki akşam yemeği için beni dilimlemek istiyormuş gibi. Sanki sorun benmişim gibi. Ona ne yaptığımdan emin değilim. Babası ailemi öldüren ve beni ve kardeşlerimi on iki uzun yıl boyunca hapseden kişi o.

Ne pislik ama. Bana kızmaya ne hakkı var? Kapım hafifçe çalındı ve başımı kaldırdım.

"Ne?" Nezaket gösterecek havada olmadığını söylüyorum. Diğer tarafta her kim duruyorsa sadece iki seçenek var. Bir hizmetçi olabilir ve kabalığımı gerçekten hak etmiyor olabilir ya da beni esir alanlardan biri olabilir ve hepsi kendilerini becerebilirler.

"Lor?" diye yumuşak bir ses geliyor ve ben Amya'yı tanıyarak bir inilti tutuyorum. "İçeri girebilir miyim?"

"Bu Tristan ve Willow'la mı ilgili?" Aradım, çünkü hoş karşılanmasının tek nedeni buydu.

"Üzgünüm, hayır," diyor kapıdan. "Ama sana bir şey sormak istiyorum."

Arkamı dönüp pencereye bakıyorum, cevap vermiyorum. Uzun bir duraklama oluyor ve ipucunu anlamasını umarak uzaklaşırken çıkardığı sesleri dinliyorum.

Onun yerine, kapının çatırtısını duyuyorum ve yüksek sesle iç çekiyorum, istediği her neyse ona boyun eğiyorum. Hafif adımları sanki dikkatli yürürse daha az yük olacağını düşünüyormuş gibi odanın içinden geçiyor. Ona işlerin böyle yürümediğini hatırlatmak istiyorum. Sonra yatağın köşesine otururken şiltenin hafifçe kaydığını hissediyorum.

"İyi misin?" diye soruyor.

Ona bakıyorum. "Seni buraya benden bir şey koparıp koparamayacağını görmek için mi gönderdiler? Kardeşinin kaba kuvveti işe yaramadı, bu yüzden *iyi* olanı mı gönderdiler?"

Amya'nın pürüzsüz yanakları kızarır ve ağzı birbirine yapışır. "Bu değil-"

"Kendine sakla," diyorum, arkamı dönerek. "Ben de sana hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Bunun için burada değilim," diyor ve ben homurdanıyorum, söylediklerinin tek kelimesine bile inanmıyorum.

o.

"O zaman ne istiyorsun?"

Tekrar ona bakmak için döndüm ve gözleri odanın içinde Belirsizlik. Kendimi iterek ayağa kalkıyorum, geriye doğru kayıyorum ve yatak başlığına yaslanıyorum, bacaklarımı uzatıyorum ve tutunacak bir şey olsun diye bir yastığı kucağıma sürüklerken ayak bileklerimi çaprazlıyorum.

"Nadir'in biraz... yıpratıcı olduğunu biliyorum," diyor Amya. "Ama bunun nedeni çok fazla şey hissetmesi. Herhangi bir konuda rahat davranmak onun için çok zor."

Başımı eğip onu inceliyorum. "O bir pislik. Hepiniz öylesiniz. Beni isteğim dışında tutuyorsunuz ve ben çıkmak istiyorum. Hâlâ Aurora'nın tutsağı mıyım?"

Amya dudağının içini ısırarak, "Hayır," der.

"O zaman bırak gideyim."

"Nereye gideceksin?" diye soruyor, kaşlarının arasında bir çizgi oluşuyor. "Orada ailen var mı?" Yorgandaki gevşek bir ipliği karıştırıyor ve sonra bana bakıyor.

Başımı salladım. "İyi denemeydi."

"Lor." Sesi hafif bir sabırsızlığa bürünüyor ve ben de sırtıyorum. Gerçekten bu kadar kolay manipüle edilebileceğimi mi düşünüyorlar? Atlas'a çoktan kandım ama artık daha akıllıyım. Hayatımın çoğunu parmaklıklar ardında geçirmiş olabilirim ama her zaman çabuk öğrenen biri oldum.

"Aşağı gelip akşam yemeğinde bize katılır mısın diye soracaktım?" Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Çünkü o zamandan beri hepimiz ilk kez buraya geliyoruz..."

"Beni kaçırdığından beri," diyorum. "Söyleyebilirsin. Rol yapmanın bir anlamı yok."

"İyi, madem buraya geldin ve birlikte yemek yemenin güzel olacağını düşündük." Duraksıyor. "Sen de dahilsin."

"Böylece benden bilgi alabilirsin."

Ellerini yatıştırıcı bir hareketle kaldırır. "Hayır, söz veriyorum Nadir'in Aphelion'da olan hiçbir şey hakkında seni sorguya çekmesine izin vermeyeceğim. En azından bu gece için. Yine de sonsuza kadar caydırılmaz. Her zaman istediğini alır. Ama en azından bu akşam için buna bir ara verecek."

Dürüstlüğü karşısında sırtıyorum ve midem guruldayarak tam bir ahmak gibi bana ihanet ediyor. Amya muzaffer bir gülümsemeyi tutmaya çalışıyor ve çoğunlukla başarıyor.

"Ne diyorsun?" Yüz hatlarını nazik bir sabırla şekillendiriyor ve bunun bir rol olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yok. Gerçekten olmak için bu kadar çabaladığı kişi mi? "Lütfen? Burada olmak istemediğini biliyorum, ama seni burada tutmayı planlamıyoruz."

Seni sonsuza dek burada görmek ve farklı bir düzeyde tanımak güzel olurdu."

"Bilmiyor musun?" Bu ifadede beni en çok ilgilendiren kelimelere takılarak soruyorum.

Omuzlarını silkiyor. "Nadir bir nedenden ötürü senin önemli olduğunu düşünüyor. Ve eğer bu doğruysa, rolün ne olursa olsun, bu odada güveç pişirmek olmadığını hissediyorum."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," diye yalan söylüyorum.

Tabii ki kaderim bu odada değil. Ayna bana Taç'ı bulmam gerektiğini söyledi. Ne olursa olsun, buradan çıkmalıyım. Omuzlarım, beni aşağı çeken duyguların isyanıyla yuvarlanıyor.

"Haydi, aşçı spesiyalitesini hazırladı," diyor Amya. "Söz veriyorum, misafirliğe katlanmaya degecek."

Gözlerimi deviriyorum ve yastığı fırlatıp atıyorum. "Tamam. Hadi gidelim."

Işıl ışıl bir gülümsemeyle ayağa kalkıyor, elbisesinin önünü düzeltiyor. Bir an için onu inceliyorum, ne kadar zarif ve mükemmel görüldüğünden büyülenmiş gibiyim. Üzerinde her zamanki siyah, kıvrımlarını saran uzun ipek elbisesi ve başının üstünde bir taç haline getirilmiş rengârenk saçları var.

Bir prensesin hayatı böyle olmalı. Lüks ve zevk alınacak güzel şeylerle dolu. Ouranos'un en kötü hapishanesinin nemli duvarları ardında geçmemesi gerekiyordu.

"Ne oldu?" diye soruyor, mükemmel kemerli kaşlarının arasında bir çizgi oluşuyor.

"Yok bir şey," diyorum, yatağın kenarına kaymadan önce düşüncelerimden sıyrılıyorum. Ayağa kalktıktan sonra ayaklarımı kürkle süslenmiş bir çift süet terliğin içine sokuyorum. Bu evin zemini buz gibi.

Amya kapıya yöneliyor ve benim de onu takip etmemi bekliyor. Ana kata çıkan geniş merdivenden aşağı iniyoruz, buzlu camdan karmaşık bir desenle süslenmiş geniş ön kapıların yanından geçiyoruz. Kaçabilmeyi dileyerek, yas duygusuyla onlara bakıyorum.

Çoğunlukla odama hapsedildim, henüz malikânenin bu kısmına geçmedim. Sanki gerçekten tutsakları olmadığım yanılsamasını yaratmak istercesine kapımı açık bırakıyorlar. Ama prensle karşılaşmaktan ve onun varlığına ve sorularına katlanmak zorunda kalmaktan korktuğum için çok fazla keşfetme havasında değildim.

Hem dolu bir kiler hem de bir sıra bot ve pelerinle kaplı bir koridordan geçerek aydınlık bir mutfığa giriyoruz. Akşam yemeğimizi hazırlayan malikâne çalışanlarının gürültülü seslerini ve kahkahalarını duyabiliyorum.

Göz ucuyla, pelerinlerin hepsinde tanıdık bir nesne olduğunu fark ediyorum. Opalesan bir broş. Nostraza'daki muhafızların kendilerini Boşluk'tan korumak için taktıklarının aynısı. Bir tanesini en son Gabriel'in beni çaldığı Hollow'a sürüklendiğimde görmüştüm. Belli ki prens bana kendi broşumu vermedi ve yakın zamanda da vereceğini sanmıyorum.

"Bu taraftan," diye ısrar ediyor Amya ve onu takip etmek için dönüyorum, reddetmem gerektiğini bildiğim bir fikir oluşuyor. Tamamen aptalca ve pervasızca bir plan ama şimdiden görmezden gelemeyeceğim bir şekle bürünmeye başladı.

Büyük bir kemerli kapıdan geçip kitap rafları ve bir duvara hakim dev bir şömineyle kaplı rahat bir odaya giriyoruz. Ateşin yanında dört sandalyeyle çevrili yuvarlak bir masa var, ikisinde bir çift tanıdık figür oturuyor. Konuşmaları kesiliyor, iki Yüce Fae de biz içeri girerken dönüyor.

Mael'in yüzü geniş bir sırıtışla geriliyor. "Sen geldin." Bir kaşımı kaldırıyorum. "Gelmememi mi bekliyordun?"

"Amya'yı kışının üstüne atacağını düşünmüştüm," diyor ve gülümsemesine karşılık vermekten kendimi alamıyorum. Mael kültürsüz bir kabadayı ile kibar bir beyefendinin büyüleyici bir karışımı ve Amya'nın aksine bana tam olarak kim olduğunu gösterdiğini hissediyorum.

"Denedi," diye araya giriyor Amya. "İnan bana."

Sessiz bir homurtu çıkarıyorum ve prensin bakışlarıyla karşılaşıyorum. Kendini masadan kaldırıyor ve yanındaki sandalyeyi çekerek bana oturmam için işaret ediyor.

"Bize katılabildiğine çok sevindim, Mahkûm."

"Nadir!" Amya azarlar. "Ona öyle demeyi kes."

Önce kız kardeşine, sonra da bana bakarken ağzının kenarı şeytani bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Lütfen oturun *leydim*."

"Lütfen," diyorum. "Bunu düzgün bir yüz ifadesiyle zar zor söyleyebildin."

Ama dediğini yapıyorum, bir şişe şarap alıp bardağıma lavanta sıvısı doldurmadan önce sandalyeye yerleşiyorum. Bardağı elime alıp kokluyorum ve yüzeye çıkan köpükleri fark ediyorum. Diğer herkes de içiyor, bu yüzden güvenli olduğunu düşündüm ve bir yudum aldım. Tatlı ve biraz da acımsı.

"Odan nasıl?" Mael sorar ve tam Amya onu masanın altından tekmelerken ağzı seğirir. "Ah! Ne oluyor Amya?"

"Odamın yüceltilmiş bir hapishane olduğu gerçeğine dikkat çekmenizden rahatsız oldu," diyorum hoş bir şekilde, şarabımdan bir yudum daha alarak.

Mael homurdanıyor. "Gerçeğin etrafında dans edecek biri değilim, sevgilim." Göz kırıyor ve eğer gözlerimi kısıp ona doğru şekilde bakarsam belki biraz çekici olabilir. Bu iki kraliyet kardeşiyle arkadaş olabilir ama muhtemelen Nostraza konusunda hiçbir şey yapamaz. Belki de onu öfkemden muaf tutarım.

"Bu durumda benim odam iyi. Koşullar göz önüne alındığında."

Mael başını sallar ve ellerini birbirine vurur. "Harika, şimdi aramızdaki hoşbeşi bitirdiğimize göre, Nadir'imiz yerinden fırlamadan önce Ayna'nın sana ne söylediğini bize anlatmaya ne dersin? Bize gerçeği ne kadar çabuk söylersen, seni o kadar çabuk bırakabiliriz."

Mael acı içinde inliyor ve eğilerek masanın altındaki bacağını ovuyor. "Amya. Bunu bir daha yaparsan seni ayak bileklerinden balkondan aşağı sarkıtırım."

"Bize katılırsa onu rahatsız etmeyeceğimizi söyledim," diye tıslıyor Amya.

Mael bir parmağını kaldırır. "Aslında. İtaat edeceğine dair yemin ettiğin tek kişi kardeşindi. Ben bunu doğrudan kabul etmedim."

Amya gözlerini kapatır, sabır için yalvarır. "Seni de kastettiğimi biliyorsun. Şimdi kes şunu." Dişlerini gıcırdatır ve ona öyle bir ters ters bakar ki, adam teslim olmak için ellerini kaldırır.

"Tamam, tamam. Özür dilerim, Lor. Sheesh. İnciklerim daha fazla hırpalanmaya dayanamaz."

Amya ona bir kez daha sertçe bakarak, "Güzel," diyor.

Nadir koltuğunda rahat bir çöküşle uzanıyor ve ben bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Bakışları benimkileri yakalıyor ve ben başka tarafa bakıyorum, şarabımı içiyorum, derimin altında ona doğru uzanan kıvılcımla savaşıyorum.

"Bugün şehre yaptığınız yolculuk nasıldı?" Amya, Mael'e üç hizmetkârın büyük yemek tepsileriyle geldiğini soruyor. Koku harika ve ben de midem guruldayarak canlanıyorum. Geçtiğimiz aylar boyunca tüm bu harika yiyecekleri keşfetmek hapisneden çıkmanın en iyi yanlarından biri oldu.

Belki de tüm bunlar sona erdiğinde, her diyara seyahat edip mutfağının tadına bakacağım. Hizmetçiler masanın ortasına turuncu ve altın rengi soslarla dolu bakır kaseler yerleştiriyor. İçlerinde tavuk ve balık parçalarına benzeyen şeyler yüzüyor.

ve sebzeler. Başka bir hizmetçi önümde üçgen hamur işleriyle dolu bir tabak tutuyor.

"Çok lezzetliler," diyor Amya. "Baharat, bezelye ve patatesle doldurulup kızartılıyor. Bununla deneyin." Tabağıma cömert bir porsiyon koyu, parlak sos döküyor. Yanında daha fazla yiyecek var, kabarık beyaz ekmeğin düz diskleri de dahil. Amya'nın bir parça koparıp bir parça tavukla birlikte sostan biraz alıp ağzına atmasını izliyorum. Takdirle inliyor.

Prensin beni izlediğini fark ediyorum, yüz ifadesi ilk kez sinsi değil düşünceli. "Devam et," diyor. "Ye bakalım."

Sorgusuz sualsiz itaat etmem gereken bir emir gibi telaffuz ediyor. Dilimin ucuna dikenli bir karşılık geliyor, ama yorgunum ve yemek güzel görünüyor, bu yüzden başka bir zamana saklamak için yutuyorum.

Mael, "Şehir Frostfire için tam bir hazırlık içinde," diyor. "Baban bu sefer gerçekten kendini aşıyor."

"Bütün bu yaygara neden acaba?" diyor Amya, bir şeylerden kuşkulandığı belli.

Mael omuz silkiyor. "Belki de bu yıl kendini şenlikli hissediyordur."

Nadir alaycı bir kakhaha attı. "İşte bizim babamız, partinin can damarı."

"Frostfire nedir?" Yemeğimden büyük bir ısırık alarak soruyorum. Tatlar öyle güzel ki

Şaşırtıcı bir şekilde, sanki Zerra'nın kutsanmış sürüsü mutfakta çalışıyor.

"Kışın başlangıcını kutlamak için" diyor Amya. "İki haftalık partiler ve etkinlikler, Borealis'in yılın en iyi gösterisini sergilediği final gecesine kadar devam edecek. Buna bayılacaksın, Lor."

Bir ısırık daha almak üzereyken elim havada duraksıyor. "Yiyecek miyim?" "Tabii sen hâlâ buradaysan." Amya kardeşine bir endişeli bir bakış. "Özür dilerim. Kahretsin, bu çok garip."

"Tam olarak neymişiz gibi davranırken kendi esirinizle yemek yemek oldukça garip. Dostça mı? Beni burada isteğim dışında tutmadığınızı mı?"

Elindeki peçeteyi sıkarken Amya'nın omuzları dışuyor. "Bana Nostraza'dan bahset," diyor Nadir ve hava ciğerlerimi boşaltıyor.

"Bu ne lan, Nadir!" Amya elindeki peçeteyi yere vurarak konuşuyor. "Neden ikiniz de hayvan gibi davranıyorsunuz?"

"Ne var? Hepimiz keyifli bir akşam geiriyormuşuz gibi davranmayı bıraktık, ne zararı var? Atlas ve Aphelion'da olanlar hakkında soru sormayacağıma söz verdim ama bunu sormayacağımı söylemedim."

"Neden?" Anılarımın karanlığından beni koruyacakmış gibi kazağımın eteğini tutarak soruyorum.

"ünkü bilmek istiyorum."

"Böylece başını sallayıp ne kadar korkunç olduğuna dair sempatik sesler çıkarabilir ve ne kadar iyi bir prens olduğun konusunda kendini daha iyi hissedebilirsin?"

Nadir homurdanıyor. "Pek sayılmaz."

Yumuşak bir el ön koluma kondu.

"Bu konuda konuşmak zorunda değilsin," diyor Amya, bana nazik bir bakış attıktan sonra kardeşine öfkeli bir bakış fırlatıyor.

"Ne?" diye sorar. "Bu *insan* bir şekilde herhangi bir ölümlünün dayanması gerekenden daha uzun süre dayanmış gibi mi davranmamız gerekiyor? Ve içeride aynı şeyi yapmış iki *arkadaşı* olduğunu mu? Bu biraz şüphe uyandırıcı, sence de öyle değil mi?"

"Bu davetin benden bilgi almak için bir oyun olduğunu bilmeliydim." Sandalyemi geriye itiyorum, ayaklarım parkeye çarparak gıcırdıyor.

"Lor, hayır," diyor Amya kardeşine bir kez daha öfkeli bir bakış atarak. "Neyin var senin? Sen bu şekilde davranmadan normal bir akşam yemeği yiyemez miyiz?"

Bir hışımla dışarı çıkıp odama saklanmak istiyorum ama prensin o kendini beğenmiş, bilmiş ifadesiyle bana bakması kendimi kaybetmeme neden oluyor, tüm benliğim bastırdığım öfkemden patlıyor.

"Nostraza'yı mı öğrenmek istiyorsun?" Tıslayarak yaklaşıyorum, ellerim yumruk haline geliyor. "Sana Nostraza'yı anlatacağım. On iki yaşındayken oraya atıldım. Her şeyim elimden alındı ve hayal edebileceğiniz en kötü türden canavarlarla yan yana uyumak zorunda bırakıldım. Hırsızlar, tecavüzcüler ve katiller... Hepsi de bana ve Willow'a atıştırmalıkımız gibi bakıyordu.

"Tristan o yılların büyük bir kısmını bizi koruyabilmek için neredeyse hiç uyumadan geçirdi. Sırf her gece kendi yatağında tecavüze uğramamak için benim iki katım büyüklüğündeki bir adamı nefes borusuna tek bir darbe indirerek yere sermeyi öğrendim.

"Ama diğer mahkûmları boş verin, *Majesteleri*. Peki ya gardiyanlar? Müdür? O cehennem çukurunda bir tür düzen sağlaması *gereken* insanlar?"

Daha da yaklaşıyorum, tüm vücudum o kadar titriyor ki nefesim göğsümde tıkırdıyor.

"Onlar daha da kötüydü çünkü daha iyi bilmeleri gerekiyordu. Onlar için bize yaptırdıkları şeyler. Müdürün benden talep ettiği şeyler çünkü başka seçeneğim yoktu. Her şeyi üzerime alarak Willow'u koruma şeklim."

Tek bir hain gözyaşının sıcaklığı yanağımdan aşağı süzülürken sesim çatlıyor.

"Hâlâ dizlerimin üzerindeki sert taşı hissedebiliyor ve fermuarının yırtılışını duyabiliyorum. Beni kendine sakladığı için diğer gardiyanların beni nasıl tehdit ettiklerini ve bana nasıl eziyet ettiklerini, hepsi de lanet olası bir tat istedikleri için.

"Yediğim dayaklar. Katlandığım işkenceler. Bir kalıp *sabun* için kavga ettiğim için Gabriel beni bulduğunda Hollow'daydım biliyor musun? İşte hayatımda bir parça rahatlık için bu kadar çaresizdim. Bize yaptıkları buydu. Bizi orada aç susuz bırakıp, Boşluk'a av olarak sundular.

"Hiç kimse, ne yapmış olursa olsun, böyle bir muameleyi hak etmez, Aurora'nın kudretli prensi. Beni neredeyse parçalara ayırıyordu ve şu anda burada durmam bir mucize. Bilmek istediğin *bu* mu? Şu anda olduğumdan daha fazla delirmemiş olmam bir mucize."

Tam önüne geçip öne doğru eğiliyorum, ellerimi sandalyesinin iki koluna koyuyorum, yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta. Kıpırdamıyor, karanlık bakışları beni delip geçiyor, yüzünde en ufak bir duygu titreşimi yok.

"Nostraza'da da durum böyleydi, seni *pislik*."

Kendimi iterek odadan çıkıyorum ve kapı aralığını geçtikten sonra koşmaya başlıyorum, böylece kimse gözyaşlarıma daha fazla tanıklık edemeyecek.

Bölüm S xI

bir plan oluşturmaya çalışarak odamda volta atıyordum. Hayatımda hiç
Ibu kadar öfkeli ya da çaresiz olmamıştım. Tüm o korkunç şeyleri sürükleyerek

anılar göğsümde dev bir yarık açtı. Buradan çıkmam *gerekıyor*. Nostraza'ya gidip Tristan ve Willow'u bulmalıyım ki bu Fae'lerden ve onların benim onlar için ne yapabileceğime dair tehlikeli fikirlerinden uzaklaşabilelim.

Atlas beni kullanmak istedi ve eminim Nadir de beni buraya benzer bir amaç için getirdi.

Güneş Aynası'nın bunun bir daha asla olamayacağını söylediği sözleri tekrar düşündüm. Atlas'la benim aramdaki birleşmeden bahsettiğini tahmin etmiştim ama bu tam olarak ne anlama geliyordu? Bunun benim sihrimle bir ilgisi var mıydı? Bağlanmanın bir İmparatorluk Fae'si için ne anlama geldiğini öğrendikten sonra, Atlas'ın sahip olduğuma inandığı güce erişmek istediğini varsayıyorum.

Ama yine *ne* olamazdı ki?

Aphelion'da ilk uyandığımda, kafam karışmış ve yönümü kaybetmiştim.

yaşıyorum. Atlas bana Aurora Kralı'nın denemeler için beni seçtiğini söylediğinde, başından beri orada olmamı isteyen Atlas olduğu hiç aklıma gelmemişti. Bu sözlerden şüphe etmem için ne sebep vardı?

Ama her konuda yalan söylemişti. Beni Nostraza'dan alan *oydu* ve bu evden topladığım konuşma parçacıklarına bakılırsa, dışarıda beni arayan birden fazla İmparatorluk Fae'si var.

Ailem ben daha çocukken öldürüldü ve mirasımın hikâyelerini anlatmaya daha yeni başlamışlardı. Büyükannem neredeyse her şeyi yok etmeden önceki dünyanın. Beni neyin beklediğinden emin değilim. Tacı bulursam ne olacağını bilmiyorum ama burada daha fazla oturup merak edemem. Sihrim her zaman sıkışıp kalıyor ve en son biri onu benden zorla çıkarmaya çalıştığında neler olduğunu çok canlı bir şekilde hatırlıyorum.

Adımlarken boynumda asılı duran madalyonu sıkıca kavriyorum. Kırmızı mücevher parçası, anneme ve bizden çalınan hayata dair sahip olduğum son şey. Willow'la birlikte on yılı aşkın bir süre boyunca koruduğumuz, muhafızların ulaşamayacağı bir yerde sakladığımız, bazen de kimse bulamasın diye yuttuğumuz Kalp Tacı'nın küçük bir parçası.

Durup pencereden dışarı bakıyorum ve kilometrelerce uzanan karla kaplı ağaçların oluşturduğu manzarayı inceliyorum. Dağların konumu sayesinde Nostraza'nın yönünü biliyorum ama ne kadar uzakta olduğumuzu bilmiyorum. Boşluk'ta tek başıma ne kadar hayatta kalabilirim? Daha önce yapmıştım ama o farklı koşullar altındaydı.

Bu aptalca, pervasız bir plan ama Nadir'in beni bırakmaya niyeti olduğuna dair hiçbir yanılsamam yok. Amya sempatik görünse de, ailemi geri almaya çalıştığına hala güvenmiyorum. Tristan ve Willow'u bulmak istiyorsam, meseleyi kendi ellerime almam gerekecek.

Gece ilerledikçe, malikânenin geceye hazırlanırken çıkardığı sesleri dinliyorum. Burada çalışan yaklaşık on personel ve beni esir tutan üç Fae var. Burada geçirdiğim haftalar boyunca başka kimseyi görmedim ama dikkatli olmam gerekecek.

Hava tamamen karardığında, bir çift bot giyiyorum ve bulabildiğim en sıcak tutacak kıyafetleri üzerime geçiriyorum. Kalın bir palto ve kürk astarlı bir pelerin. Eldivenler ve kulaklarımı örtmek için kürk bir şapka. Çenemi ve yanaklarımı korumak için bir atkı. İlk hedefim, takanları Boşluk'taki yaratıklardan koruyan büyüyle kaynaşmış opalesan broşlardan birini almak.

Daha dört ay önce günlerce Hollow'da kaldığıma, ölümün beni bu hayattan kurtarmasını dilediğime inanmak zor. O zamanlar ormandaki canavarlardan hiçbirinin beni yakalayamamış olması hâlâ bir mucize ama bu riski tekrar göze alamam.

Yatak odamın kapısını yavaşça açıyorum ve koridordaki herhangi bir yaşam sesini dinliyorum, malikanenin ortam gürültüsünden başka bir şey duymuyorum. Umarım hizmetkârların hepsi yatmıştır, böylece kaçışıma tanıklık edecek kimseyle uğraşmak zorunda kalmam.

Koridordan Nadir'in yatak odasına doğru bakarken her şey sessiz. Amya ve Mael'in daha aşağıda odaları var ama ben hiç girmedim. Şansım varsa, prenze attığım tiradın ardından evi terk etmişlerdir. Hepsi buraya, şehre ve Kale'ye istedikleri zaman gelip gidiyor gibi görünüyorlar ama en azından biri her zaman benim gardiyanım olarak rolünü yerine getirmek için geride kalıyor. Ama bunun Nostraza'dan çok uzakta olmadığımız anlamına geldiğini de umuyorum.

Bu gece kimse benimle arasını düzeltmeye gelmedi. Sanki bu mümkün olabilirmiş gibi.

Halı kaplı koridorlarda yavaşça ilerliyorum, halıların yumuşaklığı ayak seslerimi bastırıyor ve geniş merdivenlerden yavaşça iniyorum. Halı auroranın menekşesi; ahşap ise parıldayan siyah. Merdivenlerin dibinde, bir

zemine adım atıyorum

bakır ve gümüşle çizgili zümrüt karolardan yapılmış. Aurora'nın her zaman gri ve kasvetten başka bir şey olmadığını düşünmüşümdür, ancak gökyüzünün renkleriyle noktalanan bu karanlık yüzeylerde belli bir sessiz zarafet var. Her gece yatak odamdan ışıkları izledim ve göğsümün derinliklerinde bir şeyleri nasıl çekiştirdiklerine hayret ettim. Bir anı. Anlam veremediğim bir his.

Etrafıma dikkat ederek, hizmetkârların pelerinlerinin bir dizi kancaya asılı olduğu uzun ve dar koridora doğru ilerliyorum. Karşı duvarda kuru gıdalarla dolu bir raf var.

Mutfaktan iki kişi arasındaki alçak sesle konuşmalar geliyor, işleriyle ilgilenirken taş ocaktan gelen ateş ışığı duvarlardan yansıyor. Varlıklarına lanet ediyorum ve daha sonra gelsem mi diye düşünüyorum. Bu hizmetkârların efendilerine ne kadar sadık olduklarını ya da beni yakalarlarsa alarm verip vermeyeceklerini bilmiyorum. Nadir pek dost canlısı olmasa da, burada çalışan insanların hepsi yeterince mutlu görünüyor.

Hemen harekete geçmezsem cesaretimi kaybedeceğimden endişelenerek, uzun siyah yün bir pelerinin asılı olduğu en yakın kancaya yaklaşıyorum. Ağır botlar duvara dizilmiş, eriyen karın damlaları yerde küçük çamur birikintileri bırakıyor. Bir gözümü koridorun sonundan ayırmadan, iğnelerden birini bulana kadar kumaşın kıvrımlarını karıştırıyorum ve hızla kancayı çıkarıyorum.

Yakalanacağım korkusuyla nefesim daralıyor.

Nadir dün gece beni kendi katında uyuttuktan sonra, kaçmaya çalışırken beni yakalarsa bana ne yapacağını düşündükçe ürperiyorum.

Oda sessizleşirken konuşmalara bir ara veriliyor. Kıpırdamadan duruyorum. Kahretsın. Beni duydular. Nefes almaya cesaret edemeyerek, dikkatlerini başka bir şeyin çekmesini umarak bir adım geri çekiliyorum. İçlerinden biri homurdanıyor ve sonra ben göğsümde sıkışan nefesi verirken

ikisi de kahkahalara boğuluyor.

Onların dikkati hâlâ dağınıkken karşı duvardan bir somun ekmek alıp paltomun ön tarafına tikiştiriyorum. Sonra topuklarımın üzerinde dönüp ön kapıya doğru koşuyorum. İlginçtir, binanın hiçbir yerinde nöbetçi yok. Bu ya Nadir'in burada dokunulmaz olduğunu düşündüğü ya da bir şeyleri dışarıda tutmanın başka bir yolunu bulduğu anlamına geliyor... ve içeride. Egosunun görüldüğü kadar büyük olması için dua ediyorum ve kapı kolunu çevirip kapıyı yavaşça açarken ilk seçenek bu.

Soğuk bir hava esintisi giysilerimi ve saçlarımı karıştırıyor, bir kar fırtınası yere beyaz serpiyor. Arkama bir kez daha bakıp dışarı çıkıyorum ve kapıyı yavaşça kapatıyorum.

Avlu ince bir kar tabakasıyla kaplı. Yazın sonuna yaklaşıyoruz ama havanın çoktan dönmeye başladığı kadar kuzeydeyiz. Hayatta kalma şansım varsa gideceğim yer güney, ki bu mükemmel çünkü tam olarak gitmem gereken yer orası.

Malikâneyi yüksek bir demir çit çevreliyor ve kilitli olmaması için dua ediyorum. İlerlemeden önce çalınan broşu pelerinime iliştiriyorum ve ortasındaki taşa basıyorum. Sis patlıyor ve beni en son Boşluğa girmeye zorlandığım zamandan hatırladığım neredeyse yarı saydam baloncukla çevreliyor. Hapşırıktan daha güçlü olmayan, dayanıksız bir kalkan gibi hissettiriyor ama umarım ormanda bir yem olmamı engellemeye yeter.

Rüzgâr bana karşı esiyor ve pelerinimi sıkıca çekerek titriyorum. Bu çok aptalca. Aptalca olduğunu *biliyorum* ama artık burada oturup Tristan ve Willow'un hayatta olup olmadığını öğrenmeyi bekleyemem. Nadir'in bana ne yapmayı planladığını öğrenmek ya da Atlas'ın kaybettiği ödülü almak için burada beklemeye devam edemem. Güneş Kralı'nın benimle işi bitmedi. Beni kaçırmak, bana defalarca yalan söylemek ve Denemeler'in sonuna ulaşmamı sağlamak için çok çalıştı.

Bu aptallığın üçüncü olası sonucunu çok fazla düşünmemeye çalışıyorum. Bu da Aurora Kralı'nın ellerine geri teslim edilmek. Bu Fae'ler hakkında yeterince bilgim yok ama bahse girerim en kötüsü odur.

Derin bir nefes alarak geniş taş merdivenlerden iniyorum ve kapıya giden patikadan geçiyorum. Bir çubuğu kavrayarak mandalı açıyorum ve neredeyse fark edilmeyecek bir gıcırtyla açılıyor, sonra da içeri girebileceğim kadar sallanıyor. Nefesim havada buğulanıyor ve kalbim o kadar hızlı atıyor ki kulaklarımda hissedebiliyorum. *Kilit açıldı.* Her şeyin kilidi açık. Bilinçaltımdan gelen bir uyarı bunların hiçbirine güvenmemem gerektiğini söylüyor ama buraya kadar geldim ve buradan çıkmam gerekiyor.

Malikâneye bir kez daha baktım. Siyah taş ve gümüş harçtan yapılmış, sessiz bir zarafeti var. Birçok kez baktığım Aurora Keep ile aynı ışıltılı malzemeden yapılmış. Aynı pencereler auroranın renklerini yansıtıyor. Çatının kenarlarını çerçeveleyen karmaşık oyma kafesler var ve-

Oyalanmayı bırak, Lor.

Derin bir nefes daha alarak ağaçlara doğru dönüyorum ve etrafımı saran bulutlu kalkanın gölgelediği mürekkep karanlığından başka bir şey göremiyorum. Ay parlak ve bunun için sessiz bir dua ediyorum. Nereye gittiğimden emin değilim, sadece dağları arkamda tutmam gerektiğini biliyorum.

Buradan bile onların çekimini hissedebiliyorum. Kardeşlerim. Bu dünyada sahip olduğum tek insanlar. Eğer hayattalarsa, beni bekliyorlar demektir. Ağaçtan bir dal koparıp tek elimle kılıç gibi sallıyorum, gerçeğinin yerini tutamayacağını biliyorum ama hiç yoktan iyidir. Belki de.

Derin ve titrek bir nefes daha alarak, bir elimi

Ağaçların karanlığında kaybolmadan önce bir ayağımı diğerinin önüne atıyorum.

Yedinci Bölüm

ya da uzun bir süre, gölgelerin arasından seçtiğim yıpranmış bir
Fpatıkada yarı yürüyorum, yarı koşuyorum. Birileri daha önce bu yoldan
geçmiş ve ben hızımı artırırken bu farkındalık cesaretimi artırıyor. Ağaçlar
sayesinde rüzgar hafif ve hareket etmeye devam ettiğim sürece sıcak
kalıyorum

Yeterince.

Arada bir durup etrafımı dinliyorum, dalı öyle sıkı tutuyorum ki
parmaklarım ağrıyor. Tıpkı Hollow'da geçirdiğim geceler gibi ürkütücü bir
sessizlik var. En sinir bozucu kısım sessizlikti, sinsî yaratıkların beni
değerlendirdiğini biliyordum. Beni ölçüp biçiyorlardı. Şimdi dışarıda beni
neyin izliyor olabileceğini merak ediyorum ve ürperiyorum.

*Bunu düşünmeyin. Sadece ilerlemeye devam et. Nostraza'ya varana
kadar durma.*

Elbette, Tristan ve Willow'u nasıl serbest bırakacağımı tam olarak
çözemedim, ama bu gelecekte endişelenmem gereken bir sorun. Buraya
kadar geldim. Bir şeyler düşüneceğim.

Düşüncelerimde o kadar kaybolmuşum ki, ormandaki seslerin ne zaman değiştiğini fark etmiyorum. Rüzgâr hızlandı ve yapraklar hışırdıyor, arka planda bir cıvıltı ve cıvıltı korosu var. Sanki yaratıklar benim gelişime ilgi göstermiş ve canlanmaya başlamış gibiler. Kahretsin.

Etrafımı saran sisli kalkanı inceliyorum, hızımı artırırken yapması gerekeni yapmasını umuyorum, bana gözünü diken hiçbir şeyden kaçamayacağımı biliyorum. Ama adrenalinim yükseliyor ve ilerlemeye devam etmek daha iyi hissettiriyor.

Etrafım beni sıkıştırdıkça, acaba malikânede kalmalı mıydım diye düşünüyorum. Ama o prens beni çileden çıkarıyordu. Eğer o kendini beğenmiş gülümsemeye bir kez daha katlanmak zorunda kalırsam, o güzel suratını yumruklamaktan kimse beni sorumlu tutamaz. Amya ve sözde sempatisine rağmen hiçbirine güvenmiyorum. Eminim numara yapıyordur. Atlas da bana karşı iyiydi ama bak nasıl sonuçlandı. Güzel Fae'lerden güzel sözler. Hepsi kendi amaçları doğrultusunda hareket eden yalancılar.

Ve kanıma olan arzuları.

Gözümün ucunda bir gölge titreşiyor ve korkudan boğazım düğümleniyor. Kalkan, kendime hatırlatıyorum. Kalkan beni koruyacak. Yaptığı şey bu. Geriye bakıyorum, karanlığı araştırıyorum ve sonra ilerliyorum, hala patikayı takip ediyorum, siyah ağaçlar tepemde yaylanıyor.

Çılgılık atarak, önüme büyük bir şekil düştüğünde kayarak duruyorum. Bir şey yolumu kapatıyor. Büyük bir şey. Yavaşça vücudunu açıyor, uzuvları ince gövdesine göre çok uzun ve derisi benekli bir gri. Bu şekli hatırlıyorum. O gece çukurda yağmur beni "kurtarmadan" önce neredeyse beni yutacak olan şeye benziyor.

Ay ışığını yansıtmayan mat siyah gözleriyle bana bakıyor ki bu şimdiye kadar gördüğüm en korkunç şeylerden biri olabilir.

"Uzaklaş," diye fısıldıyorum ve sanki bir işe yarayacakmış gibi sopamı doğrultuyorum. Kalkanın nasıl çalıştığını merak ediyorum. Ona dokunursa canavara zarar verecek mi? Kasılarak geçmeye çalışıp sonra da canımı kurtarmak için kaçabilir miyim? Uzuvarları benimkilerden üç kat daha uzun. İçimden bir ses hızlı hareket edebileceğini söylüyor.

Yaratık cılız bacakları üzerinde uzanırken bu düşünce göğsümdeki düğümleri daha da açıyor. Tam boyuyla beni cüceleştiriyor ve dehşete düşmüş bir çığlık boğazımın arkasını dolduruyor.

Çok uzun boynuna tünemiş başını eğiyor, yüzü ürkütücü bir sırıtışa dönüşmeden önce beni düşünüyormuş gibi. Sendeliyor ve tökezliyorum, ayaklarım takılıyor ve sırtüstü yere düşüyorum. İçimdeki hava boşalıyor ve değersiz silahım buzlu zeminde kayıyor. Yaratık sıçrayıp üzerime düşüyor, kolları ve bacakları kâbuslardan yapılmış bir kafes oluşturuyor. Alaycı yüzü, gülümsemesinin dikeniyile bana bakıyor.

Çığlık attığımı fark etmem bir anımı aldı. Tekrar ve tekrar. O kadar yüksek sesle ki kulaklarım acıyor, ses tellerim sanki bir yaylı tüfekte dövölüyormuş gibi geriliyor.

Kalkanın baloncuğı hala yerinde, ama bu şu anda küçük bir teselli. Açıkçası, etkinliğı sadece etrafımdaki birkaç inçlik alanla sınırlı, ama bu yeterli. Eğer bu şey bana dokunamıyorsa, bu kaçmayı deneyebileceğim anlamına gelir.

Yavaşça geri çekiliyorum, canavar beni izlerken altından kayarak çıkıyorum. Ağzından bir dizi tükürük damlıyor, kalkanı delip yanağıma düşüyor.

Elimin tersiyle silerken "Gah," diye öğürüyorum. Çürüyen etle karışık çürümüş çöp gibi kokuyor. Neyse ki zararsız görünüyor.

Ama bu neden bariyeri aştı?

Zerra, bu çok aptalcaydı. Bunu neden yaptım ki? Kendime çaresiz olduğumu ve prensin bana başka seçenek bırakmadığını hatırlattım. Elimde sadece kötü seçenekler vardı, ben de beni istediğime en çok yaklaştıracak olanı seçtim. Tristan ve Willow. Bu yeterince mantıklı. Elbette.

Ancak şu anda, bu iblis üzerimde dolaşırken, keşke beni odamda bir nebze güvende tutan seçimime sadık kalsaydım demekten kendimi alamıyorum. Nadir kendi türünde bir iblis olabilir ama en azından akşam yemeği için beni çiğnemezdi. Sanırım. Dürüst olmak gerekirse, emin değilim. Belki de hâlâ o kısma geliyordu.

Geri çekilerek canavarın altındaki zeminde kayıyorum, sihirli baloncuk şu anda onu uzakta tutan tek şey. Yaratık beni kolları ve bacakları arasında kapana kısılmış bir böcek gibi sıkıştırıyor. Benimle oynuyor.

Bu işe yaramayacak. Neye kadar beni takip edecek? Öleceğim ve sonra kalıntılarımı ziyafet mi çekecek? Acaba çığlıklarımı duyan oldu mu? Nadir ve diğerlerinin ben bir şey yapamayacakları kadar uzaklaşana kadar kaçışımdan habersiz olacaklarına güveniyordum.

Hareket etmeyi bırakıyorum ve kıpırdamadan uzanıp üstümdeki şeye bakıyorum. Yüzünde hala o korkunç gülümsemeyle beni izliyor, sanki dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi. Sanırım var. Burada yaşıyor ve ben ya donarak öleceğim ya da açlıktan öleceğim çünkü bir somun ekmek beni uzun süre idare etmez. Bu şeyin muhtemelen arkadaşları da var ve bu fikir göğsüm daralırken başka bir panik dalgasına yol açıyor.

Birkaç kesik nefes çekerek karnımın üzerine dönüyorum ve ellerimle ayaklarımı yere dayıyorum. Başımı kaldırıp iblisin yüzüne baktığımda, hâlâ beni eğlenilecek bir merak unsuruymuşum gibi izlediğini görüyorum.

"Bir," diye sayıyorum nefesimin altında. Ormanda kaybetmeye çalışacağım.

"İki." Yeterince hızlı koşarsam, belki malikâneye daha kötü olmadan dönebilirim. Kimse gittiğimi anlamaz bile. Hapishaneme geri dönmek zorunda kalmak beni rahatsız ediyor ama canavar yiyeceği olarak kaderimden kurtulma arzum kızgınlığımdan daha ağır basıyor.

"Üç." Ayağa fırlıyorum ve ağaçların arasından olabildiğince hızlı koşmaya başlıyorum, ama hareket etmeye başladığım anda bunun nafile olduğunu anlıyorum. Tam arkamda, uzun bacakları bana kolayca ayak uyduruyor. O kadar yakınımda ki sıcak ve ıslak nefesini enseme hissedebiliyorum, kokusu o kadar güçlü ki öğürüyorum ve neredeyse tökezliyorum.

Büyülü broş sayesinde hala bana dokunamıyor, ben de kollarımı ve bacaklarımı pompalayarak koşmaya devam ediyorum. Malikâneyi çevreleyen çiti geçmem gerekiyor. Bir şey bu canavarları dışarıda tutuyor olmalı. Kapıdan geçebilirim, belki güvende olurum.

Koşuyorum, hala koşuyorum, ağaçların arasından geçiyorum, yumuşak bir vınlama duyduğumda görüşüm dökülmemiş gözyaşlarıyla bulanıklaşıyor ve aniden etrafımdaki kalkan tamamen sönmeden önce birkaç kez hızlı bir şekilde yanıp sönüyor.

Az önce ne olduğunu anladığımda çığlık atacak kadar bile aklım yok.

Başımın üzerinde, canavarın asılı durduğu yerde, beni bütünüyle yutmaya hazırlanan büyük siyah bir gölge belirliyor. Ve *şimdi* çığlık atıyorum. Ruhumun en ücra köşelerinden kopup gelen yüksek perdeden çığlıklar. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım ve bu da bir şey ifade ediyor.

İblis sanki ağır çekimdeymiş gibi yaylanıyor. Pençelerini çıkarmış, bükülmüş dudaklarında bir hırıltı, alçalırken havanın baskısını neredeyse hissederken gözlerimi ayıramıyorum. Coşkuyla çığlık atıyor, sesi ormanda

yankılanıyor. ığlık çığlığa bağırırken gzyaşlarımdan ateşli bir çizgi
yüzümden aşağı akıyor.

Birden ağaçların arasından iki beyaz şekil fırlıyor, bacakları toprağa çarpıyor, ulumaları çığlıklarına katılıyor. İblis çığlık atıyor ve bir hız patlamasıyla yörüngesinden çıkmaya çalışıyorum. Köpekler sanki yeraltı dünyasının efendisini görmüş gibi havlayarak yanımdan geçerken, ağır bir gümbürtüyle tam arkama düşüyor ve toprağı titretiyor.

Bir ışık parlaması olur ve canavar acı dolu bir çığlık atarak uçmaya başlar. Vücudu bir ağacın gövdesine öyle sert çarpıyor ki, gövde kırılıp ikiye ayrılıyor, dallar ve yapraklar yere düşüyor.

Uçarak başka bir ağaca, sonra da yarısı toprağa gömülü büyük bir kayaya çarparken hâlâ çığlık atıyorum. Kafası çökmeden önce kemiklerinin çatlama sesleri havayı dolduruyor ve sonra çırpınmayı bırakıyor, vücudu gevşiyor.

Dizlerimin üzerine çöktüğümde ellerimi göğsüme bastırıyorum, tüm vücudum titriyor.

"Burada ne *halt* ediyorsun?" Nadir gölgelerden çıkarken hırlıyor, siyah saçları yüzüne dökülüyor ve gözleri mavi, yeşil ve kırmızı parlıyor. "Ölüme ne kadar yakın olduğun hakkında bir fikrin var mı?"

Bana bağıyor, ama ben kelimelerle ifade edemiyorum çünkü kalbim hala o kadar hızlı atıyor ki tüm vücudum ağrıyor.

Bir an sonra sırtımda yumuşak bir dokunuş hissediyorum. "Sorun yok, iyisin" diyor Amya elini omurgamda aşağı yukarı gezdirirken usulca.

"Ne düşünüyordun mahkûm?" Nadir şimdi tepemde duruyor, tüm hiddeti ve haklı kükürtüyle. Köpekler onun yanına döndüler ve bir çift tüylü nöbetçi gibi onu kuşatıyorlar.

"Sakin ol," der Amya. "Ona bir dakika ver. Belli ki travma geçirmiş."

Nadir çömeliş benimle göz hizasında buluşuyor. "*Bu* kadar aptalca ve pervasızca bir şey yaptığında öyle düşünmeliyim.

Ne düşünüyorsun?"

Nefesim hâlâ kesik kesik geliyor, uzuvlarım korkudan, soğuktan ve damarlarımdan akan adrenalinden titriyor. Tam orada sona çok yaklaştım. Bu lanet ormandan, bu yerden ve sanki tüm dünyanın sahibiymiş gibi önümde duran bu lanet Fae prensinden nefret ediyorum.

"Düşünüyordum da," diyorum ona öfkeyle bakarak, "beni haftalardır o evde kilitli tutuyorsun. Çıkmama izin vermiyorsun ve arkadaşlarımdan hayatta olup olmadığını söylemiyorsun! Bana çabaladığını söyleyip duruyorsun ama bu açıkça bir yalan!"

Ayağa kalkmak için bir dizimi ittiğimde neredeyse çöküyordum. Vücudumdaki titreme yerini korku yerine öfkeye bıraktı. Benimle bu şekilde konuşmaya nasıl cüret eder?

Nadir geri çekiliyor ve ben ona doğru bir adım atmadan önce tam boyuna yükseliyor, yüzüne bakarken neredeyse birbirimize değecek kadar yakın duruyoruz.

"Buradan çıkmama asla izin vermeyeceğini ve beni Atlas gibi kullanmayı planladığını düşünüyordum ve bunların hiçbirinden sağ çıkamayacağım! Bu yüzden şansımı ormanda denemeye karar verdiğim için beni affedin!"

O kadar yüksek sesle bağıriyorum ki, ağaçlardaki tek bir canavarın bile bizi duymamış olma ihtimali çok az. Karanlığın içinde sinsice yaklaşırken meraklı bakışlarını hissedebiliyorum.

Nadir ve Amya'nın onları bir şekilde uzak tuttukları aşikâr ve bu gücün bir kısmını kendim için nasıl elde edebileceğimi merak ediyorum. Nadir üzerimde yükselirken, derimin altında bir çekişme hissediyorum, sanki bir şey gevşemek için can atıyor. Bu beni daha da öfkeliyor.

Dudağımı bükerek etrafından dolaniyorum ve malikâneye geri dönerken patikada tepiniyorum, hıncımı ayaklarımdan altındaki topraktan çıkarıyorum.

Kaçış girişimim bugünlük iptal edildi. Ama daha işim bitmedi.

"Hiç sanmıyorum," diye derin bir ses geliyor arkamdan, tam da fuşya ışığından ince bir dal belime dolanırken ve daha fazlası bileklerimi çevrelerken. Bir diğeri ayak bileklerimi sarana ve ben devrilmeye başlarken sıkıca çekene kadar yürümeyi bırakmıyorum. Tam yere çakılmak üzereyken bir kol beni yakalıyor ve Nadir beni omzunun üzerinden yukarı çekiyor.

"İndirin beni! Neden herkes bana bunu yapıyor?!"

"Çünkü sen kendin için bir tehditsin," diye sert bir cevap geliyor. "Burada ne olacağını sanıyordun, Mahkûm? Nostraza'ya kilometrelerce var. Eğer o ozziller seni daha önce yakalamasaydı donarak ölecektin."

Bağlarımdan kurtulmaya çalışarak bedenimi sarsıyorum, ama ödüllendirildiğim tek şey alçak, karanlık bir kıkırdama oluyor. Onun bu büyüünden nefret ediyorum, çok rahatsız edici. Amya sessizce arkamımdan geliyor, gözleri benimle prens arasında gidip geliyor. Köpekler yumuşak beyaz kuyruklarını dik tutarak onun yanında tırıs gidiyorlar ve yemin ederim onlar bile beni onaylamayarak izliyorlar.

"Nostraza'ya ulak gönderme konusunda bana yine yalan mı söyleyeceksin?" Ona hırlıyorum ve o da utanarak bakma nezaketini gösteriyor. "Siz Aurora'nın prensi ve prensesisiniz! Birkaç süfli mahkûm hakkında bilgi alamıyor musunuz? Yoksa almayacak mısınız?"

Amya'nın kara gözleri endişeli, bakışları kardeşine doğru kayıyor. "O kadar basit değil," diyor o kadar yumuşak bir sesle ki duyduğumdan bile emin değilim.

"Her neyse," diye mırıldanıyorum, Nadir hızını artırıyor ve sonra ağaçların arasından baş döndürücü bir hızla uçuyoruz, yer görüş alanımın altında kırbaçlanıyor. Sonunda yavaşlıyor ve çarpmadan önce kapının gıcırtısını duyuyorum. Nadir beni omzundan çekip bir yığın halinde yere bırakıyor, düşüşümü yumuşatmaya bile çalışmıyor.

Bana dik dik bakarken bakışlarımız çarpışıyor. Gözleri benden hiç ayrılmadan bir elini uzatıyor ve kapıya doğru mavi ve yeşil ışıktan bir büküm gönderiyor, parmaklıkların etrafını sararak kapıyı mühürlüyor.

"Görünüşe göre, lanet olası Boşluk tehdidi seni içeride tutmak için yeterli değil," diye hırlıyor bana. "Bir daha böyle bir şey yaparsan ben-"

"Ne?" Ona tükürdüm. "Beni tehdit edip duruyorsun ama bu boş vaatlerin hiçbirini yerine getirecek kadar cesur değilsin. Bana ne yapacaksın, pislik herif?"

Eğiliyor, yüz ifadesinde şimşek çakıyor ve bir an için küçük bir parçam korkuyor, isterse bana gerçekten acı çektirebileceğinden eminim. Eli uzanıyor ve ben geri çekiliyorum, ama pelerinimi büyük bir yumrukla yakalıyor ve beni ileri doğru çekiyor, diğer elini büyülü broşu kumaştan koparmak için kullanıyor. O yumuşak ışığını kaybetmiş ve artık sadece donuk bir taşa dönüşmüştü.

"Ne oldu ona?" diye sordum.

"Şarj edilmesi gerekiyor. Sadece bir saat dayanıyorlar."

"Ah," diyorum, kendimi zaten olduğundan daha da aptal hissederek. "Bunu bilmiyordum."

Koyu renk kaşını öyle bir küçümsemeye kaldırıyor ki, kaşını yüzünden kesmek istiyorum. "Açıkça."

Kendimi yerden kaldırıyorum ve onun bakışlarıyla

karşılaşmak için ayağa kalkıyorum. "Gitmek istiyorum.

Beni sonsuza kadar burada tutamazsın."

"İstediğimi alana kadar hiçbir yere gitmiyorsun."

Başımı kaldırmamı gerektirecek kadar yaklaşıyor. Ay ışığında çok güzel, elmacık kemikleri ve güçlü çenesi ıslıl ıslıl parlıyor. Koyu renk saçları biraz dağınık ve beni sürekli tedirgin eden o gözler sanki ruhumun derinliklerini görebiliyor. Kanımın akışı, o gözlerin

Derimin altındaki garip his beni yine ona doğru çekiyor. Bu beni delirtiyor.

Sanki o da bir iç savaş veriyormuş gibi ağzını birbirine bastırıyor.

O da böyle hissediyor mu?

"Tristan ve Willow'un iyi olduğunu öğrenene kadar benden hiçbir şey almayacaksın," diye tıslıyorum. "Hayır. Aslında sözümü geri alıyorum. İyi olup olmadıklarını bilmek artık yeterli değil. Onları bana getir, yoksa benden tek bir kelime bile alamazsın."

"O zaman sanırım bir çıkmazdayız," diyor, eli pazularımın etrafında dolaşırken. Ondan gelen sıcaklığı hissedebiliyorum, dokunuşu tüm kanımı ve hapsolmuş sihrimi beni tuttuğu yere gönderiyor. Sanki ateş, ısı ve kesinlikle anlamadığım başka bir şey birbirine karışmış gibi. "Ben neredeyse ölümsüzüm, küçük kız. Çok ama çok uzun bir süre bekleyebilirim."

Bu sözleri bir meydan okumayla söylüyor, sanki tepkimi sınıyormuş gibi.

Sırlarımı biliyor mu? Babası ona bir şey söyledi mi? Bana ne yaptığı hakkında? Kim olduğum hakkında?

"Seni konuşturmak için yöntemlerim var, Mahkum. Zalim, acı verici yöntemler."

Homurdanıyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Bana yapabileceğin herhangi bir şeyin yeterince acı vereceğini mi sanıyorsun, Aurora'nın kudretli prensi? Zaten kırılma noktasına gelene kadar işkence ve eziyet görmediğimi mi sanıyorsun?"

Öfke kol ve bacaklarıma öyle sıkı sarılıyor ki kopacak gibi oluyorum. "Bana yapabileceğin *hiçbir şey* yok. Arkadaşlarımı buraya getirin ya da tüm sırlarım benimle birlikte ölsün," diyorum sesime olabildiğince soğukluk katarak. "O zamana kadar odamda olacağım."

Kolumu tuttuğu yerden kurtarıyorum ve dönüyorum. Bir an sonra durdum ve ona baktım. "Ve benim lanet olası adım Lor. En azından saygı duyuyormuş gibi yap.

hatırlayacak kadar."

Bölüm E ghtI

F Sonraki birkaç gün kendimi odama kapatıp Amya ve Mael'in telafi tekliflerini reddettim. Onlar benim

Bu kadar saf mısın? Onlar benim arkadaşım değil ve beni zorla kaçırıp alıkoymadıklarına inandıramazlar.

Nadir iyi biri gibi davranmıyor bile ve belki de bir parçam buna saygı duyuyor. En azından kim olduğu konusunda dürüst. Periyodik olarak kapıma vuruyor ve tokmağı tıkırdatarak bana isterse içeri girebileceğini hatırlatıyor. Neden girmedikten emin değilim. Belki de isteğim dışında hiçbir şeyi paylaşmayacağımı anlamasını sağlayacak kadar ikna ediciydim.

Ne olursa olsun, bu onun bana bu işin ya da benim peşimi bırakmayacağını hatırlatma şekli. En sonunda hangi noktada sırlarımı ortaya çıkarmak için işkenceye başvuracak?

İçimden bir ses Aurora Prensi'nin "hayır" kelimesine alışık olmadığını ve sabrın onun erdemlerinden biri olmadığını söylüyor.

Yine de kırılmayacağım. Ne olursa olsun. Ona istediğini vermeden önce öleceğim. Kibrimden, beni kıramayacağı konusunda onu uyardım, ama merak ediyorum

Bunun ne kadar doğru olduğunu. Sabrını kaybedip bu teoriyi test etmesine daha ne kadar var? Beni beklemek için yüzlerce yılı var ve ben elimde ne olduğundan emin değilim.

Aphelion'dan çaldığım altın madalyon boğazımda asılı duruyor ve içine yerleştirilmiş küçük mücevheri ortaya çıkarmak için tıklayarak açıyorum.

Kapı yine tıkırdıyor.

"Mahkûm," diye hırlıyor diğer taraftan.

"Siktir git!" Bağıryorum ve ayak sesleri bir kez daha geri çekilmeden önce alçak bir h ı r ı l t ı y l a ödüllendiriliyorum.

Gece geç saatlerde kapım çatırdayarak açılıyor, ışık yatağımın üzerinden süzülüyor.

Gözlerimi kırpıştırarak uyandım, dirseğimin üzerinde doğruldum ve

gözlerimi kısarak aydınlığa baktım. "Lor," diye yumuşak bir ses geliyor. "Uyan, Lor."

Elimi gözlerimi korumak için kullanarak yavaşça doğruluyorum. "Ne oldu?" Sesim uykudan kalınlaşmış bir şekilde soruyorum.

"Haydi," diyor Amya. "Burada seni görmek isteyen biri var."

Göğüs kafesimin altında bir şey tekmelenirken kaşlarımı çatıyorum, sözlerini kaydediyorum.

"Kim?" Ayağa kalkmak için hafifçe doğruluyorum, kalbim adını koymaktan korktuğum bir şeyin vaadiyle gümbürdüyor.

"Göreceksin," diyor, gözleri karanlıkta deniz mavisi ışıltılarla parlıyor. Yanılıyorsam bunun sonuçlarına katlanamayacağımı bildiğimden, umutlarıma ağırlık vermemeye çalışıyorum.

Kalın yün çoraplarımla, Amya'nın beklediği yere doğru ilerliyorum. Bir kez olsun sade giyinmiş; sade bir tunik ve tozluk giymiş; ancak rengârenk çizgili saçları omuzlarının etrafından çılgınca sarkıyor ve yine de ona uhrevi bir hava veriyor. Her zamanki koyu göz makyajının olmaması da onu daha yumuşak ve genç gösteriyor.

Beni takip etmem için işaret ediyor ve ana kata inen geniş merdivene doğru ilerliyoruz. Sahanlığın tepesinde, bir tuğla dağı ciğerlerimi doldururken donup kalıyorum.

Aşağıda, küçük bir grup insan ön fuayede duruyor. Mücevher tonlarındaki büyük avize bol miktarda ışık saçıyor, bu yüzden gözlerimin beni yanıltmadığından neredeyse eminim.

Ama bu gerçek olamaz.

Gözlerimi kırıştırıyorum. Ve sonra tekrar göz kırpıyorum, bunun gerçek olmasını *dileyerek*. Eğer bu da başka bir illüzyonsa, bunun bana ne yapacağını bilmiyorum. Ya yine benden kaçarlarsa?

"Tris," diye fısıldıyorum, ayaklarımın altındaki zemin kayıyor ve aşağıdaki herkes durup durduğu yere bakıyor. "Willow."

Onlar.

Yüzlerini bana döndüklerinde, üçümüzün de bakışları buluşuyor ve zaman durup yıllar, anılar ve ortak hayatta kalışımızın sonsuz acısıyla yoğunlaşıyor. Bunca aydır onlar için beslediğim sevgi ve umudun her zerresiyle.

Yaşıyorlar.

"Lor!" Willow çığlık atıyor, sesi çatlıyor. "Lor!"

"Willow. Ah Zerra," diye nefes alıyorum merdivenlerden aşağı uçarken, neredeyse ayaklarıma takılıp düşüyorum. "Willow! Tristan!"

Hayatımda hiç bu kadar hızlı koşmamıştım. Bir şekilde kaymamayı ve boynumu kırmamayı başararak aşağıya indiğimde, kollarımı iki yana açıp ağlayarak onları kendime sarıyorum. Hepimiz ağlayan bir kollar, sarılmalar ve öpücükler karmaşası içinde yere yığılıyoruz.

"Lor," Willow boynuma doğru hıçkırarak ağlıyor. "Öldüğünü sanmıştım. Hollow'da öldüğünü söylediler ve ben..."

"Yaşıyorsun," diye fısıldıyor Tristan, kollarını bana dolamış ve yüzünü saçlarıma gömmüş. "Yaşıyorsun."

O titriyor, ben titriyorum. Birbirimize o kadar sıkı tutunuyoruz ki onları kırmaktan korkuyorum. İkisinin de ne kadar zayıf ve çelimsiz olduğunu unutmuşum. Zenginlik ve beslenmiş bedenlerle çevrili olmak bana Nostraza'dan çıktıktan sonra nasıl olduğumu unutturdu. Mermer zeminde oturup birbirimize sarılırken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor.

Kaybolan bir parçam nihayet yerine oturuyor, kalbim bir kez daha bütün oluyor.

"Kendine bir bak," diyor Willow, sonunda geri çekilip ince, çatlamış elleriyle yüzümü çerçeveliyor. "Kendine bir bak. Zerra, çok güzelsin Lor. Çok sağlıklı ve muhteşem görünüyorsun ve... Tanrım, hayatta olduğuna inanamıyorum." O kadar çok ağlıyorum ki nefesimi tutamıyorum, bu yüzden elini sıkıp başımı sallıyorum. "Ama nerelerdeydin?"

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama Tristan beni tekrar tutup kendisine sararken ağzımdan çıkan tek şey bir hıçkırık daha oluyor. Eliyle başımın arkasını kavrarken yanağını şakağıma bastırıyor. "Öldüğünü sanıyordum. İsyan sırasında Ozziller'ın seni Hollow'da öldürdüğünü söylediler." Sanki bir rüyadaymış gibi konuşuyor ve ben de bunların hiçbirinin gerçek olamayacağı hissine katılıyorum.

"Biliyorum," diye boğulmayı başarıyorum sonunda. "Biliyorum. Ben iyiyim. Senin için çok endişelendim." Hep birlikte ayağa kalktık, ellerimiz kenetlenmişti.

Tristan çekildi ve bana baktı. "Hayatta olduğuna inanamıyorum."

Benim gibi ağabeyim de Nostraza'da geçirdiğimiz yıllar boyunca her türlü zayıflık belirtisini bastırmayı öğrenmişti ama beni yine o sert sarılışıyla sararken gözyaşları yüzünden serbestçe akıyor. Willow beni arkamdan çevreleyip sıkıca kavırıyor ve aylar sonra ilk kez nihayet nefes alabiliyorum.

Buradalar. Hayattalar. Aphelion'da yaptığım her şey onlar içindi. Sonsuza dek burada durmak, ruhumu tekrar bir araya getirirken aşklarının damlalarını içime çekmek istiyorum.

"Lor," diyor Tristan sonunda. "*Nereledeydin?* Neden böyle..." Duruyor, bakışları yüzümü tarıyor. Beni son gördüğünden bu yana ne kadar farklı göründüğümü hayal bile edemiyorum. Vücudum çok daha yuvarlak ve sağlıklı. Cildim parlıyor ve saçlarım uzun ve parlak. Eski hayatımı fiziksel olarak hatırlatan tek şey cildimdeki soluk yara izleri; yanağımdaki, gözümü ikiye bölen ve kaşımdan geçen de dahil.

Willow'un elini tutup kalbime götürerek, "Bu çok uzun bir hikâye," diyorum. "Sana her şeyi anlatacağım."

İşte o zaman koridorda bekleyen diğerlerini fark ediyorum. Nadir ve Amya ikiz karanlık sütunlar gibi bizi izliyor, renkli gözleri dönüyor. Normalden daha parlaklar, gümüş gibi parlıyorlar, sanki bu kavuşma onları da etkilemiş gibi. Aurora Prensi'nin bu buz gibi dış görünüşün derinliklerinde bir şeyler hissedebileceğini ummak çok mu fazla olur?

"Bu ne anlama geliyor?" Yanağımdan bir damla gözyaşını silerken sesim kısık bir şekilde soruyorum. "Neden buradalar? Kalabilirler mi?"

Nadir çenesini kaldırır. "Şartlarını belirledin, Mahkûm. Nostraza'dan serbest bırakıldılar. Cezaları temizlendi. Hepiniz oradan özgürsünüz. Sonsuza kadar."

Yeni bir gözyaşı dalgasına yenik düşerken, bu sözler yanan bir kömürün ağırlığıyla göğsümün ortasına saplanıyor. Willow bana yaslanırken tekrar hıçkırmaya başlıyor. "Sonsuza kadar mı? Söz veriyor musun?"

Başını salladı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum prence. "Teşekkür ederim." Bir an beni inceliyor, bakışları düşünceli ve alışılmadık bir yumuşaklık titriyor

İfadesi o kadar kısıydı ki, herhangi biri bunu kolayca gözden kaçırabilirdi.

"Rica ederim." Ağzını açıyor ve sonra ne söyleyeceği konusunda tereddüt ediyormuş gibi duraksıyor. "Başından beri daha çok çabalamalıyım."

Bu karanlık, soğuk Fae'den gelen itirafı ve nadir görülen empati gösterisini duyunca şaşırarak gözlerimi kırpttırıyorum.

"Neler olduğunu anlamıyorum," diyor Tristan, her zamanki koruyuculuğuyla. Tüm bu durumla ilgili güvensizliğini hissedebiliyorum ve temkinli olmakta haklı. Her şeyi nasıl açıklayacağım? "Lor neden burada ve bunca zaman sonra neden gitmemize izin veriyorsun?"

"Tris," diyorum elimi koluna koyarak. "Çok şey oldu." Ona, kraliyet kardeşlerinin önünde açıklayamayacağım her şeyi ifade ettiğini umduğum anlamlı bir bakış atıyorum. Yüzünde bir onaylama titreşimi beliriyor. Bir şeylerden şüpheleniyorlar. Bizim hakkımızda. Ailemiz hakkında. Sonsuza dek gömülü kaldığını düşündüğümüz sırlar, solmuş lale soğanları gibi ortaya çıktı ve başımız belada olabilir. "Sana her şeyi anlatacağım."

Başını sallar ve tekrar Amya ile Nadir'e bakar.

Daha önce fark etmediğim bir başka Yüksek Fae uzak duvarın karşısında duruyor. Uzun kıvrıcık saçlarını yüksek bir at kuyruğuyla bağlamış ve yüksek yakalı düğmeli bir ceket, dar pantolon ve uzun deri botlar giyiyor. Her şey siyah, saçlarının ateş kırmızısıyla tezat oluşturuyor. Parlak yeşil gözleri, kollarını kavuşturmuş, bir ayak bileğini diğerinin üzerine çaprazlamış bir şekilde durduğu yerde şüpheyile kısıılıyor.

"Teşekkür ederim," diyor Tristan kadına. "Bizi ona getirdiğin için."

"Hylene'le tanış," diyor Nadir tanıştırma amacıyla. "Bir arkadaş." Bu kadarla bırakıyor ve bize dönüyor.

"Onlar senin kardeşlerin," diyor Amya, karanlık bakışları aramızda gidip gelirken. "Onlar senin arkadaşın değil, ailen."

Üçümüz de derin bir nefes aldık. Bunu hep bir sır olarak sakladık, eğer birimizi öğrenirlerse diğer ikimizin de tehlikede olacağını biliyorduk.

"Bu yüzden onları bu kadar çok istedin," diye devam ediyor Amya.

Farkına vardıkça Nadir'in omuzları sertleşiyor. İfadesinin hesaplanmasında bunu görüyorum. Artık elinde üç potansiyel silah var.

"Evet," diyorum, artık bu konuda yalan söylemenin pek bir faydası olmadığını bilerek. Dikkat eden herkes için çok açık. Nostraza'da kimse yeterince önemsemedi ya da fark edecek kadar yakından bakmadı. Ama beni bu yalanın içinde yakalamak, daha fazla sır sakladığıma dair daha büyük bir kanıt.

Prens çabucak toparlanır, yüzü her zamanki kayıtsızlığına bürünür.

"Aileniz için hazır odalar var," diyor. "Brea onları yukarı çıkaracak."

Brea kenardan beliriyor ve kardeşlerime hızlı bir selam veriyor. "Lütfen beni takip edin."

Gitmelerine izin vermeye hazır değilim ama kendime dışarıda olduklarını hatırlatıyorum. Buradalar ve asla geri dönmeyecekler. Onlar benim.

"Bir dakika içinde kalkacağım," diyorum. Willow bana bir kez daha sarılıyor ve Tristan, Nostraza'daki son kaçamağım için her zaman ayırdığı o kardeşçe ifadeyle Nadir'e bakıyor. Bu düşünce göğsümde nostaljik bir sızıya yol açıyor. Burada olduklarına ve hayatta olduklarına inanamıyorum.

Kulak misafiri olmadıklarında, prence dönüyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum tekrar ve bana doğru bir adım atıyor. Sihrim karşılık verince ellerimi havaya kaldırıyorum, ona dokunmak istiyorum. "Sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

Bakışlarımız kilitlenmeden önce beni incelerken hiçbir şey söylemiyor ve aramızda geri dönülmez bir şey değişiyor.

"Lütfen gidip aileni gör. Bu gece onlarla vakit geçir," diyor. "Yarın gelip seni göreceğim."

Sırada ne olduğunu söylemesine gerek yok. Şimdi ne beklediğini. Anlaşmamıza sadık kaldı ve şimdi ödülünü alma zamanı.

Umarım takas ettiğim ödül her şeyi açığa çıkarmaya değerdir.

Bölüm Nİ ne

NADIR

Lor'un merdivenlerden çıkışını ve köşede kayboluşunu göğsümde bir düğümle izledim.

Hylene yanıma gelerek, "Demek bunlar onun erkek ve kız kardeşleri," diyor. Lor'un durduğu noktaya bakıyor, kaşları birbirine yaklaşıyor. "Bunu biliyor muydun?"

"Şüphelenmiştim," diye cevap verdim.

"Ama emin değildim." "Bu işleri değiştirir."

Keskin yeşil gözleri beni ihtiyat ve merak karışımı bir duyguyla inceliyor. Tüm bunların korkunç bir hata olduğunu düşündüğünü biliyorum ve muhtemelen haklı da. Yine de Amya ve Mael gibi o da şimdilik beni desteklemeye istekli. Nedenlerimi sorgulama konusunda Amya'dan sonra ikinci sırada geliyor. Crimson Bölgesi'ndeki bir kabarede ilk tanıştığımız günden beri bu böyle. Bir bukalemuna ihtiyacım vardı. Her yere girebilecek biri, özellikle de

Güzel bir kadını küçümseme hatasına düştüklerinde.

"Biliyorum," diye cevap veriyorum.

Bu evde artık sadece bir potansiyel silah yok. Üç tane var. Damarlarında Kalp büyüğü olan üç Fae. Umarım içlerinden biri önemli olacak kadar güçlüdür.

Amya şimdi kollarını kavuşturmuş, çenesini dışarı çıkarmış aynı boş alanı izliyor. "Hepsi ölümlü, Nadir. Hiçbirinin Yüce Fae olduğuna dair hiçbir ipucu yok. Üzerlerinde en ufak bir büyü kokusu bile alamıyorum."

Ben de yapamadım ama bunun bir açıklaması olmalı. Çünkü ben *Hisset*.

Onunla geçirdiğim zaman arttıkça daha da güçleniyor. Damarlarımın derinliklerinden gelen o çekim. Derimin içinden patlamaya çalışan kordonlar gibi. O odaya her girdiğinde büyüm vahşileşiyor ve çözülüyor. Onu zar zor zapt edebiliyorum. Uzanıp ona dokunmak istiyorum. Onu okşamak. Geceleri yatağında uyanık yatarken, derimin altında yükselen ateşle uyuyamazken, umutsuzca görmezden gelmeye çalıştığım şeyleri ona *yapmak*.

Hiç kimse kafamı bu kadar karıştırmamıştı.

Neden kendimi Amya'ya bunları söylemeye zorlayamıyorum bilmiyorum. Her şeyi paylaşıyoruz. Ama Nostraza'dan gelen bu mahkûmda sadece bana ait bir sır gibi bir şey var.

Onun içinde sihir var. Bundan eminim. Ve benimki de ona ulaşmaya çalışıyor.

Kaçtığında ve neredeyse o ozziller tarafından saldırıya uğradığında, görebildiğim tek şey öfkeden oluşan kırmızı bir pus oldu. O canavarı o kadar büyük bir güçle yok etmem gerekmiyordu ama onu durdurmaktan fazlasını yapmak istiyordum. Acı çekmesini istedim. Çünkü

Onu tehdit etmeye cüret ederek, öldükten sonra bile gazabımın dayanılmaz ıstırabını hissetmesini istedim.

Zerra, ona öyle bağırmamalıydım ama onun yanındayken duygularımı kontrol edemiyorum. Parmak uçlarımla bir çıkıntıdan sarkıyorum, tutuşum kaymaya çok yakın.

"Öyleyse Birincil bunlardan herhangi biri olabilir mi?" Mael çalkantılı düşüncelerimi bölerek soruyor. Bana hem endişe hem de eğlenceyle bakıyor, içimdeki kargaşayı açıkça hissediyor.

"Kız olduğundan neden bu kadar eminsin?" Hylene araya giriyor.

Arkadaşlarımla çevresi bana bakıyor. Beni yargılamıyorlar, sadece her açıdan düşünmeye zorluyorlar.

"Çünkü *onu* Atlas çaldı, kız kardeşi ya da erkek kardeşi değil ve babam Lor'u sadece gardiyana izletti. Diğer ikisini hiç sormadı, bu da onların kim olduğunu bilip bilmediği sorusunu akla getiriyor. Bunca zamandır orada birlikte olmaları tesadüf olamaz."

Çenemi ovuyorum, düşünüyorum. Kralın elinde ne bilgi olduğunu bilmem gerek. Babam ortadan kaybolduğunda kıza karşı ilgisizmiş gibi davranmıştı. Umduğunun aksine, kızın artık onun işine yaramadığına dair söylediklerini hatırlıyorum. Bununla ne demek istemişti? Ve eğer o Kalbin Başı ise, Rion neden onu Nostraza'ya terk etmişti? Neden ondan faydalanmıyordu? O neden hayatta ki?

Merdivenlerin tepesindeki karanlık koridora tekrar bakıyorum. Bu geceyi ona ailesine kavuşması için vereceğimi söylememe rağmen, bu sorular dilimin ucuna gelip acı bir tat bırakıyor. Haftalardır beni oyalıyor ve ben de yeterince bekledim.

Başka bir şey söylemeden merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum. Yarın kardeşlerine yetişebilir.

Yumruğumu havaya kaldırarak kapısının önünde duruyorum, diğer taraftaki yumuşak seslerin mırıltısını yakalıyorum. Elim düşüyor. Bunu almasına izin vermeliydim. Onları ilk gördüğünde ben bile içimdeki duygu kabarmasını bastırmakta güçlük çektim. Amya için hayatımı ortaya koydum, bu yüzden kardeş sevgisinin ne demek olduğunu biliyorum. Kız kardeşime bir şey olsaydı... düşünmeye bile dayanamazdım. Ama cevaplara ihtiyacım var, hem de hemen. Babamı terör saltanatından vazgeçirmeye kararlıyım ve gizli bir silah kapının diğer tarafında duruyor olabilir. Çekincelerimi bir kenara itip elimi kaldırıyorum ve kapıyı çalıyorum. Diğer taraftaki sesler kesildi ve bir dakika sonra kapı açılır.

Lor kaşlarını çatmış bir halde kapı aralığında duruyor. Tercih ettiği yumuşak tayt ve tuniği giymiş, kolları çıplak ve koyu renk saçları başının üzerine yığılmış, dallar boynunu ve yüzünü çerçeveliyor. Kumaş göğüslerine ve kalçalarına öyle bir yapışıyor ki sikim ağrıyor, kokusu burun deliklerimi dolduruyor; duman, güller ve şimşek. Onun nerede olduğuna dair ipuçları ararken Hollow'dan hatırladığım aynı koku.

Bir şekilde, kokladığım kişinin o olduğunu zaten biliyordum. Hiçbir anlam ifade etmese de gölgede kalmış bir anı gibi hissetmişim. Onu Güneş Kraliçesi balosundan önce hiç görmemiştim.

Onu gördüğümde, büyüüm umutsuz bir çekişle derimden sıyrılmaya çalışıyor ama ben çabayla onu zapt ediyorum.

"Evet?" diye soruyor, arkamdan endişeli bir bakış atıyor ve şimdi böldüğüm için kendimi suçlu hissediyorum. Neyim var benim böyle? Onun rahatlığı umurumda değil.

"Ben... hepinizin iyi yerleşip yerleşmediğini görmek istedim," diyorum aptal gibi. Çok düzgün, Nadir.

Odaya bakıyorum ve ateşin önündeki mor kanepede oturan erkek ve kız kardeşini görüyorum. Korku ve merakın bir karışımıyla beni izliyorlar. Gecenin bir yarısı Nostraza'dan alınıp Boşluk'un kıyısındaki bir eve getirilmenin ve Aurora'nın prensi ve prensesiyle karşı karşıya bırakılmanın ne kadar sarsıcı bir deneyim olduğunu hayal bile edemiyorum. Ne olduğunu anlıyorlar mı acaba?

İkisi de çok zayıf ve hastalıklı, solgunlukları gri ve anemik. Nostraza'nın varlığından duyduğum ve giderek büyüyen utanç, Lor'la aramdaki boşluğu doldurmak için genişliyor. Kardeşlerinin hiçbirinin dosyalarında listelenen suçlardan suçlu olmadıklarından emindim. Ya da suçluysalar bile, gerçek babamın amaçlarına uyacak şekilde çarpıtılmıştı.

Lor bana o müdürün ne yaptığını anlattığında neredeyse aklımı kaybediyordum. Neden umurumda olduğundan emin değilim ama çoktan öldüğü için şanslı. Aksi takdirde o hapishaneye dalar ve onu öldürmem için bana yalvarana kadar ona yavaş yavaş işkence ederdim. Ve bunun her saniyesinden zevk alırdım. En azından babam onu çalışma odasında boğduğunda ölümünü izleyebildim. Ama bu yeterli değildi.

Şu haliyle, ona dokunmayı düşünmeye bile cüret ettiği için o hapishanedeki her gardiyanı öldürmemek için tüm irademi kullanıyorum. Bu düşüncelerin nereden geldiğini merak ederek başımı sallıyorum. Ne olduğu neden umurumda olsun ki?

Ne olursa olsun, babam bir grup çocuğu Nostraza'ya attı ve onları çürümeye terk etti. Eğer onlar Kalp'in varisleriyse, Rion onları hemen öldürmeliydi. Bu daha nazik bir kader olurdu. Belki de amaç buydu. Babamın onların acı çekmesini sağlamak için elinden geleni ardına koymayacağını düşünürdüm.

"Biz iyiyiz," diyor Lor, başını eğip gözlerini kısarak bana bakarak. "Sen iyi misin?"

Bunu yumuşak bir şekilde söylüyor ve onu buraya getirdiğimden beri ilk kez sözlerinin dikenli tellerle kaplı olmadığını fark ediyorum.

"Ben iyiyim," diyorum başımı tekrar sallayarak. Uykuya ihtiyacım var. Ve alkole. Bu sırayla değil. "Sabah görüşürüz."

İkimiz de duraklıyoruz, birbirimizi izlerken tereddüt ediyoruz ve göğsümün derinliklerinde bir şey titriyor. Uzuvarımda yankılanan bir rezonans. Geri alamayacağım aptalca bir şey söylemeden önce, ona bir kez daha bakıyorum ve sonra topuğumun üzerinde dönüp uzaklaşıyorum.

Onuncu Bölüm

LOR

S Nadir'in gidişini izliyorum, bu karşılaşmadan ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum.

Bu kesinlikle garipti. Daha iyi bilmesem, sözünü kestiği için kötü hissettiğini düşünebilirdim ama bu olamaz. Nezaket onun kraliyet sözlüğünde var olan bir kelime gibi görünmüyor.

"Bu neyle ilgiliydi? Ve bu düşündüğüm kişi mi?" Tristan beni hayallerimden uyandırarak soruyor.

"*Bu* biricik Aurora Prensi." Kapıya endişeli bakışlar fırlatan kardeşlerimin karşısına oturuyorum. Onları pek suçlayamam. Nostraza'da geçirdiğim on iki yıldan sonra, kralla bağı olan biriyle aynı çatı altında uyumak bana çok dar bir gömlek giymek gibi geliyor.

Kapı bir kez daha çalınıyor ve Nadir'in fikrini değiştirip bilgi almak için buraya gelip gelmediğini merak ederek ayağa kalkıyorum. Bunu yapmam gerekecek.

onu uzak tutmak. Önce Tristan ve Willow'la konuşup ne kadarını paylaşacağımıza karar vermeliyim. Bu sırlar sadece bana ait değil.

Bu Nadir değil, Brea, yiyecek yüklü bir arabayı itiyor. Ateşin önündeki alçak masaya birkaç büyük tabak yerleştirirken kardeşimin gözleri açılıyor. Kalın yığınlar halinde kabarık beyaz ekmek ve baharatlarla kırmızıya boyanmış kızarmış tavuk var. Parlak renkli tatlılardan oluşan bir tepsi ve yumuşak ve akıcıdan sert ve kremalıya kadar bir dizi kokulu peynir içeren bir başka tepsi.

Kardeşlerimi izlerken göğsüm sıkışıyor ve Aphelion'da nihayet doğru düzgün beslenebildiğim zamanki şaşkınlığımı hatırlıyorum. Atlas'ı pek çok şey için suçlayabilirim ama berbat bir şekilde o da beni kurtardı. Eğer onun entrikaları olmasaydı, eninde sonunda o hapishanede ölmüş olacaktım.

İkisi de nereden başlayacaklarını bilmiyor gibi görünüyor, bu yüzden oturup Willow için bir tabak hazırlıyorum ve Tristan için bir tane hazırlamadan önce ona veriyorum.

"Hadi," dedim. "Yavaş yavaş ye. Alışmak biraz zaman alıyor."

Willow başını sallar ve sonra kucağında dengede duran tabağı, sanki bir duman bulutu içinde eriyip gitmesini bekliyormuş gibi inceler. Tristan elindekini masaya bırakıp öne doğru oturuyor.

"Sana kötü mü davrandı?" Koyu renk gözleri, prensin birkaç dakika önce durduğu kapı aralığında parlıyor.

Başımı salladım. "Hayır, yapmadı. Beni burada tutmak dışında."

"Seni *neden* burada tutuyor?" Willow soruyor. Aylar önce tıraş edildiği için hâlâ kısa ve acımasız olan saçları öbek öbek sarkıyor. Sırtımın ortasına kadar sarkan kendi saçlarımın uçlarına dokunuyorum ve içten içe gülümseyerek Aphelion'un en sevilen stilisti ve çok uzun bir aleti olan Callias'ı düşünüyorum.

Sonra elimi yüzümde gezdirmeden önce derin bir iç çektim. "En baştan başlasam iyi olacak."

Sonraki bir saat boyunca Güneş Sarayı'nda ve Denemeler'de yaşadıklarımı elimden geldiğince detaylandırıdım. Onlara oraya getirildiklerini düşündüğüm son mücadeleyi anlattığımda, Atlas tarafından hepimizin nasıl manipüle edildiğine dair içimde tanıdık bir öfke alevleniyor. En önemlisi de, her günümü onların hâlâ hayatta olup olmadıklarını merak ederek geçirdiğimi anlatıyorum.

Tristan, "Ozziller'in seni öldürdüğünü söylediklerinde aynı gece bir isyan çıktı," diyor. Karşısında canlı ve sağlıklı bir şekilde oturuyor olsam bile, bu sözleri söylemenin ona ne kadar pahalıya mal olduğunu anlayabiliyorum. Willow'un yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış ve elinin topuğuyla onları temizliyor.

"Özür dilerim. Sana ulaşmamın hiçbir yolu yoktu."

Willow, "Üzgün olmanızı gerektirecek bir şey yok," diyor. "Biz sadece... Bize söylediklerinde neredeyse kırılıyorduk."

Sesindeki ıstırabı duyunca benim de yanağımdan bir damla yaş süzülüyor.

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Beni ayakta tutan tek şey seni tekrar görebilme umuduydu. Eğer kazanırsam, seni dışarı çıkarabilirim ve güvende ve birlikte olabiliriz. Bir daha asla aç kalmayacağımızı ya da üşümeyeceğimizi."

Bir elini uzatıp benimkini kavırıyor. O kadar ince ve narin ki, sanki kristal kemikleri olan yavru bir kuş gibi. Onu bu şekilde görmekten nefret ediyorum.

"Sana bahsettiğim gardiyan Gabriel," diyorum hikâyeme devam ederek, "bana içeride isyanı başlatan ve dikkatleri başka yöne çeken insanlar olduğunu söyledi. Atlas'ın 'Aurora'dan gelen haraç' konusunda bana yalan söylediğini anlamam biraz zaman aldı."

Atlas'ın son duruşmadan sonra beni Aurora Kralı'ndan *çaldığını ağzından*

kaçırđıđı zamanı düşünüyorum. Her şeyin yerli yerine oturduğu ve gözlerimin nihayet açıldığı o netlik anıydı. Zerra, ne kadar aptalmışım.

"Demek biliyor," diyor Willow, sesi yumuşak, koyu renk gözlerini korku dolduruyor. "Kim olduğunu? Ne olabileceğinizi?"

İç çekiyorum. "Ne bildiğinden tam olarak emin değilim. Aurora Kralı'nın Denemeler için beni seçtiğine inandığımda, bunun henüz anlayamadığım daha büyük bir planın parçası olduğunu düşündüm. Atlas'ı kandırdığını. Atlas'ın geçmişim hakkında bir şey bilmesi imkânsız görünüyordu. Ben de tam olarak görüldüğüm kişi, yani Nostraza'dan gelen bir insan tutsakmışım gibi davrandım ve tüm bu ihtişama kendimi kaptırdığımı söylemekten utanıyorum.

"Atlas çekici ve yakışıklıydı ve bana duymak istediğim her şeyi söyledi. Duyguları konusunda gerçekten dürüst olduğunu düşünmüştüm ve sefil hayatımızdan sonra-" Gözyaşları tekrar yüzeye çıkıyor ve beni boğmakla tehdit ediyor. "Çok aptalmışım. Çok güveniyordum. Daha iyi bilmeliydim."

Willow tabağını bırakıp kanepeye uzanıyor ve bir kolunu omuzlarıma doluyor; burada kemiğin vücuduma yaptığı her keskin baskıyı hissediyorum. Gelecekte bizi nelerin beklediğinden emin değilim ama onun bir daha aç kalmasına *asla* izin vermeyeceğim.

Ona cesaret edebildiğim kadar sıkıca sarılıyorum, göğsümdeki gerginlik azalıyor. Evim, güvenliğim ve kaybettiğimi sandığım her şeyin hatırlatıcısı gibi hissettiriyor.

"Elbette yaptın Lor," diyor, ben bir damla gözyaşımı daha silerken bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Tüm bunların içine itilmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Sen aptal değildin. Onun için en iyisine inanmak istedin."

Cevabım küçük bir gülümseme oldu. Zerra, onu ne kadar özlemişim. Willow'un gözünde asla yanlış yapamam. Başka bir kız kardeş, içinde yaşadığım lüks için bana kızabilir ama o kızmaz. O benden hiçbir şeyi esirgemez.

"Son m ü s a b a k a y ı bitirdiğimde aynanın önünde durduğum için

kendini kaybedince bir şeyler bildiğini anladım.

birlikte." Nefes nefese kaldım, omuzlarım düştü. "Belki de bunu fark etmemem saflıktı, ama gerçekten de tüm Ouranos'ta bunu bilen sadece bir avuç insan kaldığını sanıyordum."

"Nasıl öğrendi?" Tristan başparmağını alt dudağında gezdirerek soruyor. Çarklarının döndüğünü duyabiliyorum, şimdiden bir sonraki hamlemizi planlıyor.

"Bilmiyorum ama buradan çıkmamız ve saklanmaya geri dönmemiz gerekiyor."

Tristan önce kapıya sonra da bana baktı. "Gerçekten herhangi birimizin gitmesine izin vereceğini düşünüyor musun? Belli ki bir şeylerden şüpheleniyor."

Kaşlarımı birleştiriyorum. "Hayır. Ve ikinizi de bana getirirse ona bilgi vereceğime söz verdim."

Sonunda onları burada gördüğüm için kalbim bir kez daha sıkışıyor. Yaşıyorlar. Zayıf, dövülmüş, neredeyse kırılmış, ama canlı. Yeniden başlamak için hâlâ bir şansımız var. Hayalini kurmaya bile zor izin verdiğimiz hayata sahip çıkmak için.

"Artık onu reddedebileceğimden emin değilim." "Ne bilgisi?" Tristan sorar.

"Ayna'nın bana ne dediğini bilmek istiyor." "Ne dedi?" Willow sorar.

"Bana Aphelion'un gerçek kraliçesi olmadığımı söyledi. Olamayacağımı ve bunun bir daha asla olamayacağını. Bana Taç'ı bulmam gerektiğini söyledi." Boynumdaki madalyonu parmaklayıp açıyorum ve Willow'a yıllar önce annemin bize emanet ettiği mücevherin hâlâ bende olduğunu gösteriyorum. Bize son sözleri, ne olursa olsun onu güvende tutmamız gerektiği idi.

"O halde saklanmayacağız," diyor Tristan.

"Yapmak zorundayız, Tris. Atlas biliyorsa, başkaları da biliyor olabilir,"

diyor Willow, başparmağının yırtık ucunu çiğneyerek.

Ayağa kalkar ve çenesini ovuşturarak volta atmaya başlar. "Hayır. Saklanma zamanı sona erdi. Bir şekilde o yerden kurtulduk ve çok garip bir şekilde

En beklenmedik koşullarda hepimiz dışarı çıktık. Bana Zerra'nın şimdi çekip gitmemizi istediğini sileyemezsiniz."

Willow ve ben sessizce onu izliyoruz. Volta atmaya devam ediyor, düşünceleri yüzünde çalkalanıyor. Geçmişimizin ağırlığı, nefes alıp veren, kalp atışı olan ve umutlarının ağırlığını taşıyan başka bir beden gibi odada ağır ağır oturuyor.

Ebeveynlerimiz büyükannemizin geçmişinden sadece parçalar paylaşmışlardı. Tristan ve Willow daha büyük oldukları için her zaman daha fazlasını hatırlıyorlardı, ancak bu bilgiler genellikle belirsiz ve boşluklarla doluydu. Bugün bile annem ve babamın gerçekten ne kadarını bildiklerinden ve ne kadarını sakladıklarından emin değilim. Ne zaman sorsak, annemin gözleri yaşlarla dolar ve konuşamaz hale gelirdi. Bir gün bize her şeyi anlatacağına yemin ederdi.

Ama bu şansı hiç bulamadı.

Violet Ormanı'nın derinliklerinde, The Woodlands ve Heart ile sınırı olan ve yıllarca kimsenin bizi bulamadığı bir evde yaşıyorduk. Ta ki o meşum güne kadar. Aurora Kralı ailemi katletmek ve çocuklarını almak için ordusunu gönderene kadar.

Nostraza'da kapana kısılmış bir halde, büyükannemizin tam olarak ne yaptığını bilmeden yaşamaya devam ettik, hafızası lekelenmiş ve adı her zaman bir lanet gibi fısıldanıyordu. Ama ailemizi yok eden her neyse, bizi yüzyıllar boyunca saklanmaya mahkum etmişti.

"Henüz bilmiyorum," diyorum Tristan'ın açıklamasına cevap verirken. "nce buradan çıkmanız gerekiyor. Sonra ne yapacağımıza karar verebiliriz. Tabii bir şey yaparsak."

Tristan ve ben, ikimiz de Willow'a dönmeden önce birbirimize bakıyoruz. Her zaman temkinli olan o olmuştur. Tristan ve ben ne zaman intikam planlarımıza kapılsak ve

Miras. Umduğumuz şeylerin hiçbirinin gerçekleşme ihtimalinin olmadığını bize her zaman hatırlatan kişi oydu.

Gerçek şu ki "eğer" diye bir şey yok. Sadece "ne zaman" ve "nasıl" var. Hayatım boyunca bu fırsatı bekledim ve Aphelion'da hayatta kalmak için yaptığım her şey beni bu ana götürüyordu. Tristan haklı. Bu kader olmalı.

"Beni destekler misin?" Kız kardeşime sordum. "Her zaman bu işin peşini bırakmamız gerektiğini düşündün. Eğer böyle bir şansımız olursa yani."

Derin bir nefes alıyor, ben dudaklarının hareketini izlerken o ona kadar sayıyor, mücadele ettiği duyguları yatıştırıyor. Sonunda uzun bir nefes çekiyor.

"Her zaman buna karşı uyardığımı biliyorum," diyor dikkatle. "İkinizin de umutlanmasını istemedim ama böyle bir anın geleceğini de hiç düşünmemiştim. Hepimizin Nostraza'da öleceğinden o kadar emindim ki."

Bakışlarımız buluşuyor, üçümüz sessiz ama kaderci bir anlayışa varıyoruz. Bu ikisi beni herkesten daha iyi tanıyor ve bu belirsizlikle birlikte yüzleşmeyi tercih edeceğim kimse yok. Her şeyi sonsuza dek kaybedebiliriz ya da imkansızı başarabiliriz.

Tristan, "İlk iş bizi buradan ve Aurora'dan uzaklaştırmak," diyor.

"Ve onun prensi," diye ekliyorum. Şimdilik Nadir'in içimde uyandırdığı tuhaf duyguları kendime saklıyorum. Buradan uzaklaştığımızda bunların hiçbir önemi kalmayacak. Ondan ve ondan kurtulacağım.

Kapı çalınır ve Brea kafasını tekrar içeri uzatır. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama diğer oda kardeşiniz için hazır. Kız kardeşin için başka bir oda hazırlıyorum ama havalandırılması gerekiyor. Bu gece seninle yatsa sorun olur mu?"

Willow'a bakarak, "Elbette," diyorum. "Sorun olur mu?"

Büyük, pelüş yatağa bakıyor, gözleri parlıyor ve ne düşündüğünü biliyorum. Bu yatak Nostraza'nın sert karyolalarından çok farklı. O duyguyu çok iyi hatırlıyorum, sanki bir rüyada yaşıyormuşsun gibi. Rahat bir yatak gibi basit bir şey sizi özlemle boğmaya yettiğinde.

"Evet," diye fısıldıyor. "Tabii ki sorun yok."

Brea gülümsüyor ve yemek yediğimiz masaya doğru ilerleyerek tabakları topluyor.

Tristan ve Willow'a, "İkiniz için de banyo hazırladım," diyor. "Ve üzerinizi değiştirmeniz için temiz giysiler."

"Teşekkür ederim Brea," diyorum, tabakları arabasına yerleştirip başını sallayarak odadan çıkarken.

Tristan koltuktan kalkıp kollarını başının üzerine uzatıyor. Kollarımı beline doluyorum, yanağımı göğsüne bastırıp sıkıyorum. Beni sıkıca kucaklıyor.

"İkinizi de çok özledim," diyorum sesim kalınlaşarak. "Her gün sizi düşündüm. Size geri dönmek için elimden gelen her şeyi yaptım."

Başımın arkasını okşuyor. "Yaptığını biliyorum Lor. Biz de seni özledik ve sen bunu başardın. Bizi geri getirdin. Seninle gurur duyuyorum küçük kardeşim. Hâlâ hayatta olduğuna inanamıyorum."

Üçümüz bir güç sütunu oluştururken Willow da kollarını bana doluyor. "Hiç kimse bizi ayıramayacak," diyor kararlılıkla. "Bir daha kimsenin seni bizden almasına izin vermeyeceğim."

Sonunda ayrılmadan önce bir süre daha birlikte duruyoruz. Willow ve Tristan kendi banyolarına gidiyorlar ve ben de yatmak için giyinip çarşafın altına giriyorum ve kız kardeşimi bekliyorum.

Willow işini bitirdiğinde, temiz bir tayt ve bir tunik giymiş olarak çıkıyor. Ağladığını anlayabiliyorum, ama düşünceleriyle baş başa kalmaya ihtiyacı olduğunu hissederek bunu dile getirmiyorum. Yatağın diğer tarafına geçtiğinde elini tutuyorum ve hayatlarımız buna bağlıymış gibi birbirimize sarılarak uykuya dalıyoruz.

On Birinci Bölüm

Kolunun nefesi tenimin üzerinde hayalet gibi dolaşıyor, köprücük
Wkemiğimin ve boğazımın açıkta kalan etini okşuyor, çenemin
çizgisi boyunca ilerliyor, sonra
Kulağımın arkasındaki o hassas noktada dudakların en yumuşak baskısını
hissediyorum.

Yatak alçalıyor ve gözlerim soluk soluğa açılıyor. İstedğimden daha iyi
tanıdığım ve üzerimde hareket eden bir bedenin şeklini seçmeye yetecek
kadar ılık var. Güçlü ve iri ve serin bir kutup esintisiyle girdaplanmış
tütsülenmiş viski gibi kokuyor.

Nadir anlam veremediğim bir şeyler fısıldıyor ama sert sesi midemi delip
geçiyor. Burnunun ucu kulağıma ulaşana kadar boğazımın sütunu boyunca
ilerlediğinde nefesim kesiliyor. Dişleri kulak mememi yakalıyor, hassas
deriye hafifçe sürtünüyor ve kalçalarım tepki olarak kayarken inliyorum.

Üstüme düşüyor, ağırlığı beni yumuşak yatağa bastırıyor ve ben
inliyorum, vücudunun benimkine karşı hissinden zevk alıyorum. Çok uzun
zamandır tuttuğum sıkışmış bir nefesi nihayet serbest bırakıyormuşum gibi
geliyor. Onun

Dudakları kulağımdan boynuma doğru ilerliyor, dizi kalçalarımın arasına girerken aşağıya doğru iniyor. Tüm bedenim onun dokunuşuna karşılık veriyor, derimin altındaki o vahşi his kaşınıyor ve serbest bırakılmak için savaşıyor. Onu sahiplenmek için. Onunla sarmaş dolaş olmak ve sıkıca tutunmak için.

Ağız beni keşfetmeye devam ediyor, ince geceliğimin kumaşı üzerinde ve göğüslerimin arasında kayıyor, karnımdan aşağı iniyor ve sonra ağız bir meme ucuna kapanmadan önce yukarı çıkıyor. Dişlerinin keskin kenarlarıyla ısırmadan önce ucunu emiyor ve boğuk bir ses çıkarıyor.

Kalçası bacaklarımın arasına bastırdıkça, kalçalarım tepki olarak hareket ediyor, umutsuzca daha fazla sürtünme ararken ona sürtünüyor.

Ellerim saçlarını buluyor, parmakları ipeksi buklelerin arasından kayarak diğer meme ucuma gidiyor ve fideleriyle ilgilenen bir bahçıvanın tüm özeniyle ona bakıyor. Ben ona karşı kıvranırken, bana dokunmasını isterken kalçası işkenceli kayışını sürdürüyor. Beni tatmasını. Beni daha yüksek sesle inletmesini.

Bir eli kalçamdan yukarı kayıyor, parmakları bel kemerimin kenarıyla alay ediyor ve bacağına sürtünmeye devam ediyorum, ıslaklık tayıtımın kumaşını ıslatıyor. Öne doğru eğiliyor, böylece kalın sikinin sert uzunluğu karnıma doğru kayıyor ve eli tuniğimin altında geziniyor, büyük avucu arkasında yanmış tenimin izini bırakıyor. Ağız boğazıma ve köprücük kemiğime ıslak, sıcak öpücükler kondurmaya devam ederken göğsümü avuçluyor, meme ucunu yuvarlıyor.

Bana karşı hareket edip sikini kalçalarımın arasına sürterken daha çok kıvranıyorum, nefes nefese kalıyorum. Eli bel kemerimin altına giriyor, parmak uçları dokunması için yalvaran ateşli tenimi gıdıklıyor ve tepki olarak sırtımın bükülmesine neden oluyor.

"Mahkûm," diye fısıldıyor ama sesi düzensiz ve doğal olamayacak kadar uzak.

Birdenbire gözlerim açıldı.

Karanlık yatak odamda yatağında uzanıyorum, göğsüm kabarıyor, tenim yanıyor ve kızarıyor. Yanımda Willow huzur içinde uyuyor, yumuşak nefesleri sessizliğin tozunu alıyor.

Kendimi toparlamam biraz zaman aldı. Bunun bir rüya olduğunu anlamam. Rüyamda Aurora Prensi'nin odama geldiğini ve beni kalçasıyla kuru kuru becerdiğini gördüm. Bunu istediğimi. Ve kesinlikle daha fazlasını istediğimi. En kötüsü de beni nefessiz, ıslak ve gerçek olması için can atar halde bırakmasıydı.

Elimi alnıma vuruyorum ve bir iniltiyle yüzümde gezdiriyorum.

"Siktir," diye fısıldıyorum karanlığa.

On İkinci Bölüm

T Ertesi sabah Nadir yine iş başındaydı. Kapıyı çaldı ve davet edilmeyi beklemeden içeri daldı.

Willow ve Tristan kahvaltıda sohbet ediyorlardı. Onu görünce yanaklarım ısınıyor. Acaba dün gece rüyamda ne gördüğümü anlayabilir mi? Göz temasından kaçınırsam daha mı az suçlu görünürüm yoksa daha mı çok?

Bakışları benimkileri yakalıyor ve duraksıyor, ağzı açılıyor ve sonra Tristan'ın yanındaki sandalyeye otururken kapanıyor.

Kardeşim arkasına yaslanıp Nadir'e güvensizlik dolu bir bakış atıyor ve boğazımda bir düğüm oluşuyor. Zerra, beni koruması için yanımda olmasını ne kadar da özlemişim. Aphelion çok yalnızdı, özellikle de Halo ve Marici beni dostluklarına layık görmeden önce.

"Konuşma vakti geldi," diyor Nadir, Tristan'ı görmezden gelerek ve sandalyesinde arkasına yaslanıp bileğini rahatça dizinin üzerine atmadan önce. Her zamanki gibi görkemliydi, siyah saçları yumuşak dalgalar halinde yüzünün etrafına dökülüyordu. Gömleği

yaka düğmeleri, pürüzsüz bir deri şeridini ve göğsünün yontulmuş şeklini ve renkli dövmelerinin bir ipucunu ortaya çıkaracak kadar açık.

Dün gece üzerimde yatış şeklini hatırlayınca bacaklarım birbirine yapışıyor ve karnım aşağı iniyor. Sanki hareketi fark etmiş ya da düşüncelerimi okuyormuş gibi bakışları kucağıma düşüyor. Şimdi ne düşündüğümü duyabileceğinden endişeleniyorum. Aslında büyüünün kapasitesini bilmiyorum. Gözlerinde önce mor, sonra zümrüt rengi bir parıltı var, sonra parıltı sönüyor ve geriye her şeyi görebiliyorlarmış gibi hissettiren iki pürüzsüz karanlık çukur kalıyor.

"Ailenizin burada kalmasını istiyorsanız, bu size kalmış. Ama bana bazı cevaplar vereceğinize söz vermiştiniz."

Kapı hafifçe çalınıyor ve Amya, Mael ve dün gece tanıştığım kıvı saçlı kadın Hylene odaya giriyor.

"Ya *onları* burada istemiyorsam?" Gözlerimi kısarak soruyorum.

"Bu senin seçenekler listende yok," diye karşı çıkıyor Nadir ve ben de ona ters ters bakıyorum. "Bana söyleyeceğin her şeyi onlara da söyleyebilirsin."

"Size söyleyecek bir şeyim yok. Sanırım bunu açıkça belirttim."

Nadir kara bir kaşını kaldırıp beni inceliyor. Rahatsızca yer değiştiriyorum, bu bakışı tünığimin ince kumaşında hissediyorum. "Konuşana kadar buradan ayrılmayacaksın. Etrafın kilometrelerce uzanan geçit vermez orman ve dağlarla çevrili ve seni bulamayacağım hiçbir yere kaçamazsın. Eğer özgürlüğünü kazanmayı umuyorsan, Mahkûm, konuşmaya başlayacaksın."

Tristan ayağa fırlar ve ayaklarını yere sağlam basar. "Onunla bu şekilde konuşmaya nasıl cüret edersin?"

Nadir'in yanıtı tembel, küstah bir gülümseme oluyor, soğukkanlı tavrı bir taş duvar kadar sabit.

"Tris, sorun değil," diyorum, elimi tutup oturmasını işaret ederek. "Söz verdim."

"Baskı altındaydınız," diyor Tristan, prence karanlık bir bakış fırlatarak.

"Yine de," diyorum, Nadir'in sözlerinin en azından bir kısmını taklit etmeye çalışarak.

Stoacı bir cephe.

Amya yaklaşır ve bir sandalye çekerek bir daire oluşturur. Mael, Nadir'in arkasındaki şöminenin yanında duruyor, bir kolunu şömineye dayamış. Hylene yakındaki pencere pervazına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş ve bir bileğini diğerinin üzerine koymuş.

"Kimsin sen?" Ona sordum. Diğerlerinin hiçbirine güvenmesem de en azından varlıklarına aşına oldum.

"Hylene eski bir dostum ve çevremdeki güvenilir bir üyedir. Yapılması gereken işlerle o ilgilenir."

Nadir'e dönüyorum. "Peki kendi adına konuşamıyor mu?"

Hylene'den bir homurtu geliyor, yeşil gözleri dans ediyor. "Ondan hoşlanıyorum, Nadir."

Nadir artık çok alıştığım sinirli ifadesiyle ona bakarken ben iltifat karşısında yüzümü ekşitmekten kendimi alamıyorum. "Yapılması gereken işler" derken neyi kastettiğini merak ediyorum ama cevabı duymak istediğimden de emin değilim.

"Artık devam edebilir miyiz?" diye homurdanıyor ve bana dönmeden önce ona bir kez daha sinirli bir bakış fırlatıyor. "Atlas neden seni Denemeler'de yarışman için Nostraza'dan çaldı?"

Willow ve Tristan'la bakışlarımızı paylaşıyoruz. Dün gece gerçeğin bir kısmını açıklamam gerektiği konusunda anlaşmıştık, çünkü Nadir zaten bir şeyler biliyor ve bunların hepsi bir tesadüfmüş gibi davranmanın bir faydası yok.

"İlk başta beni oraya Aurora Kralı'nın gönderdiğini düşünmüştüm,"

diyorum, bu hikâyeyi gerçekler ve atlanan yalanlarla dikkatlice örerem.
Nadir

kaşlarını çatıyor. "Atlas bana Son Övgü'nün her zaman Aurora'dan geldiğini söyledi ve bunu sorgulayacak kadar bilgim yoktu. Denemeleri kazanmam konusunda çok kararlı görünüyordu ama görüldüğüm gibi olduğuma inandığını da varsaydım.

-Nostraza'dan hayatta kalma şansı olmayan bir mahkum."

Parmaklarım kucağında bükülürken duraksıyorum, bir ağırlık beni aşağıya doğru bastırıyor. "Belki de baban daha büyük bir oyun oynuyordur diye düşündüm.

sadece tahtadaki tek kullanımlık bir parça. Neden önemli olabilecek birini gönderelim ki, değil mi?" Sesime acılık sızıyor.

"Ondan nefret ediyorsun," diyor Amya, sesi yumuşak ve elleri siyah giysili kalçalarının arasında. "Ondan her bahsettiğinde, kimsenin sana ulaşamayacağı karanlık bir yere çekiliyorsun. Bu seni o hapisanede tutmaktan daha fazlası."

"Ondan nefret ediyorum," diye fısıldıyorum, sesim titrek. "Ailemi öldürdü. Bizi avladı ve daha çocukken Nostraza'nın içine kilitledi. Baban bizden her şeyimizi aldı." Hepsine ters ters bakıyorum. "Ve hepiniz oturup bunun olmasına izin verdiniz."

"Bilmiyorduk," diyor Amya, yüzü düşüyor.

"O yerin ne olduğunu biliyorsun. Orada neler döndüğünü biliyorsun." Suçluluk duygusu onu gözlerini kaçırmaya zorluyor, ama bir gram bile sempati toplayamıyorum.

"Neden?" Nadir dirseklerini kalçalarına dayamış, öne doğru oturarak soruyor. Anlaşılan suçlamalarımı önemsiz toz zerrecikleri gibi bir kenara itiyor. "Babam bütün bunları neden yaptı? Sen kimsin?"

Başımı sallıyorum, gerçeği söylemeye zorlayabileceğimden emin değilim. O kadar uzun süre kilitli tuttum ki, sanki kehribar içinde fosilleşmiş gibi, sonunda serbest bırakmak için gereken ataletten yoksun.

Willow yaklaşıyor ve elimi ellerinin arasına alıyor. Birbirimize bakarken

geçmiş aramızda çalkalanıyor. "Sorun değil," diyor. "Annem olsa

başka seçeneğiniz kalmadığını anlamış olmalısınız. Gerçek bir gün bizi yakalamalıydı."

Başımı sallıyorum ve Tristan'a bakıyorum, o da çenesini eğerek onaylıyor. O sırada Nadir aniden, "Ben de ondan nefret ediyorum," diyor.

Bu sözler gökten inen bir akbaba gibi ağır ağır iniyor aramıza. Mael'in şöminenin yanında doğrulduğunu, kara kaşlarının kalktığını fark ediyorum. Amya kardeşine bakıyor ve aralarında bir tür gizli mesaj geçerken bakışları buluşuyor.

"Onu alaşağı etmek istiyorum," diyor Nadir. Bu sözlerin ona bir şeye mal olduğunu hissediyorum. "Ve bence bunu yapmanın anahtarı sen olabilirsin."

Bu itiraf nefesimi kesiyor.

Tristan ve Willow'u geri almak dışında, Aurora Kralı'nı ve onun değer verdiği her şeyi yok etmek istediğim tek şey ama bunu tek başıma yapabileceğimi düşünmek aptallık olur. Özellikle de şu an içinde bulunduğum durumla.

"Gerçeği öğrendikten sonra beni de kullanmaya çalışacağından endişeleniyorum," diye fısıldıyorum. "Atlas bana yalan söyledi. Bana özel olduğumu düşündürdü ama sadece beni kullanmaya çalışıyordu. Senin de aynısını yapmayacağını nereden bileyim?"

Sözcükleri ruhumdan söküp atıyorum, kendimi parçalayıp bu itirafı Nadir'in ayaklarının dibine sermek için beni neyin ele geçirdiğinden emin değilim.

Başını sallıyor, yüz ifadesi benim teklifim kadar ciddi. "Bunu anlayabiliyorum. Seni kullanmak için burada olmadığımı dair sana söz veriyorum. Sana katılmak istiyorum. Seninle ortak olmak. Her ne yapabiliyorsan, onu almak için burada değilim. Ben de senin istediğin şeyi istiyorum. Bu yüzden sana ondan zaten lanetlenmiş ruhumun her zerresi ve

nefesiyle nefret ettiğimi söylüyorum. Onu durdurmak için bir ömür harcadım. Bunu asla dışarıdan birine itiraf edemem.

Ama bunu size söyleyerek güveninizi bir nebze de olsa kazanabileceğimi umuyorum."

Söylediklerine inanmak isteyerek onu inceliyorum. Derimin altındaki o his şu anda daha az ısrarcı olsa da, varlığı hala dalgalar halinde yuvarlanıyor ve bana her zaman yakın olduğunu hatırlatıyor. Nasıl bildiğimden emin değilim ama Nadir yalan söylüyor olsaydı büyümün beni uyaracağından eminim. Onu tanıyor ve anlıyor gibi görünüyor ki bu rahatsız edici bir düşünce.

"Sana nasıl güvenebilirim? Beni Aphelion'dan çaldın ve haftalardır kilit altında tutuyorsun. Şimdi de gitmeme izin vermiyorsun."

Nadir çenesini kavuşturduğu ellerinin üzerine koyuyor, burun delikleri açılıyor. "Bu... üzüntü vericiydi."

Amya alay ediyor. "Nadir özür dileme konusunda iyi değildir," diyor ve ona neredeyse gülümsememe neden olacak bir bakış fırlatıyor. İkisi bana ve Tristan'a o kadar benziyorlar ki göğsüm ağrıyor. "Söylemek istediği şey, bu konuda üzgün olduğu ve çok daha zeki olan kız kardeşinin ona başından beri bir hata olduğunu söylediği bir muhakeme hatası olduğu. Ve eğer seninle mantıklı bir yetişkin gibi konuşsaydı, tüm bu düşmanlıktan kaçınabilirdik."

"Bu doğru mu?" Nadir'e soruyorum, o da homurdanarak cevap veriyor.

Sanırım bu bir evet demek. Onlara güvenemem.

Sırlarımı onlara açıklamak istemiyorum ama başka seçeneğim olmayabilir.

Hepimiz gerçeğin etrafında dans ediyoruz ve gizlediğim şeyin tam şeklini anlamasalar da, kenarına çok yaklaştıkları açık. Eğer onlara söylersem, en azından kendi şartlarımızda ifşa olmuş oluruz.

Tristan bunun benim kararım olduğunu düşündüren temkinli bir ifadeyle beni izliyor ama bu kararı tek başıma vermeyeceğim. "Eğer bunu yapmak istiyorsan Lor, o zaman müttefiklere ihtiyacımız var. *Bu* müttefikler olsa bile," diyor dudağını kıvrarak.

"On iki saat önce çaresiz bir tutsak olan bir adam için büyük laflar," diyor Mael ve Tristan ona Mael'in sırtmasına neden olan bir bakış fırlatıyor.

"İkiniz de durun," diye uyarıyorum burnumun kenarını sıkarak. "Tamam. Umarım söyledikleriniz doğrudur. Yardıma ihtiyacımız var ama bir an için bile olsa hiçbirinize güvendiğimi düşünmeyin." Her birine delici bir bakış fırlatıyorum.

Amya üzgün bir şekilde başını sallıyor, Mael ise kaşlarını kaldırıp başını eğiyor. Hylene buraya yeni geldiğini ima edercesine ellerini kaldırıyor ve Nadir bana bakarken gözünü bile kırpmıyor. Ona güvenip güvenmediğim umurunda değil, sadece sırlarımı öğrenmek istiyor.

Derin bir nefes alıyorum, yavaşça üflüyorum ve her şeyin değişmesine hazırlanıyorum.

"Benim... büyükannem neredeyse dünyayı yıkacak olan Kalp Kraliçesiydi."

Bölüm Th rteenI

SERcE

286 YEARS AGO: QUEENDOM OF HEART

"W "Serce onun içine girerken nefesi kesildi, yontulmuş çıplak göğsü terden parlıyordu ve kösele kanatları Uçmak üzereymiş gibi geriliyordu.

"Oh, Zerra!" Homurdandı, boynundaki tendonlar onu o kadar sert sikerken gerildi ki yatak gıcırdadı ve devasa yatak başlığı duvara çarptı.

"Serce," diye ekledi alçak bir hırıltıyla, kızın adı saklamak için cebine koyduğu değerli bir şey gibi ağzındaydı. Bunu söyleme şekline bayılıyordu, sanki onu diline dolamaya doyamıyormuş gibi. İronik bir şekilde, son iki haftanın büyük bir bölümünü geçirdiği yer de burasıydı.

Aphelion'un bağlanma teklifini reddettiği gece ona rastlamıştı.

Aralarındaki çekim anlıktı. Daha önce hiç kimse tarafından dokunulmaya bu kadar içgüdüsel bir ihtiyaç duymamıştı. Onunla ilgili her şey öyle derin bir özlemi ateşlemişti ki, sanki kökleri dünyanın merkezine doğru tünel açmış gibiydi. Onu bu kadar kısa bir süredir tanıdığına inanmak zordu. Birbirleriyle o kadar uyumluydular ki. Mümkün olan her şekilde uyumluydular. Sanki Zerra onları tam olarak birbirlerinin suretinde yaratmıştı.

Kaderde birlikte olmak varmış.

Adam bir elini dizinin altından geçirip öyle bir şiddetle içine girerken kadın adamın kalın pazularını kavradı ve diğer eliyle battaniyeyi yumruklayarak haykırdı. "Evet," diye inledi, sesi ve saçları çarşaflar gibi birbirine karışmıştı. "Aman Tanrım, evet." Wolf sert bir başparmağını klitorisine bastırmadan önce sırtı kavislendi, merkezindeki gerilim arttı ve arttı ve bir çığlıkla parçalandı.

Wolf kalçalarını döndürmeye devam etti, hızını tekrar artırmadan önce orgazmı boyunca ona rehberlik etti, daha sert ve daha sert vururken kontrolü kaybetti. Wolf onu yatağın içine doğru becerirken, Wolf'un vücudunda bir ürperti hissettiğinde, Wolf'un salıverilmesi Wolf'un uzuvlarını sallıyordu.

Adamın adımları önce yavaşladı, sonra yavaşladı ve sonunda durana kadar bakışları Serçe'nin gözlerinden hiç ayrılmadı. Koyu yeşil gözleri öyle bir ateşle yanıyordu ki Serçe çarşafların alev almadığına şaşırırdı.

Onu kendisiyle buluşması için aşağı çekti, ağızları doğrudan ruhuna ulaşan bir öpücüğe çarptı.

"Zerra," diye gürledi Wolf. "Nereden geldiğini bilmiyorum Serçe ama annenin bu toplantıya davetini kabul ettiğim için gerçekten çok mutluyum."

Boğazından bir kahkaha fokurdadı. "Eminim annem o mektubu gönderdiği gün için pişmanlık duyuyordur."

Wolf sırtıttı ve yuvarlandı, Serçe'yi göğsüne doğru çekerken bir kolunu ona doladı. Serçe'nin uzun saç örgülerinden birini parmaklarının arasında döndürürken, Kurt elini Serçe'nin yanında aşağı yukarı gezdirdi ve Serçe'nin tenini ürpertti.

Geçtiğimiz iki hafta toplantılar, müzakereler ve Aurora'ya karşı birleşik bir cephe oluşturmak için planlar hazırlamak ve tartışmakla geçmişti. Artık yöneticilerin kendi saraylarına dönmelerinden önceki zirvenin son gecesiydi ve annesinin Serçe'yi Aphelion'la birleşmeyi kabul etmeye zorlama çabalarının her birini engellemiştir. Bu gece onu ikna etmek için son bir girişim olacaktı ama annesi çok geç kalmıştı. Serçe kararını vermişti ve bunu değiştirmek mümkün değildi. Serçe ve Kurt birlikte geçirdikleri zaman konusunda pek de gizli saklı davranmıyorlardı ama Serçe bunu Atlas'ın yüzüne vurmamak için elinden geleni yapıyordu.

Serçe, taç giydiğinde annesinin görevini devralacağını bildiğinden, her söze kulak kabartarak ve düşüncelerini araya sıkıştırarak, konuşmanın her ayrıntısına kendini kaptırmıştı. Buna çoktan karar verilmişti.

İttifakın ayrıntıları karara bağlandıktan sonra Daedra, Serce lehine istifa edecekti. Rion çok güçlüydü ve Heart'ın onu yok etmeyi umabilmesinin tek yolu Serce'nin yükselmesi olacaktı. Bağlanmamışken bile neredeyse annesinin gücünü geride bırakıyordu ve eşini bulduğunda durdurulamaz hale gelecekti.

Wolf düşünceli bir şekilde onu izliyordu ve o da gülümsedi, bağ kuracağı Fae'yi bulduğunu biliyordu. Bir daha asla birlikte olabileceği başka kimse yoktu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu ona, yanağının kıvrımını ve çenesinin çizgisini izleyerek.

İçini çekti. "Sadece zirvenin devam eden draması, annem ve onun planları."

Yüz ifadesi bulanıklaştı. "Serçe, aile meselelerine karışmak istemiyorum. Eğer o pislikle bir bağ kurman gerekiyorsa, sana engel olmayacağım."

Kız bir kaşını kaldırdı, bu konuşmanın gidişatını kesinlikle beğenmemişti. Adam onun kalçasını kavrayarak kendine doğru çekti. "Tabii ki her dakikasından nefret ederim ve senin saçının teline bile dokunamadan çok talihsiz bir kaza geçireceğine dair güçlü bir önsezim var."

Sesi ölümcül bir okşayışa dönüşmüştü ve kadın onun sözlerindeki şiddeti ve sahiplenmeyi en tatlı şarap gibi tattı. Başını iki yana salladı. Atlas'a bağlanma şansı, Kurt hayatına girdiği anda yok olmuştu.

O onundu, o da onun. Ve bunu hiçbir şey değiştiremezdi.

Adamın alnını kendi alnına doğru çekerken gülümsemesi vahşiydi. "O zaman Atlas onu reddettiğim için minnettar olmalı. Aslında ona bir iyilik yapıyorum."

Wolf homurdandı ve sonra onun üzerine yuvarlandı, onu yatağa bastırarak bir başka derin öpücük daha verdi.

Tam kapı açılırken kapıya vurulması ikisinin de dikkatini çekti.

"Serçe," dedi annesi, Daedra olduğu yerde durdu, kara gözleri öfkeyle kırpışıyordu. Wolf, tamamen çıplak olmasına ve kraliçenin kızının üzerinde yatmasına rağmen en ufak bir öz-bilinç kaybı yaşamadan pozisyonunu korudu.

"Kapıyı çalma kısmını anladın," dedi hınzır bir gülümsemeyle, kanatları seğiriyordu. "Ama içeri girmek için izin aldığınız kısmı beklemeyi düşünebilirsiniz. Majesteleri."

Daedra'nın yanakları kızarak üzüntüsünü bastırmaya çalışırken sırtışı olumlu bir neşeye dönüştü.

"Serçe, seninle konuşmam gerek," dedi, gözlerini Wolftan kaçırarak.

"Gördüğünüz gibi şu anda meşgulüm."

Annesinin sivri kulaklarının uçları daha da kızarmıştı ve Serçe bunun öfkesinden mi yoksa kızını evlilik sonrası bir mutluluk halinde yakalamanın utancından mı kaynaklandığından emin değildi. Daedra'nın ona yine Atlas hakkında ders vermek için burada olduğunu bildiğinden, her iki durumda da umursamakta zorlanıyordu. "Akşam yemeğinde görüşürüz."

Serçe'nin sesindeki kovulma hissi yanlış anlaşılmıyordu ve annesinin reddetmek istediği belliydi, ama hepsi Serçe'nin üstünde yatan çıplak erkeğin acı verici bir şekilde farkındaydı, aleti hala karnına dayanmıştı.

"İyi ama bu gece seninle *yalnız* konuşmak istiyorum," dedi ve Serçe'yi karanlık bir bakışla süzdükten sonra arkasını dönüp kapıyı çarparak çıktı.

Kurt, Serçe'nin üzerine yığıldı; yüzü, kahkahalarının titreşimlerini hissettiği boğazının kıvrımına gömüldü.

"Hiç komik değil," dedi omzuna vurarak ama biraz utanmış olsa da kıkırdamalarına engel olamadı. Onu öptüğünde ve ne yazık ki yuvarlandığında hâlâ kıkırdıyordu.

"Sanırım hazırlanmalıyız. Annenin benden nefret etmesi için daha fazla nedene ihtiyacım yok."

Adam göz kırptı ve yataktan kalktı, kadın onun mükemmel kalçalarının yuvarlaklığına ve kalın uyluklarına hayranlıkla bakarken kıyafetlerini aramaya başladı. Hayatında gördüğü en güzel adamdı ve ona her baktığında nefesi bir damla daha kesiliyordu. Biraz daha uzun sürerse sanki sürekli suyun altında yaşıyormuş gibi olacaktı ama kesinlikle umurunda değildi.

"Bana böyle bakmaya devam edersen geç kalacağız," diye homurdandı ve kadın meydan okurcasına yavaşça dudaklarını yalamadan önce bakışları onun sertleşmiş sikine kaydı. Adam başını salladı ve elini yüzünde gezdirdi.

"Benim ölümüm olacaksın, Serçe."

Yine de bunu severek söyledi ve ardından pantolonunun içine girip düğmelerini bir çırpıda ilikledi.

Masum bir gülümsemeyle ona göz kırptı. "Buna güveniyorum," diyerek onun göz kırpmasına karşılık verdi.

Kısa bir süre sonra odasından çıktılar ve akşam yemeği için yemekhaneye doğru yola koyuldular. Geç gelmeye dikkat etmişlerdi, böylece istenmeyen konuşmalar için çok az fırsat vardı. Oda zaten meraklı misafirlerle doluydu ve Kalp Kraliçesi ile Primary arasındaki bir tartışmayı duymak için can atıyorlardı.

Daedra bile onu tüm Ouranos delegasyonunun önünde azarlamazdı.

Umut etti.

Ancak odaya girdiklerinde, Serçe oturma düzenine dikkat ederken annesinin bu gece kirli dövüşmeyi seçtiğini fark etti.

Kalp Kraliçesi, kralın bir yanında ve boş bir koltukta oturduğu yerden soğukkanlı bir tavırla ve bilmiş bir sırıtişla ona baktı

Serçe için diğerk tarafta. Wolf'un yeri masanın en uzak ucunda, daha az soylularla birlikte ayrılmıştı.

Ormanlık Diyar'ın kralının diğerk yöneticilerden bu kadar uzakta olması çok çirkin bir hakaretti. Annesi ona bunun daha önceki davranışına misilleme olduğunu söyleyen bir bakış fırlattığında Serçe kaskatı kesildi.

Daedra, Aphelion'la birleşmeye Ormanlık Diyar'la yüzyıllardır süregelen ittifakı riske atacak kadar niyetli miydi? Wolf aynı anda bu hafifliği fark etti ve Serçe itiraz etmek üzereyken elini tutup sıkarak onu kendine doğru çekti.

"Yapma," dedi. "Sorun yok."

"Bu bir hakaret," diye tısladı kulağına, sohbet devam ederken birkaç meraklı bakış onlara doğru yöneldi.

"Bir akşam yemeğini idare edebilirim. Olay çıkarmaya değmez. Yakında buradan uzaklaşacağız."

Adamın sesi kulağında alçak sesle gümbürdüyordu ve fısıldaşan aşıklar gibi durdukları gözünden kaçmamıştı. Evet, tam olarak öyleydiler. Annesi Serçe'ye bakarken yüzündeki ifade mürekkep kadar siyahtı ve Serçe annesini kendini beğenmiş bir gülümsemeyle ödüllendirdi.

Wolf, Serçe'nin elini bir kez daha sıktı ve tam yerine oturmak üzereydi ki Serçe onu geri çekti, bir kolunu boynuna doladı ve uzun, derin bir öpücük için onu kendine çekti. Masanın etrafındaki herkes skandal dolu twitlere boğulurken Wolf hiçbir şeyi kaçırmadı, elleri Serçe'nin kıcını kavradı.

Ayrıldıklarında Serçe şişmiş dudaklarını aralayarak ona baktı. Umutsuzca onu bu odadan sürüklemek ve ne kadar gürültülü olduklarının fark edilmeyeceğı bir yerde bir duvara yaslayıp kendisini becermesini talep etmek istiyordu. Ama bunun için daha sonra zamanı olacaktı. Sanki onu okuyormuş gibi

düşüncelerle ona kurnazca bir bakış attı ve sonra oturacağı yeri bulmak için döndü, el sıkıştı ve odanın uzak ucuna giderken diğer konukları selamladı.

Parlak kırmızı elbisesinin eteklerini toplayan Serçe, hiçbir şey olmamış gibi davranarak masanın başına doğru ilerledi. Doğal olarak Atlas'ın çoktan solunda beklediği koltuğuna oturdu.

"İyi akşamlar," dedi ona hoş bir şekilde, çenesindeki sertliğe dikkat ederek. Adamın bakışları hâlâ sohbet etmekte olan Wolf'a kaydı, sonra tekrar ona kaydı.

"Gerçekten bu kadar sakıncalı mıyım?" Atlas sordu, yumuşak sözler sadece onun kulakları için söylenmişti. Sesindeki incinmişlik, onu böyle herkesin içinde reddettiği için neredeyse kendini suçlu hissetmesine neden oluyordu. Ama Güneş Kraliçesi Denemeleri'ne katılmayı reddettiğinde onu savunmamak onun seçimiydi. Eğer bunu o zaman yapmış olsaydı, o toplantı sırasında birleşmeyi kabul etmiş olacaktı ve o da buna saygı duyacaktı.

Ama o omurgasız bir aptaldı ve bu yüzden Wolf'la tanıştı ve bu her şeyi değiştirdi.

Bunların hiçbirisi onun suçu değildi.

Soluk yeşil tenli ve parlak pembe saçlı alçak bir peri şarabını doldururken, "Bunun seninle bir ilgisi yok," dedi.

Kısmen doğrudu. Onunla neredeyse hiçbir ilgisi yoktu.

Güneş Kralı Kyros ve oğlu Tyr da masanın ucunda oturuyordu. Kendisini yağa bulayıp bir kazıkta yakmaya niyetli bir tugay tarafından kuşatılmış gibi hissetmekten kendini alamıyordu.

"Geç kaldın," diye tısladı annesi, kahverengi gözleri parlayarak. Bir oda dolusu insanın önünde azarlanmamak için bu kadarı yeterliydi.

Serçe masum bir tavırla etrafına bakındıktan sonra boş tabağını işaret etti. "Görünüşe göre tam zamanında geldim anne."

Yemekler gelmeye başladığında Daedra kızına ters ters baktı. Serçe, ailesi ve Aphelion kraliyet ailesi arasındaki sohbet yemeklerine başladıklarında durdu ve hepsi garip bir sessizlik içinde yemeklerini yedi.

Serçe'nin zaten pek iştahı yoktu ve annesi ona bir dizi öfkeli bakış fırlatmaya devam ederken yemeğini kemirdi. Yemek ilerledikçe Serçe'nin sabrı gittikçe azalıyordu. O yetişkin bir Fae'ydi ve kendi lanet seçimlerini yapma hakkına sahipti.

Sonunda daha fazla dayanamadı. Çatalını büyük bir gürültüyle tabağa bıraktı ve elini masaya vurdu, birkaç konuk bu kargaşa karşısında zıpladı.

"Çıkar ağzındaki baklayı anne," diye tersledi, dik oturdu ve dudaklarını ince bir çizgi haline getirdi. "Ne söylemek istiyorsan söyle. Burada *müttefiklerimizle* birlikteyiz, değil mi?"

Oda sessizliğe bürünmüş, masanın etrafındaki herkes neşe ve merakla prensese bakıyordu. Serçe bu gece onlara bir gösteri sunacaktı ve Ouranos'un her yerinde bu konuda diller dolaşacaktı.

Daedra'nın yüzü kıpkırmızı olmuş, gözleri bıçak gibi keskin yarıklara dönüşmüştü. "Serçe," dedi ve o kadar büyük bir zehirle doluydu ki Serçe gerçekten irkildi. "Şımarık bir çocuk gibi davranmayı bırak ve görevini yap."

"Daedra," dedi Kalp Kralı, annesinin koluna yumuşak bir el koyarak.

"Hayır," diye yanıtladı Kalp Kraliçesi. "Olay çıkarmak istiyor, o zaman hadi olay çıkaralım."

Serçe daha önce annesinin toplum içinde bu kadar soğukkanlılığını kaybettiğini hiç görmemişti.

Daedra normalde metanet abidesiydi.

"Atlas'a bağlanmıyorum," dedi Serçe, gerçi artık bunun çok açık olduğundan emindi.

"Rion'u durdurmak için ordularına ihtiyacımız var."

"Neden bir bağ olmadan yardım edemiyorlar?" diye karşı çıktı ve bakışlarını, suçlama karşısında gözlerini kırpan Kyros'a çevirdi. "Eğer iddia ettiğin gibi müttefiklerse, neden bir bağa bakmaksızın yardımlarını sunamıyorlar? Ne tür müttefikler ki bu bedeli talep ediyorlar? Sadakatleri bu kadar kaypaksa, daha iyi bir teklifin ilk ipucunda dönmeyecekleri ne malum?"

Serçe belli ki Güneş Kralı'nı hazırlıksız yakalamıştı ve sandalyesinde kıpırdandı. Serçe ona kendini beğenmiş bir gülümseme sundu, az önce hassas bir noktayı dürttüğünden emindi. Atlas boğazını temizledi ve Serçe hayal kırıklığını ona yöneltti.

"Peki ya siz? Eğer bir kral olsaydın, sen de aynı şekilde davranırmıydın?" Daha sonra Tyr'a hitap etti. "Peki ya sen? Böyle bir kral mı olmayı planlıyorsun?"

"Serçe!" diye bağırdı annesi. "Çok ileri gidiyorsun."

Alaycı bir homurtu çıkardı. "Hepiniz sadece amaçlarınıza uygun olduğunda harekete geçen bir grup korkaksınız. Ormanlık Diyar, Celestria, Tor ve Alluvion'un ittifakına sahipsin, Anne. Bırak bu yeterli olsun. Aphelion'un sadakati bu kadar kaprisliyse ve kafalarını kuma gömmek istiyorlarsa, bırak gömsünler. Ben kraliçe olduğumda zaten onların zavallı ordusuna ihtiyacımız kalmayacak."

Annesi sandalyesini geriye itip ayağa kalkarken Serçe de aynısını yaptı.

Daedra, "Yapabileceklerini gözünde fazla büyütüyorsun," dedi ve Serçe yeteneklerine yapılan bu küçümsemeyi kabul etmemeyi tercih etti. Anne ve kızı birbirlerine karşı durdular. Daedra'nın derisinde parlayan kızıl şimşekler, Serçe'nin gözünü korkutmaya çalıştığını bildiği gösterişli bir güç gösterisiydi.

Daedra şu anda daha güçlü olabilir ama Serçe aynı yaştaki annesinden iki kat daha güçlüydü. Serçe Tacı aldığı anda, annesinin büyüü onun yapabileceklerinin sadece bir gölgesi olacaktı.

Annesinin onu asla affetmediği bir gerçek.

Serçe göz ucuyla Wolf'un yaklaştığını gördü. İri elleri yanlarında gevşek duruyordu ve onun arkasında durmaya başladığında, onunla ilgili bir şeyi anladı. Onu Atlas gibi adamlardan çok farklı kılan bir şey. Ona destek olmak için gelmişti ama kontrolü ele almak için değil, ne pahasına olursa olsun onun yanında olacağını kanıtlamak için.

Aralarındaki şey şehvetten çok daha fazlasıydı. Gerçi o kısım oldukça fantastikti.

"Sen," diye tısladı annesi, parmağıyla Wolf'u işaret ederek.

"Yapma," dedi Serçe, elleri beline indiğinde onun önüne geçti ve bir dayanışma jestiyle kalçalarını sıktı. "Bu düşünceyi bitirme anne, yoksa elinde kalan tek müttefikini de kaybedersin. Atlas'la aramdaki bağ sorusuna cevap verdim. Bu tartışma bitmiştir. Eğer onları bensiz yardım teklif etmeye ikna edemiyorsan, bu benim sorunum değil. İnin, bana Tacı verin ve ordularının bir önemi kalmasın."

"Henüz hazır değilsin," dedi annesi.

Serçe başını salladı ve geri çekilerek Wolf'un elini tuttu.

"Hazır olmayan sensin. Sen aklını başına toplarken, ben Woodlands'de olacağım."

Bu bilgi annesinin dilini çözdü.

"Gitmeye cesaret edemezsin," dedi, etrafındaki havada kızıl şimşekler çakıyordu. Serçe serbest bırakılmak için yalvaran kendi yıkıcı büyüsünü dizginledi. Bu, Daedra'ya Serçe'nin büyüsü üzerinde daha fazla kontrol sahibi olduğunu göstermeyi amaçlayan hesaplanmış bir hareketti. Gözleri öfkeyle parlarken annesinin gözünden kaçmayan bir gerçektir bu.

Serçe çenesinin müstakil bir ucuyla, "Birkaç ay içinde döneceğim," diye cevap verdi.

Sonra Wolfun elini çekti ve ikisi de tek bir kum tanesinin düşüşünü duyabileceğiniz kadar derin bir sessizliğin ardından odadan çıktılar.

Bölüm On Dört

LOR

PRESENT DAY: THE AURORA

I Nadir, Amya, Mael ve Hylene bana hayalet görmüş gibi bakarken odadaki her hava molekülü donarak sert topaklara dönüşüyor bir kül yığınınından yükselmek. Sanırım bir bakıma öyle.

"Nasıl? Siz nasıl Serçe'nin torunları olabilirsiniz?" diye soruyor Hylene. "Annenizin ya da babanızın ölmüş olması gerekiyor."

Açık sözlülüğü karşısında irkiliyorum ve o da duyarsız yorumundan dolayı utanarak bakma nezaketini gösteriyor. "Özür dilerim."

"Annemiz. Öyle," diyorum. "Kralınız sağ olsun. Ben on iki yaşımdan beri ölü."

"Ama bebek savaş sırasında öldü," diyor Amya. "Tarih kitapları Serçe'nin tek çocuğunun da onunla birlikte öldüğünü söylüyor."

Tristan başını eğip alaycı bir kaşını kaldırıyor. "Ayak uydurmaya çalışın Prenses. Belli ki bu, kraliyet soyunu büyükannemizin hatalarının cezasından korumaya yönelik bir yalandı."

Amya dudaklarını birbirine bastırıyor ve kardeşime karanlık bir bakış fırlatıyor. "Savaş Aurora'nın lehine gitmeye başladığında, büyükanne ve büyükbabalarımız

Willow, çocuklarının güvenliğinden endişe ettiği için her ihtimale karşı onu saklamak üzere düzenlemeler yaptı," diyor. "Açıkçası annemiz tüm detayları bilmiyordu ama aslında Serce ölmeden hemen önce doğmuş ve Woodlands'in Violet Ormanı'nın derinliklerinde büyümüş. Büyükannemiz tüm krallığı yok ettikten sonra geriye kalan tek doğrudan aile üyesi oydu. Mirasımız için onun hayatta kalması şarttı."

Prens ve arkadaşları şok olmuş ifadelerle bakarken o sessizliğe gömülür.

"Biri biliyor olmalıydı," diyor Nadir. "Onunla kim ilgileniyordu?"

"Büyük amcamız ona göz kulak olduğunu gördü."

"Sedir," diye nefes alıyor Nadir. "Bunca zamandır biliyor muydu?"

Başımı salladım, Woodlands Kralı'nın Saygı Balosu'nda bağlı olduğu eşiyle oturduğunu ve ona tamamen aşık olduğunu hatırladım. Bizi Aurora Kralı'na terk ettiğini bildiğimden, hiç konuşmadığım büyük amcam için hiçbir şey hissetmemiştim. Belli ki biz onun için hiçbir şey ifade etmiyorduk ve o sadece kardeşine olan sadakatiyle hareket etmişti. Muhtemelen bizden kurtulduğu için rahatlamıştı, artık bu sırrı taşımakla görevli değildi.

Atlas'ın Cedar'la arkadaş olduklarını söylediğini hatırlıyorum. Bize ihanet eden Cedar olabilir miydi? Ama ne amaçla? Ve bunca yıldan sonra neden? Bu düşüncayı şimdilik aklımda tutarak, yalnız kaldığımızda Tristan ve Willow'la tartışmak üzere bir kenara saklıyorum.

Hem erkek hem de kız kardeşimin benden daha net hatırladıkları hikâyeyi anlatma sırası Tristan'da. "Annemiz onu hiç görmediğini söyledi. Kendi başına yaşayabilecek yaşa gelene kadar ona bakması için bir kadın görevlendirilmiş. Bir insan olan bu kadın biz doğmadan çok önce ölmüş."

Tristan bakışlarımı karşılıyor ve elim boynumdaki madalyonu kapatıyor. Kim olduğumuz hakkındaki gerçeği açıklasak bile, elimde tuttuğum kırmızı mücevherin şimdilik Aurora Prensi ve çevresinden sırrımız olarak kalacağı konusunda zaten anlaşmıştık.

"Sonunda annemiz büyüdü ve Woodlands'den başka bir Fae ile tanıştı. Birbirlerine aşık olmuşlar ve annemle birlikte ormana taşınmışlar ve burada üç çocuk dünyaya getirmişler. Kalp soyunu güçlendirmek için mümkün olduğunca çok çocuk sahibi olmaya çalıştıklarını, ancak Lor'un doğumuyla ilgili komplikasyonlardan sonra daha fazla gebe kalamadıklarını söyledi."

"Bu inanılmaz," diyor Hylene. "Bu nasıl bir sır olarak saklandı?"

"Görünüşe göre öyle değilmiş, Aurora Kralı'nın iki yüz yıldan fazla Bizi bulmak için yıllarca uğraştılar," diyorum, o günü hatırladıkça sesim titriyor. Annemle babam, ormanın içinden geçen bir dizi fener ışığını gördüğümüz anda bir şeylerin ters gittiğini anlamışlardı. Tristan sık sık yaptığı gibi ormanda keşfe çıkmıştı ve babam beni ve Willow'u arka bahçedeki bir yeraltı sığınağına gizlemişti.

O ana kadar orada olduğunu bilmiyordum ama en başından beri o günü planladıkları belliydi. Annem bana ve Willow'a mücevherli kolyeyi verdi ve ne olursa olsun onu güvende tutmamızı söyledi. Atlas bana Eserler'den ve Kalp Tacı'ndaki kırmızı taştan söz edene kadar bunun ne olduğundan şüphelenmemiştim. Güneş Aynası bana Tacı bulmamı söylediğinde emindim.

Sonra ailem Willow ve benim üzerimize kapıyı kapattı ve babam dönene kadar gitmememizi söyledi.

Ama o hiç yapmadı.

Ölürken attıkları çığlıkları hâlâ duyabiliyorum. Tuzak kapısı açıldığında üzerimize bakan o erkeği hâlâ görüyorum, yüzü annemin kanıyla sulanmıştı.

Yıllar geçtikçe, Willow ve ben sırayla mücevheri güvende tuttuk, onu vücudumuzun üzerinde veya içinde saklamak için daha yaratıcı yerler bulduk.

"Demek annenin büyüğü vardı," diye soruyor Nadir. Başımı sallıyorum.

"Oldukça fazla."

Nadir nefesini üflüyor ve elini saçlarında gezdiriyor. "Ne?"

Söylemediği bir şey olduğunu hissederek soruyorum.

"Kalbin büyüğünün yok olduğunu anlıyor musun?"

Göz kırpıyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır. Bu ne anlama geliyor?"

"Kalp Kraliçesi neredeyse dünyayı yok ettiğinde, Ouranos'un büyüğünü de beraberinde götürdü. Onlarca yıl boyunca kıtadaki tek bir kişi bile onun bir damlasını bile kanalize edemedi."

Bunun üzerine gözlerim büyüdü. "Neden olmasın?"

Nadir başını sallar. "Kimse tam olarak emin değil ama birçok teori var. Coğunlukla yasak büyüye dokunmaya çalıştığı ve bunun dramatik bir şekilde geri teptiği yönünde. Sonunda büyü geri geldi, ilk başta yavaşça, sanki onu engelleyen şey bir sızıntı yapmış gibi, sonunda herkes gücünü geri kazanana kadar. Yani Heart vatandaşları hariç herkes. Neredeyse üç yüz yıldır kimse onun gücünü kullanamadı. Ya da biz öyle sanıyorduk."

Bu bilginin içime işlemesine izin veriyor, sözlerinin muazzamlığı karşısında sarsılıyorum. Gerçekten nereden geldiğimiz ve büyükannemizin yaptıklarının nelere yol açtığı hakkında çok az şey biliyoruz. Annemiz

babamızdan ayrılmıştı.

Herhangi bir ailesi ya da bilgisi yoktu ve aktaracak neredeyse hiçbir şeyi yoktu. Sadece hakkında hiçbir şey bilmediği bir taş ve gizli tutulması gereken bir miras.

Nostraza'nın içinde sıkışıp kaldığımız için daha fazlasını öğrenebilecek durumda değildik. "Bu yüzden herkes ondan bu şekilde bahsediyor," diyorum. "Sanki bir lanetmiş gibi."

Nadir ağzını bir çizgi haline getirerek çenesini eğiyor. "Herkes sihrini kaybettiğinde ne kadar büyük bir yıkıma yol açtığını ve bunun bir daha gerçekleşmesi fikrinden ne kadar korktuklarını tahmin edebilirsiniz."

Willow, Tristan ve ben birbirimize bakıyoruz. Geldiğimiz tarih bu mu? Gerçekten bunun bir parçası olmak istiyor muyuz? *Yasak büyü.*

"Ya siz içinüz?" Nadir bizi teker teker gözden geçiriyor.

"Ama hepiniz *insansınız*," diye araya girer Amya. "Bunların hiçbirisi doğru olamaz. Siz büyülenmediniz. Bir şeyler hissederdim."

Tristan, "Hayır, biz göz alıcı değiliz, haklısınız," diyor. "Bu, Kalbin armağanlarından biri. Kendi içine 'katlanma' ve insan olma yeteneği. Gerçekte değiliz elbette, ama tüm niyet ve amaçlar için, hiç kimse farkı anlayamaz. Dezavantajı ise büyüne ya da diğer Fae yeteneklerine erişiminizin olmaması."

"Büyüleyici," diye nefes alıyor Amya, sanki içine bakabileceği bir pencereymişiz gibi bizi tekrar inceliyor.

"Sözüm kesilmeden önce sorduğum gibi," diyor Nadir, kız kardeşine ters ters bakarak. "Peki ya siz içinüz?"

Willow, "Neredeyse hiç sihrim yok," diyor. "Gerçekten, sadece bunu yapabilecek kadar." İnsan halini işaret ediyor.

"Biraz daha var," diyor Tristan ve sonra tüm gerçeği açıklamak istemediği için ağzını kapatıyor. Kimse onu daha fazla zorlamıyor ama o anda odadaki tüm gözler bana çevriliyor. Nadir başını eğip bir kaşını kaldırdığında göğsümde büyüyen gerginlik düğümünü yutuyorum.

"Ya sen?"

"Bende büyü var," diyorum dikkatlice. "Küçüklüğümden beri dokunmamış olsam da birazdan fazlası var."

Willow, "Annemiz her zaman kılık değiştirirdi ve birinin sırrımızı öğrenmesinden korktuğu için bizim de aynısını yapmamızda ısrar ederdi," diyor. "Hepimiz uzun zamandır bu formlardayız."

"Onlardan kurtulabilir misin?" Amya sorar.

"Elbette," diyor Tristan. "O kadar uzun zaman oldu ki, nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Yap," diyor Nadir ve Tristan ona pis bir bakış fırlatıyor, ama Nadir kardeşime bakarken hiçbir şey söylemiyor. Tristan sonra bana ve Willow'a bakıyor ve ikimiz de başımızı sallıyoruz. Bunca yıl saklandıktan sonra, artık bırakmanın zamanı geldi. Prens bu kadarını bile bilmesi, artık çalınmaması gereken bir çana işaret ediyor.

Tristan omuzlarını yuvarlarken gözlerini kapatıyor, sonra insan formunu bir arada tutan ipleri ayırmaya odaklanıyor. Sadece birkaç saniye içinde ipler çözülüyor ve kardeşim dönüşmüş bir şekilde karşımda oturuyor.

Kulakları sivri ve gözleri daha parlak. O hala benim kardeşim, ama biraz daha fazla. Odadaki diğer dört Fae'nin değişimi fark ettiklerinde havayı kokladıklarını fark ediyorum.

"Bu inanılmaz," diyor Amya. "Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum."

Tristan, "Her mahkemenin sır olarak saklamak isteyeceği türden bir şey olduğunu sanıyorum," diyor, sesi onun da saklaması gerektiğini ima ediyor.

Tristan Willow'a başını sallıyor. O da karşılık veriyor ve sonra o da kız kardeşimin hatırlamadığım bir versiyonuna dönüşüyor. Nostraza'nın onu harap ediş biçimine rağmen, olduğundan daha güzel olmasının mümkün olduğunu düşünmüyordum ama o kadar ışıltılı ki, odada toplu bir nefes alma sesi duyuluyor.

Kalbim kaburgalarımaya çarpıyor, odadaki tüm gözler tekrar bana dönerken bir sonraki adımın ne olacağını biliyorum. Nadir'in bakışlarının ağırlığı göğsümün ortasında gezinen bir parmak gibi. Dün gece gördüğüm rüya aklıma geliyor ve rperiyorum. Aynı anda gözleri kararıyor ve bende ne hissettiğini merak ediyorum.

"Yapamam," diyorum başıımı sallayarak, gözlerimde yaşlar birikiyor. "Hepiniz beni kaırdığınızdan beri deniyorum ve..." Willow elimi tutup sıkıyor ve ben de ona tutunarak beni yere sermesine izin veriyorum. "Ve ben sıkıştım."

"Anlamıyorum," diyor Nadir. "Sıkıştım da ne demek?"

Neler olduğunu anlatmaya çalışıyorum. Birbirine kenetlenmiş tuğlalardan oluşan bir duvar gibi, içeriden çekip ayırmam gerekiyor ama bir ucundan tutamıyorum, parmağınızdaki kıymığı tırnaklarınızla sökmeye çalışmak gibi. Ben konuşurken Nadir'in kaşları birbirine yaklaşıyor ve onu hayal kırıklığına uğratıyormuşum gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diyorum sözümü bitirdikten sonra.

Her birimiz düşüncelerimize dalarken oda sessizliğe gömülüyor. Pencereden dışarı bakıyorum, gökyüzü soluk bir gri tonunda. Kar hafifçe yağıyor, dışarıdaki ışık kaynağında parıldııyor.

"Ta," diyor Tristan ve bakışlarım ona kayıyor, "*Neden bu konuyu aıyorsun?*" der gibi bakıyorum. Dün gece onlara Eserler hakkında bildiklerimi anlatmıştım ve Tristan zellikle Ta'ın varlığından çok etkilenmişti. İfadesi temkinli ama devam ediyor. "Belki byn serbest bırakmana yardımcı olabilir."

"Bu... Çok da kötü bir fikir değil," diyorum. "Ama kayıp. Kimse nerede olduğunu bilmiyor. Güneş Aynası bana zaman içinde kaybolduğunu ve hala var olup olmadığını bilmediğini söyledi."

"Doğru," diyor Tristan. "Bu plandaki kusur da bu." Bana göz kırptıyor ve ben de yüzümde beliren gülümsemeye engel olamıyorum.

"Bunu bana sen söylemedin," diye suçluyor Nadir. "Ayna'nın sadece seni reddettiğini söyledin."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Bunu sana söylemediğimin farkındayım. Şimdi söylüyorum. Ama sadece kardeşlerimin güvenliği karşılığında bir pazarlık yapmayı kabul ettiğim için. Ayna bana Taç'ın kaybolduğunu ve onu bulmam gerektiğini söyledi. İşte. Sana söylendi."

Zaten bildikleri şeyler göz önüne alındığında bu bilginin yeterince zararsız olduğuna karar veriyorum ve belki de bir mucize eseri onu bulmamıza yardım edebilirler. Bunu yaptığımda Ayna'ya dönmekle ilgili kısmı saklıyorum ve Tristan'a da bu konuda çenesini kapatmasını söyleyen bir bakış atıyorum.

"Sence babamın bilmesi mümkün mü?" Ayna koltuğunda dik oturarak, "Sence babam biliyor olabilir mi?" dedi. "Bir şekilde üçünüzü de öğrendi. Ya Kraliyet'in nerede olduğunu da biliyorsa?"

Nadir ona düşünceli bir bakış atıyor, başparmağı alt dudağının üzerinde geziniyor. Ağzına bakıyorum, dün gece tenimde gezdirdiğinde nasıl hissettirdiğini düşünüyorum.

Hayır, o değildi, kendime hatırlatıyorum.

O sadece bir rüyaydı ve ben neden hala onu düşünüyorum?

"Bu mümkün," diyor bana bakmadan önce. "Birincil olarak bunu hissedebilirsiniz."

"Neyi?" Ben soruyorum.

"Birincil. Her Eser yeni bir kral ya da kraliçeye yükseldiğinde bir Birincil'e işaret eder. Mevcut hükümdar öldüğünde ya da Evanescence'ı seçtiğinde varis olurlar. Tipik olarak, en güçlü büyüye sahip olan

Her diyarda ve her zaman olmasa da genellikle aile soyundan gelir."

"Oh," diyorum, birçok şey birbirine karışıyor. "Benim Birincil olduğumu nereden biliyorsun?"

"Çünkü hem babam hem de Atlas seninle ilgileniyordu. Bir şekilde biliyor olmalılar. Ve eğer kardeşinden ya da ablandan daha fazla büyüye sahip olduğunu düşünüyorsan, o zaman bu sen olmalısın."

Sözlerini düşünerek sessizliğe
bürünüyorum. "Kaç yaşındasın?"
diye soruyor.

"Yirmi dört yaşındayım. Birkaç ay sonra yirmi beş olacağım."

Başını sallıyor. "Yani yakında gerçek gücüne kavuşacaksın. Çocukken güçlü bir büyün mü vardı?"

"Hatırlayabildiğim kadarıyla."

"O zaman kesinlikle güçlüsün," diyor öyle bir kendinden eminlikle ki içim parlıyor. Ben güçlüyüm. Güçlüyüm. Eğer kilidimi açabilirsem.

"Evanescence nedir?" Tristan, Nadir'in daha önceki sözlerini anımsayarak sorar.

"Bu bir tür ölüm, ama tam olarak değil," diye yanıtlıyor. "Bir diyarda herhangi bir zamanda sadece iki İmparatorluk Fae'si hayatta olabilir. Birincil ve bağ kurmayı seçtikleri kişi. Bir sonraki Birincil'in yükselmesi için, mevcut Birincil'in ya vefat etmesi ya da alçalmayı seçip Evanescence'a gitmesi gerekir. Kimse tam olarak ne olduğunu bilmiyor ama yaşam ile ölüm arasında bir varoluş hali."

"Kulağa korkunç geliyor," diyor Willow. "Neden biri bunu seçsin ki?"

Nadir omuz silkiyor. "Fae'ler uzun yaşarlar ve yüzyıllar boyunca hüküm sürmek yorucu olabilir. Birçoğu, Birincil'lerinin bu işi yapacağından emin olduktan sonra bunu seçer.

uygun bir hükümdar olur. Ve efsaneler Evanescence'ın aslında cennet olduğunu söylüyor."

Willow bununla alay eder. "İnsanları hayatlarından vazgeçmeleri için kandırmak için uygun bir propaganda gibi görünüyor."

Nadir ona yumuşak bir gülümseme sunuyor, yüzündeki ifade daha önce hiç görmediğim bir şekilde değişiyor. Göğsümde tuhaf bir şey oluyor. "Belki de."

"Aurora'nın birincil sorumlusu kim?" Ben soruyorum.

"Öyleyim," diyor Nadir soğukkanlılıkla ve bu beni neden hiç şaşırtmıyor?

"Anlaşıldı," diyorum ve dudaklarında bir gülümseme hayaleti gördüğüme yemin ediyorum. "Tacı hissedebileceğimi söylerken ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, ona yakın olduğunuzda varlığını hissedebilmelisiniz. Eğer babamda varsa, o zaman en olası yer Keep'tir."

"Oraya giremem," diyorum, en büyük ıstırabımı yaşarken tepemde yükselen o binaya girme düşüncesi beni dehşete düşürüyor. En karanlık cehennemimin kaynağı haline gelen o dar arka kapıdan girmek.

"Seni bir korkak olarak görmedim, Mahkûm," diyor ve neden bahsettiğine dair hiçbir fikri olmadığını söyleyerek itiraz etmek üzereydim ki beni sınıadığını hissediyorum. Yanıldığını kanıtlamam için beni kışkırtıyor.

Onun yerine "Siktir git," diyorum ve bu sefer kendini beğenmiş bir gülümsemeye ödüllendiriliyorum. "Beni oraya nasıl sokacaksın?"

Omuz silkiyor. "Frostfire'ın on iki gecesini birkaç gün içinde başlıyor. Zaten o zaman Kaleye dönmem gerekecek. Sen de benimle gelebilirsin."

Bakışlarımı ona dikiyorum. "Peki kim olduğumu söyleyeceğim? Baban hâlâ beni arıyor, değil mi?"

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve bacak bacak üstüne atıyor. "Festival süresince kadın *yoldaşım* olarak orada olacaksın. Onu arayabiliriz

o zaman."

Buna homurdanıyorum. "Kesinlikle hayır."

Nadir'in ağzı yavaş bir gülümsemeyle geriliyor. "Hoşuna gideceğinden mi korkuyorsun?" "Pek sayılmaz. Bunu nasıl hazmedebileceğimden emin değilim. O doğru görecektenimin yeşil solgunluğuna kadar."

"Daha iyi bir planın var mı, Mahkûm?"

"Bana öyle demeyi kes," diye tıslıyorum, öne doğru eğilerek.

Mael şöminenin başındaki pozisyonundan kalkıyor. "Siz ikiniz flört etmeyi bırakırsanız, belki devam edebiliriz? Ön sevişmenin boktan küçük versiyonunda tartışıp didişeceksiniz ve sonra anlaşıacaksınız Lor. Tek yolu bu."

Ona ters ters bakıyorum ve o da bana ukala bir sırıtışla karşılık veriyor.

"Neden bize yardım etmek istiyorsun?" Tristan soruyor. "Bunda sizin çıkarınız ne?"

Bunu kalbinizin iyiliği için yapmıyorsunuz."

Nadir öne doğru eğilerek bir nefes veriyor. Koyu renk saçlarından bir tutam alına düşüyor ve ellerim onu geriye atma arzusuyla seğiriyor. Neyim var benim böyle?

"Sana söyledim, ben de seninle aynı şeyi istiyorum" diyor. "Peki bu tam olarak nedir?"

Tristan sorar.

"Aurora Kralı'nı devirmek için."

Midem sıkışıyor. "Çünkü ondan nefret ediyorsun," diyorum. "Bu ve Aurora ondan daha iyisini hak ettiği için."

"Ve bu sen misin?" Soruyorum, sesim kuşkulu. Bana karanlık bir bakış atıyor. "Neden ondan kendi başına kurtulamıyorsun?" Tristan soruyor.

"Sen neden

Lor'a ihtiyacın var mı?"

Nadir tedirgin edici bakışlarıyla bizi kavıyor, gözlerinde zümrüt ışıltıları parlıyor. "Bu odadan asla çıkamaz."

Tristan kendi ciddi bakışlarını sunuyor. "Sırrımızı biliyorsun ve bu oldukça büyük bir sır. Karşılığında başka bir şey paylaşman adil olur."

Nadir başını öne eğdi. "Haklısın."

"Sana iki nedenden ötürü ihtiyacım var," diyor benimle göz teması kurarak. "Birincisi, babam bağlı ve bu nedenle benden daha güçlü. Onu öldürmek benim için son derece zor olurdu. Ama ikincisi, bunu başarsam bile Birincil pozisyonumu kaybederim."

"Açıklamaya devam et," diyor Tristan.

"Artefakt'ın büyüünün bir şartı var, eğer Birincil varis iktidardaki kral ya da kraliçeyi öldürürse, o zaman büyülerini kaybedecekler ve yeni bir Birincil seçilecek. Ama sadece yeni bir Birincil değil. Kraliyet ailesinin gücü başka bir yere aktarılacak."

"Nereye?" diye soruyorum ve Nadir başını sallıyor.

"Bilmiyorum. Ama bu almak istediğim bir risk değil."

"Ve sanırım sevgili yaşlı babam yakın zamanda Evanescence'ı seçmeyi planlamıyor?" Tristan soruyor.

"Hayır," diyor Nadir, sesi kuru. "Ouranos'taki diğer hükümdarların hiçbiri de babamın gücüne sahip değil ve sahip olsalar bile, herhangi birini benim iyiliğim için onu öldürmeye ikna etmekte zorlanırdım." Konuşurken bana bakıyor. "Ama büyükannen her şeyin ötesinde bir güce sahipti. Eğer tarih kitaplarına inanılacaksa, o şimdiye kadar var olmuş en güçlü Primary. Ve eğer *sende* bunlardan herhangi biri varsa, o zaman Aurora Kralı'ndan daha güçlü olabilirsin."

Bu açıklama hayat emen dev bir paraşüt gibi üzerimize çökerken oda tamamen sessizleşiyor.

"Aurora Kralı'ndan daha güçlü," diye fısıldıyorum, tüm bedenim sınırsız bir potansiyel hissiyle titriyor. Her dilek ve arzuya hitap eden bir

Karanlığa fısıldadığım rüya, her gece onun hapishanesinde yitip gittiğim.

Nadir başını sallar. "Onu alt edebilecek yeteneğe sahip olabilirsin. Ayrıca gerekli motivasyona da sahipsin."

Titrek bir nefes aldım.

Büyükannemin mirasının önemli olduğunu biliyordum ama bu kadar büyük olabileceğini hiç hayal etmemiştim.

"İşte gördünüz. En büyük sırrım. Eğer birisi ne planladığımı bilseydi, vatana ihanetten yargılanır ve merhamet gösterilmeden idam edilirdim."

Bakışlarımız buluşuyor ve derimin altında yaşayan o sihir keskin ve ısrarlı bir çekiş veriyor.

Bu anla ilgili önemli bir şey var. Vermek üzere olduğum sözle ilgili silinmez bir şey. Benim için, Tristan ve Willow için. Bizim için hayatlarını veren annem ve babam için.

"Benim sırrım sende, seninki de bende," diyor Nadir. "Umarım bu, Taç'ı bulmak ve sihrini geri kazanmak için gereken süre boyunca birbirimize güvenebileceğimiz anlamına gelir. Onun gitmesini sen de en az benim kadar istiyorsun. Belki daha fazla." O devam ederken başımı sallıyorum. "Öyleyse benimle Kaleye gel ve onu ara."

"Senin sahte oyuncağın olarak."

Ağzının köşesi, ne yazık ki dizlerimin bağını çözen bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bu sadece ek bir bonus. Neresinden bakarsanız bakın tam anlamıyla bir kazan-kazan."

"Peki. Yapacağım," diyorum, bundan hoşlandığımdan emin değilim, ama bunun tek seçeneğim olduğunu anlıyorum. Nadir'in kazandığı için memnun olmasını beklerken, yüzünde sıkıntılı bir ifade beliriyor. Bir anlığına orada duruyor ve sonra kayboluyor.

"Güzel, o zaman anlaştık," diyor ayağa kalkarak. "Giymek için uygun kıyafetlere ihtiyacın olacak." Amya'ya hitap eder. "Ölçülerini al ve Cora'ya söyle

bazı şeylerin kaledeki kanadıma gönderilmesini istiyorum."

Amya ayağa kalkarken gözlerini deviriyor, sanki gerçek olduğumuza hâlâ inanamıyormuş gibi hepimize bir kez daha bakıyor. "Seni görmesi için birini göndereceğim Lor."

Nadir neredeyse odadan çıkmak üzere ama son bir kez dönüp bana bakıyor, herkes onun peşinden gelmeden önce yüzünde esrarengiz bir ifade var.

Tristan ve Willow'la tekrar yalnız kaldığımda, ortak bir nefesi paylaşıyoruz.

"Sence onlara güvenebilir miyiz?" Willow soruyor ve ben başımı sallıyorum. "Hayır. Ama başka ne seçeneğimiz olduğundan emin değilim."

Tristan bir elini saçlarında gezdirerek, "Sanırım bunu yapıyoruz," diyor. Uzun zamandır sakladığımız sırların karmaşık ağı aramızda ya bir ilmik ya da bir can simidi gibi asılı duruyor.

Hangisi olduğunu sadece zaman gösterecek.

Yavaşça başımı salladım. "Evet. Sanırım öyleyiz."

Bölüm F on beşI

A Birkaç gün sonra Willow ve Tristan'la odamda kahvaltı ederken sohbet ettik. Birlikte olabildiğince çok zaman geçirdik. ve birbirimizin varlığını içimize çekiyoruz. Hâlâ hayatta oldukları ve bana geri döndükleri için o kadar minnettarım ki, uyandığımda bunların hiçbirinin gerçek olmadığını görmeyi bekliyorum.

Neyse ki gecelerim Aurora Prensi'nin yer aldığı iğrenç rüyalardan uzak geçti.

Bu konuda hayal kırıklığına uğramadım. Kesinlikle değilim. Bu şu anda ihtiyacım olan bir baş ağrısı değil.

"Seni geri aldıktan sonra bu kadar erken ayrılmak zorunda olduğuma inanamıyorum," diyorum kahvemden büyük bir yudum aldıktan sonra meyvelerle süslenmiş çörekten bir ısırık almadan önce.

Willow'un kaşları birbirine yaklaşır. "Biliyorum. Ama umarım Taç'ın Kale'de olup olmadığını öğrenmek uzun sürmez."

"Oraya geri dönmek istemiyorum." Sesim o geçmişin anılarıyla tahta gibi.

"Buna mecbur kalmandan nefret ediyorum," diyor Tristan çenesini sıkarak. Sanki bir tehdidin içeri girmesini bekliyormuş gibi kapıya bakmaya devam ediyor.

"Tris," diyorum. "Bana rahatlayacağına söz ver. On iki yılını bizi kollayarak geçirdin ama burada güvendesin. En azından ben dönene kadar. Dinlenmek için biraz zaman ayır, tamam mı?"

Tristan beni yavaşça tepeden tırnağa tarıyor ve istediğim şeyi yapmanın onun için ne kadar zor olduğunu biliyorum. İkimizi de korumak için yaptığı şeyler peşini bırakmıyor ve asla silemeyeceği lekeler olmalarından endişeleniyorum. Omuzları gergin kalsa da başını yavaşça sallıyor.

"Dene," diyorum. "Sadece dene."

"Yapacağım. Teşekkür ederim. Bizi çıkardığın için."

"Bana teşekkür etmeyin. Denemelerde olan biten her şeyde beni ayakta tutan tek şey siz ikinizdiniz. Sizin için güçlü olmaya çalıştım."

Willow, "Seninle gurur duyuyoruz Lor," diyor. "Annem ve babam seninle çok gurur duyardı."

Ona hüzünlü bir gülümseme veriyorum. "Tüm sırlarımızı döksem bile mi?"

"Bu gerekli bir hamleydi. Onları daha fazla kontrol altında tutamazdık. Bu bize yüklenmesi gereken bir yük değildi ve bu iş bitmeden önce öğrenmemiz gereken pek çok şey olduğundan şüpheleniyorum."

Başımı salladım. "Sanırım haklı olabilirsin."

"Onunla... iyi olacak mısın?" Tristan soruyor, gözleri bir kez daha kapıya kayıyor.

Başımı salladım. "Bence de öyle. Piçin teki olabilir ama o tür bir pislik olduğunu sanmıyorum. Beni hiç tehdit altında hissettirmedi. Gerçekten hissettirmedi."

Tristan şüpheli bir kaşını kaldırıyor.

"İyi olacağım," diyorum hemen, Aurora Prensi'ne karşı hissettiğim karmaşık duygulara girmek istemiyorum. "Peki başka ne seçeneğimiz var?"

"Sadece dikkatli ol."

"Beni bilirsin," diye göz kırparak cevap veriyorum. "Dikkatli olmak benim göbek adımdır." Tristan inliyor ve bir elini yüzüne sürüyor.

"Tris, zaten tek başına çok şey atlattı. Eminim bununla da başa çıkabilir. Küçük kardeşimiz artık o kadar da küçük değil."

Ona gülümserken kalbim göğsümde sıkışıyor. "Seni seviyorum, Willow."

"Ben de seni seviyorum Lor. Ama dikkatli ol, tamam mı? Toparlanmamız gereken çok zamanımız var ve seni yakında tekrar görmek istiyorum."

"Söz veriyorum," diyorum kapı çalınıp Amya kafasını içeri uzattığında.

"Gitme vakti geldi."

Tristan ve Willow'a sarılıp vedalaşıyorum, birkaç saniye daha onlara tutunuyorum ve onlar için yalınayak ateşin içinden geçebileceğimi anlatmaya çalışıyorum.

Onlar da tutunuyor, aramızdaki bağ bizi aile ya da arkadaştan çok daha öte bir şeye bağlıyor. Hayatımızın yarısını ortak kederimiz ve *hayatta* kalmaya yönelik kararlı irademizle birleştirerek geçirdik. Ama şimdi, her şey değişiyor ve bize hayal bile edemeyeceğimiz bir hayata dair bir bakış sunuluyor.

Annemiz sık sık Kalp'te yeniden yükselen bir kraliçe hakkında düşünürdü ve bir zamanlar bu fikir, dünya bize fazla geldiğinde kendimizi rahatlatmak için kullandığımız bir hayaldi. Ama bu malikanede birlikte dururken

Aurora'nın kenarında, olasılık bize uzun zamandır tutunduğumuz yıpranmış ipliklerden parlak yeni bir ip örüyor.

Ayrıldığımızda sesim kalınlaşarak "Ye bakalım," diyorum. "O kemiklerin üzerine biraz et koy. Yapmanız gereken bazı şeyler var." Ben dönüp Amya'yı odadan dışarı kadar takip ederken onlar da aynı fikirde.

Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra duruyorum. "Ne oldu?" Amya soruyor.

"Burada güvende olacaklarına söz veriyor musun? Onlara zarar gelmeyecek mi?"

Amya ağzını birbirine bastırır ve başını öne eğer. "Yemin ederim Lor. Hiçbir şeyin olmasına izin vermeyeceğim. Etrafta hep birileri olacak. Festival boyunca malikâne ile Kale arasında gidip gelmem gerekecek ama ben burada olmadığım zamanlarda Hylene ya da Mael onlara göz kulak olacak. Onları hayatımız pahasına koruyacağız."

Ona bir adım daha yaklaştım. "Seni bu konuda tutuyorum." "Biliyorum. Daha azını beklemezdim."

Bakışlarımız bir an duruyor ve ben onun ifadesinde ne gördüğümü anlamaya çalışıyorum. Keder. Umut. Hüzün. Pişmanlık mı? Bu benim ve ailem için yeni bir başlangıç olsa da, burada bu kraliyet kardeşleri için de önemli bir şeyler olduğunu hissediyorum.

"Peki. O zaman ben gideyim. Umarım uzun sürmez."

Dışarıda, Nadir avluda bekliyor, geniş gövdesine yapışan ince deri zırhını giymiş. Kalçalarının kabarıklığını ya da omuzlarının ceketini nasıl doldurduğunu fark etmemeye çalışıyorum. Uzun saçlarını arkadan düğümlemiş, loş sabah ışığının köşeli elmacık kemiklerinden ve güçlü çenesinden parladığı yüzünün hatlarını vurguluyor.

Köpekleri arka ayakları üzerinde itaatkâr bir şekilde bekliyor, dilleri dışarı sarkıyor ama gözlerindeki parıltı vahşi bir şeylerden bahsediyor.

Evden çıkıp yün paltomu sıkıca çekip geniş kürk yakasını yanaklarımı örtecek şekilde yukarı kaldırdığımda Nadir'in kaşları sabırsızlıkla çatılıyor. Saat erken ve hava alışık olduğumdan daha soğuk. Nostraza'da yaşarken soğuğa alışmış olsam da, Aphelion'da geçirdiğim haftalar bu insanlık dışı sıfırın altındaki sıcaklıklara karşı toleransımı azalttı.

Amya bana Frostfire'in Aurora kışının sonsuz soğuğuna girmeden önce sonbaharın azalan günlerini kutladığını söylemişti ama bu sonbaharın sonu için üzücü bir bahane. O zamandan çok önce Tristan ve Willow'la birlikte buradan çıkmanın yolunu bulacağımı umarak ürperiyorum. Bir kez daha Aphelion'un güneşini ve sıcaklığını özlüyorum, çünkü sert bir rüzgâr paltomu delip geçiyor.

"Bir saat önce seni çağırdım," diyor Nadir, gözleri parlıyor, bakışlarında dönen renkler beni büyülüyor. Acaba o yanımdayken kendimi kaptırdığım hissine alışabilecek miyim? Ya da daha iyisi, bunu nasıl durdurabilirim?

"Aylardır görmediğim ve birkaç gün öncesine kadar öldüğümü sanan erkek ve kız kardeşlerime veda ediyordum," diye çıkışıyorum. "Saat sabahın altısı. Neden bu kadar erken ayrılmamız gerekiyor?"

"Çünkü diğer konuklar gelmeye başlamadan önce Keep'e gitmek istiyorum. Zaten orada olursanız, gelişinizi fark edecek kimse olmayacak ve daha az soru sorulacak." Dudağı alaycı bir gülümsemeye kıvrılıyor. "Aurora'nın tüm soylularının Kalp Kraliçesi'nin hayatta ve serbest olduğunu bilmesini istemiyorsan tabii?"

Bakışlarımı kısıyorum. "Ben Kalp Kraliçesi değilim."

Henüz.

Boynumdaki madalyonun sıcaklığı sanki canlıymış gibi tenimde titreşiyor ve beni her geçen gün daha da bulanıklaşan bir kadere doğru çekiyor.

"İyi," diyorum, avluyu tararken ellerimi kollarımda ovuşturuyorum.

"Sadece bir at mı? Ben seninle gelmiyorum."

Nadir bir dirseğini rahatça atının eyerine dayayarak bana bakıyor. "Ata binmeyi biliyor musun? Nostraza'da çok fazla ders aldığını sanmıyorum."

Başımı sallıyorum. "Zerra, sen tam bir pisliksin."

Eyere atlamadan önce karanlık bir kıkırdamayla cevap veriyor. "Benimle gelebilir ya da yürüyebilirsin."

Kollarımı kavuşturuyorum ve ona kendini beğenmiş bir bakış atıyorum. "Beni orada yalnız bırakamazsın ve eğer yürümeyi seçersem, sen de aynı şekilde yavaş gitmek zorunda kalacaksın."

Ne yazık ki, cevap veren gülümsemesinin kendini beğenmişliği benimkini gölgede bırakmakta sinir bozucu derecede iyi bir iş çıkarıyor. "Yüzyıllarım var, Mahkûm. Acelem yok."

"Herkes gelmeden önce oraya varmak istediğini sanıyordum?"

"Kalp Tacı'nı bulmak ve sihrini geri kazanmak istediğini sanıyordum."

Hay sikeyim. Elbette o haklı ve biz boş yere tartıştıkça, Kraliyet'i bulup benim olanı geri almam daha da uzun sürecek.

Ata yaklaşırken tek söylediğim "Senden nefret ediyorum," oluyor, nasıl binmem gerektiğini merak ediyorum. Çocukken ormandaki evimizden nadiren çıkardık ve ata binmeyi öğrenmek için hiçbir nedenim yoktu. Annemle babamın gücü yettiği sürece, ne zaman köy pazarına gitsek, ben ve kardeşlerim bir at arabasına binerdik.

"Güvenli mi?" Boşluğun kasvetine bakarak soruyorum. Tüm hayatımı bu ormandan korkmak üzere eğitilerek geçirdim ve kendimi ormanın derinliklerinde bulduğum birkaç sefer benim için pek de iyi sonuçlanmadı.

"İyi olacaksın. Buz tazıları geceleri çarpan şeyleri uzak tutacaktır."

"Ya gecenin karanlığındaki o şey benimle birlikte ata biniyorsa?"

Buna yanıt vermiyor ama gözlerindeki parıltı sorunun çok da yanlış olmadığını gösteriyor. Hâlâ hazır olda oturan iki köpeğe bakıyorum.

"Onlar bunun için mi?"

"Diğer şeylerin yanı sıra," diye yanıtlıyor. "Şimdi oyalanmayı bırak. Hadi gidelim."

Nadir avuç içi yukarı bakacak şekilde elini uzatıyor. Bir ona, bir avucuna bakıyorum. Kıpırdamıyor, karar vermemi beklerken çenesini buyurgan bir şekilde eğiyor. Bir hırıltıyla nihayet onu tutuyorum ve tenimiz çarpışırken keskin bir nefesle boğuluyorum, bir kıvılcım yağmuru içinde patlamaya hazır olan o duygudan kurtulamıyorum.

Son zamanlarda, Nadir'le dans ettiğim Saygı Balosu gecesinde bunu hissetmeye başladığımı fark ettim. Değişim çok hafifti, not etmeyi düşünmemiştim, ancak geriye dönüp baktığımda giderek güçleniyor ve onun huzurunda olduğumdan daha fazla değil. Yine de büyümü serbest bırakmak için yeterli değil.

Göz kırpışını ve burun deliklerinin hafifçe parlayışını yakalıyorum, ama bunun dışında Nadir beni arkasındaki ata çekerken kıpırdamamış görünüyor. Birden ellerimle ne yapacağımı şaşıyorum ve o omzunun üzerinden bakarken ellerimi beceriksizce havaya kaldırıyorum.

"Hazır mısın?"

"Sanırım öyle," diyorum, hınzır gülümsemesinden endişelenerek. "Beklemek isteyebilirsin."

Ben cevap vermeden dönüp atı öyle bir hareketlendiriyor ki neredeyse sırtından düşüyordum. Ona doğru uzanıyorum, bir elimle belini kavıyorum, sonra diğer elimle derinin altında esneyen kasların sertliğini hissediyorum. At hızını artırıyor, hâlâ kilitli olan kapılara doğru dörtnala koşuyor. Nadir bir eliyle işaret ediyor ve biz uçarken kapılar açılıyor.

içinden. Köpekler peşimizden koşuyor, yerde öyle bir hızla ilerliyorlar ki karanlığın içinde bulanıklaşan iki beyaz çizgi haline geliyorlar.

İkisi de Boşluk'ta yankılanan ve ensemdeki tüyleri diken diken eden bir uluma sesi çıkarıyor.

At da hızlanıyor ve Tristan ile Willow'un bensiz iyi olacaklarını umarak malikâneye dönüp bakarken kollarımı Nadir'in beline dolamak zorunda kalıyorum. Daha hızlı uçmaya devam ediyoruz ve bu hiç de doğal görünmüyor. Bir at böyle hareket edebilmeli mi?

"Yavaşlayabilir miyiz?" Kendimi geri kayarken hissederken bağıyorum.

Nadir'e daha sıkı tutunarak, ne kadar güçlü hissettirdiğini ya da kokusunu düşünmemeye çalışıyorum; tıpkı bir kış esintisinin taze, temiz sızısı gibi. Bu kokuyu Nostraza'da yaşadığım zamanlardan hatırlıyorum. O nadir kış gecelerinde kendimi dışarıda yalnız bulduğumda ve hapishane sessizleştğinde. Nefes alabildiğim ve hayatta olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamaya çalıştığım nadir bir huzur anıydı.

Kokusu bana bir zamanlar hapishanem ve uzun süre evim olan yeri hatırlatıyor.

Beni görmezden geliyor, dizginleri şaklatıyor, manzara siyah yapraklar ve ağaçlardan oluşan bir leke haline geliyor. Nadir'e sıkıca yapışıyorum, yüzümü sırtına bastırıyorum, bizi sağa sola yönlendirirken göğsündeki ve karnındaki kasların seğirmesini fark ediyorum. Hava yanaklarıma soğuk geliyor ve parmaklarım uyuşuyor. Eldivenlerimi cebimde unutmuşum ama o kadar hızlı gidiyoruz ki elimi bırakıp onlara uzanmaya cesaret edemiyorum.

Nadir baş döndürücü bir hızla bizi yönlendirirken öne doğru eğiliyor. Ellerimi yumruk yapıp ısıtmaya çalışıyorum ama nafile. Bir an sonra, sıcak tenimi tenimde hissediyorum, Nadir'in eli iki elimi de kavrayacak kadar büyük. Ellerimi sıkıyor ve bir damla sıcaklık ellerime sızıyor.

parmaklarıma ve sonra bileklerime ve kollarıma doğru ilerliyor, sanki buharlı su dolu bir küvete daldırılıyormuşum gibi beni yıkıyor.

Mirasıma rağmen büyü etrafında çok az zaman geçirdim ve bu beni hala hazırlıksız yakalıyor. Bu kadar soğuk bir yerden gelen bir Fae'nin sıcaklık üretme yeteneğine sahip olması doğal görünüyor. Sanırım bu yüzden bu kadar hafif giyinmiş. Belki de soğuğu hissetmiyordur. Büyüsü üzerimde süzölmeye devam ediyor ve benimkiler de bu hareketle yatışmış bir şekilde karşılık veriyor. Derimi çekiştirmek yerine yavaşça hareket ediyor, narin, yüzen deniz yosunu dalları gibi uzuvlarımla arasında kayıyor.

Dudaklarımdan bir iç çekiş dökölüyor ve büyümüzün dalgaları birbirimize doğru süzölürken bu hissin içine dalarken gözlerim kapanıyor. Bunun ne anlama geldiğini anlamıyorum ama şu anda sadece daha sıcak olduğum için mutluyum.

Buz tazılarının periyodik ulumaları dışında, çok uzun bir süre gibi gelen bir sessizlik içinde yol alıyoruz. Zerra, Nostraza'ya tek başıma gidebileceğimi düşünmek gerçekten aptalcaydı.

Kalçalarım Nadir'inkilere yaslanmış, vücutlarımız birbirine yapışmışken rüyamı düşünmemek elde değil. Doğrusu, düşünmeden edemiyorum. Yanaklarıma süzölen allığı göremediği için minnettarım. Görebilseydi bile suçu soğuğa atardım.

Sonunda at yavaşlıyor ve başımı Nadir'in omzuna dayadığım yerden kaldırıyorum. Aurora Kalesi uzakta, gri gökyüzünde karanlık bir leke olarak beliriyor. Aynen hatırladığım gibi, o siyah taş güneş ışığı olmamasına rağmen açıklanamaz bir şekilde parlıyor. Nostraza'yı görebilmek için etrafıma bakıyorum ama Void'in ağaç çalılıkları yerleşkenin bodur binalarını gizliyor. İyi ki de öyle. Tristan ve Willow'un nihayet zincirlerinden kurtulmasıyla, o yere bir daha asla ihtiyacım olmayacak.

Kaleye yaklaştığımızda Nadir bizi yavaşlatıp tırısı kaldırıyor ve boğazıma tırmanan endişeyi yutuyorum. Kasvetli iç mekanını anlık olarak hatırlıyorum. Yıllar önce buraya getirildiğim geceleri. Nadir neredeydi o zaman? Kaç yaşında olduğundan emin değilim, benden sadece birkaç yaş büyük görünüyor ama söz konusu Fae'ler olduğunda buna güvenilmemesi gerektiğini çok iyi biliyorum.

Tutunduğum prens, kralın bana ne yaptığını biliyor mu? Bunlar kendimi korumak için çok derinlere gömdüğüm anılar ve kralla tekrar yüzleşmeye hazır değilim. Aphelion'dayken onu baloda görmeye hazırdım ama şimdi buradayım, Kaleye geri döndüm, o kadar emin değilim.

Burada her şey daha çiğ ve açıkta hissediliyor.

Bir savaş alanındayız ve burası Aurora Kralı'nın bölgesi.

Kaleyi çevreleyen surlarla çevrili şehirden geçiyoruz ve her şeyi merakla izliyorum. Aynı ışıltılı taştan yapılmış binalar karanlık Arnavut kaldırımli yollarda sıralanıyor, baktığım her yerde vitray pencereler ve renkli mücevherli süslemeler sayesinde her şey beklediğimden daha sıcak ve şirin.

Sokaklarda yürürken bir türlü çözemediğim gergin bir neşe duygusu var. Sanki hepsi neşeli bir hikayeye sahip bir gösteri sergiliyor ama herkes

bu oyunun aslında trajik bir sonu olduğunu biliyor. Ama sonra enfes el yapımı mücevherler satan satıcıların, çeker damlaları gibi dizilmiş parlak

renkli kumaşların ve birkaç metre öteden bile kesinlikle çökmüş kokan pudra şekeri serpilmiş minik hamur işleriyle eritilmiş çikolatanın dumanı

tüten kupalarının yanından geçerken sadece hayal mi görüyorum diye merak ediyorum. Beni en çok şaşırtan şey, şehrin sadece insanlardan ve

Yüksek Fae'lerden oluşmaması. Çoğu insan ya da Fae görünümünde olan ama mavi, yeşil ve mor gibi renklerde derileri ve saçları olan başka varlıklar

da var.

Gökkuşağının canlı tonlarında. Bazılarının pençeleri ve keskin dişleri vardır, bazıları ise sırtlarından yusufçuk veya kuş gibi kanatlar çıkarır.

"Kim bunlar?" Nadir'in kulağına fısıldıyorum ve yemin ederim titrediğini hissediyorum. "Düşük fae," diyor, bakışları kalabalığı tararken sesi gerginleşiyor.

aşağıda.

Başımı sallıyorum, bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlamasam da daha sonra daha fazla soru soracağıma söz veriyorum.

Şehri hiç görmedim ve Nadir'den durmasını rica etmek istiyorum, böylece keşfedebilirim, ama acelemiz olduğu için kabul etmeyeceğinden eminim. Belki bunun için daha sonra zamanımız olur. Kalabalığın arasından geçerken herkes başını sallıyor ve prensin önünde saygıyla eğiliyor. Buz köpeklerini gören çocukların gözleri parlıyor ve sevinç çığlıkları atıyorlar. Köpekler duruyor, arka ayaklarının üzerine düşüyor ve çocukların sabırla tüylerini okşamasına izin verdikten sonra tekrar peşimizden tırıs tırıs geliyorlar.

Nadir her iki yandaki muhafızlara başıyla selam vererek bizi kapılardan geçirmeden önce kaleye yaklaşıyoruz. Atı durdurup attan iniyor ve ellerini belime dolayarak beni aşağı çekiyor. İtiraz edemeyecek kadar şaşkınım ama o bıraktıktan sonra bile dokunuşunun kusursuz hissi devam ediyor.

"Gel," diyor Nadir başını sallayarak. Elini bana doğru uzatıyor ve ben kaşlarımı çatarken o yaklaşp kulağıma fısıldıyor. "Buraya benim oyuncağım olarak geldin, Mahkûm. En azından bana dokunmaya dayanabiliyormuşsun gibi davran." Vücudum onun yakınlığına ve gırtlaktan gelen hırıltısına tepki verirken gözlerim kapanıyor. Bu ses neden kemiklerimde sekiyor?

"O zaman belki de bana Mahkûm demeyi bırakmalısın," diye fısıldıyorum ve o da ağzının kenarını kıvırıyor.

"Belki." Bu kez dirseğini uzatıyor ve ben de bunun biraz daha az samimi olduğuna ve en azından tenlerimizin birbirine değmeyeceğine karar vererek dirseğini tutuyorum. "Başlığını kaldır. Ne olur ne olmaz."

Dediğini yapıyorum, buz tutmuş saçlarımı örterek geniş merdivenlerden çıkıyoruz ve kemerli büyük bir kapıdan geçiyoruz, hizmetkârlar biz geçerken selam verip mırıldanıyorlar. Burada, göğüslerine Aurora'nın arması işlenmiş kraliyet kıyafetleri giymiş daha fazla alçak fae var.

Boştaki elimle omzuma bastırırken, tenime damgalanmış aynı siyah sembolü düşünüyorum. Nadir'in bakışları dokunduğum yere kayıyor, gözlerimiz ağır bir saniye için buluşuyor, sonra dosdoğru ileriye bakıyor ve beni köşelerden ve birkaç koridordan aşağıya yönlendiriyor. Kale hatırladığımdan daha lüks. Ya da belki de bu sarayın medeni üyelerinin yaşadığı yerlere hiç götürülmemiştim.

Aurora'nın renkleriyle çizgili pırıl pırıl siyah mermer ayaklarımızın altında uzanıyor. Aynı tonlar kalın duvar halılarına ve koridorlara serpiştirilmiş pelüş kadife mobilyalara da işlenmiş.

"Ekselansları," diyor insan bir kadın bize, reverans yaparak. O da hizmetkâr kıyafeti giymiş ve benden belki birkaç yaş büyük. "Tekrar hoş geldiniz."

"Eşyalarım geldi mi?" Nadir sorar ve kadın başını sallar, ellerini kavuşturup başını öne eğer.

"Hanımefendinizin eşyaları da, Majesteleri."

"Güzel. Teşekkür ederim." Nadir kolumu hafifçe çekiştiriyor ve geniş koridorda ilerlemeye devam ediyoruz.

Sonunda dışarıda nöbetçilerin beklediği bir dizi kapının önünde duruyoruz. Nadir başını sallayarak onları onaylıyor ve sonra beni siyah kapıdan geçiriyor.

Bir dizi karmaşık desenle oyulmuş ahşap kapılar. Saray gibi bir yatak odasına yönlendirildiğim için güzelliklerini merak edecek zamanım yok. Nadir'in malikânedeki odasının en az iki katı büyüklüğünde ve ayrıca gökyüzüne bakan uzun bir pencere sırası var.

Lüks siyah çarşafarla kaplı sayvanlı devasa yatağı fark ederek odayı inceliyorum. Odada ayrıca büyük bir şöminenin önüne yerleştirilmiş pelüş mobilyalar ve deri ciltli kitaplarla dolu sıra sıra kitap rafları bulunuyor.

Sırf baş belası olmak için kısık bir ısıık çaldım. "Demek mahkûmlar soğuk ve sert zeminde yatarken prens böyle uyuyor. Bizi o kadar az beslediler ki, bazen zar zor ayağa kalktığım günler oldu, biliyor musun?"

Onunla yüzleşmek için dönüyorum, pelerinim parlıyor. Kapıda kara kaşları birbirine çatılmış bir şekilde duruyor.

"Suçlulara nasıl davranmamızı bekliyorsun, Mahkum?"

"Ben bir suçlu değildim." Kelimeleri yumuşak bir şekilde söylüyorum, ama yemin ederim sanki yanına gidip yüzüne haykırmışım gibi irkiliyor. Gözlerinin üzerine geçici bir gölge düşerken bir an için orada duruyor ve sonra kayboluyor.

"Bunu ben yapmadım."

Odaya giriyor, ceketinin düğmelerini çözerek banyoya açılan bir kapıya doğru yürüyor. Önünde manevra yaparak kaçışını engelliyorum. Neredeyse beni devirecekti, o kadar kısa durdu ki ikimiz de devrilmeyelim diye denge için omuzlarıma tutunmak zorunda kaldı. Bakışlarıyla buluşmadan önce dokunuşunun uyandırdığı nefesimin gıcirtısını kontrol etmeye çalışıyorum.

"Bunun olmasına sen izin verdin" diyorum, hiçbir şey yapmadan öylece dururken o yerin var olduğunu bilmenin utancını hissetmesini istiyorum.

"Orada olduğunu bilmiyordum," diye hırılıyor, daha da yaklaşıyor, öfkeli bir dağ gibi üzerimde yükseliyor.

"Bilmek umurunda değildi. O duvarların arkasında kimin olduğunu görmek için zahmet etmedin. Oraya ait olmayan bir sürü insan da var."

Bakışlarını daraltıyor. "Eğer bende bir tür pişmanlık uyandırmaya çalışıyorsan, bu olmayacak. Nostraza'nın var olmasının bir sebebi var ve aradan sıyrılan birkaç kişi olsa bile, bu oraya ait *olan* hırsızlar, katiller ve tecavüzcüler için ödenecek küçük bir bedel."

Bana bir kez daha ters ters bakıyor ve sonra etrafımdan dolaşarak banyoya doğru ilerliyor, kapıyı arkasından çarpıyor.

Zerra, ne hıyar ama.

Bölüm S xteenI

NADIR

I Kapıyı o kadar sert çarpıyorum ki menteşelerinden fırlamadığına şaşırıyorum. Sonra ceketimi ve gömleğimi çıkardım, acelemden neredeyse düğmeleri yırtıyordum.

Tenim kaynıyor, sıcaklık boğucu dalgalar halinde üzerime akıyor.

Onun yanındayken nefes alamıyorum. *Düşünemiyorum*. Bana o suçlayıcı bakışıyla ve gözlerindeki çiğ kırılğanlık ve şiddetli meydan okumanın karışımıyla baktığında dilim tutuluyor ve zar zor konuşabiliyorum.

Neden gördüğüm en nefes kesici şey o?

Ve bu sadece fiziksel bir çekim değil. Gerçi evet, ona dokunmayı o kadar çok istiyorum ki ellerim ağrıyor ama kendinden bu kadar *emin* biriyle daha önce hiç tanışmamıştım.

Bu kadın hayatının yarısını Nostraza'da geçirmişken nasıl bu hale gelebilir? Bu onu kırmalıydı. Onu bir kabuk olarak bırakmalıydı. Ama her nasılsa, hem bundan hem *de* Atlas'ın Denemeleri'nden sağ çıktı ve

Diğer ucunda ise odaya her girdiğinde beni yakmakla tehdit eden kendinden emin bir ateş topu var.

Sanki ruhu onun mirasını ve amacını her zaman anlamış gibi.

Tam bir kraliçe gibi davranıyor. Biraz vahşi ve çabuk sinirlenen biri ama yine de bir kraliçe. Tanrım, beni böyle azarladığında onu öpmek istiyorum. Kısmen onu susturmak için, ama çoğunlukla o dudakları dudaklarımda hissetmek ve kıyafetlerini yırtıp onu yıldızları görecektene kadar sert becerirken o vahşi *öfkenin* tadını çıkarmak için.

Bugün benimle gelmesini önererek büyük bir hata yaptım. Üstesinden gelebileceğimi düşünmüştüm ve yanımda buz köpeklerimle buraya gelmenin en hızlı yolu buydu. Ama o ata sanki yeraltı dünyasının lordu peşimizdeymiş gibi binmiştim.

Hışımle duşa giriyorum ve buz gibi soğuk suyu açıyorum. Pantolonumu çıkarıp akıntının altına giriyorum ve soğuk su ateşli tenimi yumuşatırken rahatlayarak titriyorum. Başımı eğerek suyun saçlarımdan ve sırtımdan aşağı akmasına izin veriyorum ve beni kutup soğukluğuyla ıslatıyor. Lor'un bana sarıldığı, kalçalarını benimkilere bastırıldığı ve sıcak nefesini ensemden hissettiğim anıları uzaklaştırmak için hiçbir şey yapmıyor.

Yaşadığım tüm fanteziler gibi kokuyor. Toprakta büyüyen kökler ve açan güllerin kalpleri gibi. Şimşek, duman ve saf evcilleşmemiş alevler gibi.

Çok yaklaştığında odaklanabilmek için tek yapabildiğim bu. Sikim bugün yüzüncü kez kıpırdıyor ve sonunda duşta tek başıma, ihtiyaçlarımı giderme lüksünü kendime tanıyorum. Elimle kavriyorum, baktığımı fark etmediğinde nasıl gülümsediğini düşünürken kendimi yavaşça okşuyorum. Henüz hakkı olmadığı halde kendini bir kraliçe gibi tutuşunu.

Sikimi daha sıkı kavrarken dolgun dudaklarını, yuvarlak göğüslerini ve atın üzerinde sırtıma yaslanışını düşünüyorum. Kulağıma fısıldayışını, onu üstümden atmayı, yere yatırmayı ve başımı kalçalarının arasına gömmeyi ne kadar istediğimi bilemeyişini.

Bunu kontrol altına almalıyım. Tacı bulmak ne kadar sürerse sürsün, gece gündüz onun yanında olacağım. Kale çok büyük ve onu baştan aşağı aramak muhtemelen tüm festival boyunca sürecek.

Ve o rüya. Hay sikeyim. O rüya geçen gece beni neredeyse mahvediyordu. Yatak örtülerimi fırlatıp atmamak ve düşüncelerimin başlattığı şeyi aynen devam ettirmek için onun odasına yürümek için irademin her zerresini kullanmışım.

Gözlerimi her kapattığımda nefes nefese kalışını ve inlemelerini duyabiliyorum. Bunu ona yaptığımda sesinin gerçekten nasıl çıkacağını düşünmeden edemiyorum, çünkü benden ne kadar nefret ederse etsin, ona sahip olmam gerektiğine karar verdim. Öyle ya da böyle, rüyalarımın dışında onu böyle inletmezsem kendimle yaşayamayacağım.

Elimi daha hızlı hareket ettirmeye başlıyorum, midem gerilirken kendimi o kadar sıkı tutuyorum ki acıyor. Çok heyecanlıyım, bu uzun sürmeyecek. Bir an sonra sikim seğiriyor ve sonra bir iniltiyle cam duvara doğru bırakıyorum. Muhtemelen onu odamda yalnız bırakmamalıydım. Ne yaptığımı duyup duymadığını merak ediyorum, ama sonra bu düşünceyi bir kenara itiyorum, çünkü *bu* fikir bile kendimi yeniden boşaltma isteği uyandırıyor.

Kendimi içinde bulunduğum ana odaklanmaya zorlayarak saçlarımı ve vücudumu yıkayıp sudan çıkıyorum ve sonunda onunla tekrar yüzleşebileceğimi hissediyorum. En azından kısa bir süre için.

Musluğu kapattıktan sonra raftan kalın siyah bir havlu alıp belime sarmadan önce kurulandım. Kapıyı açtıktan sonra

Kapıyı açıp odayı taradığımda Lor'u odanın ortasında duran siyah bir sandığın içinde dirseğine kadar buluyorum.

Sayısız kıyafet çıkarıyor ve şöminemin önünde duran kanepenin üzerine seriyor. Elbiseler, tunikler, taytlar, botlar ve ayakkabılar, ara sıra kıvılcık, zümrüt ve menekşe rengi parıltılarla vurgulanan mürekkepli kumaşlardan her şey. Dantel ve ipek çoraplar, deri pantolonlar ve korseler, uçuşan siyah etekler ve elbiseler var ve kız kardeşimin Lor'a en sevdiği kıyafetleri giydirmeye karar verdiğini fark ediyorum. Elimi yüzümde gezdiriyorum.

Lor yaptığı işe ara veriyor, ağzını en lezzetli şekilde hafifçe aralayarak bana bakıyor, dudakları o kadar pembe ve dolgun ki kan gelene kadar ısılmaktan başka bir şey istemiyorum. Gözleri vücudumda gezinirken yanakları kızarıyor ve o bakış doğrudan göğsüme gidiyor. Buraya bilerek mi böyle geldim? Belki de.

Aletim havlunun altında yeniden kıpırdanırken onun tepkisini fark etmemiş gibi yapıyorum. Havluyu çekip çıkarmak, saçlarını elime dolamak ve sikimi dudaklarının arasına bastırmak çok kolay olurdu. Dolabıma doğru yürüyüp kapıyı açtığımda soğuk duşla hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti tenimde dolaşıyor.

Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum, bu da caydırmaya hiç niyetli olmadığım bir şey. Bir çift temiz siyah pantolon ve siyah gömlek seçiyorum ve ardından havlunun kenarına uzanıyorum.

"Dur. Ne yapıyorsun lan sen?" Lor omzumun üzerinden ona bakmadan önce soruyor.

"Giyiniyorum," diye cevap veriyorum, ses tonumla meydan okuyarak. Gözleri kısılıyor. "Hiç sanmıyorum. Öyle değilsin."

Elindeki eşyaları bırakıyor ve duruşundaki meydan okumayla boyuna kadar uzanıyor. Benden bir hayli kısa ve ben de onu yakalamak istiyorum.

Onu kaldırıp omzuma atacağım ve ona her türlü şeyi yapacağım. Düşünmemem gereken şeyler.

Yanına yaklaşmamı engellemek için elini uzattı. "Banyoya git ve üstünü değiştir. Gerçekten bu odayı seninle paylaşmak zorunda mıyım? Burası çok büyük. Kendime ait bir odam olamaz mı?"

Beni kendine çekiyor. Direnmem gerektiğini biliyorum. Buna teslim olmamam gerektiğini biliyorum ama kendimi durduramıyorum. Sadece onun etrafında olmak bile tenimin tüm yüzeyinin sürekli tuttuğum gerginlikten kurtulmasını sağlıyor.

"Buraya benim cinsel oyuncağım rolünü oynamaya geldin," diyorum alçak bir sesle ve o bu ifadeye sinirleniyor. Gülümsemeye direniyorum, sinirlendiğinde yanaklarının kızarması ve gözlerinin parlaması hoşuma gidiyor. "Eğer biri senin başka bir odada uyuduğunu öğrenirse, bu senin tüm gizliliğini ortadan kaldırır, *mahkûm*."

Son kelimeyi zehirli bir şekilde tıslıyorum ve gözlerindeki öfkenin yeniden alevlenmesini izliyorum. Kahretsin, onu kızdırmak neden bu kadar ateşli? Onu becerdiğimde benden nefret etmesi umurumda değil, yine de tüm bu yemlemenin onu da buna ihtiyacı olduğuna ikna etmenin bir yolu olup olmadığını merak ediyorum. Belki de iyi bir nefret sikişi fikrinden hoşlanıyordur. Bu düşünce sikimi yeniden kıpırdattı.

"Ve iyi bir önlem olarak, burada olduğunuz sürece çok ama çok iyi vakit geçiriyormuş gibi görünmeniz muhtemelen en iyisidir. Ne de olsa bir şöhretim var. Her gece coşku içinde adımları haykırdığını duymazlarsa kimse buna inanmaz." Kara bir kaşımı kaldırıyorum ve o da kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak alay ediyor.

"Şaka yapıyor olmalısın."

Sırıtarak giysilerimi kanepenin üzerine fırlatıyorum. "Burası da benim odam. Sana bir iyilik yapıyorum, unuttun mu? Beğenmediysen tuvalete gidebilirsin."

Yorumuma kendi kaşını kaldırarak karşılık veriyor, bakışları kalçamda aşağıya sarkan havluya kayıyor, sonra havluyu geri çekiyor ve yanaklarını dayanılmaz bir renk cümbüşü kaplıyor.

"Peki," diyor, kenara koyduğu küçük giysi yığınınını alıp göğsüne bastırıyor ve hışımla yanımdan geçip gidiyor. Kapıyı çarpma sırası ondaydı ve bunu büyük bir gürültüyle yaptı.

O gider gitmez kanepeye uzanıyorum, bir elimi yüzümde ve ensemdede gezdiriyorum.

Zerra, o benim ölümüm olacak.

On Yedinci Bölüm

LOR

C Yeni kıyafetleri göğsüme bastırarak banyo kapısını kalçamla vurup kapatıyorum ve sırtımı kapıya dayıyorum. Bu da neydi böyle?

O mu? Benim önümde soyunmak üzere miydi? Varlığıma o kadar az mı saygı duyuyor ki beni odasını paylaşan bir insan olarak bile görmüyor? Ben orada yokmuşum gibi önünde soyunmak üzere olduğu gerçek bir yabancı mı?

Kıyafetleri tezgâhın üzerine fırlatıyor, düşüncelerimin çatışmasını çözmeye çalışıyorum. Biri havlusunu önüme atmak üzere olduğu için dehşete düşmüştü, diğeri ise altında ne olduğunu görmek istiyordu.

Hayır. Kes şunu, Lor. O bir canavar. Altında ne olduğu önemli değil.

Öfkeli bir duş alıyorum, rafta dizili çok sayıda sabun ve şampuana hayranlıkla bakıp sırtırken kendimi hararetle keseleyerek temizliyorum. Prensın saçlarının bu kadar parlak olmasına şaşmamalı.

Düşüncelerimin içinde kaybolmuş bir halde, saçlarımı ıslatmak istemediğimden akıntıdan uzak tutmaya dikkat ederek kendimi temizlemeye çalışıyorum. Nadir'le karşılaşmamdan sonra sakinleştiğimde suyu kapatıyorum ve Amya'nın benim için seçtiği kıyafetleri giymeden önce kurulanmak için büyük bir havlu buluyorum. Bir çift şeffaf siyah çorabı giydikten sonra, uyluğumun ortasında duran ve siyah tül ve şifon bulutuyla genişleyen siyah bir eteğe adım atıyorum. Üstümde koyu gri bir kazak var ve vücudumu sararak göğüslerimi ve belimi ortaya çıkarıyor. Saçımı yüksek bir at kuyruğuyla

Yüzümden çek şunu.

İşim bittiğinde kapıyı dikkatle aralıyorum ve Nadir'i yatakta kendinden emin bir gülümsemeyle yatarken bulmayı bekliyorum.

Tamamen giyinik olduğunu, şöminenin önünde oturup kitap okuduğunu gördüğümde, haince bir hayal kırıklığı acısıyla karışık rahat bir nefes alıyorum. Banyodan çıkıp sandığın dibinde duran kısa siyah deri çizmeleri almaya gittiğimde başını kaldırıp bana bakıyor.

Oturduğumda bakışlarının ağırlığı yavaşça vücudumun üzerinde geziniyor, onları çekiyorum ve bakışlarının benimkilere geri dönmeden önce bacaklarımda nasıl oyalandığını fark ediyorum, gözlerindeki renkler dönüyor. Tenimin altındaki sihir her daim var olan bir vızıltı, sürekli tenimden sıçrayıp ona *ulaşmak* istiyor. İstedığinin o olduğunu inkar etmek mümkün değil, keşke nedenini anlayabilseydim.

"Peki şimdi ne olacak?" Ben soruyorum. "Nereden başlayacağız?"

Nadir kitabını kapatıp masanın üzerine koydu. "Kasalardan başlayabiliriz diye düşündüm. Yeraltında ailemin servetinin saklandığı düzinelerce kasa var. Taç gibi bir kalıntı fark edilmeyecek kadar göze bataabilir ve onu saklamak için güvenli bir yer olur."

Dizlerime vurup ayağa kalkıyorum. "O zaman ne bekliyoruz? Hadi gidelim."

Bu işi mümkün olduğunca çabuk bitirmek istiyorum. Tacı bulur bulmaz sihrimi açabilir ve kendimi ve kardeşlerimi Aurora'dan olabildiğince uzağa götürebilirim. Nadir'in benden ne istediği umurumda değil. Ona güvenmiyorum ve eğer gerçekten Aurora Kralı'ndan daha güçlü olabileceğimi düşünüyorsa, ona ihtiyacım yok. O canavarın icabına kendim bakacağım.

Bizi ayıran alçak masanın üzerinden bana garip bir bakış atıyor.

"Ne?"

Başını sallıyor, kaşları çatılıyor.

"Dikkat çekmemeniz gerekecek. Birinin beni orada bulmasında bir sakınca yok, ama orası genellikle cinsel fetihlerimi getirdiğim bir yer değil."

Gülümsemem kasıtlı olarak iğrenç. "Belki de her zamanki fetihlerin sıkıcıdır."

"Belki" demeden önce bir kalp atışı kadar süren bir duraksama oluyor. Ayağa kalkıyor ve kibirli ifadesini üzerimden çekip alıyor. "Daha ince bir şey giyebilir misin?"

Kendime bakıyorum. "Bunun nesi yanlış? Bu kıyafetleri kız kardeşin seçti."

Nadir omuzlarını silkiyor. "Farkındayım, yani bu şekilde uyum sağlayamayacaksınız."

Yavaşça göz kırpıyorum, bir kez ve sonra bir kez daha.

"Birincisi, bana ne giyip giyemeyeceğimi söyleyemezsin ve ikincisi, biri gelirse saklanırım. Bu cereyanlı mezarın prensi sen değil misin? Onlara sadece kendi işlerine bakmalarını söyle."

Gözleri tekrar üzerimde gezinirken çenesi sıkılıyor ve sorununun ne olduğunu anlayamıyorum. Gerçekten kıyafetlerimi değiştireceğimi mi düşünüyor?

Sırf onu mutlu etmek için mi? Alnımda yanıp sönen kırmızı bir ışık yok ki.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ayağımı yere vuruyorum. Bana yaklaşıyor, aramızda sadece küçük bir boşluk bırakıyor. Gözleri önce ağzıma sonra tekrar yukarı bakınca kalp atışlarım hızlanıyor. Bir ürperti kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor ve bunu gizlemek için elimden geleni yapıyorum. Zerra, neden böyle tepki veriyorum? Elbette, objektif bir şekilde çekici ama o *Aurora Prensi*. En derin nefretim her katmanını ve kilitli odasını temsil ediyor.

"Sen bana bakarken bütün gün burada öylece duracak mıyız?" Soruyu kuru bir sabırsızlıkla sormak istiyorum ama daha çok nefesimi tutamıyormuşum gibi geliyor.

"Hayır," diyor, geri adım atıyor, ifadesi sert. Sonra kapıya doğru ilerliyor ve açmadan hemen önce dönüp bana bakıyor. "Geliyor musun, mahkûm?"

Sonraki birkaç saat boyunca, bana eski hapisanemi fazlasıyla hatırlatan taş koridorlardan oluşan bir labirentte dolaşıyoruz. Parmaklıklar ve demir kapılarla güçlendirilmiş bir dizi küçük odadan geçerken paniğimi bastırmak için elimden geleni yapıyorum. Nostraza'nın kasvetli senfonisini oluşturan bitmek bilmeyen çığlıkları ve acı dolu inlemeleri neredeyse duyabildiğimi hayal ediyorum.

"Yavaşça git," diye talimat veriyor bana, "bir çekiş ya da büyüne bir çağrı hissetmeye çalış. Hissettiğinde anlayacaksın. Benim için, sanki bir olta karnımı çekiyormuş gibi."

"Sence büyüm bu şekilde takılıyken işe yarar mı?" Çeşitli tarzlarda, ihtişamda ve karmaşıklıkta taçlarla dolu cam bir dolabın önünden yavaşça geçerken soruyorum. Elimi camın üzerinde gezdiriyor, büyümün Nadir'e doğru çekişinin ötesinde bir şeyler hissetmeye çalışıyorum. Taç'ın varlığı ile vücudumun ona verdiği tepki arasındaki farkı anlayamayacağımdan endişeleniyorum. Ama bu endişelerimi kesinlikle yüksek sesle paylaşamam.

"Emin değilim," diyor. "Şu anda sihrini hissedebiliyor musun?"

"Biraz," diyorum, gerçeğin bir versiyonunu sunarak. "Derimin altında hareket eden kurdeleler gibi hissediyorum."

Arkamdan gelirken başını sallıyor ve ben de ona geri çekilmesi için bağırma isteğimi bastırıyorum. Yakınlığıyla düşüncelerimi bulandırıyor.

"Bu orada olduğu anlamına geliyor, yani bu iyiye işaret olmalı. Umarım Crown'u hissetmeniz için yeterli olur."

Altın, mücevher ve hazinelerle dolu yığınları, rafları ve odaları inceleyerek yürümeye devam ederken başımı sallıyorum.

"Aurora'da da Umbra gibi bir gecekondu mahallesi var mı?" Sadece birkaç blok ötede aç insanlar varken Güneş Sarayı'nın nasıl tepeden tırnağa yaldızlandığını düşünerek soruyorum.

Nadir birkaç adım arkamda durarak, "Bir bakıma öyle," diyor.

"Neden?" Dönüp ona bakarak ve ellerimi kalçalarımaya koyarak soruyorum. Atlas, Umbra'nın varlığı konusunda çok rahat görünüyordu. Tüm kraliyet Fae'leri böyle bir eşitsizliğin utancından etkilenmez mi? "Dışarıda açlıktan ölen insanlar varken nasıl olur da tozlu mücevherlerle dolu bu kasada durabiliriz?"

"Ben Aurora'nın kralı değilim," diyor, sesi bir dağ rüzgârı kadar buz gibi.

Bakışlarım daralıyor. "Bu kulağa bir bahane gibi geliyor."

"Elimden geleni yaptım," diyor ve verdiği cevapla beni şaşırtıyor. "En azından çocuklara yardım etmek için programlar oluşturdum ve mümkün olan yerlerde rahatlık sağladım."

"Oh," diyorum ellerimi bırakarak. "Bu... övgüye değer."

Homurdanıyor ve mücevherli bir hançeri alıp havaya fırlatıyor ve kolaylıkla sapından yakalıyor. "Bunun kalbimdeki iyilikten kaynaklandığını düşünme, Mahkûm. İyi beslenen bir halkın isyan etme ya da sorun çıkarma olasılığı daha düşüktür. Bu sadece barışın bir kısmını korumaya çalışmak için."

Kaşlarım birbirine yaklaştı.

"Gerçekten mi?" "Evet."

"O zaman neden herkese yardım etmiyorsun?"

"Çünkü babam benimle aynı fikirde değil. Onun tarzı daha çok korku ve sindirmeyle ilgili. Temel ihtiyaçların engellenmesi. Sonuçta herkes çok mutluysa, onları nasıl kontrol edebilir ki? Diyarın dört bir yanında sürekli isyan söylentileri dolaşıyor ama o endişelerini gidermek yerine güç ve çeliği seçiyor."

Bu sözler karşısında göğsüm sıkışıyor. Tabii ki bunların hiçbiri beni şaşırtmıyor. "Bu yüzden mi devralmak istiyorsun?"

Sıradan bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Kısmen." Arkamı dönüp odayı taramaya devam ediyorum, hazine yığınlarının yanından yavaşça geçiyorum. Belki de bu prens sandığımdan daha yeteneklidir.

"Bunu bana neden soruyorsun?" diye soruyor bir süre sonra. Duruyorum ve yüzümü tekrar ona dönüyorum.

"Nostraza'da yakın olduğum bir hırsız vardı. Willow bana onun hâlâ orada olduğunu söyledi," diyorum ve Nadir'in bu yorum karşısında gözlerinin karardığını fark ediyorum. "Hırsızlık yaptı çünkü uğruna yaşayacak başka bir şeyi yoktu."

Nadir başını öne eğdi. "Öyle görünüyor, evet."

Az önce paylaştığı her şeyi göz önünde bulundurarak hiçbir şey söylemiyorum. Bu tam olarak umduğum gibi bir yardımseverlik değil, ancak daha az şanslı olanların kötü durumunu tamamen göz ardı etmek de değil.

Atlas'ın hiçbir fikri yoktu. En azından Nadir farkında.

Neden herkesi beslemek istediği önemli mi? Sadece yapması yeterli mi?

Birkaç oda daha geçiyoruz ama hâlâ bir şey bulamıyoruz. Ayaklarım ağrıyor ve bir duvara yaslanmak için duruyorum, ayağımı kaldırıyorum ve bileğimi döndürüyorum.

"Sanırım bugünlük durmalıyız," diyor Nadir. "Geç oluyor. Buna yarın devam edebiliriz."

Ayaklarımın yerden kesilmesini isteyerek minnetle başımı sallıyorum. Sessizce odasına doğru yürüyoruz, akşam yemeği şöminenin önündeki alçak masada bizi bekliyor. Karnım gurulduyor ve kanepeye uzanıp tabağıma biraz yemek yığıyorum.

Ben büyük pencerelerden dışarı bakarken Nadir de aynısını yapıyor, gökyüzünde dalgalanmaya başlayan parlak ışıkların ipuçlarını fark ediyorum. Onları izlerken bakışları benimkileri takip ediyor ve onu nasıl etkilediklerini merak ediyorum. Büyüsü ışıklara o kadar çok benziyor ki. Onlara da mı bağlı? Sormak istiyorum ama bu soruyla ilgili bir şey çok samimi geliyor. Buraya onu tanımaya gelmedim. O sadece bir amaç için bir araç.

Nadir'in keskin bakışları bir an sonra üzerime düşüyor ve o bakışın ağırlığı tüm bedenimde zonklarken kalçalarımın iç kısımları geriliyor. Zerra, keşke böyle tepki vermeyi bıraksam.

"İlk Frostfire partisi bir saat içinde. Daha iyi bir şeyler giymeniz gerekecek..." Bana doğru bir el sallıyor. "Başka bir şey."

"Parti mi?"

Başını sallayıp ayağa kalkıyor ve avuçlarını kalçalarına bastırıyor. "Herkes orada olacak."

Parmaklarımdaki ani uyuşukluğu silkeleyip atıyorum. "Peki ya kral?"

"Tabii ki o," diyor Nadir, sıkıntımın tadını kaçırarak. "Ama Merak etme, ben yanındayken sana iki kez bakma zahmetine girmez." Bu yorumun içinde bir burukluk var ve Nadir'in babasından neden bu kadar nefret ettiğini merak ediyorum. Kral ona ne yaptı? Bu sadece onun nasıl yönetmeyi seçtiğiyle mi ilgili? "Görünüşe göre Amya birkaç elbise göndermiş. Seç birini."

"Burada kalamaz mıyım? Sen bensiz git."

Nadir şimdi dolabını karıştırıyor ve geniş omzunun üzerinden bakıyor. "Eğer buraya benim refakatçim olarak geldiysen, seni açılış galasına gösteriş yapman için getirmemem çok şüpheli olurdu, Mahkûm. Giyin. Giyin."

Bir emir. Ses tonuna sinirleniyorum ama söylediklerinin mantıklı olduğunu da fark ediyorum. Ayağa kalkıp tekrar sandığı karıştırıyorum, bir elbise buluyorum ve banyoya yöneliyorum.

Elbise uzun ve siyahtır; şeffaf bir eteğin altında ipek bir bodysuit ve çiçekli dantelden yapılmış kolları vardır. Aynı anda hem abartısız hem de riskli bir etki yaratıyor. Elbiseyi kalçalarımın üzerinden yukarı doğru çekip ince kumaşın kıvrımlarım boyunca süzülmesine izin verdiğimde kendimi kraliçe gibi hissediyorum.

Aphelion'da kızgın bir iskeleti andırdığım o ilk günlerden bu yana aldığım şekle bayılıyorum. Kendimi böyle sağlıklı ve canlı görmek bir mucize. Olmam gerektiği gibi. Sanki dileklerin ve kırık hayallerin kırıntılarından daha fazlasıyla beslenen bir hayat yaşamışım gibi.

Amya bir de makyaj çantası verdi ve ben de içine dalıp siyah kiraz rengine koyu kırmızı bir ruj sürmeyi ve gözlerimin etrafına kalın siyah çizgiler çekmeyi tercih ettim. Saçlarımı gevşek bırakıyorum, bağından

kurtarıyorum ve hafif dalgalar halinde omuzlarıma yerleşmesine izin veriyorum.

Memnun kaldığımda, kıyafetime uygun ayakkabı aramak için odaya geri dönüyorum. Bilekten bantlı bir çift siyah topuklu ayakkabı bulup giyiyorum.

Nadir siyah bir gömlek giymiş, sırtında bağcıklı bir yelek var ve bu yelek ona bir eldiven gibi oturuyor. Gece yarısı saçları kısmen arkadan bağlanmış, telleri yüzünü çerçevesiyor. Bana değerlendirci bir bakış attığında karnımın guruldamasından nefret ediyorum. Bir eli çenesine gidiyor ve derin bir nefes almadan önce çenesini ovuşturuyor. Keşke ne düşündüğünü duyabilseydim. Beni neredeyse parçalara ayıran o yakıcı bakışların ardında neler oluyor?

"Nasıl görünüyorum?" Ben soruyorum.

Başını eğiyor ve yutkunuyor. "Fae formunun kilidini açmaya mı çalışıyordun?"

Sorumu saptırdı mı? Berbat mı görünüyorum?

"Tabii ki var," diyorum kendime bakarak. Denemekten bir an bile vazgeçmedim.

Bana attığı bakış, belki de yeterince çaba göstermediğimi düşündürüyor ve ben de yanına gidip ellerimi boğazına dolama dürtüsüne direniyorum.

"Giyim tarzımda bir sorun mu var?" Tekrar soruyorum. "Hayır," diye yanıtlıyor, kelimeyi kırparak. "İyi görünüyorsun."

"Oh," diyorum, bu cevabın beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışarak. Oldukça hoş görüldüğümü düşünüyordum ama sanırım umurunda değil. Ona göre ben sadece bir aracım. İstedikini elde etmek için kullandığı Nostraza'dan bir suçlu. Onun ne düşündüğü beni neden ilgilendiriyor ki?

Tanrılar Lor. Topla kendini.

"Hazır mısın?" Sesi sert ve ben kararsız bir şekilde başımı sallıyorum, aslında hazır değilim ama bu konuda çok az seçeneğim olduğunu biliyorum. Buraya rol yapmak için geldim.

en büyük ödülü alabilir. Bunu düşünmem için bana daha fazla zaman vermiyor çünkü dirseğini uzatıyor ve onu almamı istiyor.

Ben tereddüt ederken ifadesinde neredeyse bir özür parıltısı var.

"Görünüş için," diyor, sesinde boğuk bir şey var ama sanırım kararsızlığımın nedenini yanlış anlıyor. Ona dokunmak istemediğimden değil. Her dokunduğumda verdiğim tepkiden korkuyorum. Yine de kolumu onun koluna dolamak için kendimi zorluyorum, dokunuşunun şoku içimde şimşek gibi çakıyor.

İkimiz de birlikte nefes veriyoruz, ikiz rüzgarlar esiyor.

Nadir başka bir şey söylemeden beni odadan çıkarıp Keep'in parlak koridorlarına doğru götürüyor. Koridorlar insanlarla dolu, hepsi de biz geçerken Nadir'e başlarıyla onay işareti yapıyor. O da başını sallayanlara karşılık veriyor ve konuşma girişiminde bulunmuyor. Kendi adıma, merak ve küçümsemenin eşit bir karışımıyla karşılandığım için sergilenen bir örnek gibiyim.

Alışılmadık renkleri ve özellikleriyle birkaç düşük fae'nin daha yanından geçiyoruz. "Düşük fae nedir?" diye soruyorum ve Nadir'in çenesi geriliyor.

"Diğer işlerin yanı sıra kalede de çalışıyorlar."

"Daha önce hiç görmedim. Sadece burada mı yaşıyorlar? Aphelion'da hiç görmedim."

Bana karanlık bir bakış attı. "Bunun nedeni düşük fae'lerin en düşük vatandaş formu olarak kabul edilmesidir. Aphelion'da hepsi Umbra'da yaşar. Atlas onların yakınında olmasına katlanamaz."

Bu sözler üzerine sertçe nefes alıyorum. "Neden?"

"Önyargı. Onlar da büyü yapabiliyorlar ve Yüksek Fae'ler başkalarının büyü yapabilmesi fikrinden hoşlanmıyorlar. Bu yüzden, uzun zaman önce düşük fae'lere pislik gibi davranmaya karar verdiler, böylece kendi *yerlerinde* kalacaklardı."

Bu korkunç bir şey. Tüm bu seslerden nefret ediyorum.

"Ama baban onların etrafta olmasından rahatsız olmuyor mu?" Krala ve oğluna duyduğum öfke artarken, cevabı beğenmeyeceğimi bildiğim için dikkatle soruyorum. Tam da Nadir'in o kadar da korkunç olmayabileceğini düşünürken.

Nadir homurdanıyor. "Burada, Aurora'da onlar köle. Babam onlardan kaçmak yerine onları sözleşmeli işçi olarak kullanıyor."

"Bunu nasıl yapabiliyorsun?" Birkaç kişi bize doğru bakarken sesimi yükselterek soruyorum.

"Sakin ol," diye tısladı
Nadir. "Sakin
olmayacağım. Bu korkunç
bir şey!"

Pembe tenli, mor saçlı ve bir çift parıldayan kelebek kanatlı alçak bir fae elinde bir tepsi içkiyi dengeleyerek yanımızdan süzülüyor. Koşarak uzaklaşmadan önce yüzünde belirsizlik ve korku ifadesi vardı.

Nadir beni bir odaya çekiyor ve kapıyı çarparak beni yüzeye sıkıştırıyor.

"Korkunç olduğunu *biliyorum*," diyor, siyah gözleri renkten renge girerek. "Buna katıldığımı söylemedim."

Omuzlarım düştü. "Bilmiyor musun?"

"Hayır. Katılmıyorum. Bu uygulamaya tamamen katılmıyorum." "Oh. Bu değiştireceğiniz bir şey mi-"

Eliyle ağzımı kapattı.

"Yapma. Benim kanadımın dışında bir yerdeyken söylediklerine dikkat et."

Haklısın. Tabii ya. Nadir ihanet etmeyi planlıyor. Başımı salladım ve elini çekti. Avucuna rujumdan koyu kırmızı bir iz bırakmışım. İkimiz de bir süre ona bakıyoruz ve sonra gözlerimiz buluşuyor ve birden ne kadar yakın

olduğunu fark ediyorum, boynum sıcaktan kızarıyor.

Boğazını temizliyor ve kapıyı açmadan önce elimi tutuyor. "Hadi gidelim."

Tekrar koridora giriyoruz ve birkaç bilmiş sırtış bize doğru savruluyor. Nadir beni kendine doğru çekip bir kolunu belime dolamadan önce onlara ters ters bakıyorum.

"Eğleniyormuş gibi görünmeye çalış," diye fısıldıyor. "Belki de o odada iyice sikilmiş ve bundan zevk almış gibi."

Ağzımı sinirli bir kaşla kapatıyorum. "Bu benim '*Az önce o odada bir pislik tarafından becerildim*' suratım." Nadir beni koridorda yönlendirmeden önce bir kahkaha atıyor, kolu hala üzerimde.

Sonunda, insanların kilometrelerce mor kadifeyle örtülü geniş bir odaya girip çıktığı uzun siyah ahşap kapılara yaklaşıyoruz. İçeri girmek üzereyken duruyorum, bunca yıl sonra Nadir'in babasını canlı olarak görme fikri beni birdenbire şaşkına çeviriyor.

Nadir kaşlarını kaldırır. "Hazır mısın, Mahkum?"

Elimi karnıma bastırarak derin, temizleyici bir nefes alıyorum ama bu sinirlerimi yatıştırmaya yetmiyor. Hiçbir şeye şu anda olduğumdan daha az hazır olmamıştım. Hayatım boyunca en kötü canavarlarla yüzleştim ama hiçbiri bu Keep'e hükmeden canavarı gölgede bırakamaz.

"Hiç olamayacağım kadar," diyorum usulca ve Aurora Kralı'yla yüzleşmeye hazırlanırken omuzlarımı dikleştiriyorum.

Bölüm E ghteenI

O Girişiniz anti-klimaktik. Alana sıkışmış o kadar çok beden var ki, onların arkasını zar zor görebiliyorum. Nadir kolunu bana doluyor. ve beni kalabalığa doğru götürmesine izin veriyorum.

Dev bir Yüce Fae tarafından neredeyse devriliyordum, Nadir beni sıkıca tuttu.

"Önüne baksana," diye hırlıyor prens ve erkek gözle görülür bir şekilde kızarıyor.

"Özür dilerim, Majesteleri." Prensın önünde eğilir.

"Özür dilemeniz gereken ben değilim."

Fae bakışlarını bana dikeyor, küçümseme yüzüne kazınmış. İşte buradayım, prensin kolunda bir insan kadın. Gecelik fahişesi. Onun saygısını hak etmiyorum. Burnunu çekiyor ve prene kaçamak bir bakış atıyor, belli ki küçümsemiş hissediyor.

"Sorun değil," diyorum ama Nadir beni daha sıkı kavırıyor.

"Bu iyi değil." Suçlu Fae'ye bakarken bana bakmıyor. "Sen benim misafirimsin ve Virgil dikkatsizliği için özür dileyecek." Bunu açıkça söylemese de, tehdidi çok açık.

"Sen-"

İtirazımı bir bakışıyla susturuyor ve Virgil'e tekrar bakmadan önce ağzım kapanıyor.

"Elbette," diye kekeliyor Virgil sonunda ve başını bana doğru çeviriyor. "Beceriksizliğim için özür dilerim leydim. Umarım beni affedersiniz."

"Sorun değil. Gerçekten," diyorum ve erkek cevap veremediğinden tekrar hareket ediyoruz.

Nadir beni kendine çekiyor ve kalabalığın içinden geçerek, Fae'lerin kadife divanlarda, çoğunun ellerinde asılı duran kesme kristal bardaklarla dolaştığı açık bir alana çıkıyoruz. Nadir sonunda belimi bırakıp elimi tutmayı tercih ediyor. Geri çekilmek istiyorum ama bunun da gösterinin bir parçası olduğunu kendime hatırlatıyorum.

"Bunu yapmana gerek yoktu," diyorum. "Ben iyiydim."

"Virgil saygısız herifin teki," diyor Nadir, ağzının etrafındaki çizgiler gerginleşerek. Bana bir bakış fırlatıyor. "Ve bunu yapmak zorundaydım."

Kaşlarımı çatıyorum ve alt dudağımı ısırıyorum. "Tamam. Teşekkürler, sanırım." Başını sallıyor, gözlerini kaçırırken omuzları sertleşiyor.

"Nadir!" diye nefes nefese bir ses geliyor ve koyu sarı saçları omuzlarına ipeksi dalgalar halinde dökülen muhteşem bir Fae yaklaşırken duruyoruz. Zümrüt yeşili elbisesi zeytin teniyle mükemmel bir kontrast oluşturuyor ve o kadar skandal bir şekilde kesilmiş ki, onu neyin tuttuğunu anlayamıyorum. Elbise, gergin karnını ve zayıf kalçalarını, üstünden taşan etkileyici bir çift göğüsle birlikte ortaya çıkarıyor. Nefes kesici ve tamamen korkutucu.

"Nerelerdeydin?" diye mırıldanıyor, önce bir yanağını sonra diğerini öperken tüm vücudunu Nadir'e yaslıyor ve parlak pembe bir ruj izi bırakıyor. Teninde o izi görmek midemi bulandırıyor ama sonra avucunda hâlâ duran dudak izimi hatırlıyorum.

Buraya ilk ben geldim.

Göz kırpıyorum. Bu düşünce de nereden çıktı? Kimin dudaklarının onun üzerinde olduğu neden umurumda olsun ki?

"Sen burada olmadığında Keep çok sıkıcı oluyor," diye devam ediyor, elleri hâlâ onun belinde, ona doğru bastırarak. Hâlâ elimi tutuyor olmasına rağmen bana bir kez bile bakmadı.

"Vivianna," diyor Nadir kırpık bir gülümsemeyle. "Bazı şeyler beni uzak tuttu. Çok lezzetli görünüyorsun." Bu sözler karşısında irkildim. Bana *iyi* göründüğümü söylemişti ve bu kadın "lezzetli mi?" diyor. Nadir'in bakışları bir an bana, sonra da kenetlenmiş ellerimize kayıyor ve o zaman parmaklarını öyle sert sıktığımı fark ediyorum ki eklemlerim bembeyaz oluyor.

Kavrayışımı gevşetmeye zorladığımda, dikkatini dolgun dudakları somurtarak aşağıya doğru çevrilmiş Vivianna'ya geri veriyor. "Daha sonra beni görmeye gelecek misin?" diye soruyor sahiplenici bir eli kolunda gezdirirken.

Ona sinsi bir gülümseme veriyor ve ben elimi onun elinden çekmeye çalışıyorum. Tam burada durmuyormuşum gibi davrandıklarına inanamıyorum. Nadir sıkı sıkı tutunuyor, eli elimi eziyor ve çekmemi imkânsız hale getiriyor. Ne yapıyor lan bu?

"Ne kadar istesem de korkarım bu gece müsait değilim," diyor Nadir, çenesini bana doğru uzatırken ses tonunda bir özür var. Bu cevap beni neden bu kadar rahatsız ediyor? Çok ister miydi? Sanki çoktan kızın içine girmemiş olmasının tek nedeni burada bana bakıcılık yapmak zorunda olmasıymış gibi geliyor.

İşte o zaman Vivianna nihayet varlığını fark etmeye tenezzül ediyor ve elini Nadir'in göğsünün ortasına koymaya dikkat ederek ondan uzaklaşıyor. "Ah." Yeşil gözleri bana Aphelion'da herkesin bana nasıl davrandığını hatırlatan bir şekilde üzerimde geziniyor ve boğazımdaki hırıltıyı bastırıyorum. "Anlıyorum. Bir insan, Nadir?"

Sırıttıyor ve başını eğiyor. "Her şeyi denemeyi sevdiğimi biliyorsun."

Vivianna burnunu çekiyor ve ben onun pembe dudaklarını yumruklamak istiyorum. Nadir'in elini tekrar öyle bir kuvvetle sıkıyorum ki, yemin ederim kemiklerinin gıcırdağını hissediyorum.

"Başka bir zaman," diyor ona. "Söz veriyorum."

Bu yeminle biraz yumuşadı, bakışları bir kalp atışı için bana kaydı.

"Seni bu konuda tutacağım," diye uyarıyor. "Buna güveniyorum."

Zerra, bu piçten nefret ediyorum. Benim önümde onunla flört etmeye nasıl cüret eder? Gözleriyle onu resmen soyuyor. Bu kez elimi onunkinden çekiyorum ve nereye gittiğimi bilmeden ama Nadir'den uzaklaşmak isteyerek fırlayıp gidiyorum. Durup etrafıma bakıyorum. Bir içkiye ihtiyacım var. Belli ki burada bolca alkol var.

Bir an sonra sıcak bir kolun belime dolandığını hissediyorum, ardından prensin alçak sesi kulağıma geliyor. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey," diyorum, kendimi onun elinden kurtarmaya çalışıyorum, ama o sıkıca tutunuyor.

"Kıskandın mı?" Beni iki kişilik olduğu belli olan küçük bir divana doğru yönlendiriyor.

"Saçmalama. Kimi becerdiğin neden umurumda olsun ki?"

Koltuğa çökerek beni yanına çekti. Vücudumu kaskatı tutuyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. Eğer biri baksaydı, yanımdaki Fae'den nefret ettiğim apaçık belli olurdu.

"Elbette. Yanılmış olmalıyım," diyor. "Neredeyse elimi koparıyordun, ama bu tamamen alakasız bir nedenden dolayı olmalı."

Ona ters ters baktım. "Kapa çeneni."

Aniden kesilen alçak bir kıkırdama çıkarıyor. Dikkatini neyin çektiğini görmek için bakışlarını takip ediyorum ve sonra daha da sertleşiyorum.

Bu o.

Aurora Kralı sanki saten üzerinde yürüyormuş gibi bize doğru süzülüyor. Nadir'in tıpatıp aynısı, sadece biraz daha geniş ve belki birkaç yaş daha büyük. Fae'ler temelde ölümsüz olsalar da, yetişkinliğe ulaştıklarında yine de yavaşça yaşlanırlar. Yaşları arasındaki fark, kralın ağzının etrafındaki ince çizgiler nedeniyle neredeyse fark edilebilir, ama o tam olarak onu hatırladığım gibi. O sert yüz ve kâbuslarımda beni takip eden o zalim gözler.

Kral oturduğumuz yere doğru adım atıyor ve ben ne bekleyeceğimden emin olamayarak kendimi hazırlıyorum. Endişelenmeme gerek yok çünkü tıpkı Vivianna gibi Nadir'in babası da bana bakmıyor bile. Sanki burada değilmişim gibi. İnsan olduğum için mi yoksa bu hafta Nadir'in oyuncağı olarak damgalandığım için mi?

"Nihayet döndün," diyor kral. "Seninle konuşmam gerek."

"Meşgulüm," diyor Nadir, arkasına yaslanıp bir kolunu omzuma atarak. Ona pis bir bakış fırlatmak üzereyken kolumun üst kısmına gelen sert bir çimdikle irkiliyorum. Doğru ya. Bir rol oynamam gerekiyordu. Garip bir şekilde duruşumu yumuşatmaya ve prenze doğru eğilmeye çalışıyorum.

"Şimdi," diyor kral, ses tonu muhalefete yer bırakmıyor. Nadir iç çeker ve öne doğru oturmadan önce kolunu çeker.

"Tamam." Ayağa kalkıyor ve bana bakıyor. "Birkaç dakika içinde döneceğim. Başını belaya sokmamaya çalış, In-" Durup bir elini saçlarında gezdiriyor, az kalsın beceriksizliği yüzünden telaşlandığı belli. "Birazdan döneceğim," diyor tekrar ve ikisi kalabalığın içinde erimeden önce kralın yanından geçiyor.

Kral gözden kaybolana kadar titrediğimi fark etmedim. Kısmen korkudan, kısmen de her şeye rağmen beni fark etmeye tenezzül bile etmediği için öfkeden. Beni tanımadı bile. Kendime bunun en iyisi olduğunu hatırlatıyorum. Kralın benim ölü ve zararsız olduğumu düşünmesi güvenliğim için çok önemli ama bu bir toz zerresi kadar önemsiz hissetmeme engel değil.

Elinde içki dolu bir tepsi taşıyan alçakgönüllü bir fae hizmetkârı yanımdan geçiyor ve ben bir tanesini işaret ediyorum. Bana bir bardak uzatıyor ve sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak içindekileri yudumluyorum. Elimi kalbime bastırarak, ikinci bir içki ararken ağzımdan ve burnumdan düzenli nefesler almaya zorluyorum.

Birisi gözümün içine bir bardak sokuyor ve ardından bir Yüce Fae yanımdaki divana çöküyor. Bana muhteşem gümüş saçlarını neredeyse gölgede bırakan göz kamaştırıcı bir gülümseme veriyor. Kahverengi teni altın tozuyla kaplı ve gözleri brokar ceketiyile aynı koyu ametist renginde.

"Bunu kullanabilirmiş gibi görünüyordun," diyor bardağı bana uzatarak. "Prens'in *günün objesi* olmak o kadar da abartılacak bir şey değil mi?"

Kim olduğumu, daha doğrusu hangi rolü oynadığımı nereden bildiğini sormuyorum ama dedikodunun buralarda kuru bir kitaba kibrit çakmak gibi yayıldığını tahmin ediyorum. Sorusunu duymazdan gelerek bardağı kabul ediyorum ve uzun, güçlendirici bir yudum alıyorum.

Fae kıkırdıyor, parlak beyaz dişlerle dolu gülümsemesi. Fae'lerden herhangi birinin birazcık sıradan olup olmadığını merak ediyorum. Aralarında mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş gibi görünmeyen

birileri mutlaka vardır.

"Ben Tharos," diyor elini uzatarak. Elini tutup sıkıyorum.

"Memnun oldum," diyorum, neden benimle konuşmaya karar verdiğini merak ederek. "Ben Lor." Sonra irkiliyorum, gerçek adımı vermenin ihtiyatlı olmayabileceğini fark ediyorum, ama Nadir ve ben kendime nasıl hitap etmem gerektiğini hiç tartışmamıştık. Bu Fae'nin benim kim olduğumu bilmesi için ne gibi bir sebep olabilir ki? Tharos fark ettiyse ya da bir bağlantı kurduysa bile hiçbir işaret vermiyor, onun yerine hala tuttuğu elimi ağzına götürüp dudaklarını elimin arkasına bastırıyor.

"O zevk bana ait, Leydi Lor."

Elimi çekiyorum ve ona temkinli bir gülümseme veriyorum.

"Seni daha önce buralarda hiç görmemiştim. Nadir seni nereden buldu? Aurora'da yeni misin?"

Tharos neden bana bunu soruyor? Araştırıyor mu yoksa sadece kibarlık mı yapıyor? Düz bir cevap veremeyeceğimi bildiğimden, bir içki daha almadan önce imalı bir göz kırpma teklif ediyorum.

"Prensin sırlarını veremem," diyorum nazlı bir edayla ve Tharos'un içten bir kahkaha atmadan önce sırtıtmasına neden oluyorum.

"Yeterince adil, leydim."

"Yine de bu benim ilk Frostfire'ım," diyorum ve bu bilginin yeterince güvenli olduğuna karar veriyorum. "En azından kalenin içinden ilk kez görüyorum."

Bunun üzerine Tharos'un gözleri parlar. "O zaman sana tüm dedikoduları anlatayım."

Daha da yaklaşıyor, bir kolunu divanın arkasına doluyor ve kalçasını benimkine bastırıyor. Onun yakınlığından rahatsız olup bacağımı çekiyorum ama o bunu fark etmemiş gibi görünüyor. Bir hizmetçi ona gümüş bir tepside bir kokteyl uzatıyor, o da bir tane alıp arkasına yaslanıyor ve kalabalığın içinden birini işaret ediyor.

"Şuradaki Leydi Wensel ve kocası Archibald." Sonra bardağı odanın diğer tarafına çeviriyor, orada yakışıklı bir Fae yüzünde çaresiz bir ifadeyle onları izliyor. "Ve *bu* da onun siktiği çocuk." Elimini ağzıma kapatarak kıkırdıyorum. Gülmemeliydim ama Güneş Sarayı'na geldikten sonra bu soyluların çoğunun ne kadar boş ve işe yaramaz olduğunu keşfettim.

Sonraki birkaç dakika boyunca Tharos bana kimin kime ihanet ettiğine, kimin birbirini becerdiğine ve kimin ne bildiğine dair hikâyeler anlatmaya devam ediyor. Dikkatle dinliyorum, kısmen hayranlıktan ama aynı zamanda eğer kaderimde gerçekten Kalp tahtını almak varsa, Ouranos'taki diğer her diyar potansiyel bir müttefik ya da düşmandır. Prens şu anda bana yardım ediyor olabilir ama iş geleceğe geldiğinde bunun hiçbir anlamı yok.

Tharos konuşurken yakınımı eğiliyor, duyulmasın diye kulağımın dibinde konuşuyor. Beni hikâyeleriyle eğlendirdikçe, onun varlığıyla daha da rahatlıyorum. Daha fazlasına ihtiyaç duymadan sadece eğleniyor gibi görünüyor. Nadir'e kıyasla çok daha hafif ve kaygısız ve ben de kendimi prensin yoğunluğundan uzaklaşmanın keyfini çıkarırken buluyorum.

Odanın diğer ucunda, siyah satenden muhteşem bir elbise giymiş olan Amya'yı görüyorum. Hem onaylamak hem de kardeşlerimin güvende olduğunu teyit etmek için çenesini hafifçe bana doğru uzatıyor.

Tharos'la konuşmamız ne kadar sürdü bilmiyorum ama bir içki daha içip biraz daha dedikodu yaptıktan sonra hem kralla karşılaşmanın hem de Nadir'in Vivianna'yla flört etmesini izlemenin gerginliği azaldı. Bir espri yapıyor ve ben de uzun zamandır ilk kez içten bir kahkaha atıyorum, başımı geriye atıyorum.

Tam o sırada üzerime bir gölge düşüyor ve başımı kaldırdığımda ebedi karanlığın prensinin Tharos'a sanki göğsüne uzanıp atan kalbini çıkaracakmış gibi baktığını görüyorum.

"Ondan uzak dur," diyor Nadir, sesi o kadar alçak ve tehlikeli ki yemin ederim odadaki her ışık tepki olarak titriyor.

Tharos gülümseyerek, "Nadir," dedi. "Sen önemli kraliyet işlerini hallederken ben de arkadaşına eşlik ediyordum." Bir el sallıyor ve Nadir onu kapıyor, Tharos'un bileğini büküyor, ta ki kemiğin kusursuz kırılma sesi duyulana kadar. Kadehi elinden düşerken hem ben hem de gümüş saçlı Fae soluk soluğa kaldık. "Sana ondan uzak durmanı söyledim."

Bir anda ilgi odağı olduk, onlarca meraklı bakış bize doğru yöneldi.

Tharos'un yüzü solgunlaştı ve bileğini tutuyor, gözleri acıyla sulanıyor. "Zarar vermek istememiştim, Majesteleri."

Nadir'in öfkesi demiri eritebilir. Bu iş garipleşmeye başladı. Neden bu kadar kızgın? Tharos, Nadir onun alanını doldururken ayağa kalkmak için yalpalıyor, duruşu saldırganlıkla kıvrılıyor. Her iki Fae'nin boyutları neredeyse birbirine denk, ama Nadir bir şekilde dev gibi görünmeyi başarıyor. Tharos ise kusacakmış gibi görünüyor ve ben neler olduğunu anlayamıyorum. İşlerin daha da şiddetlenmesinden korkarak ben de ayağa kalkıyorum ve Nadir'in kolunu tutuyorum.

"Sorun yok," diye tıslıyorum. "Sadece bana eşlik ediyor ve saraydaki herkes hakkında bir şeyler anlatıyordu. Başka bir şey değil. Hayvan gibi davranmayı bırakacak mısın?" Acaba bu onun gururuyla mı ilgili? Sanırım prensin oyuncağına dokunmakla ilgili yazılı olmayan bir kural olmalı, ama bu biraz abartılı görünüyor. Nadir öfkeli bakışlarını üzerime dikeyor ama bir an sonra bir şey öfkesinin en derin noktasını bastırıyor.

Tharos'a geri döner. "Seni bir daha onun yakınında yakalarsam boğazını koparırım. Bu sana tek uyarım." Bileğini hâlâ göğsüne bastıran Tharos yutkunur ve sonra başını sallar. "Çık git buradan."

Tharos, pantolonu yanıyormuş gibi koşarak uzaklaşmadan önce başka bir emir beklemiyor.

O gidince Nadir koluma giriyor ve beni divana geri götürüyor.

"Gitmek istiyorum," diyorum kolumu çekerek, ama kolumu yakalıyor ve beni kendine doğru çekiyor, böylece bedenim onunkiyle aynı hizaya geliyor. Kolu belime dolanıyor ve ağzını kulağıma yaklaştırıyor.

"Kal." Alçak fısıltısı içimdeki gizli bir yere dokunduğunda tenimde bir dalgalanma ürperiyor. "Lütfen."

"Lütfen" deyince o kadar şaşıyorum ki gözümü kırıyorum. İçinde acı veren bir şey var, sanki yırtık pırtık kenarlarını zar zor kavırıyor. Geri çekiliyor, karanlık bakışları benimkilere batıyor ve kendimi başımı sallarken buluyorum.

"Tamam."

Tam olarak gülümsemiyor ama beni divana götürürken ve sonra kucağına çekerken yüz ifadesinde sessiz bir zafer ışığı var. Hemen ayağa kalkmaya çalışıyorum ama iri bir el kalçamı sıkıyor. "Oynadığın rolü unutma, Mahkûm." Tekrar fısıldıyor ve vücudumun verdiği tepki karşısında umutsuzluğa kapılıyorum. Sanki patlayıp beni cayır cayır yakmak üzere olan gürleyen bir volkan tarafından baştan çıkarılmış gibiyim.

Yoldan geçen bir Yüce Fae durup bize bakıyor. Kahverengi saçları ve parıldayan mavi gözleri var. "Mahkum mu? Bu eğlenceli bir evcil hayvan ismi, Nadir. Bu kim o zaman?"

Nadir gülümsüyor ve bir koluyla beni kendine doğru çekerken diğer koluyla da erkeğin elini sıkmak için uzanıyor. "Sadece küçük bir rol yapma oyunu," diye cevap veriyor, kim olduğum sorusunu geçiştirerek. "Onu zincirlediğimde hoşuna gidiyor." Kalçamı sıkıyor ve bana göz kırptırıyor. "Değil mi tatlım?"

Gözlerini kaşıkla mı yoksa bıçakla mı oyacağımı düşünerek ona ters ters bakıyorum. Bunu sadece beni sinirlendirmek için yapıyor.

bir hatırlatma ile tekrar bacak.

"Bayıldım," diyorum dişlerimi birbirine geçirerek. Fae kıkırdıyor ve Nadir'in omzuna vuruyor.

"Şanslı piç. Frostfire'ın tadını çıkarın leydim." Bana bir selam veriyor ve hâlâ kendi kendine gülerek uzaklaşıyor.

"Seni öldüreceğim," diye fısıldıyorum ve tekrar ayağa kalkmaya çalışıyorum, ama Nadir beni kendisine doğru tutarak girişimimi engelliyor. Değişiklik olsun diye neredeyse göz hizasındayız. Bir sonraki adımda ne yapacağımı görmek istercesine başını eğiyor ama haklı olduğunu biliyorum. Buraya bir rol oynamaya geldim ve buradan hışımla çıkıp gitmek bu role uymuyor.

"Denemeni sabırsızlıkla bekliyorum," diyor kalın bir sesle ve içim lezzetli bir heyecanla burkuluyor. Eli sırtımdan yukarı kayıyor, sıcak avuçları açıkta kalan tenimin üzerinde geziniyor. Çok kısa bir süre duraklıyor, parmakları orada olduğunu bildiğim yara izlerine karşı esniyor. Sonra beni daha yakına çekiyor ve ben de istediğim buymuş gibi davranmak için elimden geleni yapıyorum, aynı zamanda bundan hiç hoşlanmıyormuşum gibi görünmeye çalışıyorum.

Ben eğilirken eli daha yukarı kayıyor, boynumun arkasını kavıyor, uyluklarım tepki olarak esnediğinde parmak uçları tendonlara baskı yapıyor. Bana neler oluyor? Neden ona karşı bu kadar güçlü fiziksel tepkiler veriyorum? Dikkatli olmam gerekiyor.

Atlas'a güvenmeyi o kadar çok istiyordum ki önümde duran şeyi göremiyordum. Hayatımın çoğunu en kötü türden canavarlarla yaşayarak geçirmiştım ve herhangi bir sıcak ilgiye direnmek zordu. Nadir'in de kendi rolünü oynadığını biliyorum ama bu konuda çok daha usta olduğunu kanıtlıyor.

Yavaşça beni yaklaştırıyor, eli hâlâ ensemdedir. Nadir odayı gözden

geçiriyor, ben de onun bakışlarını takip ederek bize doğru atılan kaçamak bakışlara dikkat ediyorum.

Parmakları dalgın bir şekilde kalçamda bir desen çiziyor ve bu da tenimi titretiyor. O yaklaştıkça büyüm yatışıyor ve şu anda kanımda ipeksi bir kayma var. Yine de hâlâ daha fazlasını istediğini söyleyebilirim. Ama neyden daha fazlasını?

"Elimi dizine koyabilir miyim?" diye soruyor o zorlukla dizginlenmiş şekilde. "Açıkça ilan ettiğim Frostfire yoldaşıma karşı biraz daha... sevecen olmam beklenirdi."

Odaya şöyle bir göz gezdirince Nadir'in ne demek istediği anlaşıyor. Partiye katılanlar gece ilerledikçe daha cesur ve daha gevşek oluyorlar, odanın etrafına dağılmış divanlar birden fazla ince ama cinsel karşılaşmaya ev sahipliği yapıyor. Bu bana Aphelion'daki partileri hatırlatıyor ve Callias'ın bana Fae'ler ve onların ilkel dürtüleri hakkında söylediklerini hatırlıyorum.

"Yakında gidebiliriz," diye söz veriyor beklediğimden daha yumuşak bir tonda. "Ama bunun gerçek görünmesi için gerçekten bir süre daha kalmalıyız."

Gözlerimi odanın geri kalanından ayırmadan başımı sallıyorum.

Nadir'in diğer eli eteğimin yırtmacından görünen dizime konuyor ve karnım zıplıyor. Bakışlarım aceleyle onunkileri buluyor ve sonra ikimiz de başka tarafa bakamıyoruz.

"Sen de kolunu bana dolamak isteyebilirsin," diye öneriyor ve ben yine başımı sallıyorum, kelimelerim boğazımın arkasında bir yerde takılı kalıyor. Dediğini yapıyorum, kolumu omuzlarının arkasına kıvrıyorum, bu da ona daha fazla bastırmam anlamına geliyor.

"İyi misin?" diye soruyor ve sesindeki endişe beni yine hazırlıksız yakalıyor. Öncekinden çok farklı görünüyor ve bundan ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum.

"Ben iyiyim," diyorum, bunun doğru olup olmadığından tam olarak emin değilim. Elinin kalçamın yan tarafına kaydığını hissettiğimde nefesim

kesiliyor, alt dudağım yapışıyor

dişlerimin arasında. Büyük, sıcak avucunu bacağım boyunca yavaşça ilerletmeye devam ederken gözleri kararıyor, o dönen renklerden yoksun.

Eli yukarı doğru kayarken, parmaklarının ucu kalçamda giydiğim tulumun kenarına değdiğinde midem çelişkili bir şekilde dönüyor. Odanın sessizliği bozuluyor ve fark ettiğim tek şey müziğin arka plandaki sessizliği, havayı dolduran gevezelikler ve yumuşak inlemeler oluyor. Nadir'in parmakları kumaşın kenarı boyunca içeri doğru kayıyor, kalçalarımın arasındaki titreşime çok yakın ama bir o kadar da uzak. Bu gerçek mi? Yoksa gösterinin bir parçası mı? Ben ne istiyorum? Zihnim bir şey söylüyor, ama bedenim tamamen başka bir şey söylüyor.

Ama sadece bu oda, sesler ve havada asılı duran seks kokusu. Nadir yakışıklı ve ben tamamen fiziksel bir tepki veriyorum. Bu Atlas'tan farklı değil. Onu kullanıyordum ve Nadir'i de kullanıyorum, ama prensin eli bir kez daha kumaşın eteklerinde gezinirken, kendimi kandırdığımı biliyorum. Bu Atlas'a hiç benzemiyor.

Birdenbire oda boğucu bir hal alır. Bu an çok fazla gelmeye başladı. Buradan çıkmam gerekiyor.

"Yapamam-" Başımı sallıyorum ve kendimi iterek kucağından kayıyorum. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum arkamı dönüp çıkışa doğru koşmadan önce.

Bölüm N neteenİ

En az bir düzine hizmetçiye yol sorduktan sonra bir şekilde Nadir'in odasına geri dönüyorum. Ben uçarken hepsi bana dikkatli bakışlar atıyor.

bir iblis tarafından kovalanıyormuşum gibi koridorlarda dolaşıyorum.

Nadir'in kanadının tanıdık kapılarını gördüğümde kendimi içeri atıp yatak odasına koşuyorum, geri çekilebileceğim başka bir yer olmasını diliyordum, ama Kale'de tek başıma dolaşmaya cesaret edemiyordum.

Amya'nın gönderdiği sandığı karıştırırken bir çift yumuşak tayt ve bir tunik buluyorum. Çabucak elbisemi çıkarıyorum, yumuşak ve çok daha rahat kıyafetler karşısında rahatlayarak iç çekiyorum. Neyse ki pencerenin yanında bir bar arabası var, ben de oraya gidip koyu kırmızı bir sıvı sürahisi alıyorum.

Ne olduğunu umursamadan bir kadeh dolduruyorum ve içindekilerin tamamını yudumluyorum, çok fazla alkol tüketmenin sersemletici etkilerini kesinlikle fark etmeye başlıyorum. Ama bu ne Aurora Kralı'nı görmenin yarattığı sarsıntıyı ne de Nadir'in dokunuşuna verdiğim tepkinin midemde yarattığı sızıyı dindirmeye yetiyor. Bunların hiçbirini hissetmek

istemiyorum. Bu olaydan doğrudan o sorumlu olmayabilir.

ama Nostraza'nın içinde neler döndüğünü biliyor. Bunun için onu nasıl affedebilirim?

Hayatımın henüz yüzleşemediğim kısımları var. Ruhumun derinliklerine ittiğim en kötü anlar. Müdürün bana yaptırdıkları. Kralın kaledeki o gecelerde yaptıkları. Hala tenimde kalan yaralar ve yüzeyin altında yaşayan ve asla tam olarak iyileşmeyecek olanlar. Kaybettiğim ve kaybedebileceğim her şeyin sürekli hatırlatıcıları. Hayatım için savaşmaya devam ettiğim için Aphelion'dayken bunların hiçbirini işleme şansım olmadı ama sonsuza kadar görmezden gelemem.

Bardağım yine boş, bu yüzden bir tane daha doldurup onu da boşaltıyorum. Sonra şişeyi alıp kanepeye uzanıyorum ve çoraplı ayaklarımı masaya vurarak kendime bir tane daha dolduruyorum.

Ateş yanıyor, alevler soğuk odayı ısıtıyor. Morana ve Khione ocağın üzerine uzanmış, rahat duruşlarıyla beni inceliyorlar. O kadar kürkle sığağa nasıl dayanabildiklerini merak ediyorum. Buna rağmen geniş pencerelerden içeri bir serinlik sızıyor. Burası uyumak için nasıl hoş bir yer olabilir?

Yakında öğreneceğimi düşünerek kocaman yatağa bakıyorum. Umarım Nadir ikimizin de orada yatacağını ciddi ciddi düşünmüyordur. Diğer tek seçenek bu kanepe, benim için yeterince rahat olsa da onun iri gövdesi için çok küçük olacağından şüpheleniyorum.

İç çekiyorum. Benim iyiliğim için o lüks yataktan vazgeçmesine imkan yok. Yine de bu kanepe Nostraza'daki yatağımdan bin adım daha iyi.

Kapı açılıyor ve Nadir odaya girdiğinde başımı çevirip bakmayı reddediyorum, kendimi onun izni olmadan partiyi terk ettiğim ya da bugün beni azarlamaya karar verdiği her neyse onunla ilgili kaçınılmaz azar için hazırlıyorum.

Yürüyor, adımları kalın halılar tarafından boğuklaştırılıyor ve yeleşini çıkarıp sandalyeye fırlatıyor, sonra da manşetlerini açıp kollarını dirseklerine kadar kıvrarak kalın damarlı bir çift ön kolu ortaya çıkarıyor. İçkimi yudumlarken tüm bunları göz ucuyla izliyorum, başım dönmeye başlıyor. İçkiyi gerçekten bırakmalıyım, ama duygularımın tirbuşonunu kesen tek şey bu.

Nadir kanepeye yerleşiyor ve uzanıp, başladığımdan kesinlikle daha az dolu olan şişeyi alıyor. Şişeyi devirip içindekileri kontrol ediyor, kaşlarını kaldırıyor ama masaya geri koyarken bir şey söylemiyor. Dizleri dizlerime değerken kolu kanepenin arkasına doğru uzanıyor.

"Kral senin hakkında bilgi almak istedi," diyor. Doğruluyorum, duyularım uyarıcı bir şekilde ateşleniyor. "Merak etme, senin o odada oturan halinden değil, 3452 numaralı kaçak mahkûm halinden bahsediyorum."

"Ona ne söyledin?" Kapıya bir bakış fırlatarak soruyorum, kralın beni Kalenin derinliklerindeki o sefil yere sürüklemekten önce suçlayıcı bir parmakla yatak odasına dalmak üzere olduğundan eminim.

"Cesedini Alluvion kıyılarında bulduğumu." "Öldüğümü sanıyor." Göğsümdeki baskı azalıyor.

"Öyle. Yani şimdilik güvendesin." Nadir duruyor, bir şekilde kıvrılıp bedenimi sarmayı başaran küçük bir nefes veriyor.

"Benimle konuşmaya geldiğinde titriyordun," diyerek beni bir kez daha şaşırttı. Fark ettiğini düşünmezdim. Karanlık bakışlarını karşılıyorum, yüz ifademde meydan okumaya istekliyim.

"O benim ailemi öldürdü. Onu gördüğümde titremem gerekmez mi?"

Nadir yavaşça başını sallıyor, sanki tamamen doğru söylemediğimden şüpheleniyor. Bunu ondan neden sakladığımdan emin değilim. Neden içimdeki sesi

Babasının ellerinde çektiğim işkence. Belki de anılara yeterince sıkı tutunursam, parçalanıp beni boğamazlar.

"Tek sebep bu mu?" diye soruyor. "Bu senin için yeterince iyi bir neden değil mi?"

"Hayır, yle. Bu yüzden ondan neden nefret ettiğini anlıyorum ama bana sylemediğin bir şey varmış gibi geliyor."

Bakışlarından kaçınarak bardağımdan bir yudum daha alıyorum. "Hiçbir şey yok."

Bana daha fazla baskı yapmıyor ve ikimiz de sessizliğe gmlyoruz.

"Kimdi o kadın?" Büyük bir çift göğüs taklidi yapmak için ellerimi önümde kaldırarak soruyorum. Zerra, kesinlikle sarhoşum.

Nadirs homurdanıyor. "Vivianna'yı mı kastediyorsun?"

Kaşlarımı atıyorum. Onun adı bile benimkinden daha ilginç ve tatlı.

"O eski bir arkadaş."

"Onu becerdin mi?" Soru kendi isteğiyle ağzımdan kaçıyor ve keşke geri alabilseydim.

"Neden umursuyorsun?"

"Umurumda değil."

"yle görünüyor."

Buna kesinlikle cevap vermiyorum ve ikimden bir yudum daha alıyorum. Tabii ki umurumda değil.

Ben ateşe bakıyorum, o da aynısını yapıyor ve uzun dakikalar boyunca sessizce oturuyoruz. Her şeye rağmen garip bir şekilde rahat, gergin ya da garip değil. Oda şu anda kesinlikle dönüyor ve ben başımı arkaya atıp inerken üzerimde dönen tavana bakıyorum.

"Belki de yeterince imişsinizdir." Nadir bardağı elimden alıp masanın üzerine koyuyor. Elimi gözlerimin üzerine kapatıyorum - başım zonkluyor

ve midem çalkalanıyor.

Birden ayağa fırlıyorum, koltuktan sıçıyorum ve Nadir'in uzun bacaklarının arasından geçerken ona takılıyorum.

"Nesin sen-" diye soruyor ben tökezleyerek banyoya giderken, kapıyı çarparak açarken ve pürüzsüz karo zemin boyunca dizlerimin üzerinde kayarken. Tuvaletin kapağını kaldırıyorum ve alnımda boncuk boncuk terler birikirken midemdekileri derhal kusuyorum.

Nefes nefese, ayak seslerinin yumuşak tıkırtısını ve ardından saçlarımda bir çift nazik eli fark etmeden önce dünyanın dönmeyi bırakmasını diliyorum. Nadir saçlarımı topluyor ve ben tekrar tekrar kusarken yüzümden uzaklaştırıyor. Ne kadar sürdüğünden emin değilim ama arkama çömeliyor, saçlarımı bırakmıyor ve başka bir mide bulantısı dalgası vururken sırtımı ovuyor, ardından bir başkası geliyor.

Sonunda bitirdiğimi düşündüğümde yere kayıyorum ve yanağımı serin fayansa bastırıyorum. Cildim nemli ve ağzımın tadı lağım dibi gibi, ama en azından baş ağrım hafif bir sızıya dönüştü.

Nadir ayağa kalkıp lavaboya doğru yürüyor ve bir bardak su doldurup getiriyor. Bardağı ağzıma tutarak başımı bir yudum alabileceğim kadar kaldırıyor, sonra da acı dolu bir iniltiyle yere bırakıyor. Zerra, kendimi bok gibi hissediyorum.

Bana biraz zaman veriyor ve bardağı tezgâha geri koymadan önce biraz daha su içiriyor. Göz kapaklarım o kadar ağır ki onları açık tutamıyorum. Sürüklenerek kapanıyorlar ve devam eden bir mide bulantısı dalgasıyla ürperiyorum.

Bir an sonra güçlü kollar beni k u c a k l ı y o r ve prensin kucağında havalanıyorum. O koku - bana soğuk kışı hatırlatan koku

esintiler ve karın ilk tozları burnuma doluyor. İçgüdüsel bir nefes çekiyorum. Neden dokunamadığım bir anı gibi geliyor?

Beni banyodan çıkardı ve nazikçe devasa yatağına yatırdı. Çarşaf lar serin ve ipeksi ve nemli tenime karşı harika bir his veriyor. Nadir üstüme bir battaniye sererken ben yatağın içinde koza oluştururken tekrar iç çekiyorum.

Nazik parmakları bir tutam saçı yüzümden alıp kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Son birkaç haftadır tanıdığım erkekle tamamen uyumsuz olan bu şefkat gösterisini kaydedecek kadar aklım başımda.

Elinin tersi alnımı okşuyor ve en hafif dokunuşlarla yanağımdan aşağı iniyor.

"Yarın, babamın dairelerinin yakınındaki doğu kanadında arama yapacağız," diyor Nadir usulca. "Tabii bunu yapabilecek durumdaysanız."

Bir duraklama daha ve ardından çene kemiğim boyunca hafif bir parmak darbesi.

"O piçin sana ne yaptığını bilmiyorum ama tacını almana yardım edeceğim Kalp Kraliçesi ve bunu ona ödeteceğim. Her şey için."

Kafamın içinde yankılanan bu tüyler ürpertici açıklamayla uykuya dalıyorum.

Yirminci Bölüm

SERcE

286 YEARS AGO: THE WOODLANDS

"Sizi tekrar görmek çok güzel," dedi Serçe, başını önce Rion'a sonra da bağlı ortağı Meora'ya doğru eğerek. Rion'la birlikte bir bebeği zıplattı.

Kalçasında gür siyah saçları vardı. "Görüyorum ki oğlunuzu da getirmişsiniz. Ne kadar güzel."

Çocuğa garip bir gülümseme verdi ve onun ezik ifadesinin şüpheli bir hal aldığına yemin etti. Bir bebeğin kaşlarını kaldırması mümkün müydü? Çocukları hiçbir zaman gerçekten anlamamıştı. Ürkütüldüklerinde ısırabilecek ya da daha kötüsü ağlayabilecek hayvanlar gibi onu belli belirsiz rahatsız ediyorlardı. Bebek ona miyavladı ve sonra yüzüne uzandı. Serçe bir sarsıntıyla geri adım attı ve saçlarını hızla düzeltti.

"Bunun için üzgünüm," dedi Meora mahcup bir gülümsemeyle. "Nadir biraz tuttuğunu koparır. Değil mi tatlım?" Çocuğa öylesine şefkatle bakıyordu ki Serçe *neredeyse* göğsünde bir şeylerin burkulduğunu hissedecekti. Ya da belki de sadece hazımsızlıktı.

Öte yandan Wolf'un bebekler konusunda böyle bir çekincesi yoktu. Nadir'i annesinden kaptığı gibi etrafında döndürürken yüzü geniş bir sırıtışa büründü. "Ne tatlı bir küçük Faeling," dedi. Serçe onun bir çocuğu bu kadar sevgi ve şefkatle kucağına almasını izlemenin oldukça baştan çıkarıcı olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Bebek, Wolf'a odayı aydınlıkla dolduran gürültülü ve neşeli bir sesle güldü. Wolf bebeği kucağına aldı ve Serçe'ye göz kırpmadan önce ona bir sırıtış fırlattı.

Elleri karnına doğru kaydı. Bunu açıkça söylememiş olsa da, bir gün baba olmak için sabırsızlandığını birden fazla kez ima etmişti. Serçe dürüst olmak gerekirse, onunla tanışana kadar bu düşünce aklının ucundan bile geçmemişti. Eninde sonunda bir varis doğurması gerekeceğini ya da Kalp'in büyüünün başka bir soydan birine geçme riskini göze alması gerektiğini biliyordu ama bu düşünce karşısında irkildi. Neden sadece rahmi olanlar bu zorlu görevle yükümlü kılınmıştı?

Wolf burnunu küçük çocuğunkine değdirdiğinde, çocuk kocaman dişsiz bir gülümsemeye boğuldu. Serçe, Wolf'un yanında kendini anne olarak görebileceğini düşündü. Ama bebeğin Wolf'ta yarattığı neşe Aurora Kralı'nda tam tersi bir etki yaratmış gibiydi. Rion ikisine de ters ters baktı ve geniş oturma odasının ortasına yerleştirilmiş gösterişli yeşil kanepelerden birine yerleşirken hiçbir şey söylemedi.

Woodlands Fort'un kalbindeydiler ve sanki oyulmuş bir ağacın içindeymiş hissi veren kavisli duvarlarla çevriliydiler. Sert ağaç

Yüksek parlaklıkta cilalanmış zeminler, altınla süslenmiş bir dizi kalın yeşil kilimle kaplıydı.

"Size içecek bir şeyler ikram edebilir miyim?" Serçe, odanın kenarında bekleyen canlı giysili hizmetkârlardan birini işaret ederek sordu. Meora ortağının yanına yerleşti ve Serçe, Aurora Kralı'nın duruşundaki, sanki kendisinden uzaklaşmaya çalışıyormuş gibi, fark edilmeyen değişimi fark etti.

Rion kara bir kaşını kaldırarak etrafı taradı ve bakışları şimdi Serçe'nin yanında oturan, bebeği hâlâ kucağında olan Wolf'a değdi.

"İkinizin bu kadar güzel evcilik oynadığınızı görmek harika değil mi? Annen bu küçük düzenleme hakkında ne düşünüyor? Geçen ayki zirvede epey olay çıktığını duydum. Sanırım davetiyem postada kayboldu."

Serçe onun küçümseyici ses tonu karşısında öfkesini belli etmemeye çalıştı. Onu buraya davet etmenin bir hata olup olmadığını bininci kez düşündü. Ama annesine sayısız mesaj göndermiş, hatasını telafi etmeye çalışmış ve hiçbirisi cevapsız kalmıştı. Serçe paniklemeye başlamıştı. Casusları Daedra'nın, Serçe Atlas'la bağ kurmayı reddettiğine göre, artık soydan gelme yolunda ilerlemeyeceğini söylediğini duyduklarını bildirmişlerdi.

Serçe annesinin o gece yemekte hazır olmadığına dair son sözlerini hatırladı. Annesinin gerçekten *bu kadar* önemsiz olabileceğine inanamıyordu. İkisi de Kalp'in en güçlü halinde olmasının ne kadar önemli olduğunu anlıyordu. Serçe bunun olmasına izin veremezdi. Wolf'la tanışmadan önce istediği tek şey Kalp Tacı'nı ele geçirmektir.

Meora elini Serçe'nin koluna koyarak onu Rion'un sorusuna cevap vermek zorunda kalmaktan kurtardı. Serçe ona karanlık bir bakış fırlatırken Meora ona doğru bakmadı. "Ben bir bardak Varmique Annata alayım. Bu yıl bağbozumunun özellikle iyi olduğunu duydum."

Serçe başıyla onayladı ve hizmetkârlardan birine Meora'ya meşhur Woodlands şarabından bir bardak vermesini işaret etti.

"Rion?" diye sordu ve çenesini eğdi. Hizmetçi içkileri doldururken, Wolf çocuğu havaya kaldırırken bebek kucağında miyavladı. Bebek kıkırdadı ve Wolf'un karşılık veren sırtışı gökyüzünü aydınlatabilirdi.

"Onu alabilirim," dedi Meora, özür diler gibi bir sesle ve çocuğa uzandı. "Eğer çok zahmet olacaksa." Wolf ona el salladı ve bebeği tekrar yanına yatırdı.

"Hiç şansı yok. Sanırım benden hoşlanıyor." Bebek başını kaldırıp Wolf'a baktı, minik yüzü dişsiz bir gülümsemeye dönüştü. Serçe'nin boynu kızardı. Wolf neden böyle çekici görünüyordu? Bakıcı. Koruyucu. Bir partnerde bunu istediğini hiç bilmezdi ama birden çok seksi gelmişti.

Meora, Wolf'a sıkı bir gülümseme verdi ve çocuktan uzaklaştığı için rahatlamış bir şekilde koltuğa yaslandı. Serçe, kraliçenin neden kendisine yardım eden bir dadısı olmadığını merak etti.

Rion şarabından bir yudum alarak, "Ee," dedi. "Bizi buraya *neden* davet ettin Serçe?"

Ellerini kucağında kavuşturdu. Bahar yaprakları gibi etrafına dökülen yumuşak, dökümlü kumaştan yapılmış yeşil, yere kadar uzanan bir elbise giymişti.

"Annem Kalp Tacı'nı benden saklamayı planlıyor," dedi, gerçeğin etrafında dans etmenin bir anlamı olmadığını biliyordu. "Gelecek yıl inmesi gerekiyordu ama söylentilere göre fikrini değiştirmiş."

Elbette bunun Rion'un gücünü aşmak için bir strateji olduğuna dair dikkat çekici noktayı eklemedi. Onun gücünün gerçek derinliği tam da bu gibi nedenlerle sakladıkları bir sırdı. Serçe annesinin öngörüsü için sessizce teşekkür etti.

Yine de Rion açık sözlülüğü severdi ve Serçe gözlerinde bir ışık parladığında onun ilgisini çektiğini anlayabildi. Kısık bir ıslık çaldı. "Annenin öfkeli biri olduğunu biliyordum ama bu büyük bir değişim. Onu bu kadar kızdıracak ne yapmış olabilirsin?"

Onu sessizce cevap vermeye teşvik eden Wolf ile hızlı bir bakış alışverişinde bulundu. "En genç Güneş Prensi'ne bağlanmam gerekiyordu ama ben reddettim."

Suçluluk duygusu boğazında düğümlendi. Sadece düşmanla pazarlık yapmakla kalmıyor, annesinin Rion'a karşı harekete geçme planlarını da açığa vuruyordu. Ama daha yüce bir amacı olduğunu düşünüyordu. Kalp, annesinin dar görüşlülüğü yüzünden Aurora'nın eline düşemezdi.

"Öyle mi?" Rion sordu. "Peki neden? Vaat ettikleri ordular hoşunuza gitmedi mi Prenses?"

Serçe dudağının içini ısırdı. Tabii ki. Zirveyi zaten biliyorsa, muhtemelen nedenini de biliyordu.

"Beni o barbarca Denemelerde yarıştıracaktı. Ben reddettim." Rion'un bakışları Wolf'a kaydı. "Ve?"

"Sonra Wolf'la karşılaştım ve kaderin bizi takip etmemiz gereken yola yönlendiren bir yolu var."

Rion'un cevap kahkahası zehirle doluydu. "Anlıyorum. Yani tüm bunlar *aşık* olduğun için." 'Aşk' kelimesindeki vurgu sertti. Serçe, Meora'nın kendini tutmadan önce gözle görülür bir şekilde irkildiğini ve sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi tamamen hareketsiz kaldığını fark etti.

Serçe'nin bakışları Wolf'un kileri yakaladı ve bu konuda hiçbir şüphe yoktu. Birbirlerini sadece birkaç aydır tanıyorlardı ama Serçe ona şimdiden o kadar derinden aşık olmuştu ki sanki dibi olmayan bir kuyuya düşmüş gibiydi.

"Yaptıysak ne olmuş yani?" Serçe, Rion'dan bir gerçeği daha saklayarak konuştu.

Wolf'la tanıştığı andan itibaren bunun aşktan daha fazlası olduğunu anlamıştı. Büyüsünün ve bedeninin onun varlığına verdiği tepki saygılıydı. Güçlü ve kutsal bir şeydi. İlk karşılaşmalarından birkaç hafta sonra kalplerinde zaten bildikleri şeyi doğrulamışlardı. Onlar eşti -Yüce Fae'ler arasında çok nadir görülen, neredeyse bir efsane olacak kadar kutsal bir bağ. Serçe hayatı boyunca böyle bir şeyin olduğunu ne duymuştu ne de Kurt. İkisi de bu gerçeğe ve bu sırra değer veriyor, bunu açıklamak için doğru zaman gelene kadar sadece kendileri tarafından tadını çıkarmak için yakın tutuyorlardı.

Rion alay etti ve içkisini yudumladı. "O zaman ikiniz de size verdiğim değerden daha büyük aptalsınız."

Serçe bu hakareti duymazdan gelerek boynunu büktü. Rion her zaman soğuk kalpli bir piç olmuştu ve Serçe ondan daha azını beklemiyordu. Meora'nın yanında olmaya dayanamıyormuş gibi ondan uzaklaşması, Serçe'ye onun duygularını asla anlayamayacağını söylüyordu.

"Her ne olursa olsun, sizi buraya kendi ittifakımızı kurmak için çağırdım."

Kaşlarının hafifçe kalkması şaşkınlığını gösteren tek şeydi ve Serçe onu hazırlıksız yakaladığından emindi. Adamın bakışları bir kez daha Wolf'a kayınca zafer sırtışını bastırdı.

"Woodlands ile bir ittifak mı? Bunca zaman sonra mı?"

Kurt başını salladı. "Serçe tacını kaybedemez. Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

Adamın sesindeki ham tutkuyla kalbi kabardı. Eğer burada kibar bir toplulukla oturmuyor olsalardı, çoktan yerde hayvanlar gibi sevişiyor olurlardı. Wolf sanki onun düşüncelerini duymuş gibi, gözlerinde bir vaatle ona vahşi bir gülümseme fırlattı. Tüyleri diken diken oldu. Birine karşı bu şekilde hissedebileceğini hiç düşünmemişti.

"Peki bir ittifak ne anlama gelir?" Rion karanlıkta dönen bakışlarını bir kez daha Serçe'ye çevirerek sordu.

"Woodlands orduları, elbette."

"Ordularınız benimkilerin yarısından daha az," dedi Rion, şimdi Wolf'a hitap ederek. "Bu hiç de teşvik edici değil."

"Tacı annemden almama yardım et," dedi Serçe ve Rion doğruldu.

"Peki bunu nasıl yapmalıyım?" Rion bir kaşını kaldırarak sordu.

"Oyun oynamayalım, Majesteleri." Kelimeler aralarında havada asılı kaldı. Bir suçlama. Bir eldiven ateşe verildi ve ölü otlarla dolu bir alana indirildi.

Önceki Aurora Kralı'nın nasıl Evanescence'a inmeye zorlandığına dair pek çok söylenti vardı, ancak bu asla yüksek sesle konuşulmazdı. Böyle bir şeyi ima etmek bile tabunun doruk noktasıydı. Ama bunu nasıl yapacağını bilen biri varsa, Serçe'nin önsezisine göre o da karşısında oturan acımasız İmparatorluk Fae'siydi.

Rion buna hiçbir şey söylemedi, sadece başını eğdi ve ona bir sonraki teklifini bekledi.

Serçe derin bir nefes alarak devam etti, söyleyeceklerinin bir daha dirilmemek üzere yıkılacak bir köprüden geçeceğini biliyordu. "Ve sonra Kalp'in orduları da emrinizde olacak. Ouranos'un geri kalanını ele geçirmene yardım edeceğiz. Birlikte durdurulamaz oluruz. Bunun doğru olduğunu biliyorsun."

Sesi sessizleşirken, az önce yaktığı fitil aralarında çatırdadı. "Bunu yapar mısın? Ouranos'u bana verir misin?"

"Heart ve The Woodlands'i bize bıraktığınız sürece," dedi hemen. "Onlar bize ait, sadece bize."

"Neden?"

"Çünkü tacımı istiyorum ve onu elde etmek için her şeyi yaparım." Bunu basitçe söyledi, Rion gibi bir erkeğin bu ham çağrışıyı anlayacağını biliyordu.

sadece güç uğruna güç.

Rion onun teklifini düşünerek çenesini ovuşturdu.

"Bu yeterince makul görünüyor," dedi yavaşça, sanki kelimeleri test ediyor ve onları gerçekten kast edip etmediğine karar veriyordu. "Bunu düşüneceğim."

Serçe başını eğdi. "Tek istediğim bu," dedi, onun egosuna hitap etmeyi umarak boyun eğiyormuş gibi yaptı.

Kurnaz bir bakışla önce onu, sonra da miyavlayıp guruldayan bebeği hâlâ dizinde zıplatan Wolfu inceledi.

Wolf, "Düşündüğünüz gibi, lütfen birkaç gün misafirimiz olarak kalın," dedi. "Sage Pear Grove yılın bu zamanında muhteşemdir ve sizi gezdirmeyi çok isterim."

Rion ayağa kalktı, ceketinin düğmelerini ilikledi ve çenesini eğdi. Meora da onu takip ederek boşluğa geçti ve bebeği Wolf'tan alıp kalçasına bağladı.

"Teşekkür ederim," dedi Serçe, kendisine bir kez daha göz atan Rion'a yaklaşıp.

"Tekrar konuşacağız, Serçe. Benzer ilgi alanlarımız olduğu açık. Belki de birlikte yapabileceğimiz pek çok şey vardır."

Zoraki bir gülümsemeyle başını salladı. Ona bir an bile güvenmemişti ama teklifini düşünmesine ve umarım kabul etmesine ihtiyacı vardı. Şimdilik çıkarları örtüşüyormuş gibi davranacaktı.

Çünkü Serçe'ye de güvenilmezdi.

"Sence evet diyecek mi?" diye sordu Wolf'a o akşam yatak odasına çekildiklerinde. Rion ve Meora akşam yemeği için onlara katılmayı reddetmiş, yolculuktan yorgun düştüklerini ve Wolf ile Serçe'yi yarın göreceklerini söylemişlerdi.

Gerçekten de rahatlamışlardı. Planladıkları resmi daveti iptal etmişler ve bunun yerine daha önce Aurora Kral ve Kraliçesi'ni kabul ettikleri aynı oturma odasında rahat bir akşam yemeği yemişlerdi.

"Bence öyle olacak," dedi Wolf. "Ona Ouranos'un yarısından fazlasını teklif ettiniz. Kendi hırsı onu her zaman kör etmiştir ve bu şansı geri çevirmeyecektir. Sadece seni biraz rahat bırakmak istiyor."

Kurt büyük pencerenin altındaki kahverengi deri koltuğa çöktü ve Serçe'yi kucağına çekti.

"Bebeğe oldukça düşkün görünüyordun," dedi dikkatle, kolları onu sararken.

"Çocukları severim. Bunu biliyorsun."

Yutkundu ve başını salladı. "İstiyorum. Çocuk istediğini hiç söylemedin. Yani benimle."

Kurt sırtıttı, güzel yüzü değişiyor ve koyu yeşil gözleri parlıyordu.

"Serçe, sen bu hayatta ya da herhangi bir hayatta tanıştığım ve çocuk sahibi olmak istediğim tek kadınsın. Sen şimdi ve sonsuza dek benimsin. Sadece böyle şeyler söylemek için çok erken olduğundan endişelendim ve bir çocuğa pek ilgi göstermedin."

Kollarını onun boynuna doladı. "Belki ikna edilebilirim. Çocuk oldukça... sevimliydi." Kız burnunu kırıştırdı ve Wolf içten bir kahkaha attı. Kızın ensesini kavradı ve öpmek için eğildi.

"Ne kadar güzel olduğun hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu ve kız gülümsedi.

"O çocuğa bakarken seni izlemenin ne kadar seksi olduğunu biliyor musun?"

Sende çok babacan bir şey vardı."

Kadın kalçalarını adamın kucağına bastırdı ve adam eli kadının beline kenetlendiğinde inledi.

"Bunu bilseydim krallıktaki her çocuğu ziyarete davet ederdim."

Bir kahkaha attı. "Sakın buna cüret etme."

Onu tekrar öpmeden önce kıkırdadı.

"Yakında Baş Rahibe'yi çağırmanız gerekecek," dedikten sonra gömleğinin bağcıklarını çekmeye başladı ve bronz teninin gergin bir şeridini ortaya çıkardı. Ellerini kumaşın altına kaydırды ve onun zarif vücudunun sert ve boyun eğmez etinin tadını çıkardı.

"Sabah ilk iş bir ulak göndereceğim," diye cevap verdi, boğazını sıkarken eli bornozunun yırtmacına kaydı ve orada çıplak tenini buldu. "Mektubunda sana tam olarak ne söyledi?"

"İki Öncel'in Eserlerini birleştirmesinin mümkün olduğunu, ancak bildiği kadarıyla yaşayan hafızada bunun hiç yapılmadığını söyledi. Ama Gece Kitabı'nda bu konuda bir şeyler okuduğunu hatırlıyor. Referansı arayacağına söz verdi ve sonra da umarım bunu nasıl başarabileceğimize dair ayrıntıları öğrenir."

Eli daha yukarı kaydı, bornozunu bir arada tutan bağı çekiştirerek açtı, ipeksi kumaş dantelli iç çamaşırının parçalarını ortaya çıkardı. Wolf onun boynunu yalayıp elini karnında gezdirirken boğazından kısık bir ses çıkardı.

"Sonra ne olacak?" diye sordu, kulağının arkasındaki boşluğu ısırarak. Adamın eli aşağıya kayarak kalçasının iç kısmıyla alay edince nefesi kesildi.

"Ve sonra büyüümüz birleşecek, tıpkı bir Birincil'in bir Yüksek Fae'ye ya da bir insana bağlanması gibi, ama o iki Birincil'in bağlanmasının on kat daha etkili olacağına inanıyor.

sihrimiz üzerindeki etkisi."

Wolf elini bacaklarının arasından geçirerek iç çamaşırının zaten sırlıklam olan kumaşıyla alay etti. Adam ipeği kenara itip kalın parmağını ıslaklığının içinden geçirirken kadın bacaklarını ayırdı ve kalçalarını yana yatırdı.

"Başka ne var Serçe?" Sesi boğuk, tonu sertti.

"O zaman sen ve ben Ouranos'un en güçlü iki yöneticisi olacağız." Parmağı kızın içine girdi ve başparmağı klitorisinin etrafında dönerken kız haykırdı. "Ve... Rion'u ezeceğiz. Ve... kıtanın... her... köşesini... fethedeceğiz."

Wolf diğer eliyle göğüslerini örten danteli çekip bir meme ucunu emdi, dili meme ucuyla oynadı, sonra da keskin bir acıyla ısırıldı ve kızın inlemesine neden oldu.

Adam elini kızın içine sokup çıkarmaya devam etti ve kız da daha sıkı ve daha sıkı saran serbest bırakılmasını arayarak onu terk ederek sürdürdü.

"En güçlü *sen* olacaksın Serçe," dedi, sözleri alçak ve tehlikeliydi. "Ve ben senin yanında duracağım - kraliçem, kalbim, *eşim* - ve hepsini almana yardım edeceğim."

Yirmi Birinci Bölüm

LOR

PRESENT DAY: THE AURORA

Ertesi sabah gözlerim açıldığında Aurora'daki loş ışık yokluğu duyularıma bir saldırı gibi geliyor. Bir yemek kokusu midemi bulandırıyor ve bulantımın geçmesini dileyerek gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Duyuyorum

kapların şingirtısı ve bir bardağa dökülen sıvının sesi.

Sıcak bir vücut bana baskı yapıyor ve ona uzanıyorum, kalın, yumuşak bir kürkle kaplı olduğunu fark ediyorum. Prensın buz tazılarından biri, hangisi olduğunu söyleyemiyorum.

-Başını kaldırıp bana bakıyor, sonra tekrar uzanıp gözlerini kapatıyor. Yüzümü ısıırıp koparacak diye endişelenmeli miyim? Yine de yarı uyuyor gibi görünüyor.

Bir an sonra üzerime bir gölge düşüyor ve Nadir orada durmuş, elinde beyaz bir kupayla aşağıya bakıyor. "Nasıl hissediyorsun?"

Mahkûm mu?" Gözlerinde eğlenen bir parıltı ve yüzünde hemen tokatlamak istediğim kendini beğenmiş bir gülümseme var. Ama bunu onun üzerine kusmadan yapabileceğimden emin değilim. "Dün gece kendini oldukça gösterdin."

Bakışlarımı kısıyorum ve sonra irkiliyorum, çünkü lanet olsun, şu anda bu bile acıtıyor. Dün geceyi düşününce, saçlarımı tutuşunu ve sonra beni yatağa taşıyışını hatırlıyorum. Tavrında o şefkatten tek bir damla bile kalmamıştı. Tüm bunları yaparken onu hayal mi ettim? Belki de sarhoşken gördüğüm bir rüyaydı. Ama bir şekilde kendimi bu yatakta buldum.

"Ölmek istiyorum," diyorum, şakağımı ovuşturarak bir nebze olsun rahatlamaya çalışıyorum. Kahvesinden bir yudum alırken Nadir'in kıkırdaması şeytani sınırlarda geziniyor. Yavaşça, çok yavaşça doğruluyorum, tüm oda yuvarlanıyor. İkinci buz köpeği ayaklarımın dibine sokuluyor ve ikisinin de beni yemek istediğinden eminken neden fikir değiştirdiklerini merak ediyorum.

Ama gerçekten umursamayacak kadar acı çekiyorum.

İnleyerek bacaklarımı yere indiriyorum ve bir başka baş dönmesi dalgasıyla savaşırken başımı dizlerimin arasına koyuyorum.

"Bunlar işe yarar," diyor Nadir, komodinden bir şişe alıp bana uzatırken. İçi küçük beyaz haplarla dolu. "İki tane al ve gelip kahvaltı et. Bugün kat etmemiz gereken çok yol var."

"Eğer bunu yapabilecek durumda olsaydım' sözüne ne oldu?" Dün geceki bazı sözlerini hatırlayarak soruyorum.

"Suçu işlersen, cezasını da çekersin."

"Bu sloganı kıçına dövme olarak mı yaptırdın?" Elime iki hap alıp şişenin kapağını kapatarak soruyorum. İkimiz de Nostraza'dan bahsettiğimi biliyoruz ama o sorumdan etkilenmiş gibi görünmüyor. Koltuğuna gömülüyor ve bir dilim pastırmayı mideye indiriyor.

"Kıçımı mı düşünüyorsun, mahkum?"

Boğazıma tırmanan safrayı öğürerek yutuyorum ve arkamı dönüyorum, onun bu tavrına öfkeleniyorum ve dün gece söylediği o nazik ama intikamcı sözleri hayal ettiğim için büyük bir hayal kırıklığına uğruyorum. Hapları yutuyorum, ardından komodinin üzerinde duran bir bardak suyun tamamını içiyorum ve birkaç dakika boyunca gözlerim kapalı bir şekilde oturup şu anda kusmamak için sarf ettiğim şaşırtıcı çabaya odaklanıyorum.

Haplar hızla etkisini gösteriyor, başımdaki zonklamayı hafifletiyor ve midemdeki çalkantıyı yatıştırıyor. Kendimi yeniden normal hissettiğimde rahat bir nefes alıyorum ve ayağa kalkıyorum. Köpekler nihayet yerlerinden kalkıp yere atlıyorlar ve kendi kahvaltılarını yapmak üzere kaplarına doğru ilerliyorlar.

Geniş yatağa baktıktan sonra kaşlarımı çattım.

"Dün gece nerede uyudun?" Şimdi bir çift kalın, koyu kirpiğin altından beni izleyen Nadir'e dönüyorum.

"Yatağında."

"Ama ben senin yatağındaydım."

"Bunun farkındayım," diyor küçümseyerek. "Bütün gece kusmuğunun kokusunu duymamak çok zordu." Çatalını havada tutarak duraklıyor ve burnunu kırıştırdıktan sonra ekliyor: "Ve şimdi."

Kendime bakıyorum, buruşuk tuniğimi düzeltiyorum ve sözlerinin huysuz kanıtları karşısında irkiliyorum. "Özür dilerim," diyorum, yatağında bu şekilde uyumama izin verdiğini fark ederek. Ona teşekkür etmeliydim.

"Ve merak etme," diye ekliyor ardından, "uzaktan yakından ilgilendiğim hiçbir şey yoktu." Yemeğini yemeye devam etmeden önce, arzulanabilirlikten tamamen yoksun olduğumu ima edercesine bir el sallıyor.

"Bana Gabriel'i hatırlatıyorsun," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, sonunda ayağa kalkıp köşede atıştırmak için kuru bir tost parçası almaya gidiyorum.

"O da neydi?"

"Hiçbir şey. Sadece beni pohpohlamanın doğru yolunu bilen başka biri."

Nadir sırtıyor ve kahvesini yudumluyor, gözleri benden hiç ayrılmıyor. Onun karşısındaki koltuğa oturuyorum, dilimlenmiş erikleri tabağıma yığıyorum.

"Bugün doğu kanadını arayacağız. Babamın dairelerine yakın. Eğer orada varsa, yeterince yaklaşırsak belki hissedebilirsin. İhtiyacımız olduğundan kesinlikle emin olmadıkça çalışma odasına ya da yatak odasına girmemeyi tercih ederim," diyor Nadir. "Yine de seni gözlerden uzak tutmak isteyeceğiz. Doğu kanadında dolaşmak benim için bir şey, ama evcil hayvanımı oraya getirmek başka bir şey."

Evcil hayvan yorumunu görmezden geliyorum, sadece beni kızdırmaya çalıştığını biliyorum. Şu anda onun başını ağrıtamayacak kadar yorgun ve akşamdan kalmayım. Bunun yerine başımı sallayarak onaylıyorum ve tostumdan bir ısırık daha alıyorum. Midem öfkeyle gurulduyor ama bir şeyler yemezsem başımın döneceğini bildiğimden zorla yiyorum.

"Kahve?" diye soruyor, sürahiyi kaldırarak. Başımı sallıyorum ve o doldurmadan önce fincanımı uzatıyorum. Bol miktarda krema ekledikten sonra derin bir yudum alıyorum ve kafein sarkan köşelerimi canlandırırken iç çekiyorum.

"Hâlâ onu hissedemeyeceğimden endişeleniyorum," diyorum ve bu zayıf planı yaptığımızdan beri aklımda olan endişeyi dile getiriyorum.

Nadir bana dikkatle bakıyor. "Bu bir olasılık ama denemeden emin olamayız. Ona erişememek varlığını ortadan kaldırmaz. Yüzde yüz emin olamasam da, yine de onu hissedebileceğinden eminim."

Sinirli bir of çektim.

"Kilidi açmaya mı çalışıyordun?"

"Evet," diyorum. "Deniyorum." Bunu düşünürken bile içime giriyor, koparamadığım o yere uzanıyorum. Gevşek bir iplikle uğraşmak gibi

Parmaklarınızla kavrayamayacağınız kadar küçük, sürekli elinizden kayan.

"İzin verir misiniz?"

Nadir sorar. "Ne yapabilirsin?"

"Yardım edip edemeyeceğimi görmek için kendi sihrimi kullan. Eğer Birincil sizseniz, ona dokunabilmem için yeterince güçlü olması gerekir."

Teklif karşısında tereddüt etmedim. Bunu çözmeyi o kadar çok istiyorum ki tadını alabiliyorum. Bu kafesten kurtulmak istiyorum. Bu şekilde kapana kısıldığım sürece hiçbir hedefim ya da hayalim mümkün değil. "Evet. Lütfen."

Nadir yarı saydam mor ışıktan bir dal gönderiyor. Omuzlarımın etrafında dönüyor ve ben onu saldırıya hazır bir yılan gibi izliyorum. Belki de bunu kabul etmemeliydim ama beni gerçekten öldürmek isteseydi bunu çoktan yapardı. Gözlerim gövdeyi saran ışık şeridini takip ediyor ve kendi büyüm onun varlığıyla yatışarak karşılık veriyor. Yumuşak, nazik dalgalar halinde yuvarlanıyor, soğuk şurup gibi durgun bir zarafetle derimin altında uğulduyor.

"Güzel numara," diyorum etrafımı daha fazla ışık şeridi sararken. "Bununla başka ne yapabilirsin?"

Yüz ifadesi sinsileşiyor. "Her türlü ilginç şey, Mahkûm. Ayak parmaklarını kıvrandıracak şeyler."

Sözlerinde kesin bir ima var ve ne demek istediğini anladığımda dudaklarım aralanıyor ve sonra kapanıyor.

"Sen bir domuzsun."

Büyüsü etrafımda daha sıkı dönerken ve kavrulmuş kuma emilen su gibi tenime batarken kahkahası düşük, ardından başka bir his, kalbime daha yakın ve daha derin bir şey geliyor. Güçlenmeden ve organlarıma doğru sıkışmadan önce nefes alıyorum.

"Beni bloğu hissettiğin yere götürebilir misin?" Nadir soruyor, şimdi tamamen işle ilgili.

"Nasıl?"

"Büyümü içinde hissedebiliyor musun?" Titreyerek başımı sallıyorum. "Gözlerini kapat ve bir kurdele ya da ip parçası gibi ona tutunduğunu hayal et. Çek onu."

İstediğini yapıyorum ve ışığın yumuşaklığı içimde bükülüyor, derimin altında hapsolmuş güçle sarmaş dolaş oluyor. İki sihirli iplik birlikte kayıyor ve aniden kaygan, ıslak bir sıcaklığın çırpınışlarıyla yakalanıyorum ve uyluklarım birbirine kenetlenirken ağzım parçalanıyor. Boğazımı temizliyorum, his çekirdeğimin derinliklerine kök salarken odağımı geri kazanmaya çalışıyorum, büyüsünü göğsümün tam ortasındaki tuzak kapısına yönlendirmeye çalışırken daha sıkı sarılıyorum.

Onu doğru yere yönlendirdiğimi düşündüğümde, gözlerimi açtığımda bana öylesine açık bir çiğlik duygusuyla baktığını görüyorum ki nefesim kesiliyor. Bu çok çılgınca samimi hissettiriyor. Sanki çırılçıplak soyunmuşum ve onun incelemesi için kendimi masanın üzerine atmışım gibi. Büyüsü göğsümün içinde kıvrılıyor ve sonra kıpırdamayı reddeden o kilitli kapıyı açmaya çalıştığını hissediyorum. Defalarca denediğim şeyleri yaparak birkaç dakika geçiriyor ama nafile. Görevine odaklanırken yüzü bir konsantrasyon maskesine dönüşüyor ve ben de bu sessiz anı onu izlemek, burnunun, çenesinin ve elmacık kemiklerinin hatlarını takip etmek için kullanıyorum. Gerçekten çok güzel, soğuk ve vahşi bir şekilde. En azından bana hırlamadığı zamanlarda. Ona geleneksel anlamda yakışıklı denemez ama çok daha çekici bir yanı var. hakkında onu daha olabilirhiç olmakyakalanmış ile böyle banal Duygular.

Sanki dikkatle incelediğimi hissetmiş gibi gözleri benimkilere kayıyor ve sihrinin göğsümün ortasından çekildiğini hissettiğimde bakışlarımız birbirine

kenetleniyor ve sonra

kollarımın ve bacaklarımın arasından kayıyor, sanki iki yarımız sadece bizim duyabileceğimiz bir melodiyle dans ediyormuş gibi.

İkimiz de trans halindeyiz, odadaki tek ses nefeslerimiz. Ama kendimi hiç şu anki kadar huzurlu hissetmemiştim. Kendi bedenimde hiç bu kadar rahat hissetmemiştim. Kaybettiğim bir şeyi bulduğuma dair rahatsız edici bir his var. Sanki eve dönmüşüm gibi.

Gözlerimi kırpıştırıp başka tarafa bakıyorum, bağlantıyı kesiyorum ve bu garip telaşı yok etmeye çalışıyorum. Bu, şu anda göze alamayacağım bir karmaşa gibi geliyor. Boğazımı temizleyerek sandalyemi birkaç santim geriye itiyorum, sanki bu en ufak bir fark yaratacakmış gibi.

"Gördün mü? Bir su altı kasasından daha sıkı kilitlenmiş." Sesim çığ ve titrek, keşke beni neden bu şekilde etkilediğini anlayabilseydim.

Nadir bir an için hiçbir şey söylemiyor, gözlerindeki renkler normalden daha hızlı dönüyor. "Anlıyorum," diyor sonunda ve sonra arkasına yaslanıp odadaki gerilimi bir arada tutan son ipliği de parçalıyor. "Bunun üzerinde çalışabiliriz."

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum, bunu onunla tekrar yapmayı düşünüyorum. Ne olursa olsun öyleydi. Burada boyumdan büyük işlere kalkışıyor olabilirim.

İki parça daha kızarmış ekmek, bir dilim domuz pastırması ve bir dağ dolusu erikten sonra kendimi çok daha iyi hissediyorum. Haplar çoğunlukla işe yarıyor, sadece şakağımda kontrol edebildiğim küçük bir zonklama bırakıyor.

Nadir duş almamı ve giyinmemi bekliyor. O sabırsız görünmese de ben hızlı hareket ediyorum. Odada dolaşırken bakışlarını üzerimde hissediyorum ve nedense uzuvlarımı düzgün çalıştıramıyorum. Bir şeyleri düşürüp duruyorum ve almaya çalıştığım her şeyi elime yüzüme bulaştırıyorum. Onun varlığı sürekli üzerime gelen bir güç. Zerra'ya şükürler olsun ki dün gece tamamen kendimden geçmiştim.

Aklım başımda olsaydı yanımda yatarken görebileceğim rüyaları düşündükçe ürperiyorum.

Temiz bir tayt ve kolları bileklerime kadar inen, başparmaklarım için halkaları olan siyah bir bluz bulduktan sonra ayaklarımı yumuşak siyah botların içine sokuyorum. Saçlarım duştan dolayı hala nemli, bu yüzden açık bırakıyorum, ama Amya'nın verdiği sahte renkli saç parçalarından bazılarını tutturuyorum. Tıpkı onun saçındakilere benziyorlar ama bence onunki doğal olabilir. Aurora'daki insanların prenseslerine benzemek için bu taklitleri satın alıp almadıklarını merak ediyorum. Bu düşüncenin beni neden gülümsettiğinden emin değilim.

"Tamam, hazırım," diyorum, kendimi bir saat öncesine göre çok daha iyi hissederek. Nadir ağzını bir çizgi halinde düzleştirerek bana tuhaf bir bakış atıyor.

"Ne?" Kendime bakarak soruyorum. Yine eksik mi bulunmuştum?

Burun delikleri alevleniyor ve sonra başka tarafa bakıyor. "Yok bir şey. Hadi gidelim."

Odadan çıkıyoruz ve beni dolambaçlı koridorlara doğru götürüyor. Tam bir köşeyi dönmek üzereyken duruyoruz. "Girişte nöbetçiler olacak. Seni görmemeleri onlar için daha iyi olur. Sizi kısa bir süre için koruyabilirim. Biz geçerken sizi fark etmezler ama yakın durmanız gerekecek."

"Orada yaptığımız gibi olmayacak değil mi?" Az önce geldiğimiz yöne doğru belli belirsiz bir işaret yapıyorum, onun sihrinin benimkine tekrar dokunması fikri beni hem dehşete düşürüyor hem de heyecanlandırıyor.

"Hayır," diye yanıtlıyor başını sallayarak. "Bu öyle bir şey olmayacak." "Tamam."

"Kollarını belime dola. Bana ne kadar çok dokunursan o kadar iyi."

Bunun üzerine kaşlarımı kaldırıyorum ama isteğini yerine getirirken yorum yapmıyorum.

"Aferin kızıma," diyor ve sonra sanki bunu söylemek istememiş gibi bana şaşkın bir bakış atıyor. Kelimeler yabancı ama yine de tam olarak çıkaramadığım bir şekilde tanıdık geliyor. Ama bunun "Mahkûm "dan bir adım önde olduğunu düşünüyorum.

Bir an sonra, büyüünün girdabı parlak ılık şeritleri halinde etrafımda çiçek açıyor. O kadar güzel ki, esintide dalgalanan flamalar gibi hareket edişine kapılıyorum. Etrafımı sararak içeri çekiliyorlar ve sonra giysilerimin dokusuna batıyorlar.

Etrafıma baktığımda başka hiçbir şey farklı görünmüyor ama Nadir artık kendinden emin bir şekilde beni ileriye doğru itiyor. Beline yapışırken ses çıkarmamaya çalışarak ayak sürüyerek ilerliyorum, kendimi oldukça aptal hissediyorum ve ellerimin karnının ve göğsünün gergin düzlemlerinde dolaşmasına izin vermemeye çalışıyorum.

Büyük bir kemerin iki yanında duran iki muhafıza başıyla selam veriyor. İkisi de soluk yeşil tenli, Aurora'nın siyah asker üniformasını giyen alçak fae'lerdir. Biri kel ve büyük sivri kulaklı, diğerrinin ise kafatasının ortasından aşağı doğru uzanan ince bir siyah saç çizgisi var.

"Majesteleri," diyor tüysüz olan, ses tonu saygılı. "Doğu kanadında ne işiniz var?"

"Ben kütüphaneye gidiyorum," diyor Nadir ve bir kâğıt parçasını muhafızlara uzatıyor. Gardiyan kaşlarını çatıyor ve diğerrine vermeden önce yanağındaki bir noktayı kaşıyor. Ben yokmuşum gibi davranan Nadir'e bakıyorum. Prens tek başına kütüphaneyi ziyarete çıkmış, ben ise görünmez bir şekilde onun yanında asılı duruyorum. Bu çok garip.

Birkaç kelime daha konuştular ve muhafızlar isteksizce kenara çekildiler. Kralın kendi oğlunu bile odasına yaklaştırmamasına neden şaşırdığımı bilmiyorum ama şaşırmamalıyım. Görünüşe göre herkese aynı derecede küçümseyici davranıyor.

Alçak fae'lerin yanından geçip geniş, sessiz bir koridora giriyoruz. Nadir beni bir oyuğa yönlendiriyor ve sonra büyüsunü geri çekiyor, aynı renk şeritleri yayılıyor ve sonra havada dağılıyor.

"Daha fazla muhafız için gözünüzü dört açın," diyor Nadir. "Büyüyü bir seferde ancak bu kadar uzun süre tutabilirim ve eğer biri yaklaşırsa bunu tekrar yapmak zorunda kalabiliriz. Tam olarak ortaya çıkması birkaç saniye sürüyor, bu yüzden yeterince fark edilmeyebiliriz. Bu durumda kendinizi olabildiğince çabuk saklayın."

Cevap vermemi beklemeden elimi tutuyor ve beni boş bir koridora doğru çekiyor. Elinin sıcaklığını ve elimi sıkıldığında hissettiğim o küçük, iğrenç heyecanı fark etmemeye çalışıyorum. Daha önce sihrimizle yaptığımız şey beni şaşırttı ve istenmeyen tepkiler vermemi neden oldu. Bu pislikten nefret ediyorum.

Nadir beni birkaç koridordan geçiriyor ve hepsi birbirine karışan sayısız odaya sokuyor. Her birinin içinde durup bir şeylerin tetiklenmesini bekliyoruz, ama hiçbir şey yok. Kontrol ettiğimiz her odada daha da kederleniyorum.

Ya Taç burada bile değilse? Ya Ouranos'ta başka bir yerde saklıysa? Sonsuza kadar arayabiliriz. Daha da kötüsü, ya artık yoksa?

Boynumdaki madalyonu sıkıca kavırıyor ve içindeki küçük kırmızı taş parçasını düşünüyorum. Bu bir yerden gelmişti ve o Taç var olmalıydı.

Her şey buna bağlı.

Koridorlarda yılan gibi ilerlerken arada bir muhafız, hizmetçi ya da hizmetçiyle karşılaşıyoruz ama dikkatlerini çekmemeyi başarıyoruz. Görünüşe bakılırsa Nadir fark edilmeden kale içinde dolaşma konusunda epey pratik yapmış. Bu duvarların içinde krala meydan okuyacak kadar aptal biri var mıdır acaba?

Yine de mi? Olmayabilir. Ama yapacağım. Bana ne olacağı umurumda değil. Fırsatını bulur bulmaz onu parça parça edeceğim.

Bir köşeyi daha dönüyoruz ve Nadir hızla geri çekilerek bana çarpıyor ve ayağıma basıyor.

"Ow!"

"Kapa çeneni," diye tıslıyor ve beni geri

itiyor. "Ne-"

Köşeden derinden gelen bir sesle irkiliyorum. O sesi kendi kalp atışım gibi tanıyorum. Kabuslarımda ve en kötü anılarımin girdaplı boşluğunda duyuyorum.

Kral ve konuştuğu kişi yaklaşırken Nadir dönüp etrafı tarıyor. Nadir beni dar bir kapıya doğru sürükledi ve içeri itti. Kapıyı çarparak kapatıyor ve bizi tamamen karanlığa gömüyor. Alan o kadar dar ki sırtım duvara yapışıyor ve Nadir önüme bastırıyor. Zar zor hareket edebiliyorum.

Eliyle ağzımı kapatıyor, ben de başımı sallıyorum ama vazgeçmiyor, daha da bastırıyor. Kralın sesini tekrar duyduğumda hareketsiz kalıyorum. Durmuş gibi görünüyor ve şimdi dışarıda konuşuyor, kapı sözlerini boğuyor. Tek bildiğim kralın sadece birkaç adım ötede olduğu ve bizi burada yakalarsa ne yapacağına dair hiçbir fikrim yok.

Nadir elini bırakıyor, sessiz olmam gerektiğini anladığım için memnun. Ben nefesimi ve çarpan kalbimi kontrol etmeye çalışırken ikimiz de gergin bir sessizlik içinde bekliyoruz. Küçük bir ışık parlıyor ve onu çevreleyen loş aura sayesinde Nadir'in yüzünün ana hatlarını aydınlatıyor.

Kollarını duvara dayamış, beni içine hapsediyor. Bir başka hatırlatmada parmağını dudaklarına götürüyor ve ben de başımı sallıyorum, saçlarım arkamdaki duvara çarparak hışırdıyor.

Prensin bana yaslanmış bedeninin giderek daha fazla farkına varırken dışarıdaki sesler devam ediyor. Yüzünün güçlü çizgileri bir yoğunluk maskesine dönüşürken, o bana baktıkça ensemdede bir sıcaklık oluşuyor ve yanaklarım ısınıyor.

Daha da yakına eğildiğini hayal edip etmediğimden emin değilim ama dokunduğu her yerde tenim uğulduyor. Tamamen giyinik olsak bile, bu his o kadar baş döndürücü ki sanki tamamen çıplakmışız gibi.

Hayır, *tam olarak* öyle değil. Bunun çok farklı hissettireceğine dair bir his var içimde.

İki gece önceki rüyam su yüzüne çıkıyor ve uyluklarımın arasındaki boşluk gözle görülür bir şekilde zonklıyor. Bu vahşi ve korkutucu prens tarafından ele geçirilmek nasıl bir şey olurdu? Atlas hevesliydi ama nazikti. İçimden bir ses Nadir'in hayatında hiçbir konuda nazik olma ihtiyacı hissetmediğini söylüyor.

Nefesim daralıyor. Karnımdaki zonklama dolaptaki tüm odayı kaplarken alan gittikçe küçülüyor. Sonunda dışarıdaki sesler dağılmaya başlıyor, ayak sesleri uzaklara doğru çekilirken uzaklaşıyorlar. Gitmişler gibi görüldüğünde, ikimiz de hareket etmiyoruz.

Nadir'in yüzü bana o kadar yakın ki nefesinin yumuşaklığını dudaklarımda hissedebiliyorum. Onun keskin kutup kokusunu içime çekmek ve içinde kendimi kaybetmek istiyorum. Yüzü daha da yaklaşıyor ve tüm dünyam bu ana ve prensede daralıyor. Güçlü bedeninin benimkine karşı verdiği his ve kollarının beni içine hapsedmesi. Ağzı yenecek kadar güzel görünüyor ve beni bütünüyle yutmasını istiyorum.

"Lor," diye fısıldıyor. Sesi yumuşak ama o tek hecenin içinde yırtılmış demir kadar sivri bir şey var. Benim adımını söyledi. Gerçek adım ve bu sesi hiç şu anki kadar sevmemiştim. Bu

Beni olabildiğince anonim ve dikkat çekici kılmak için bana verilen basit, önemsiz bir isim. Her nasılsa, sanki ateşte dövülmüş ve bir kraliçe için yaratılmış bir isimmiş gibi konuşuyor.

"Nadir," diye fısıldıyorum, onun adını dilimde de hissetmek istiyorum. Duyduğumdan beri merak ettiğim o kırılmış kısımları hissetmek için. Ailesi neden onu dibe vurmak anlamına gelen bir kelimeyle işaretlemeyi seçmişti?

O kadar hareketsiz duruyor ki, sanki camdan yapılmış gibi ve ben o kadar ateşliyim ki milyonlarca parçaya ayrılmak istiyorum. Sonra başını eğiyor ve burnunu boğazımın kıvrımında gezdiriyor, başım yana doğru eğilirken uzun, lüks bir nefes alıyor. Arkamdaki duvarı kavriyorum, arzumun ağırlığı altında çökmek üzere olduğumdan endişeleniyorum.

Yavaşça, kulağımın hemen arkasındaki hassas noktaya gelene kadar sürüklüyor ve beni her yönden saran düzensiz bir nefes veriyor. Hareket etmiyorum, bunun nereye varmasını istediğimden tam olarak emin değilim. Rasyonel olarak, onu babasından bir adım aşağıda görüyorum. O benim düşmanımın oğlu. Ama fiziksel olarak, beni neredeyse paramparça eden ve istemekten nefessiz bırakan bir şekilde ona tepki vermeyi durduramıyorum.

Dişlerinin tenime değdiğini hissediyorum ve sonra boğazımın sütununa doğru ilerlerken sıcak ağzının süründüğünü. Kalçalarım kendiliğinden hareket ederek onunkilere doğru eğiliyor ve o da karşılık vererek vücudunu bana doğru sürüyor. Bunun onu nasıl etkilediğinin kaya gibi sert kanıtı, omurgamdan aşağı yepyeni bir dalgalanma dalgası gönderiyor.

Başını kaldırıyor ve gözlerimle buluşuyor, dolabın loşluğunda o dönen renkler görünüyor. Hareket etme biçimlerinde o kadar çok şey yazılı ki, bu ışıkların onun duygularıyla ne kadar bağlantılı olduğunu hiç fark etmediğime inanamıyorum. İçlerinde çatışma var. Ve o kadar içgüdüsel bir arzu ki, özüm eriyip sıvı sıcaklığa dönüşüyor.

Ama bir saniye sonra karanlığa gömölüyorlar, gece yarısı gökyüzüne dönüşüyorlar, yumruklarını duvara sıkıyor, sonra öyle bir güçle bakıyor ki sanki betondan kopuyor.

"Gidelim," diyor, sesi sert. "Babam bizi bulmadan önce buradan gitmeliyiz."

"Ne?" Ruh halindeki ani değişim karşısında şaşkınlıkla soruyorum.

Geri çekiliyor ve beni cazibesıyla sarıyor. Bu sefer beni ona dokunmaya davet etmiyor ve yanlış bir şey yapıp yapmadığımı merak ediyorum. Sonra kapıyı açıp dışarı çıkıyor ve bana gelmemi işaret ediyor.

Dediğini yapıyorum, aceleyle attığı adımları takip ediyorum, az önce olanlardan dolayı kafam karışmış bir halde.

Bölüm Yirmi İki

"S Büyükkannem tam olarak ne yaptı? Herkesin büyüsunü nasıl kesti?"
Kucağımdaki kitabı karıştırarak soruyorum.

Son iki günümü Nadir'in kütüphanesini tarayarak, büyükkannemin geçmişini araştırarak ve eğitimimdeki boşlukları kapatmaya çalışarak geçirdim.

Ailem gerçeği bilmediği için mi yoksa benden bir şeyler sakladıkları için mi? Umarım saklamak istedikleri için değil de cehaletlerinden dolayıdır. Çaresizce ihtiyaç duyduğum bu bilgiyi bana vermeden beni her şeyle yüzleşmeye nasıl bıraktıklarını anlamakta zorlanıyorum. Bir gün kendi başıma kalabileceğimi bilmeleri gerekirdi.

Nadir karşımdaki koltukta oturmuş, okuduğu kitaptan başını kaldırıyor. Onun odasındayız, dolaptaki olay aramızda bir kaya gibi duruyor. İkimiz de bunu kelimelerle kabul etmedik, ama o zamandan beri her bakışta ve kazara dokunuşta orada asılı duruyor. Geceleri, o büyük yatağın karşı taraflarında yattığımızda, neredeyse

bir kürekle gerginlik. Daha fazla kirli rüya görmediğim için minnettarım çünkü o zaman ona bir daha bakamazdım.

Odadaki filin etrafında dans ederken, Keep'i taramak için iki gün daha harcadık, ancak sadece sessiz çıkmaz sokaklarla karşılaştık.

"Kimse gerçekten bilmiyor," diye cevaplıyor Nadir, kitabını kapatıp arkasına yaslandıktan sonra bileğini dizinin üzerinden geçiriyor. Bütün gün Keep'ten çıkmadığından emin olmama rağmen koyu renk saçları dağınık ve anlaşılmaz bir şekilde rüzgârda savruluyor. "Büyükannen ve büyükbaban Ouranos'u ele geçirmeye çalıştıklarında, söylentilere göre Zerra'nın Baş Rahibelerinden biriyle çalışıyorlarmış ama kimse nasıl ve neden olduğunu anlayamadan hepsi ölmüş. Sonunda orada olan hiç kimse hayatta kalmadı. Güçlü bir büyüyle çalıştıklarını gösteren en önemli ipucu, Woodlands Asası'nın mucizevi bir şekilde zarar görmeden enkazın arasında bulunmasıydı."

"Sadece asa mı?" Ben soruyorum. "Ta değil mi?" "Sadece Asa."

Sayfayı çeviriyorum ve sonra tekrar geri dönüyorum.

"Yüksek Fae büyüsü tam olarak nasıl çalışır? İmparatorluk büyüsü ne anlama geliyor?"

Nadir öne doğru oturup dirseklerini dizlerine dayıyor. "İki tür Yüksek Fae gücü vardır," diyor. "Her Fae'ye ait olabilen normal büyü hattı var. Bazılarında var, bazılarında yok, bazılarında ise hem farklı derecelerde g hem de yakınlık var."

"Anladığımdan emin değilim."

"Bu tıpkı yetenekli bir ressam olan bir insan gibidir. Bir öğretmenden eğitim almış olabilirler, ancak sonuçta, ne olursa olsun bazıları diğerlerinden daha iyi olacaktır. Ve aynı Fae'nin berbat bir şarkı söyleme sesi olabilir. Büyü için de aynı şey geçerli."

"Tanıştığım bir kuaför güzellik sihride usta olduğunu söylüyordu." "İşte bir örnek," diye yanıtlıyor Nadir. "Bu onun yakınlığıydı ve muhtemelen geliştirdiği beceri." "Peki ya İmparatorluk büyüsü?"

"Bu, her diyardan gelen sihirdir. Bu toprakları ve insanlarını bir arada tutan can damarı ve ipliktir. Büyü yok olduğunda, bunu hepimiz hissettik. Toprak parçalanmaya başladı, g ller ve nehirler kurudu, hayvanlar, insanlar ve Fae'ler hastalıktan kırıldı. Ouranos'un bazı bölgeleri hala iyileşemedi. İmparatorluk büyüsü en çok kraliyet ailesine mensup olanlarda, özellikle de doğrudan soydan gelenlerde güçlüdür."

"Sen ve Amya gibi."

"Evet. Ya da sen ve kardeşlerin." "Ama onların pek bir şeyi yok."

Başını sallıyor. "Bunu ben de düşündüm. Herkesin büyüsünü lanetleyen aynı rahatsızlığın bir yan etkisi olup olmadığını merak ediyordum."

"Yani daha fazlasına sahip olabileceklerini mi düşünüyorsunuz?"

"Belki de."

Bu sözler üzerine düşünürken Tristan ve Willow'un bu konuda ne hissedeceğini merak ediyorum. G  s zl klerine i erlediklerini hiç söylemediler ama daha güçlü olsalardı kendilerini nasıl daha iyi koruyabileceklerini düşünmeden edemiyorum.

"Ayna sana b y n hakkında herhangi bir şey söyledi mi?" Nadir soruyor ve ben bu kez dürüst davranarak başımı sallıyorum.

"Bana bunun yasak olduğunu söyledi." Bunu neden şimdi açıklamaya karar verdiğimden emin değilim, ama bu sözler vicdanıma ağır geliyordu. Onlar da mı b y kannemle ilgiliydi?

Nadir bir kaşını kaldırdı. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum. Bunun bir daha asla olamayacağını söylüyordu ve ben sadece Atlas'la aramdaki bağı kastettiğini varsayabilirdim. Nedenini biliyor musun?"

Nadir yüzünde düşünceli bir ifade belirmeden önce başını sallar. "Bu çok garip."

"Neymiş o?"

"Yükselmiş olmayan birinin Artefaktlarla bu şekilde konuştuğunu hiç duymadım."

Kaşlarımı çatma sırası bende. "Yapmadın mı?"

Başını sallıyor. İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama elini sallayarak beni susturuyor. "Sana inanmadığımı söylemiyorum. Sadece tuhaf olduğunu söylüyorum."

Kanepeye sırtımı yaslıyorum. "Büyükanneimin babanla ittifak kurduğuna inanamıyorum," diye mırıldanarak öfkeyle bir sayfa daha çeviriyorum. Nadir'in karanlık kıkırdamasıyla ona doğru bakıyorum.

"Görünüşe göre tarih tekerrür ediyor. Bu seni rahatsız ediyor mu mahkûm?" "Evet," diye tersliyorum ve tekrar kitaba dönüyorum.

"Merak etmeyin. Ölü bir kraliçeye karşı onun sözü. Eminim hikâyede anlattığından çok daha fazlası vardır. Söylediği her şey şüphesiz onu kahraman gibi göstermek için manipüle edilmiştir."

Sessizlik odayı ağır bir gerilimle dolduruyor ve beni dikkatle inceleyen Nadir'e dönüp bakıyorum. "Ne?"

Öne doğru eğiliyor, bacaklarını açıyor ve dirseklerini dizlerine dayıyor. "O sana ne yaptı? Ailenin ölümünden onun sorumlu olduğunu biliyorum-"

"Onları öldürdü," diye araya giriyorum. "Soğukkanlılıkla."

Nadir başını eğiyor ve sonra yukarı bakıyor. "Evet, onları o öldürdü. Ama bu, her bahsettiğimde gözlerindeki o perili bakışı tam olarak açıklamıyor."

onu. Başka ne oldu?" Başını eğiyor ve sanki doğrudan sırlarımın çürüyen cesedinin yattığı ruhuma bakıyormuş gibi hissediyorum.

"Hiçbir şey," diyorum.

"Sana inanmıyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırarak ona ters ters bakıyorum. "Çok kötü."

"Dolapta olanlar hakkında konuşacak mıyız?" diye sordum ve irkildim. Konuyu değiştirmek istedim ama bu konu da en az bir önceki kadar tuzaklarla dolu.

Nadir'in çenesi kenetleniyor ve omuzları geriliyor. "Ne oldu?" Bakışlarım kızgınlıkla yukarı doğru kayıyor.

"Neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davranma." Kendimi koltuktan kaldırıp kitabı minderine üzerine bırakıyorum ve pencereye doğru fırlıyorum. Burada gidebileceğim hiçbir yer yok ve sürekli bu odada onunla sıkışıp kaldığım için deliriyorum.

Bir an sonra arkamda onun varlığını hissediyorum. Elleri başımın iki yanındaki cama yerleşiyor. O kadar yakınıma eğiliyor ki tamamen hareketsiz kalıyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"*Olanlar* hakkında konuşalım, Mahkûm."

"Bana öyle deme," diye tıslıyorum, omzumun üzerinden sırtıtışına bakarak. O suratı yumruklamak istiyorum ama aynı zamanda gerçekten başka bir şey istiyorum. *Düşünüyorum*. Başımı sallıyorum. *Lanet* olsun.

"Kendini bana nasıl bastırıldığından bahsedelim. O dolabın içinde ne kadar ıslak olduğunun kokusunu alabiliyordum."

Kollarımı daha sıkı kavuşturuyorum, kızgın bir ses çıkarıyorum ve ona bakmayı reddediyorum. "Ben öyle bir şey yapmadım. Kendini bana doğru bastırdın." İkimiz de

yaklaştı, aramızda sadece bir fısıltı kadar boşluk vardı. "Tıpkı şu anda senin yaptığın gibi."

Daha yakına itiyor ve ben direnmiyorum. Uzaklaşmıyorum. Bunun yerine ona doğru eğildim ve bana karşı hissettiği duygunun tadını fazlasıyla çıkardım. "Yani ne kadar ıslak olduğunu inkâr etmiyorsun?"

"Ben de seni hissettim," diyorum. "Orada etkilenen tek kişi ben değildim."

"Değildin." Sesi bir törpüye dönüşüyor ve dudakları kulağıma değiyor. "Odada olduğun her an bunu hissediyorum. Beni o kadar sertleştiriyorsun ki doğru düzgün düşünemiyorum. Her gün duşta seni düşünerek mastürbasyon yapıyorum. Benden ne kadar nefret ettiğini düşünerek."

Nefesim ıslak kum gibi göğsümde

düğümleniyor. Oh Zerra, burada neler oluyor?

Şimdi çekip gitmeliyim. Bu pisliği taşaklarından çivilemeliyim.

"Senden nefret ediyorum," diyorum, niyetimden daha soluk soluğa.

Elini pencereden indiriyor ve saçımdan kalın bir tutam alıyor, burnuna bastırıyor ve bir iniltiyle içine çekiyor. Bu beni dehşete düşürmeli, ben koklanacak bir canavar değilim. Ama değilim. Zerra, bu neden yanaklarımı yakıyor?

"Seninle, sefil ailenle ve bu korkunç yerle ilgili her şeyden nefret ediyorum. Buradan ayrıldıktan sonra Aurora'yı bir daha görmem çok erken olacak."

"Bunu biliyorum. *Ve* beni ne kadar çok istediğinden nefret ediyorsun." Vücudu artık benimkiyle aynı hizada olacak şekilde daha da yaklaşıyor ve sert gövdesinin her kıvrımı ve kavisini kağıt inceliğindeki kararlılığı parçalıyor.

"Hayal görüyorsun," diyorum, yalanımın hissettirdiği kadar şeffaf olmamasını umarak. "Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum. Sadece tacımı almak için buradayım."

Kıkırdaması alçak ve karanlık. Saçımı bırakıyor ve sonra eli karnımın

üzerinde kayıyor, sonra beni kendisine doğru çekiyor, kırım

sikinin sert uzunluğu. Kalçalarımızı birlikte kayıtsız bir daire çizerek döndürürken neredeyse ağzımdan bir inilti çıkmasına izin veriyorum.

"Bunu ben de biliyorum mahkûm. Ama bu, üzerimdekileri çıkarıp seni öyle bir sikmek istiyorum ki yatak çökecek."

"Ben... Sen... Bu son derece uygunsuz." Kendimi onun elinden çekmeye zorluyorum ama kendimi hareket ettiremiyorum.

"Benimle bir gece geçir. Seni parçalara ayıracağım. Ağzını ve amını dilimle, sikimle ve parmaklarımla sikerim ve seni sayamayacağın kadar çok kez boşaltırım. Seni tekrar tekrar yalvartacağım."

Bacaklarım birbirine yapışıyor ve boğazıma takılan kalın düğümü yutmaya çalışıyorum. Sinirlerim sıcaklıkla ve bu şeylerin her birini yapmasına izin verme özlemiyle ateşleniyor.

"Seninle ilgili bir rüya gördüm," diyorum, bunu ona neden söylediğimi merak ederek. Kıpırdamadan duruyor.

"Ne oldu?"

Karnımı kavrayışı sıkılaşımadan önce tereddüt ediyorum. "Anlat bana."

"Malikanedeydi. Odama geldin ve **ü z e r i m e** uzandın ve..."

Paçavra gibi parçalara ayrılmış bir hava çıkarıyor. "Ben de aynı rüyayı gördüm."

Yabancı ama uzaktan tanıdık gelen bir şey göğsümde çırpınıyor.

"O kadar gerçekçiydi ki," diyorum usulca, dışarıda gecenin alçaldığı, kuzey ışıklarının en ufak fısıltısının belirttiği gökyüzüne bakarak.

"Öyle oldu," diye kabul ediyor, yavaş hareketleri yeniden başlıyor. Bir elini kazağımın altına kaydırıyor, avuç içi karnımın üzerinde duruyor ve bir çizgi halinde

Uzuvlarıma yayılan ısı. "Çok gerçekçiydi."

Her nasılsa, daha da yaklaşmayı başarıyor. Sanki beni içine çekmek istiyor.

"Evet de" diyor. "Bir gece. Sana mümkün olduğunu düşündüğünden daha fazla zevk vaat ettiğim uzun, sonsuz bir gece."

Ağzım açılıyor ve sonra kapanıyor. Acınası bir yanım evet demek istiyor ama neredeyse tek bir şeyin peşinde olan bir kraliyet Fae'sine aşık oluyordum.

"Sana nasıl güvenebilirim?" Sesimin bu kadar küçük ve belirsiz çıkmasından nefret ediyorum. Atlas kalbimi kırmadı -artık onu sevmediğimi biliyorum- ama bir şeyi kırdı. Kısacık bir an için birinin beni ben olduğum için istediğine inanmıştım ama o kadar kör ve aptalmışım ki. Bu dünyada güvenebileceğim tek insanların Willow ve Tristan olduğunu öğrenmeliydim.

"Bunun sikişmekten başka bir şeyle ilgisi yok," diyor ve ben de *bundan* dehşete düşmeliyim, ama onun cesur dürüstlüğüyle ilgili bir şey midemde bir ateş yakıyor. "Bu, tenin, sıcaklığın ve aklın jöleye dönüşene kadar sikimin içine girmesinden başka bir şeyle ilgili değil."

Dönüyorum ve geri çekiliyorum. Soğuk pencere sırtıma bastırıyor ve Nadir bir santim daha kayıyor, sıcaklığı tenimi kaynatıyor.

"Ben.... bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum."

Sesimin tonunda inandırıcı tek bir kırıntı bile yok ve o gülümsüyor.

Bu sıcak bir gülümseme değil. Yavaş ve baştan çıkarıcı ve karşı koymaya çalıştığım bir inatla bacaklarımın arasına takılıyor. Hayır, kesinlikle sıcak değil, çünkü resmen beni yakıyor.

"Bunu bir düşün," diyor. "Henüz hayır deme."

Başımı sallıyorum ama sanki soğuk bir ağaç özünün içinde hareket ediyormuşum gibi geliyor. Onu tamamen reddedecek gücü bulmak çok zor. "Yapamam."

"Neden olmasın?"

"Bilmiyorum."

Ağzının kenarı kıpırdıyor. "Bunu düşüneceğine söz ver."

Ne yaptığımı bilmeden kendimi başımı sallarken buluyorum. Bunu *zaten* düşünüyordum ama bu korkunç bir hata olurdu. Daha yakına eğiliyor ve ben de kendimi inatçı cama doğru geri itiyorum. Bana dokunmuyor ama aradaki mesafeyi kapatmak için derin bir nefes almam yeterli.

Başı, dudaklarının nazik bir fırçasıyla kulağımın yanına düşüyor. "Evet demeye hazır olduğun her an hazır olacağımı anla."

Sonunda halsiz uzuvlarımı tepki vermeye zorluyorum, dizlerim bükülerek beni cama sıkıştıran kolunun altından kayıyorum.

"Böyle bir şey olmayacak," diyorum, kendimden emin görünmeye çalışarak, ama sesim titrek çıkıyor ve ben bile buna inanmıyorum.

Nadir döner, kollarını göğsünde kavuşturur ve başını öne eğer. "Bunu göreceğiz, mahkûm."

Arkamı dönüp banyoya doğru koşarken "Evet," diye cevap veriyorum. Kapısı kilitli ve kaçabileceğim tek yer orası.

Yirmi Üçüncü Bölüm

NADIR

I Pencereden dışarı bakan kadının önünde çömelin, koyu renk gözleri boş ve duygudan ya da bilinçten yoksun.

"Anne," diyorum usulca, elimi onunkinin üzerine koyarak. Teni soğuk ve kuru. İnce, en ufak bir baskıda yırtılacak eski bir parşömen gibi. En son ne zaman dışarı çıktığını hatırlamıyorum ve bir daha çıkmasını ummayı çoktan geçtim.

"Nasılsın?"

Neden hep sorduğumu bilmiyorum. Hiç cevap alamıyorum. Bazen cevap olarak göz kırpmıyor. Eğer iyi bir gün geçiriyorsa, dudaklarını sıktığını ve yüz ifadesindeki kısa bir farkındalık titreşimini fark edebilirim. Ama asla daha fazlası olmaz. Yine de deniyorum, sormaya devam edersem onun için burada olduğumu ve onu her şey için affettiğimi bileceğini umuyorum.

Amya yatağın üzerine tünemiş, bir kolunu karyola direğine dolamış, şakağını direğe dayamış. Beni izlerken gözleri karanlık ve düz.

"Onunla konuşmak ister misin?" Kız kardeşime sordum.

Başını iki yana sallıyor. "Bugün olmaz." "Asla istemezsin."

Amya ayağa kalkar ve yatağın diğer tarafına doğru yürür. "Çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Ona kendinden bahset."

"Dinlemiyor, Nadir." "Bunu bilemezsin."

Amya gözlerini birbirine kenetler ve iki eliyle yüzünü ovuşturur. "Bu konuda kavga etmek istemiyorum, tamam mı? Fırsat buldukça onu görmeye geliyorum ama onu hiç tanımadım Nadir."

Ayağa kalkıyorum ve siyah saçlarını düzeltmeden önce annemi alnından öpüyorum. Çok güzel -Amya ona çok benziyor- ama bir zamanlar tanıdığım annemin bir kabuğu gibi.

"Yarın döneceğim," diye söz veriyorum, tıpkı her gün yaptığım gibi ve bunu elimden geldiğince sık tutmaya çalışıyorum.

Sonra Amya'ya döndüm.

"O hâlâ senin annen," diye homurdanarak onu odadan dışarı ittim ve kapıyı usulca arkamdan kapattım.

"Biliyorum! Bilmediğimi mi sanıyorsun? Onu sevmek istiyorum ama hiç şansım olmadı. Onu tanımamın tek yolu buyken nasıl bir şey hissedebilirim ki?"

Gözleri yaşlarla doluyor ve öfkem yumuşuyor. O haklı. Bu onun hatası değil. Amya onun ışığını ve nezaketini hiç yaşamadı, o zaman neden benim gibi hissetsin ki?

"Özür dilerim," diye cevap veriyorum. "Ben sadece-"

"Biliyorum," diyor usulca, elimi tutarak. "Biliyorum."

Annemin kanadından ayrılıp Keep'in içinden geçerek Amya'nın odalarına doğru ilerliyoruz.

"Aphelion'dan haber aldın mı?" Yatak odasına girdiğimizde sordum. Şekil ve boyut olarak benimkine benziyor ama çok daha renkli. Kıpkırmızı, mor, deniz mavisi ve fuşya çarşaflara, mobilyalara, kilimlere ve yastıklara serpiştirilmiş.

"Atlas onu arıyor," diyor o tuvalet masasına doğru ilerlerken, ben bir elimi saçlarımda gezdirerek odanın içinde volta atıyorum. "Her diyara gizli arama ekipleri gönderiyor."

"Bizden şüpheleniyor mu?"

Başını iki yana sallıyor, saçlarını fırçalarken aynadan bana bakıyor. "Emin değilim. Ya biliyor ve onu en bariz yere saklamayacağımızı varsayıyor ya da riske girip her yöneticiyi araştırıyor. Eğer onun sırrını öğrendiyse, başkalarının da öğrenmiş olma ihtimali çok yüksek."

"İhtiyacımız olan bilgi bu," diyorum ve o da başını sallıyor. "Biliyorum. Adamlarım ellerinden geleni yapıyorlar."

"Güzel." Amya'nın az önce söylediği her şeyi düşünerek, Atlas'ın Lor'un kim olduğunu nasıl bildiğini ve onunla özellikle ne yapmayı planladığını merak ederek dönüp diğer yöne doğru ilerliyorum. Atlas'ı uzun zamandır tanıyorum ve onun bu kadar acımasız olabileceği hissine hiç kapılmamıştım ama belki de onu yanlış tanımışımdır.

Amya gözlerini siyah bir kalemle çizerken hâlâ aynaya bakarak devam ediyor. "Dedikodulara göre Denemeler'in galibiyle bağlanma töreni için bir tarih belirlemeyi reddediyormuş."

Buna hiçbir şey söylemiyorum, kafamdan düşünceler geçiyor.

"Canını sıkan başka ne var?" diye soruyor, dudaklarına koyu mor bir ruj sürerek.

"Hiçbir şey," diyorum çok hızlı bir şekilde. Tam olarak sorun nedir? Dikkatimi çekmek isteyen o kadar çok şey var ki, hangisinin en sinir bozucu olduğuna karar veremiyorum.

Lor. En sinir bozucu olan da bu. Onu aklımdan çıkaramamam ve sanki bir parçasını ısırıp koparacakmışım gibi bana bakıp durması. Isırmak istiyorum. Zerra, dişlerimi onun sıcak etine nasıl da batırmak istiyorum. O şeyleri odamda söylememeliydim. Üzerimde hiçbir etkisi yokmuş gibi davranmaya devam etmeliydim ama bu hiçbir zaman benim tarzım olmadı. Ama şimdi korkmuş bir tavşan gibi davranıyor ve onu kendimden uzaklaştırdığım için endişeleniyorum.

Altın tüpün kapağını tekrar kapatan Amya, tüpü makyaj masasının üzerine yerleştirip kendi etrafında döner. "Elbette. Kulağa inandırıcı geliyor."

Ona ters ters bakıyorum ve odanın diğer ucuna doğru ilerliyorum. "Crown'la ilgili bir gelişme var mı?"

"Hayır," diyorum, yatağının ayak ucuna yakın alçak bir sehpanın etrafına yerleştirilmiş pelüş mor koltuğa çökerek. "Mahzenleri, doğu ve batı kanatlarının çoğunu aradık ama hiçbir şey hissetmediğini söylüyor. Büyü yeteneğine dokunmasını engelleyen her neyse, onu hissetmesini de engelliyor olmasından endişeleniyorum."

"Ya da sadece burada değil."

Amya karşımda oturuyor. Üzerinde köpüklü tüllerden yapılmış kısa bir elbise var, bacakları çıplak ve ayakları baldırlarını saran bir çift siyah topuklu ayakkabı ile süslenmiş.

"Ya da sadece burada değil," diye kabul ediyorum, bu gerçeği kabul

etmeye istekli değilim. "Ve eğer durum buysa, o zaman Ouranos'un herhangi bir yerinde olabilir."

Amya başını sallar, yanındaki masada duran şarap şişesini alır ve kendine kan kırmızısı sıvıdan bir bardak doldurur. Bir yudum alır ve dudaklarını birbirine bastırır.

"Ama senin bir fikrin var."

"O kadar belli mi
ediyorum?" "Sadece benim
için, ağabey."

Sırıtiyorum ve sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Eğer burada değilse, o zaman en son görüldüğü yere en yakın olması mantıklı olmaz mı?"

Amya buna göz kırpıyor. "Onu Heart'a götüreceksin?" "Eğer mecbur kalırsam."

"O bölge çoktan didik didik arandı. Birçok kez. Yıllarca."

"Ama hiçbirinde Primary yoktu," diye karşı çıkıyorum ve omuzları çöküyor. "Nadir... ne planlıyorsun? Eğer onu orada bulursan onu kontrol edebiliyorum."

Alay ettim. "Bunun için endişelenmiyorum." "Neden endişelenmiyorsun?"

"Güçlü olabilir ama büyüsünü nasıl kullanacağı hakkında hiçbir fikri yok ve henüz bağlanmadı. Ayrıca, benim daha güçlü olduğuma eminim."

Amya başını öne eğer. "Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Ona bir kaşımı kaldırıyorum, o da gözlerini deviriyor. "Oh, ayrıcalıklı doğmuş bir erkeğin özgüvenine sahip olmak."

Başımı sallıyorum, öne doğru eğilip ellerimi dizlerimin arasında kenetliyorum. "Kontrol *edilmeye ihtiyacı* olduğunu sanmıyorum. O da en az bizim kadar babamın sonunu getirmek istiyor. Bazen ona duyduğu nefretin benimkinden bile daha derin olduğunu düşünüyorum."

Amya homurdanır. "Bu mümkün görünmüyor."

"Ondan ne zaman bahsedilse perili bir bakış atıyor. Geçen geceki etkinlikte onu gördüğünde öyle bir titriyordu ki dişleri takırdıyordu."

Amya kaşlarını çatıyor, bardağı havada duraklıyor. "Ona bir şey yaptı."

Çenem sıkıştı. Lor'un benden babamla ilgili bir şey sakladığını biliyorum. "Tek açıklaması bu."

"Ama o bir çocuktü." Gözlerimiz buluşuyor ve Amya'nın nefesi kesiliyor. "O bir çocuğa zarar vermez."

Bunu öyle bir şekilde söylüyor ki, asla gerçekleşmeyeceğini bildiği bir dilek gibi geliyor kulağa. Amya onun görüldüğünden daha fazlası olduğuna inanmak istiyor. Hâlâ onun içinde bir yerlerde iyilik olduğuna dair zayıf bir umut kırıntısına tutunuyor.

"Onu hapse attı. Üçünü de." Başını sallıyor, gergin bir nefes bırakıyor.

"Bu her şeyi yeniden düşünmeni sağlıyor mu?" Amya başını eğerek soruyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Evimiz dediğimiz bu yer hakkında mı? Üç masum çocuk on yılı aşkın bir süre boyunca Nostraza'nın içine atılmış ve bizim bundan haberimiz yokmuş."

"Nereden bilebilirdik ki?"

"Hiçbir fikrimiz yoktu," diye devam ediyor, "çünkü hiç umursamadık. Bilmiyorduk çünkü orada bulunan insan türlerini anladığımızı varsayıyorduk. Ya oraya ait olmayan başkaları da varsa?"

Lor'un bana söylediği aynı sözleri hatırlayarak midem bulanıyor.

"Yumuşak olma Amya. Ne yapacağız şimdi? Hepsinin gitmesine izin mi vereceğiz?" "Peki ya bize anlattıkları, Nadir? Ona ne olduğu hakkında?"

Damarlarımdaki kan kaynıyor, müdürü düşünüyorum. Zerra, kalbini söküp ona gösterebilmeyi ne kadar isterdim. Babama gelince, bu koridorlarda yürüyüp onu parçalamamak için elimden gelen her şeyi

yapıyorum.

Sonuç olarak başıma gelen her şeye lanet olsun. Vücudunun her tarafına o yara izlerini kazıyan bıçağı tutmamış olabilir, ama yine de onlardan sorumludur.

Tabii ki her şey hakkında farklı düşünmeme neden oldu. Benim tek endişem Aurora'da barışı korumaktı ve Nostraza ile ilişkim de bu noktada sona erdi. O parmaklıkların ardında kimlerin olduğunu bir daha hiç düşünmedim.

Kapı çalınıyor ve Mael içeri girerken ikimiz de ona bakıyoruz.

"Willow ve Tristan nasıl?" Mael başka bir boş sandalyeye çökerken Amya soruyor. Neden bu kadar endişelendiğini merak ederek kız kardeşime meraklı bir bakış atıyorum.

"Onlar iyi. Hylene önümüzdeki birkaç gün boyunca onlara göz kulak olacak." Amya arkasına yaslanıp başını sallar, görünüşe göre bu cevaptan tatmin olmuştur.

"Etienne'den başka bir şey duydun mu?" Mael kendine bir kadeh şarap doldururken ona soruyorum.

"Aynısından daha fazlası. Babanın adamları yerleşim yerlerinin çoğunu dolaştı ve tüm kadınları topladı. Etienne direnişçilerle birlikte çalışarak olabildiğince çok kadını saklamaya çalışıyor ama babanın askerleri bulduklarını büyük bir çadıra götürüyor ve orada üzerlerinde testler yapıyorlar."

"Ne tür testler?" Amya öne doğru eğilerek soruyor.

"Onları büyü için test ettiklerini düşünüyor. Çok fazla çılgılık var."

Hem kız kardeşim hem de ben kaşlarımızı çattık.

"Birincil'i arıyor," diyorum. "Mantıklı olan tek şey bu."

"Of Heart?" Mael soruyor.

"Başka neresi olabilir?"

"Ama Birincil bizde?" Amya soruyor. "Öyle değil mi?"

Başımı salladım. "Evet."

Mael arkasına yaslandı ve bana şüpheli bir bakış attı. "Emin misin? Belki de küçük tatlı mahkûmunuz hepimize yalan söylüyordur."

"O değil."

Mael, "Aletinle değil, kafanla düşünmeye başlamana gerçekten ihtiyacım olacak," diyor.

"Siktir git," diye cevap veriyorum, sesim kısılıyor. "Ben kafamla düşünüyorum." Zerra, umarım öyledir. Lor düşüncelerimi öyle karıştırdı ki, ne düşündüğümünden emin değilim.

Artık zamanın yarısını yapıyorum.

Mael homurdanıyor ve şarabından bir yudum alıyor. "Elbette öylesin."

Bir süre daha durakladıktan sonra devam ediyor. "Biraz araştırma yaptım ve oylama şu anda beşe karşı üç lehte."

Amya oturur. "Ne oyu?"

Ona acımasız bir bakış attım. "Henüz size bilgi verme fırsatım olmadı ama geçen gece babam maden iş kanunlarında değişiklik yapılmasını öngören bir yasa tasarısını gündeme getireceğini söyledi."

Amya gözlerini kısar. "Alçak Fae."

Başımı salladım. "Reşit olmadan önce askere alınmalarını engelleyen maddeyi kaldırmak istiyor."

Mael, sanki böyle bir değişikliğin sonuçlarını anlamamışız gibi, "Yani orada çalışan çocukları olacaktı," diye ekliyor.

Amya'nın yüz ifadesinde karanlık bir şey parlıyor. Bunun son umut kırıntısının da ölümü olduğunu biliyorum. Babamız bir tiran ve bildiği tek yol bu. Düşük fae'lere yönelik devam eden baskısı, yönetimi sırasında bir tartışma konusu olmuştur. Onun yöntemlerine katılmayanlar var, ama düşük fae'lere karşı önyargılar çok derin, ve çoğu da tencerenin kaynamasına izin vermekten memnun.

heyecanlanmadan oturuyor. Babamı köleliğin gerekli olmadığına ikna etmeye çalıştım, ancak şaşırtıcı olmayan bir şekilde, sözlerimden etkilenmedi.

Alçak fae'ler köleleştirildiklerinde yapılan anlaşmalar, kölelikleriyle ilgili alınan herhangi bir kararın konsey tarafından oybirliğiyle kabul edilmesi gerektiğine hükmetmiştir. Kralın gücü mutlakdır, ama tam olarak değil. Sonsuza dek minnettar kalacağım bir gerçek.

"Herkesi kendi lehine oy vermeye ikna etmeme yardım etmemi istiyor," diyorum başımı sallayarak. Açılış gecesindeki Frostfire partisinde bana emirlerini yerine getirmemi emrettiğinde, kafasını ezmek için tüm irademi kullanmıştım. Belki de Tharos'u Lor'la gördüğümde bu kadar sinirlenmemin bir nedeni de buydu. Ama belki de değildi. Onu Lor'a dokunurken gördüğümde resmen kendimi kaybettim.

Babam alçak fae'lerin köleleştirilmesini desteklemediğimi biliyor, ama beni isteğim dışında bir şeyler yapmaya zorlamaktan zevk alıyor. Bu hep böyle oldu ve beni kendi isteklerine boyun eğdirmek için ne gerekiyorsa yapacak.

Yüzündeki o kendini beğenmiş sırıtsı silmek için sabırsızlanıyorum.

"Her neyse, lehte oy kullanmamaları için elimden geleni yapıyorum," diyorum.

"Öğrenecek," diyor Amya sessizce.

"Sonuçlarıyla daha sonra ilgileneceğim. Asıl amaç ondan kurtulmak. O zaman her şeyi durduracak güce sahip olacağım."

Mael bana yan gözle bakıyor. İkisi de benim için endişeleniyor ve pervasızlaştığımı biliyorum ama aynı zamanda çaresizleşiyorum. Bir kırılma noktasındayız, ancak sonuçlarının ne olduğundan henüz emin değilim. Tek bildiğim bir şeylerin değişmekte olduğu ve elimden geldiğince bu şansı değerlendirmem gerektiği.

Kapı bir kez daha çalındığında birbirimize acımasızca bakıyoruz.

"Girin," diye sesleniyor Amya bir hizmetçi belirmeden önce.

"Ekselansları," dedi bana hitap etmeden önce hepimizi selamlayarak. "Hanımefendinin parti için hazır olduğunda size getirilmesini istemiştiniz."

Lor kapıda beliriyor ve kalbim neredeyse duracak. Derin yakalı ve menekşe rengi dantellerle süslenmiş siyah elbisesi nefes kesici. İnce etek kalçasının yukarısına doğru yırtılıyor ve bacaklarının kıvrımlarını ortaya çıkarıyor. Açık kahverengi teni gümüşle tozlanmış gibi parlıyor. Gözlerimiz buluşuyor ve *her şey, her şey* içimde kıpırdanıyor. Göğsümü acıtan o açık bakışlarıyla bizi izlerken krallıkla ilgili endişelerim bir kenara itiliyor.

Birkaç gün önce ona evlenme teklif ettiğimde, onu pencereye bastırıp kendi adını unutana kadar öpmemek için tüm gücümü harcamıştım. Onu havayı ve damarlarımda akan büyüü istediğim gibi istiyorum. Onun çekiciliği neden bu kadar güçlü?

Lor'un gözleri aramızda dolaşıp beni bulduğunda ve bakışlarımı tuttuğunda odada garip bir sessizlik hakim oluyor. Kendimi tamamen kaptırmış durumdayım ve bu konuda ne yapacağımdan emin değilim. Daha önce hiç kimse için böyle hissetmemiştim, hele ki çok az tanıdığım biri için.

Kız kardeşim ayağa fırlayıp Lor'un yanına koşarken bir ciyıklama sesi düşüncelerimde patlıyor.

"Bunun sana çok yakışacağını biliyordum," diyor Lor'un elini tutup ona hayranlıkla bakarak. "Mükemmel değil mi?" Bana bakıyor, yüzü parlıyor ve gözlerinde bilmiş bir ışıltı var.

"Evet," diyorum, sesim sert çıkıyor.

"Mükemmel." Kesinlikle mükemmel.

Lor beni izliyor ve günlerdir ilk kez arkasını dönüp saklanmak istiyormuş gibi görünmüyor. Onun yerine, gözlerini aydınlatan bir merak var. Korkudan ziyade beklentiden bahseden bir şey.

Sözlerimi dikkate alıp fikrini değiştirdiğini ummamak elde değil. Belki de çok açık sözlü ve dürüst davrandım. Nostraza'da ona ne olduğunu biliyorum ve belki de onu zorlamayan bir erkekle hiç birlikte olmadı.

Sikeyim. Ve ona bir hayvan gibi yaklaştım. Suçluluk duygusu göğsümde düğümleniyor. Bana bakamamasına şaşmamalı.

Ayağa kalkıp yaklaşıyorum, başı yukarı kalkıyor ve leziz dudakları ayrılıp dili onları yalamak için dışarı fırlıyor. Ruhumun her parçasıyla onu dişlerimin arasına alıp...

Ve o zaman odanın ne kadar sessizleştiğini fark ediyorum. Amya, Mael ve hatta Lor'u buraya getiren hizmetçi bile ikimize bakıyor; Amya gözlerinde bilmiş bir bakışla, Mael ise sırtarak.

Hiçbir şey yokmuş gibi davranarak üzerimden atıyorum.

"Gitmeliyiz," diyorum dirseğimi uzatarak. Lor ona bakıyor ve ben başımı eğmeden önce tereddüt ediyor. "Görünüşümüzü korumaya devam etmeliyiz." "Doğru, elbette." Kolunu benimkine doluyor ve bana bakıyor masumiyet ve kurnazlık karışımıyla sikimi kıpırdatıyor.

O zaman ona, kendisini buna zorlamayan biriyle seksin nasıl olabileceğini göstereceğime söz veriyorum. Pek çok şey olabilirim ama o tür bir erkek değilim. O isteyene kadar bekleyeceğim. İstediğinden emin olana kadar. Sonra ona, dizlerinden itibaren vücudunun her santimine tapan biriyle nasıl olabileceğini göstereceğim.

Umarım o zamana kadar aklımı kaybetmem.

Yirmi Dördüncü Bölüm

LOR

TBu geceki parti kalenin, araştırmalarımızdan tanıdığım bir bölgesinde, ama burası dönüştürülmüş, mumlarla süslenmiş ve Frostfire için lüks dökümlü kumaşlar. Nadir, Amya ve Mael'le birlikte içeri girip çevremdeki bereketi seyre dalıyorum. Kale hiç de beklediğim gibi değil. Hollow'daki o sefil gecelerde baktığımdan çok daha güzel.

"Kardeşlerim nasıl?" Kolumu Nadir'in koluna dolayarak Amya'ya soruyorum.

Kollarım ve bacaklarım hâlâ titriyor. Odasına girdiğimde nefesimi bile tutamamıştım. Nadir mükemmel siyah takım elbisesi içinde çok çarpıcıydı, vücudunun hatlarına uyacak şekilde kesilmişti, sanki kumaş sadece ona saygı duymak için bütün bir din yaratmıştı.

"Onlar iyi. Söz veriyorum," diyor Amya. "Yine de seni özleyorsun."

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı sallıyorum, onları tekrar terk etmek zorunda kalmadan sadece birkaç gün önce yeniden bir araya gelmiş olmaktan nefret ediyorum.

"Yardım etmekte ısrar ettiler, ben de onlara küçük bir araştırma yaptırdım, Kraliyet'i bulmamıza yardımcı olabilecek belirsiz referanslar arıyorlar."

"Oh, bu iyi bir fikir," diye cevap veriyorum, kendime bu yüzden onları şimdilik terk etmem gerektiğini hatırlatıyorum.

Birkaç gün önce Nadir'in odasındaki o küçük konuşmadan sonra, beni kasıtlı olarak amacımdan uzaklaştırıp uzaklaştırmadığını merak etmeye başladım. Göremediğim daha büyük bir plan mı var? Söylediklerinde ciddi miydi, yoksa beni şaşırtmaya mı çalışıyor? Ve cevabın ne olmasını istiyorum?

Ama aynı zamanda günün her boş saatinde bana yardım ediyor ve Taç'ı bulmaya tamamen kararlı görünüyor. Ama bunların hepsi bir oyun mu? Kimseye güvenmiyorum. Onlara *güvenemem*.

Sözleri kafamın içinde dönüp duruyor ve neredeyse düşünebildiğim tek şey bu. Odaklanmam gerekiyor.

"Onlara göz kulak olduğun için teşekkür ederim," diyerek şimdiki zamana dönüyorum ve Amya gülümsüyor.

"Benim için zevktir."

Başımı sallayıp arkamı dönüyorum, prenesten rahatsızlık duyuyorum. Arkadaşım olmaya çok hevesli görünüyor ama üçümüzün başına gelenler için Nadir'i ve kralı suçladığım kadar onu da suçluyorum. Nostraza'nın bu durumda olmasına izin vermekten muaf değil.

Duvarlar boyunca rastgele yüksekliklere serpiştirilmiş yüzlerce ve yüzlerce mumla süslenmiş geniş bir koridora giriyoruz. Müzisyenler yaylı enstrümanlar çalarken, konuklar şık kıyafetleriyle ortadaki dışarıya açılan devasa kemere doğru ilerliyor.

Altından geçiyoruz ama eşiği geçtiğimizde aslında devasa, şeffaf bir kubbenin altında olduğumuzu fark ediyorum. şık mücevher tonlarında kanepelerle dolu, yerler kalın halılarla kaplı. Garsonlar ellerinde küçük atıştırmalıklar ve kokteyller taşıyan tepsilerle mekanın içinde yılan gibi dolaşıyor.

Yukarı baktığımda kubbenin neden açık olduğunu anlıyorum. Kuzey ışıkları ortaya çıkmış ve her zamankinden daha da nefes kesici. Gökyüzünde szlen yavaş şeritler beni büyülüyor.

"Frostfire sırasında en iyi hallerindeler," diyor Nadir, sesi kulağıma alçak geliyor.

Burnumdan bir nefes çektim. "Kilit altındayken, onları gördüğüm nadir gecelerde, sanki küçük, boşa harcanmış bir parçam hayata geri dnmş gibiydi. Her zaman bir gün daha dayanabilirsem o duvarların ötesinde bir varoluş olasılığı olduğunu hatırlatır gibiydi."

Ağzım kapandı. Bütün bunları söylemek istememiştim. Nadir yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle beni izliyor. Gözlerini kırptıştırmadan hemen önce çelişkili ve özür dileyen bir çizgi üzerinde duruyor gibi.

"Ben de bazen aynı şeyleri hissediyorum," diye yanıtlıyor. "Senin bir paranı nasıl restore ettikleri hakkında tabii ki. Diğer paranızı değil."

Çevremizi tarıyorum, güzel giysilere ve mücevherlere, sohbetlere ve kahkahalara dikkat ediyorum. Duvarlarına hücum edeceğim günü hayal ettiğim onca gece boyunca Keep'in içinde yaşamaya değer hiçbir şeyin var olamayacağından hep o kadar emindim ki. Ama bu çok güzel. Hayat ve kahkaha dolu ve bu beni umutlu mu hissettiriyor yoksa her şeye daha da ierlememi mi sağlıyor karar veremiyorum.

Kendim için zlmek istemiyorum. Mirasımın koşulları kaderimin hiçbir zaman normal ya da güvenli olmayacağı anlamına geliyordu. Bunu anlıyorum. Ama keşke her şey benim için farklı olsaydı dememek elde değil.

Böylece ben ve kardeşlerim bizim için öngörülen hayata sahip olabilecektik. Bunun yerine, bunun için savaşmak ve onu geri almak zorundayız.

Ama belki bu daha iyidir. Belki de bunu yaptığımızda daha anlamlı olacaktır.

"Gidelim mi?" Nadir elimi tutup beni odanın ortasındaki kanepelere götürüyor. Aurora Kralı'nı gördüğümde nefesim kesiliyor, bir bacağını diğerinin üzerine atmış, bir kolunu arkaya uzatmış ve diğer elinde bir içki var. Göz kamaştırıcı bir Yüce Fae ile konuşuyor. Uzun kıvılcık saçları omzunun üzerinden düşen kalın bir örgüye dolanmış ve geniş göğüs dekoltesini ona doğru bastırıyor.

Ben duruyorum, sonra Nadir de duruyor ve ikimiz de bakakalıyoruz. Göz ucuyla yüz ifadesini yakaladığımda, bu sahneye tamamen farklı bağlamlardan baktığımızı anlıyorum. Eli benimkini sıkıca kavırıyor ve Aurora Kraliçesi diye bir şey olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum. Daha önce böyle bir şeyden bahsedildiğini hiç duymamıştım ve sanırım kral utanmadan yanındaki Fae ile flört ederken Nadir'in canını sıkan şeyin ne olabileceğini anlıyorum.

Ama Nadir'in öfkesi beni sakinleştiriyor. Sanki bana ihtiyacı var ve şu anda dağılan ben olamam. Hafifçe başımı sallayarak bu düşüncenin nereden geldiğini merak ediyorum. Bana ihtiyacı olması neden bu kadar önemli? Ve neden onun herhangi bir şekilde benim sorumluluğumda olduğunu düşünüyem ki?

Amya yanımızdan geçip gitti ve partiye katılanlarla yanak yanağa öpüşüyor, belli ki onurlu bir yerde uzanıyor.

Sonunda Nadir kendine geliyor ve beni de yanına çekiyor. Çemberin içine girdiğimizde, kralın gözleri oğlunun üzerine düşüyor, sanki çevreyi oluşturan uzun saksılardan daha önemli değilmişim gibi üzerimden kayarak geçiyor. Krala bakıyorum, bir tanıma titreşimi bekliyorum, ama o sanki ben

bir hiçmişim gibi bana bakıyor.

Amya ve Nadir'in arasına yerleştiğim bir koltuğa doğru çekiliyorum. Mael oturmuyor, onun yerine köşemizin sınırlarında gezinerek konukları inceliyor.

"Burada buna gerçekten gerek var mı?" Kaptanı işaret ederek soruyorum.

"Güvenliğimi bu kadar hafife mi alıyorsun?" Nadir soruyor, sesi neredeyse alaycı. Bu onun henüz görmediğim bir yönü ve neredeyse beni gülümsetiyor. "Mael işini çok ciddiye alır."

Amya soluk mavi bir kokteyli kabul ederken "Etmediği zamanlar hariç" diye ekliyor. Bizi duyduğu belli olan Mael bana bakıp göz kırpmıyor. Birbirleriyle olan rahatlıkları bana Willow ve Tristan'ı o kadar çok hatırlatıyor ki, keşke burada olsalardı diye iç geçiriyorum.

Nadir parmağıyla omzumda nazik daireler çizmeye başlamadan önce kolunu kanepenin arkasına doğru kaydırıyor. Rolüme kayarak onun yanına gömülüyorum, ne kadar güzel hissettirdiğini ya da teninin kokusunu fark etmemeye çalışıyorum. Söylediği sözler hep aklımın bir köşesinde, beni ele geçirmesine izin vermemi isteyen yasak bir karanlıkla kaplı.

Amya solunda biriyle konuşuyor ve Nadir'le ben sanki sadece ikimizin var olduğu bir balonun içine çekilmişiz gibi hissediyorum. Diğer eli çıplak dizime konuyor ve bakışlarını karşılıyorum, acaba bu yaptığımız gösteri mi yoksa gerçek gösteri beni istediğini söylediği odasındaki gösteri mi?

"Seni korkuttuysam özür dilerim. Geçen gün," diyor.

"Yapmadın," dedim, ciddiydim. Hissettiğim şey korku değildi, gerçi denesem de o duyguyu adlandıramazdım. "Sadece şaşırdım."

Kulağıma tatlı sözler fısıldayan bir sevgili gibi yaklaştı. Ama o benim sevgilim değil ve söylediklerinde *tatlı* bir şey yoktu.

"Nefes kesici görünüyorsun, ben-" Ara veriyor ve kendini toparlıyor gibi görünüyor.

"Beni neden istiyorsun?" Kimsenin konuşmamıza kulak misafiri olmasını istemediğim için usulca soruyorum. "Bu benim ne yapabileceğimle mi ilgili? Atlas da çok benzer şeyler söyledi ama tek yaptığı beni kullanmaktı."

"Öyle değil. Bununla hiçbir ilgisi yok," diyor ve ifadesinde açık bir şey var. Sanki her kelimesini okuyabildiğim ama dilinin sadece bir kısmını bildiğim bir kitabın sayfası gibi.

"Hâlâ anlamıyorum."

Dizimdeki el sıkışıyor.

"Benimle dans et," diyor, ayağa kalkıyor ve beni yanına çekiyor.

Omuzlarının genişliği beni kalabalığın arasından geçirirken, çiftler birlikte sallanırken ışıkların kısıldığı dans pistine ulaşana kadar onu takip ediyorum.

"Bir kadına olan ilgimi hiçbir zaman sır olarak saklamadım," diyor, ağzı kulağıma yakın. "Güvenini kırdığımı anlıyorum ama sana hiçbir şey için söz vermiyorum. Bu sadece seks, mahkûm."

Kabul ediyorum, bunu söylediğini duymak daha güvenli hissettiriyor. Sanki gerçekten söylediği gibi. Nostraza'daki eski dostum Aero'yu düşünüyorum. İlişkimiz ne kadar da aynıydı. İçinde bulunduğumuz koşullar ve birbirimize duyduğumuz ihtiyaç bizi bir araya getirmişti. Ve daha fazlası değil.

Hapishanede yaşarken, daha fazlasını ummak ya da hayal etmek için hiçbir nedenim yoktu. Bu da sadece seksti ve bundan zevk alıyordum. Zevkten de öte. Nedenini anlamasam bile, Nadir'e karşı hissettiğim çekimi inkâr edemem.

Ondan nefret etmeliyim. Ondan nefret *ediyorum*. Pek çok şey için. Ama aynı zamanda bana dokunmaya devam etmesini istiyorum.

"Konu böyle meselelere geldiğinde geçmişinin... karmaşık olduğunu biliyorum," diyor neredeyse tereddütle ve ben kaşımı kaldırıyorum. Bıçağı kazabilirim

ve ona bunun kendi hatası olduğunu ya da en azından birkaç metre ötede oturan kralın hatası olduğunu söyleyebilirim, ama yapmıyorum. İlk defa dilimi tutuyorum.

"Ben iyiyim," diyorum. Onun önünde herhangi bir zayıflık göstermeyeceğim. O benim yaşadıklarım hakkında hiçbir şey bilmiyor ve ben de onun benim en derin kırılganlıklarıma ulaşabilmesi için kendimi açmaya istekli değilim.

"Konuşmadan önce buna daha fazla dikkat etmeliydim."

"Sorun değil dedim."

"Hiç kendi seçtiğin biriyle birlikte oldun mu?" diye dikkatle soruyor ve ben ne duymak istediğine karar veremiyorum. Bu sorgulamanın amacı nedir? Benim duygularımı önemsiyor mu?

"Tabii ki var. Ve senin merhametine ihtiyacım yok." Ona sert bir bakış attım ve o da başını salladı.

"Sana çekiliyorum," diyor sonra. "Seni gücün için istemiyorum, kendime yetecek kadar gücüm var ama sen de benim hissettiklerimi hissetmelisin. Sihrimiz dokunduğunda? Senin içine girdiğimde ikimizin de hissettiği şeyi?"

"Senin içinde" diye mırıldandığında sesinin nasıl düştüğünü görmezden gelerek yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. Eli aşağı kayıyor, sırtımın kıvrımında duruyor ve beni daha da yakınlaştırıyor.

Onun hissettiklerinin aynısını benim de yaşadığımı inkar etmek imkansız. Rol yapma konusunda oldukça yetersiz bir iş çıkarıyorum.

"Benimle aynı rüyayı görmüş olman ne anlama geliyor sence?" diye sordum.

Yüzünde hınzır bir gülümsemeyle bana bakmak için doğruldu. "Evren de sevişmemizi istiyor."

Mahcup bir kahkaha attım.

"Ancak bunu yavaştan alırsak," diyorum, kelimeler ağzımdan çıkarken

onları durduramıyorum. Kara kaşlarından birini kaldırıyor.

"Yani işkence olacak, öyle mi?" Gülümsemesi bana kibirli bir aslanın avını köşeye sıkıştırdığını anladığında nasıl görünmesi gerektiğini hatırlatan bir gülümsemeye dönüşüyor. "Beni nasıl istersen öyle götürürüm, mahkûm."

"Bana öyle demeyi kes," diye karşı çıkıyorum. "Kesinlikle hayır."

"Senden nefret ediyorum," diyorum ve bunu da kastediyorum.

"Biliyorum," diye yanıtlıyor. "Bu yüzden seni bu kadar çok kırmak istiyorum." "Ya hayır dersem? Şimdi, yarın ve ondan sonraki her gün?

Yapacak mısın

Hala bana yardım ediyor musun?"

"Evet," diyor tereddüt etmeden. "Konu bu değil. Sana verdiğim sözün bununla hiçbir ilgisi yok." Sert ifadesinden hiçbir şey eksilmiyor ve ben ona inanmak istiyorum.

"Zerra. Buna pişman olacağım."

Ama göbeğimin altındaki boşlukta muhtaç bir sızı oluşuyor ve ona istediğini vermemi talep ediyor.

"Ya bana dokunmanı istediğimi söylersem?" Soruyorum, cevabın ne olmasını istediğimden emin değilim. Ama bunu itiraf edemeyecek kadar korkak olduğumu biliyorum.

"O zaman sana bacaklarını açmanı söyledim," diyor, sesi vücudumun her hücresine işliyor.

"Ne? Burada mı?"

"Neden olmasın?"

Odaya şöyle bir bakıyorum. İçerisi yiyen, içen, konuşan ve kendi aralarında şehvet dolu eylemlerde bulunan insanlarla dolu. Kimse bize en ufak bir ilgi göstermiyor.

"Ya biri görürse?"

Ağzının köşesi yukarı kalkıyor. "Utangaç mısın?"

"Bana öyle bakma. Sanki çok üstünmüşsün gibi. Tabii ki utangacım. Bir oda dolusu insanın izlemesini istediğini söyleme bana."

Bir şekilde beni kendine çekiyor. "Etrafına bir bak. Fae'lerin arasındasın ve kimsenin umurunda değilsin. Eğer bana sorsaydın, seni odanın ortasına yayar ve herkesin görmesi için sana ziyafet çekerdim. İstememene sevinmemin tek nedeni, seni tamamen kendime saklamak istemem."

Sözleri baharatlı hava ve karanlık duman dalları gibi kalçalarımın dolanıyor ve bana dokunmasını *istediğim* titreyen yerin derinliklerine iniyor.

"Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, kimsenin görmesine izin vermeyeceğim. Bu bizim küçük sırrımız olacak."

Beni dans pistinin kenarına, ışığın bizi gölgede bıraktığı yere götürüyor. Bizi tam olarak gizlemiyor ama ince bir güvenlik örtüsü sunuyor. Eli kalçamdan aşağı kayıyor ve kalçalarımın arasında sıcaklığın alevlenmesine neden olan bir sahiplikle kavıyor. Sadece sözleriyle bile beni öylesine tahrik etti ki, devam etmesine izin verirsem yerde gerçek bir su birikintisine dönüşeceğimden endişeleniyorum. Bunu test etmekten başka ne yapabilirim?

"Tamam," diyorum, sesim titreyerek, ceketinin kumaşını yumruklarken, şimdiden kendimi uçurumdan atılmış bir çakıl taşı gibi hissediyorum.

Bir elini kaldırıp saçlarımın yanından geçiriyor, gözleri mavinin girdaplı dallarıyla parlıyor.

"Uslu bir kız ol," diye mırıldanıyor kulağıma ve kalbim göğsümde tekmeleniyor. "Bacaklarını aç." Eli aşağıya iniyor ve açıkta kalan kalçama konuyor. "Bu elbisenin içinde çok seksisin. Sen odaya girdiğinde neredeyse bayılacaktım."

"Kimsin sen?" Şaşkınlıkla ona bakarak soruyorum.

"Ben senin en kötü kâbusunum, mahkûm. Ama şu anda seni öyle bir boşaltacağım ki, umurunda bile olmayacak."

Eli daha da kayıyor, eteğimin altında yolunu buluyor, bir parmağı iç çamaşırımın önüne sürtünüyor. Bastırıyor, ince kumaşın üzerinden beni okşuyor ve nefesim kesiliyor.

"Eğlencenin bir parçası da sessiz kalmanızı sağlamak. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?" Parmağı kenarın altından kayarak ıslaklığımın içinden geçiyor ve usulca inliyorum.

"Bilmiyorum," diyorum.

Dudaklarını kulağıma değdiriyor, boynumu ısıırıyor, dişleri beni ciyaklatacak kadar sert bir şekilde etime batıyor. Parmağı klitorisime bastırıldığında, tüm vücudum aynı anda yumuşuyor ve geriliyor.

Bunu yapmamalıydım. Bunu yapmasına *izin vermemeliydim*.

Bana dünyayı vaat eden bir Fae kraliyetine kapılmama zaten izin vermiştim.

Bu da başka bir hata olmalı.

"Hayır," diyorum, aniden kendimi iterek. Bu kadarı da fazla. "Özür dilerim. Bunu yapmamalıydım."

Arkamı döndüğümde, cevap vermesini beklemiyorum. Bir partiyi daha ekiyorum ve bana çok kızacak. Geçen sefer görmezden gelmişti ama muhtemelen oyuncağının tekrar gitmesi pek hoş görünmeyecektir. Ama umursamayacak kadar perişan haldeyim.

Ne düşünüyordum ki? Gardımı tekrar indiremem.

Odadan çıkıp birkaç misafirin birbirine karıştığı koridora daldım ve derin bir nefes aldım. Tenim elektrikleniyor, tüm vücudum uyarılma, şaşkınlık ve kendimi kaptırdığım için duyduğum utançla kızarıyor.

"Lor, geri gel. Sorun yok." Eli pazularımda dolaşıyor ve beni kendine çekerek durduruyor. "İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değiliz." Elimi tutuyor ve beni küçük bir taş balkona açılan bir kapıdan geçiriyor. Serin havayı derin bir nefesle içime çekerek duvara yaslanıyorum ve ellerimi göğsüme bastırıp gözlerimi kapatıyorum.

Onun varlığını hissettiğimde, onları açıyorum. Önümde duruyor ve ellerini başımın iki yanındaki duvara koyuyor. "İyi misin? Seni rahatsız etmek istememiştim."

"Yapmadın. Özür dilerim. Ben sadece..."

"Atlas güveninize ihanet etti. Anlıyorum."

Dudağımı ısırıp ona bakıyorum. "Öyle mi?"

"Evet. Ama sana karşı dürüst olacağım. Bana inanman için sana henüz bir sebep vermediğimi biliyorum ama senden hiçbir şey almaya çalışmıyorum. Özgürce vermeyi seçmediğin hiçbir şeyi. Sana bir daha dokunmayacağım Lor. Sen istemediğin sürece." Başını eğiyor. "Görünüşü korumak dışında tabii." Gözlerini önce partidekilere sonra da bana çeviriyor.

"Görünüş için mi?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum, o da omuz silkiyor. "Kulağa bir boşluk gibi geliyor."

"Gerekli bir şey. Ve bundan faydalanabilirim." Göz kırpıyor, ama artık bu yalana inanmıyorum. Bu Fae'nin bazı şüpheli ahlak kuralları olsa da, kendini bana zorla kabul ettirmesi bunlardan biri değil. Bundan eminim. Bu hatırlatma sinirlerimin yatışmasına yardımcı oluyor, omuzlarım gevşiyor.

"Öp beni," diyorum ve gözleri kararmadan önce alnı şaşkınlıkla çatlıyor.

"Emin misin?"

Başımı sallıyorum, ağzım aniden kuruyor ve midem korkutucu olsa da hoş bir şekilde dönüyor. O olmadığını söylediğinde ona inanmalı mıyım bilmiyorum.

benden bir şey almayı planlıyor, ama ben *istiyorum*. Atlas söz konusu olduğunda, ona inanmayı o kadar çok istedim ki yalanlarının gerçek olduğuna kendimi ikna ettim.

Ama bu öyle hissettirmiyor. Bu sefer, onun sözlerine güveniyorum. Belki aptalca ve belki de beni gerçekten kimin kandırmaya çalıştığını anlayacak kadar yaşamadım, ama ifadesindeki bir şey bana en azından bu noktada ona inanmamı söylüyor.

"Evet, eminim."

Ağzı benimkine çarparken daha fazla zaman kaybetmiyor. Bu öpücükte nazik ya da hassas hiçbir şey yok, olmasını beklediğimden değil. Ham ve vahşi ve her şeye getirdiği aynı yoğunlukla dolu. Dili ağzıma giriyor, benimkine sürtünüyor ve kollarımı boynuna dolamadan önce inliyorum. Daha yakına kayıyor, güçlü vücudu beni sırtımdaki taş duvara yaslıyor.

Bu elektrik gibi. Vücudumdaki her tüy ayağa kalkıyor ve büyüm, büyüm daha önce hiç olmadığı kadar canlı. Derimin altında dans ediyor ve kıvılcımlar saçıyor. Ama kurtulmaya çalışmıyor, kollarını açmış gibi dönüyor ve hareket ediyor ve düşen yıldızların yağmuru altında kutlama yapıyor. Kalçaları benimkilere doğru ilerlerken, sert, kalın aleti karnıma bastırırken onunkilere doğru kaydığını hissediyorum. Öpüşmeyi derinleştiriyor, ağzı beni yutuyor. Elleri hâlâ itaatkâr bir şekilde duvarda duruyor ve ben istemedikçe bana dokunmayacağını söylediğini hatırlıyorum.

"Orada ne yapıyorsan bitir." Bir an için uzaklaşarak söylüyorum. "Ellerini üzerime koy. Bana tekrar dokun."

Bir inilti çıkarıyor. "Burada mı?" "Evet. Tam burada."

"Siktir," diyor ağzı tekrar benimkini yutarken ve elleri kalçalarıma iniyor, sıkı ve sahiplenici bir şekilde kavlıyor. "Siktir, tadın çok güzel." Öpüşüyoruz

Biraz daha, aramızdaki açlık kabarıyor ve kalçalarım ıslak ve zonklayan göbeğim yüzünden nemleniyordu.

"Lütfen," diyorum, kelimelerim düzensiz. "Nasıl isterseniz, Kalp Kraliçesi."

Ağzı boğazıma doğru ilerliyor ve köprücük kemiğimden aşağıya doğru sıcak, ıslak öpücükler bırakıyor. Eli göğsümü kavıyor, parmakları meme ucumu kumaşın arasından hassas bir noktaya doğru yuvarlıyor. "Ama bundan daha fazlasını yapacağım."

"Ne?" Ellerini kalçalarımın gezdirmeden önce dizlerinin üzerine çöktüğünü görmek için gözlerimi açıyorum. Parmakları iç çamaşırımın kemerine takılırken yukarı uzanıp karnımı öpüyor. Durup bana bakıyor ve izin istiyor, ben de kalbim boğazımda düğümlenmiş ve kalçalarımın arasındaki ağır acıya dönüşmüş bir halde başımı sallıyorum.

İç çamaşırımı aşağı çekiyor, ayakkabımı delikten geçirirken önce bir ayağımı sonra diğerini kaldırıyor. Onları çıkardıktan sonra ceketinin cebine sokuyor ve ölene kadar gözlerimi her kapattığımda göreceğimi bildiğim hain bir gülümsemeyle beni şerefendiriyor.

Bir yanım beklentiyle nefes nefese kalırken, diğer yanım beni akşam yemeğinde yiyebilecek ve sonra da kemiklerimi rahatça dişleyebilecek bu Fae ile kendimi çok derine soktuğum için dehşete düşüyor.

Eli baldırıma doğru kayıyor, tenimi sıkıca kavıyor. Bacağımı kaldırıyor ve burnunu baldırımın iç kısmında gezdiriyor, yumuşak derimi nefesimi kesecek kadar sert ısıtırken ayakta duran bacağım neredeyse bükülüyor. Derimi ısırdığı yere acı veren bir heyecan yayılırken, başım duvara çarpıyor.

Nadir daha da yaklaşıp dizimi omzuna atıyor, sonra yüzünü bacaklarımın arasına bastırıp derin derin içine çekiyor. "Siktir, sen de güzel kokuyorsun."

Uzakta olmayan partinin seslerinin belli belirsiz farkındayım ama burada, bu terasta gizlenmiş durumdayız. Kendimi hem güvende hem de en heyecan verici şekilde açıkta hissetmem için yeterli. Bir elimi duvara dayayıp diğer elimi Nadir'in başının üstüne koyuyorum ve o dilinin düz kısmını sırlıklam olmuş merkezimde uzun, pis bir kayışla gezdirirken saçlarına tutunuyorum. "Ah, Zerra," diye haykırıyorum, saçlarını daha sıkı kavırıyor, parmaklarımın arasındaki hissini seviyorum. Uzun zamandır ona dokunmak istiyordum. Dilinin ucuyla klitorisimin üzerinde güçlü, yavaş daireler çiziyor. Kalçalarım itiyor, ama o beni duvara yapıştırmak için kolunu kullanıyor.

"Kımıldama," diye emretti. "Acele etmemeyi planlıyorum, mahkûm."

Dizlerim şimdiden jöle gibi oldu ve kendimi daha fazla nasıl ayakta tutacağımdan emin değilim. Söz verdiği gibi yapıyor, tadıyor, ısıyor ve emiyor, beni sınıra o kadar yaklaştırıyor ki zar zor dayanabiliyorum.

Bir parmağını içime sokuyor, sonra diğerini, dili klitorisime karşı sert daireler çizerken onları içeri ve dışarı pompalıyor. Kalçalarım sarsılıyor ve beni bırakıyor, böylece derin bir memnuniyet iniltisi çıkarırken yüzüne binebiliyorum.

"Ne kadar iyi bir kız," diye mırıldanıyor, bana bakarken eliyle beni beceriyor. "Seni parçalara ayıracağım." Söz verdiği gibi, yaptığı şeye geri dönüyor, parmakları içimde kıvrılıyor ve ağzı emiyor ve yalıyor.

Karnımdaki gerginlik gittikçe artarken inliyorum. "Aman Tanrım. Boşalacağım."

Klitorisimi dudaklarının arasına almadan önce başka bir tatmin mırıltısıyla ödüllendiriliyorum ve düzensiz bir çığlıkla parçalara ayrılıyorum, zevk dalgaları uzuvlarımda bükülüyor. Sırtım kemerli ve başım sert taş duvara sürtünürken, beni aşağı çeken serbest bırakmanın kenarına yapışıyorum.

Zerra, hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Sonunda titremeyi bıraktığımda, Nadir vücuduma doğru tırmanıyor. İri eli enseme dolaşıyor ve ağzını ağzıma bastırıyor, dili ağzımın içine giriyor ve kendi tadımı alıyorum. Öpücüğü beni yutuyor, sahipleniyor, dizlerimin yeniden zayıflamasına neden oluyor. Öpüşünün ardında öyle bir vahşet var ki, sanki bana bir şey söylüyormuş gibi geliyor. Henüz çözemediğim bir mesaj yazmaya çalışıyor.

Sonunda geri çekildi, ikimiz de hızlı nefesler verirken gözlerimiz buluştu, göğüslerimiz çabayla kabardı. "Buraya gelmemiz iyi oldu, çünkü kesinlikle sessiz değilsin."

Yanaklarım kızarıyor ama gözlerimi devirip saçlarımı geriye atıyorum, kontrol bendeymiş gibi görünmeye çalışıyorum. "Evet. Şey... sanırım fena değildi."

Sırıttıyor, içimden geçenleri açıkça görüyor. "Seni tekrar böyle inletmek için sabırsızlanıyorum. Ve tekrar. Ve tekrar."

Sözlerini bir başka sert öpücükle noktılıyor ve sonra geri çekiliyor. "Partiye geri dönmeliyiz."

"Peki ya sen?" Ben soruyorum. "Peki ya ben?" "İstemiyor musun..."

Sırıttıyor. "Çok istiyorum ama sen ağırdan almak istedin ve ben de senin güvenini kazanmaya çalışıyorum."

Başımı eğiyorum. "Bana orgazm yaşatarak mı?"

Sırıttıyor ve gülümsemesi yüzünü değiştiriyor. Bu kadar çocuksu bir gülümseme yeteneğine sahip olduğunu bile bilmiyordum. "Zararı olmaz diye düşündüm."

Bir kahkaha attım ve sonra kaşlarımı çattım.

"Bu seni hayal kırıklığına uğratmadı mı?" Bunun gerçekten bir oyun olup olmadığını merak ederek soruyorum. Sadece dikkatimi dağıtmaya mı

alışıyor? Yine Atlas'la mı karşı karşıyayız? Tutuyor

Elimi pantolonunun önüne bastırıyor ve kalın, sert aletini avucumun altında hissediyorum.

"Bu sana etkilenmemişim gibi mi geliyor?" diye homurdanıyor. "Seni omzuma atmamak, odama götürmemek ve seni anlamsızca becermemek için irademin her parçasını kullanıyorum."

Sözleriyle midem bulanıyor ve bunun şimdiye kadarki en kötü fikir olduğunu düşünmekle söylediği şeyi yapmasını çok istemek arasında garip bir çizgide sallanıyorum. Bir parmağını yanağımda gezdiriyor.

"Sakıncası yoksa, saygıdeğer bir varis olarak rolümü oynamalıyım ve sevgilim beni her etkinlikte terk etmezse daha az zavallı görünürüm?" Başını eğiyor ve ben bunun bir soru olduğunu anlıyorum. Bana soruyor ve hayır deme seçeneğini bana veriyor.

"Tamam," dedim. "Bunu yapabilirim. Ve bu sefer kaçmamaya çalışacağım." Gülümsüyor ve sonra kendini itiyor. "Teşekkür ederim."

Kapıya yöneliyor, kapıyı açık tutuyor ve ben içeri süzülüyorum. Durup kolunu tuttuğumda yürümeye başladık. "Bekle. İç çamaşırım hala sende." Vahşi bir gülümsemeyle ceketinin cebini yokluyor. "O artık benim." Sonra göz kırpmıyor ve tekrar yürümeye başlıyor, beni de kulaklarımın ucu yanarak peşinden koşturmak zorunda bırakıyor.

Odaya girdiğimizde Nadir'e yetişiyorum, kalçalarımın arasındaki kayganlığın ve bu kadar insanın arasında iç çamaşırı giymediğim için kendimi ne kadar açıkta hissettiğimin tamamen farkındayım.

"Bir içkiye ihtiyacım var," diyorum ve bu sözleri hayatımda hiç bu kadar içten söylememiştim.

Nadir o hınzır sırtışıyla bana dönüyor ve bir elini sırtımın alt kısmına bastırıyor.

"Ben söylemedikçe dokunmak yok demiştin," diyorum doğrulurken.

"Yalnız kaldığımızda dedim. Şu anda hâlâ benim oyuncağım rolünü oynuyorsun. Boşluklar, unuttun mu?"

"Hatırlıyorum," diyorum dokunuşuna doğru eğilmeden önce. Elinin sırtımın çıplak teninde yarattığı hissi sevmemeliydim. Ama sanırım o köprüden çoktan atladım ve aşağıdaki çalkantılı sulara daldım.

Bu sadece fiziksel. O muhteşem. Pis bir ağzı var ve ilgisi iyi hissettiriyor. Ama Atlas'ın ilgisi de iyi hissettirdi ve bakın beni nereye getirdi. Nadir gerçeklerini paylaştı ve benden başka bir şey istemediğine inanmak için aptal olabilirim.

Beni aurora ışıklarının tonlarında bir dizi renkli kokteyl karıştırdıkları bir bara doğru yönlendiriyor. Biz yaklaşırken yakışıklı bir barmen başını kaldırıp göz kırpmıyor. Nadir'den alçak bir hırıltı gelirken sırtımdaki el sıkışılıyor.

"Sana ne getireyim güzelim?" diye soruyor barmen başını eğerek. Gülümsemesi parlak ve gözleri şakacı.

"O bir-"

"Affedersiniz." Nadir'in sözünü kestim. "Kendi içkimi kendim sipariş edebilirim."

Nadir ona bakarken barmen şimdi biraz daha az rahat görünüyor.

"O zaman bu salak flört etmeyi minimumda tutmalı."

Nadir'i geri itiyorum ve gözlerimi devirerek bara doğru ilerliyorum. Nadir'le ikimiz birer kokteyl sipariş ettikten sonra omzumun üzerinden bakıp bakışlarımı ona dikiyorum. "Ben sana ait değilim Aurora Prensi. Bu davranışa hiç gerek yok."

Hayır, ben Nadir'e ait değilim ama onun bariz kıskançlığı yüzünden midemde kelebekler uçuşuyor.

Eğilip kulağıma fısıldıyor. "Az önce dilimi içine soktum, Mahkûm. Fae'lerin çok bölgeci olduğunu bilmiyor muydun?"

Alay ediyorum ama eli kalçama dolanıyor ve beni kendisine doğru çekiyor. "Sadece bir içki içiyorum," diyorum, ses tonum kuru.

Eli karnımın üzerinde kayıyor ve on dakikadan daha kısa bir süre önce en uyuşturan orgazmı yaşamama rağmen, yenilenmiş bir arzunun yükseldiğini hissediyorum. Sihrim derimin altında kıvrılıyor. Her zamanki dişli kayış yerine, daha çok serbest kalmaya çalışan binlerce yay gibi.

"Prensin oyuncağına dokunmaması gerektiğini çok iyi biliyor."

Ona ters ters bakıyorum, ağzı vahşilikten başka bir şey olmayan bir sırtıya dönüşüyor.

"Sen de benim oyuncağım mısın?" Bir elimi göğsüne bastırıp aşağı doğru kaydırıyorum, tişörtünün altındaki vücudunun tadını çıkarıyorum.

"Sen ne olmamı istiyorsan ben oyum."

Gözlerimiz buluşuyor ve ben başka tarafa bakma isteğime direniyorum.

Barmen siparişlerimizi bitiriyor ve iki kısa kristal bardağı barın diğer tarafına kaydırıyor. Görünüşe göre kendini cesur hissediyor, çünkü bana doğru bir gülümseme gönderiyor. İkimiz de kadehlerimizi alıyoruz ve kalabalığın arasından geçerek geri dönüyoruz.

"Sanırım onu öldürteceğim." Nadir içkisinden gelişigüzel bir yudum alıyor, ben de kendi içkimde boğuluyorum.

"Neden?"

"Sana bakma şeklini beğenmedim. Sen uzaklaşırken kıçını izliyordu."

Bir tutam saçımı gözlerimden uzaklaştırarak nefesimi üflüyorum. "Şimdi böyle mi olacaksın?"

"Ben hep böyleydim. Sadece artık saklamıyorum."

Kendimi soktuğum şeyden pişman olup olmayacağımı merak ederek ona bakıyorum. Bunun bir hata olduğuna eminim, ama bu konuda bir şey var

kaçınılmazmış gibi hissediyorum. Buna karşı koymaya devam edebilirdim, ama sonunda, ne yaparsam yapayım, yine de buraya düşecektim. Bunun neden olduğundan kesinlikle emin değilim.

Yine de beni mahvedeceği hissinden kurtulamıyorum. Belki Atlas'ın neredeyse yaptığı gibi değil ama yine de beni mahvedecek, belki de çok daha kalıcı sonuçlarla.

"Sen de beni mahvedeceksin, Mahkûm," diyor usulca, az önce bunun en azından bir kısmını yüksek sesle söylediğimi fark etmeme neden oluyor. "Şanslısın ki bu ateşin içinde birlikte yanacağız."

Yirmi Beşinci Bölüm ve

Sonraki iki günü Keep'in her kanadını ve odasını araştırarak
Wgeçirdim, her karanlık köşeye daldığımızda bir şeyler
hissedeceğimi umuyordum.

Etkileşimlerimizin tonu önemli ölçüde değişti. Nadir, ben istemedikçe bana dokunmayacağına dair verdiği sözü tutarak hiçbir ilerleme kaydetmedi. Bunu daha fazla sürdürmeden önce düşünmek için zamana ihtiyacım var.

Atlas'la yaşadıklarımın ötesinde, çözmem gereken pek çok travma var. Yıllarımı işkencemi ve istismarımı bölümlere ayırarak geçirmek bir şekilde normal bir şekilde işlev görmemi sağlıyor, ancak bunun eninde sonunda yüzleşmek zorunda kalmayacağım anlamına geldiğini düşünecek kadar aptal değilim. Ama bu şu an için zamanım olmayan bir lüks. Gelecekte bir gün, Tristan ve Willow'un nispeten güvende olmasını sağladığımda, bizim için istikrarlı bir geleceği güvence altına aldığımda, belki o zaman bu özgürlüğe sahip olabilirim. Şimdilik, hayatta kalmak için yapmam gerekeni yapıyorum.

"Hadi yeraltı mezarlarına inelim," diyor Nadir sonuçsuz bir öğleden sonra aramasından sonra.

"O da ne?"

"Kalenin terk edilmiş bir bölgesi. Yüzyıllardır herhangi bir şey için kullanıldığını sanmıyorum ama şimdi düşündüm de, değerli bir şeyi saklamak için ideal bir yer olabilir."

Beni geniş koridorlara doğru yönlendirirken yüzünde düşünceli bir ifade var. Dar bir taş merdivenden takırdayarak inerken sessizleşiyorum. Kokunun hafızanın en güçlü tetikleyicilerinden biri olduğunu söylerler ve işte o anda gömülü hatıraların yayılım ateşine tutuluyorum. Büyünün keskin kokusu. Ter, kan ve kusmuk kokuları. Tozlu, unutulmuş köşelerin tadı ve umutsuzluğun pis kokusu.

Aşağıya yaklaştığımızda, taş basamaklarda tökezliyorum, öne doğru yuvarlanıyorum ve Nadir'e çarpıyorum. Ben aşağıya doğru devrilmeden önce o dönüp beni belimden yakalıyor. Nefesim hızlı soluklarla geliyor ve kalbim kaburgalarımın çarparken göğsümü tutuyorum.

"Sorun ne?" diye soruyor, beni kaldırıyor ve yere bırakmadan önce kalan birkaç basamağı iniyor. Koridorun çevresi acı verici bir netliğe bürünüyor. Bu kemerleri, bu kapıları ve götürdükleri karanlık yerleri biliyorum. Uzun zamandır bastırdığım çığlıklar kulaklarımda yankılanıyor. Bedenim geriliyor ve uzuvlarım titriyor.

"Titriyorsun. Sorun ne?" diye soruyor, sesi sert ve gözleri alev alev. "Bana sorunun ne olduğunu söyle."

"Yapamam." Başımı sallıyorum, gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. "Yapamam..." Ne söylemeye çalıştığımı bilmiyorum. Ona anlatamıyorum. Kelimeler ağzımdan çıkmıyor. Burada kalamam. Uzaklaşmam gerek. "Lütfen."

Sonunda, neyi dile getiremediğimi anlıyor çünkü beni kollarına alıyor ve merdivenlerden yukarı uçuyor. Ana kata döndüğümüzde hiç duraksamıyor ve beni doğruca odasına götürüyor.

İçeri girdiğimizde beni kanepeye oturtuyor ve omuzlarıma bir battaniye örtüyor. Sonra şömineye yöneliyor ve kütükleri tutuşturarak kükreyen bir alev çıkarıyor. Titrememi durduramıyorum. Kıyafetlerim ince bir ter tabakası altında tenime yapışıyor.

Daha sonra bara yönelip cömert bir viski doldurduktan sonra bardağı masaya koymadan önce otururken gözleri sürekli bana dönüyor. Bir süre sonra beni kucağına çekiyor ve kollarıyla sarıyor.

Anında onun içine gömülüyorum, çenesi alnıma yaslanırken başımı omzuna bastırıyorum. Birkaç dakika boyunca hiçbir şey konuşmuyoruz, o hareketsiz duruyor ve yaşadıklarımı anlamamı bekliyor.

Birkaç dakika sonra usulca sordu: "Az önce ne oldu?" Derin ve titrek bir nefes aldım. "Bunun babamla bir ilgisi var mı?"

"Nereden biliyorsun?" Ona bakarak sordum.

Ağzını belirsiz bir şekilde çekerek başını eğiyor. "Şanslı bir tahmin diyelim."

Alt dudağımı ısırıyorum, kelimeler ağzımın damağında asılı kalıyor. Olanları bilen tek kişiler Tristan ve Willow ve onlar yıllardır beni bu konuda konuşturmaya çalıştılar ama ben hep reddettim. Kısmen, yaşadıklarımdan dolayı suçluluk duymalarını istemediğim için, kısmen de o anları tekrar hatırlamak acımı tazelemekten başka bir işe yaramadığı için.

"Anlat bana," diyor. Kelimeler yumuşak ama ses tonunda bir emir var. "Sana ne yaptığını bilmek istiyorum. Lütfen."

Nadir beni vahşet ve metanet karışımı bir anlayışla izliyor. Babasıyla ilgili sözlerini hatırlıyorum. Bana ondan da nefret ettiğini söylediği zamanı. O ifadede bir vahşet vardı, yırtılmış ve iltihaplanmaya bırakılmış bir yara gibi. Bu Fae, beni tam bir karmaşaya dönüştürdü,

Krala olan nefretimi gerçekten anlayan dünyadaki tek kişi olabilir.

Derin bir nefes alarak kucağından kayıyorum, bana dokunmasını istemediğim için değil, onunla ilgili her şey beni bunalttığı ve mesafenin netliğine ihtiyacım olduğu için. Battaniyeyi üstümden atıp yüzümü ona dönebilmek için masanın üzerine oturuyorum ve viski bardağını elime alıyorum. Derin ve uzun bir yudum alırken sinirlerimin yatışmasını istiyorum.

"Babanın askerleri bizi ormanda bulduklarında annemle babamı öldürdüler," diyorum usulca, kelimeler sanki dünmüş gibi keskin bir şekilde etrafımda toplanıyor. "Beni ve Willow'u babamın bizi sakladığı bir yeraltı mahzeninde buldular. O güne kadar varlığından bile haberim yoktu ama belli ki annemle babam böyle bir şey olacağını tahmin ederek inşa etmişler."

Sesim tahta bir kuklaya benziyor, kelimelerin içi boş ve yine de alınan hayatlarla titreşiyor. Nadir'in eli dizime iniyor, geniş avucu sıcak, ama dokunuşunda müstehcen bir şey yok. Sadece teselli vermeye çalışıyor.

"Bana anlatabilirsin," diyor. "Babam söz konusu olduğunda beni şok edecek hiçbir şey söyleyemezsin."

Başımı salladım ve devam ettim. "Tristan'ı ormanda saklanırken buldular ve o da vahşi bir kedi gibi savaştı. Babanın üç askerini onu zapt edemedi en öldürdü. Onunla çok gurur duyuyordum." Korkunç olsa da bu anıya gülümsüyorum. "Kardeşim tanıdığım en cesur adam.

"Kilitli bir arabaya atıldık ve Aurora'ya götürüldük. Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum ama zar zor beslendik ve kıyafetlerimizle tuvalete gitmeye zorlandık. Dışarı çıkmamıza izin vermediler. Günlerce bu şekilde uyuduk. Korkunçtu." Nadir'in eli dizimde sıkılaşıyor, kara gözleri öfkeyle yanıyor.

"Sonunda Nostraza'ya vardık. Babanın ne kadar büyük göründüğünü hatırlıyorum. Bir dev gibiydi. Bize kim olduğumuzu unutmamızı söyledi. Kimseye bundan bahsetmememizi. Eğer söylersek, ikimizin ölmesini, üçüncümüzün de bizi izlemesini sağlayacaktı. Hangisi olacağı sürpriz olacaktı. Ama bizi orada öylece unutmadı. En azından hemen değil."

Alkolden bir yudum daha almadan önce anılar yüzeye yaklaştıkça yutkunuyorum. "Annemin bize söylediği gibi hepimiz insan formlarımızda kilitliydik, ama bir şekilde baban bunun Yüksek Fae formlarımızı sakladığını biliyordu. Tristan ve Willow ile başladı ve büyü seviyelerini test edebilmek için onları kolayca değiştirmeye zorladı. Size söyledikleri gibi, ikisinde de çok az büyü vardı ve babanızın bunu görmesine izin verdiler."

Derin bir nefes alıyorum, parmaklarım bardağı kavrarken ellerime bakıyorum. "Sonra bana odaklandı. O zamanlar neden bu kadar niyetli olduğunu bilmiyordum.

ama malikanedeyken bana Birincil'in ne olduğunu söylediğinde anladım. Aradığı şey buydu. Ama bunu bilmesem bile, içimden bir ses neler yapabileceğimi bilmesinin tehlikeli olacağını söylüyordu. Çocuk olabilirdim ama güçlü büyüünün imrenilecek bir hediye olduğunu anlamıştım.

"Ben de ona hiç sihrim olmadığını söyledim. Willow kadar güçsüz olduğumu ve yapabileceğim tek şeyin insan formuma geçmek olduğunu söyledim. Bana neden inanmadığını bilmiyorum. Belki de zaten bir şeyler biliyordu. Her neyse, yanıldığımı kanıtlamaya kararlıydı.

"Aylarca, yıllarca beni düzenli olarak Kale'ye, sizin deyiminizle yeraltı mezarlarına getirdi. Orada, sihrimi benden almak için elinden gelen her şeyi denedi. Bana işkence etti ve gücüyle bana eziyet etti."

Nadir'e baktığımda gözlerine yansıyan sayısız duyguyu görüyorum. Öfke. Acı. Öfke.

"Ama ben daha güçlüydüm. Direndim." Sonra bir nefes verdim. "Ama onun büyüü seninki gibi değildi. Farklı görünüyordu. Farklı hissettiriyordu. Daha karanlık ve dumanlıydı. Ölümün kokusunu taşıyordu. Onu aramak için kalbimi, zihnimi ve kemiklerimi kazdı da kazdı. Yeterince zaman geçtikten sonra, eğer onu bulursa hayatımın sona ereceğini biliyordum. Ya beni öldürecekti ya da beni kullanmanın bir yolunu bulacaktı. Bu yüzden dayanmaya çalıştım. Onu kilitledim.

"Beni yumruklarıyla dövecek kadar sinirlendiğinde dayaklara katlandım. Sonunda bir gün durana kadar hepsine katlandım. Beni son kez Nostraza'ya geri attığı anı asla unutmayacağım ve bir daha ondan ne haber aldım ne de onu gördüm."

Nefesim kesiliyor ve göğsüm sanki çok uzun bir mesafe koşmuşum gibi kabarıyor. Bu sözleri daha önce hiç kimseye yüksek sesle söylememiştim ve kendimi hem hafiflemiş hem de bir demir kütlesi kadar ağır hissediyorum. Nadir'e baktığımda yüz ifadesinde o kadar karanlık bir öfke var ki gözümü kırıştırıp arkama yaslanıyorum.

Başını sallıyor ve sonra gözlerini kapatıp uzun, yavaş bir nefes alıyor. Elleri titriyor, sanki kendini tutmak için çok uğraşıyor.

"Yani senin Birincil olduğunu düşünmüyor," diyor Nadir yavaşça. "Bu çok daha mantıklı."

"Sonunda neye inandığını bilmiyorum ama pes etti. Mantıklı olan ne?"

"Bu kadar kolay gitmene izin vermesi. Kaçırıldığını öğrendiğimizde seni aramam için beni gönderdi ama hiç endişeli görünmüyordu. İzimi kaybettirmek için numara yaptığını düşünmüştüm ama bana bir zamanlar ona faydalı olacağını umduğunu ama artık olmadığını da söyledi. Neden sadece üçünüzü öldürüp bu işi bitirmedi?"

Sözleri karşısında irkiliyorum ve elini yüzüne sürmeden önce omuzları düşüyor. "Özür dilerim. Öyle demek istememiştim."

"Sanırım bu bir sigortaydı. İşe yarar hale gelmemiz ihtimaline karşı. Ama hepimiz olgunlaşıp birer yetişkin olduğumuzda, sanırım bunun olmayacağını anladı. Belki de orada olduğumuzu unuttu."

"Belki," diyor. "Sihrin ne işe yarıyor? Hatırlayabiliyor musun?"

Bir yudum daha almadan önce başımı sallıyorum, bu kartları göğsüme yakın tutmayı planlıyorum. "Biraz hatırlıyorum. Yıldırım. Kırmızıdır ve hemen hemen her şeyi yok edebilir. İnsanları iyileştirebiliyorum ama aynı zamanda onları parçalara da ayırabiliyorum. İçlerinden kan akmasını sağlayabilirim. Bunlar en göze çarpan yeteneklerim."

"En son ne zaman kullandın?"

"On yıldan fazla oldu. Annem bırakmam için ısrar ettiğinde on yaşlarındaydım. Keşfedilmemizden korkuyordu ve bunun istenmeyen bir dikkat çekeceğinden emindi. Tabii ki şimdi nedenini biliyorum."

Nadir'in çenesi bükülür. "Peki ya kardeşin?"

"Ona sormanız gerekecek. Bunlar onun anlatması gereken sırlar," diyorum, Tristan'ın bunu onun bilgisi olmadan paylaşmamı istemeyeceğini bildiğimden. Nadir bana sert bir bakış atıyor. "Merak etme, onu bir daha gördüğümde senin için iyi şeyler söyleyeceğim."

Ağzının köşesi bir saniyeliğine yukarı kalkıyor. Sonra bana bakıyor ve başını eğiyor. Eli tekrar dizimin üzerinde duruyor ve sıkılaşıyor. "Anıların zor olduğunu biliyorum ama yeraltı mezarlarını benimle birlikte aramayı deneyebilir misin?"

Derin bir nefes alıyorum, bardağı masanın üzerine koyuyorum ve ellerimi bacaklarımın altına bastırıyorum. Nadir dizlerini benimkilerin dış tarafına sıkıştırarak şekilde kayıyor. Parmak eklemleri baldırlarıma sürtünüyor ve ben onun dokunuşunun ve varlığının acı verici bir şekilde farkına varıyorum. Bana dokunmama kuralını çiğniyor.

bana dokunuyor, ama umurumda değil. O şartları koyduğumda kastettiğim şey rahatlatıcı bir jest değildi.

"Deneyeceğim," diye fısıldıyorum. "Ben de onu bulmak istiyorum. Artık böyle kalmak istemiyorum."

"Özür dilerim," diyor ve ben kaşlarımlı çatıyorum. "Oturup tüm bunların olmasına izin verdiğim için üzgünüm. Bilmiyordum, ama eğer-"

Düşüncesini bitirmiyor ve bakışlarımız buluşuyor, aramızda bir an geçiyor. Gözlerimi kaçırıyorum, viskiyi elime alıp bir yudum daha alıyorum. Boğazımı yakıyor, midemi ısıtıyor.

"Yardımlı oluyor mu?" diye soruyor, elleri hâlâ dizlerimde, omuz silkiyorum.

"Aphelion'da çoğunu iyileştirdiler ama eskiden yara izleriyle kaplıydım," diyorum ve gözleri daha da için için yanan bir öfkeyle kararıyor. Elini uzatıyor, başparmağı yanağımı hafifçe okşuyor, yara izimin alt ucunun orada olduğunu biliyorum.

"Çirkin, biliyorum. Ama bu bir hatırlatma," diyorum, yüzünü buruşturmasını ya da sert bir yorum yapmasını bekliyorum.

"Hiç de çirkin değil. Asil bir şey." Küçük bir of çektim.

"Asil mi?"

"Bunu bu kadar gururla takıyor olmanız karakterinizle ilgili önemli bir şeye işaret ediyor. Bir an bile çirkin olduğunu düşünmedim. Seni ilk kez baloda gördüğümde ne kadar güzel olduğunu hatırlıyorum."

Gözlerimi kaçırabilmek için içkimden bir yudum daha alıyorum, çünkü çatlamak üzereyim.

"Onu her şeye pişman edeceğim," diyor Nadir, sözlerinde ölümcül bir keskinlik var. "Onu parça parça ayıracağım. Bu her zaman benim

En derin arzu, ama şimdi, bir gölün dibinden hava çekme ihtiyacından daha şiddetli bir ihtiyaç. Onu inciteceğim."

Bu ifadede öyle çığ bir kesinlik var ki midem sıkışıyor. "Onun ölmesini istiyorum," diyorum. "Bu beni hayatta tutan birkaç şeyden biri.

Tüm bunları yaşarken. Ödediğinden emin olma dürtüsü."

Nadir başını sallıyor, o dönen gözleri bana bakarken renkten renge giriyor. "Biraz daha iç."

"Ondan neden nefret ediyorsun?" Bu karanlık prens hakkında daha fazlasını anlamak isteyerek soruyorum. "Ona karşı hissettiklerin, yüzeyde yaptıklarından çok daha karmaşık. Ondan neden bu kadar nefret *ediyorsun* Aurora Prensi?"

Kelimeleri fısıldıyorum ama sessiz odada yankılanıyorlar. Ateş çıtırdayıp patlıyor ve Nadir kafasında bir şeyleri tartıyor gibi görünüyor.

"Bana başka bir gerçeğin konusunda güvenden," diyor Nadir. "Bunu hafife aldığımı sanma. O yüzden sana anlatmak yerine göstereceğim."

Bölüm Yirmi-s xI

Nadir ve ben bana yabancı gelen bir alanda yürüyoruz.
"Burayı hiç aramadık," diyorum.

"Hayır. Babamın bu kanatta önemli bir şey saklayacağından şüpheliyim.
Yine de her ihtimale karşı duyularınızı açık tutun."

Koridorda yürümeye devam ederken başımı sallıyorum ve dediğini yapıyorum. Sessiz ve gergin, biz ilerledikçe ifadesi daha da sertleşiyor.

Sonunda bir dizi geniş siyah kapının önüne geliyoruz ve kapıyı açmadan önce kolunu kavırıyor. Çok az kişiyle paylaştığı bir sırrı bana emanet etmek üzere olduğunu hissediyorum.

"Gel," diyor ve ben de onu takip ederek gümüş ve kobalt renklerle dekore edilmiş geniş bir yatak odasına giriyorum. Aynı siyah zeminlere ve dışarıya bakan uzun pencerelerden birine sahip, ama sanki biri bu odayı Keep'in geri kalanından daha rahat ve ev gibi yapmaya çalışmış gibi. Yumuşak aydınlatma odaya gölgeler düşürüyor ve ocaktaki ateş neşeyle çıtırtıyor.

Nadir çenesi gerilmiş bir halde bana bakıyor ve duyularım alarma geçiyor.

Sonunda yatağın yanında duran pencereye bakan sandalyeyi fark ediyorum. İçinde oturan bir figür var, o kadar hareketsiz ki orada birinin olduğunu fark etmek kolay. Nadir bana elini uzatıyor ve hiç düşünmeden ben de elimi uzatıyorum. Sıcaklığı kolumdan yukarı taşıyor ve gözeneklerime yayılıyor, büyüm güneş ışığında lüks yapan bir kedi gibi mırıldanıyor.

Beni sandalyedeki figüre doğru götürüyor. Koyu renk saçlı ve ametist renginde gözleri olan bir Fae. Tıpkı Nadir ve Amya'ya benziyor ve aklımda bunun Aurora Kraliçesi olması gerektiğine dair hiçbir şüphe yok.

"İşte bu yüzden ondan nefret ediyorum. Ya da en azından ondan en çok bu yüzden nefret ediyorum," diyor Nadir usulca. Elimini bırakıyor ve kraliçenin önünde çömeliyor. Pencereden dışarı bakmaya devam ediyor. Gözlerini kırpmadan bakışını ve granitten oyulmuş gibi oturuşunu izlerken burada olduğumuzdan haberi olmadığını fark ediyorum.

"Ona ne oldu?" Onun yanında dizlerimin üzerine çökerek soruyorum. Neden bilmiyorum ama şu anda aynı seviyede olmak istiyorum.

"Babam, işte bu."

Daha da batıyorum, halının üzerine oturup pencereye yaslanıyorum, bacaklarım bükülmüş ve kollarım onları sarmış bir şekilde ona bakıyorum. "O çok güzel."

Nadir çömeldiği yerden başını sallayıp yanıma oturuyor. Birbirimize zar zor dokunuyoruz ve ben daha da yaklaşma isteğime direniyorum.

"Öyleydi. Hâlâ da öyle. Ama bir zamanlar olduğu kişi değil."

Derin bir nefes alıyor ve ben de kendisini toparlamasını bekliyorum, zihnini rahatsız eden şeytanlarla doldurmadan önce biraz zamana ihtiyacı olduğunu hissediyorum.

"Annem ve babam gençken - babam henüz Aurora Prensi'yken - annemle bir partide tanışmışlar. Adı Meora. Aslında

Frostfire sırasında. İçkiyi biraz fazla kaçırmışlar. Bir şey diğetine yol açtı ve sonunda birlikte yattılar.

"Gerçi babam onunla ilgilenmiyordu. Sadece sevdiği kadını kıskandırmak için annemi kullanıyordu. Ve işe yaradı. Bu yüzden annemi reddetti ve sevdiği Fae ile bağ kurmayı planlayarak onu uzaklara gönderdi."

Dudağım küçümseyerek kıvrılıyor. Neden şimdiye kadar bunların hiçbiri beni şaşırtmadı?

Nadir uzun bir bacağını uzatıyor ve kolunu dizinin üzerinden geçirerek bakışlarını annesinden ayırmıyor.

"Ama birkaç ay sonra annem ortaya çıktı, bana hamileydi. İlk başta babam ondan kurtulmaya çalıştı ama annemi gönderir göndermez Aurora Meşalesi'nde işler karıştı."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Perdeleri yakaladığında neredeyse taht odasını yakacak olan renkli alevler çıkararak yandı. Daha önce kimse böyle bir şey yaptığını görmemişti. Annem geri çağrılana kadar nihayet sakinleşti ve o zaman hepsi anladı. Annem karnında geleceğin Aurora Primary'sini taşıyordu. O gün hepimizin kaderi mühürlendi."

Nadir bakışlarımı yakalıyor ve gözlerindeki acıyı okuyabiliyorum.

"Babamın annemle bağ kurmaktan ve onunla birlikte kral ve kraliçe olmak için yükselmekten başka seçeneği yoktu. Babamın sevdiği Fae'ye ne olduğunu bilmiyorum. Eğer geri döndüyse bile, onu hiç görmedim."

Nadir'in başı geriye doğru eğiliyor, cama çarparken gümbürdüyor. "Babam çok öfkeliydi. Annemi onu tuzağa düşürmekle ve kendisiyle seks yapması için kandırmakla suçladı." Nadir homurdanıyor. "Sanki siki kazara annemin içine düşmüş gibi."

Sesindeki acılık karşısında kaşlarımı çatıyor, ona ulaşmak için can atıyorum. Bunun onu ne kadar etkilediği açık ve bir parçam teselli etmek istiyor ama

ilişkimizin henüz bu noktada olduğunu hissetmiyorum. Aramızdaki ilişki her ne anlama geliyorsa.

"Onu asla affetmedi. Ve sonuç olarak, onu sevdiği Fae'lerden uzak tutan ocuk olduğum için beni de asla affetmedi. Annem beni her an yanında korudu çünkü onun yapabileceklerine güvenmiyordu. Bir dadının ya da başka birinin ona yardım etmesine izin vermeyi reddetti, onlardan birinin onun için çalışıyor olabileceğinden endişeleniyordu.

"Ellinci yaşımdaki kısa bir ara hariç, hayatının her günü onun için bir canavardı. Neden bilmiyorum ama kısa bir süre mutlu oldular. Bunu asla unutmayacağım. Amya o zaman doğdu ve babamın sonunda kendisi için hayal ettiği hayatı onda gördüğünü düşündüm. Benden hala nefret ediyor olsa bile, annemi ve kız kardeşimi sevdiği sürece umurumda değildi."

Yüzümü ona dönüyorum, bakarken başımı cama yaslıyorum. Soğuk cam yanağımı rahatlatıyor.

"Ama Amya onun yerine beni seti. Daha küçük bir çocukken bile bana o kadar açıktı ki her yerde beni takip ederdi. Belki de babamızdaki zalimliği hissetti. Belki de sonunda onu ne kadar inciteceğini ve hayal kırıklığına uğratacağını biliyordu. Her neyse, savaştığımı bile bilmediğim bir savaşta beni seti.

"Babama getirdiği o kısa süreli geçici neşe, onun gözünde benden sonra geldiğini anladığında buharlaştı. Ve hepsi bu kadar. Annemi sonsuza dek dışladı. O sıralarda annem var olmayı bıraktı. Sanırım sonunda bir şeylerin değişeceğinden o kadar umutluydu ki, değişmediğini fark ettiğinde kalbinden geriye kalanları da kırdı. Onu sevip sevmediğini bilmiyorum ama denemek istediğini biliyorum. Bu odaya çekildi ve konuşmayı bıraktı.

"Babamın gitmesini istememin bir diğ er nedeni de onu bundan kurtarmak. Bir Birincil'e bağlanan kimse kendi başına  lemez. Babam yaşamaya devam ettiği s re e, ona ne olursa olsun o da aynısını yapacaktır. Her ne kadar iyileşmesini istesem de, iyileşeceğini hiç sanmıyorum. İki yüz yıldan fazla bir süredir bu şekilde yaşıyor ve sanırım şu anda en çok arzuladığı şey Evanescence'ın vaat ettiği huzur."

Kaşlarımı  attım. "O da orada olmaz mıydı?"

"Yapardı, ama eğer iddia ettikleri gibi bir cennetse, o zaman ondan çok çok uzakta biraz neşe bulabileceğini umuyorum. şu haliyle burada kapana kısılmış durumda."

"Nasıl  alışıyor?"

"Yükseliş bağı gerçekten bağlayıcıdır. Birbirlerinin duygularını hissedebiliyorlar ve asla birbirlerinden çok uzakta olamıyorlar. Acı korkunç olur, ya da bana öyle söylendi. Sizden nefret eden birine bağlandığınızda, bu gerçekten bir tür h pishane oluyor."

"Vay canına," diyorum, ne diyeceğimi şaşırmış bir halde. Atlas'ın bana yapmak istediği şey buydu.

Beni sonsuza dek ona bağla, asla kendi hayatıma sahip olamayayım.

Nadir uzun bir i  çekiş yapar.

"Amya kendini suçluyor. Bana itiraf etmiyor ama babamızı seçmiş olsaydı annemizin kırılmayacağını düşündüğünü biliyorum."

"O daha çocuktu," diyerek prensesin savunmasına geçiyorum. "Bilmiyordu. Tabii ki yanında kendini daha güvende hissettiği kişiyle gitti."

Nadir'in yüzü asık. "Ben de ona böyle söylüyorum ve o da bunu kabul ettiğini söylüyor ama buraya gelmekten ka ınmasından suçluluk duygusunun içini kemirdiğini anlayabiliyorum. Su lanacak biri varsa o da benim."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Onu koruma konusunda daha iyi olsaydım, belki de onu bu hale

getirmezdi." Nadir annesine hiç hayal etmediğim bir özlemle bakıyor.

ondan görüyorum. Göğsümün derinliklerinde bir şey kıvrılıyor. Ona bunun onun hatası olmadığını söylemenin bir anlamı olmadığını biliyorum. Bu utancı bir kalkan gibi taşıdığını görebiliyorum. Bu çok iyi anladığım bir duygu ve sadece onun üstesinden gelebileceği bir şey.

Bir nefes çektim. "Zavallı Amya." Ve sonra ona bakıyorum. "Ve sana da. Bu bazı şeyleri açıklıyor." Nadir kaşlarını kaldırıyor. "Ne gibi şeyler?"

"Yok bir şey. Boş ver." Onun pislik eğilimlerinin babası tarafından gördüğü muamelenin doğrudan bir sonucu olabileceğini açıklayacak değilim. Ardından gelen karanlık kıkırdama bana belki de söylemediğim şeyi anladığını söylüyor.

"Buraya sık gelir misin?" Ben soruyorum.

"Keep'te olduğum her gün. Asla çok uzun süre uzak kalmamaya çalışıyorum."

"Seni anlamıyorum," diyorum bana beklenti dolu bir ifadeyle bakarken. "Kız kardeşin ve Mael dışında kimseyi umursuyor gibi görünmüyorsun ama yine de böyle şeyler yapıyorsun ya da varoşları temizlemeye ve insanları doyurmaya çalışıyorsun. Hiç mantıklı değilsin."

Ağzı alaycı bir yüz ifadesiyle buruşuyor. "Başkalarının acı çekmesinden sırf bunun için zevk almıyorum." Çenesi geriliyor ve ikimiz de kimi ima ettiğini anlıyoruz. "Korkuyla ya da elimin iradesiyle yönetmek istemiyorum. Bu sadakat ya da bağlılık doğurmaz. Uzun zaman önce çok bilge biri bana mutlu tebaası olan bir krallığın her zaman en müreffeh krallık olacağını söylemişti. Aurora'nın hak ettiği de bu. Haddini aşarsa her şeyinin elinden alınacağı tehdidini değil."

"Nostraza söz konusu olduğunda neden bu kadar kör bir noktanız var o zaman?" diye sordum. "Bunun var olmasına neden izin veriyorsunuz?"

Başını sallıyor. "Çünkü bazı insanların, kendilerine ne verilirse verilsin, kurtarılamaz olduğuna inandım. Orada olan herkes bunu hak ediyordu."

"Peki ya şimdi?"

"Ve şimdi bundan biraz daha az eminim."

Fazla bir şey değil ama Aurora'ya döndüğüm ilk haftalarda beni malikâneye hapsedmesinden bu yana büyük bir değişim oldu.

"Nostraza'da neden sadece insanlar var? Yüksek Fae'ler için başka hapisaneler var mı? Ya da düşük fae?" Bu, düşük fae'lerin varlığını öğrendiğimden beri merak ettiğim bir şey.

Başını iki yana sallıyor. "Hayır. Suç işlemekle itham edilen alçak fae'ler hiç düşünülmeden idam edilir. Duruşma yapılmaz ve soru sorulmaz." Çenem düştü. "Ve Yüksek Fae'ler hapse girmez. Para cezası öderler ya da suçları yeterince kötüyse, birkaç hafta ev hapsine tabi tutulabilirler. Ama hepsi bu kadar."

Bu prensin, bu krallığın ve yürüttüğüm bu savaşın, benim ve ailem için tehlikede olandan çok daha fazla katmana sahip olduğunu anlayarak bir nefes veriyorum.

Sonra başını kaldırıp bana karanlık bir bakış fırlatıyor.

"Az önce söylediğim her şeye rağmen, hata yapma Mahkûm. Eğer herhangi biri ya da herhangi bir şey istediğim şeyin önüne geçerse, onları yok etmek için elimden geleni ardıma koymayacağım."

Sözleri bir yemin gibi geliyor ve onlara tüm kalbimle inanıyorum.

"Peki ne istiyorsun, Aurora'nın prensi?"

"En kısa zamanda babamın hükümdarlığına son vereceğim. Ve geri kalanı... Bu konuda hala karar veriyorum. Daha önceki önceliklerimin değişebileceğini fark ettim."

"Peki benden *gerçekten* ne istiyorsun?"

Hınzırca sırtıyor, gözlerindeki ima çok açık. "Sanırım bunu açıkça belirttim."

"Bu kadar mı?"

"Babamı görevden almak için yardımınızı istiyorum, ama bunun ötesinde... hayır." Son kelime boğuk bir şekilde çıktı, sanki tamamen gerçek değilmiş gibi. "Ve yanılıyorsun. Önemseydiğim bir kişi daha var."

"Kim?" Ben soruyorum.

"Sen."

Alay ediyorum. "Nostraza'da çürürken beni umursamadın." "Bir hata."

"Buna inandığımdan emin değilim."

"Belki de bunu sana kanıtlayacağım." Bu bir söz gibi geliyor ve bu fikir beni geriyor, içim rahatsızlıkla kıpır kıpır oluyor. Aurora Prensi'nden hiçbir şey istemiyorum.

Tacımı almak ve buradan mümkün olduğunca uzaklaşmak istiyorum.

Ona göz kırpıyorum ve "Belki" diyorum.

Yirmi Yedinci Bölüm

Birkaç dakika daha sessizce oturmaya devam ediyoruz. Aurora
WKraliçesi gözlerini kırpmadan pencereden dışarı bakıyor ve ben ne olduğunu merak ediyorum.

kafasının içinde olup bitenler. Bu şekilde yaşanmaz ve krala olan nefretim daha da keskin ve sivri bir şeye dönüşüyor. Bu kraliçeyi tanımıyorum ve benim için hiçbir şey ifade etmiyor ama Nadir'in az önceki konuşma şekli içimden bir parçayı koparıp alıyor.

Söylediklerini düşünüyorum. Meşale'nin onu karnında taşırken nasıl garip davranmaya başladığını.

"Sence," diye dikkatle başlıyorum, "Aurora Meşalesi benimle de konuşur mu?"

Nadir'in bakışları benimkilere kayıyor, gözlerindeki renkler dönüyor. Gözlerini kırpıştırıyor. "Bunu neden ben düşünemedim ki?"

"Sence işe yarayabilir mi?"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var." Nadir ayağa kalkıyor ve bana elini uzatıyor. Tutuyorum ve beni yukarı çekiyor. O kadar yakın duruyoruz ki

ve tüm bu alışveriş aramızdaki dokuyu değiştirmiş gibi görünüyor.

Gözleri ağzıma kayıyor ve o hafif hareketin, kalçalarımın gerildiği gövdemde bir ok gibi yayıldığını hissediyorum. Birkaç gün önce dilini içime sokmuştu ama bu sadece temel bir arzu ve ihtiyaçtı. İkimizin de kaşındığı bir kaşıntıydı. şu anda gözlerindeki bakış farklı bir şey gibi geliyor ve bunu nasıl bağdaştıracığımı bilmiyorum. Nadir hâlâ on iki uzun yıl boyunca yaşadığım sefaletin her dakikasını temsil ediyor.

Boğazımı temizleyerek geri çekiliyorum ve kazağımı düzeltiyorum. Bizi içine çeken büyü her neyse ondan kurtuluyor ve annesine dönüyor. Eğilip ağzını annesinin alnına bastırıyor ve çekilmeden önce uzun bir süre öylece kalıyor. Bana baktığında, her zamanki sert ifadesi yerinde duruyor.

"Bakalım Meşale seninle konuşacak mı, Mahkûm?"

Bir kez daha harekete geçtik, kalenin kalbine doğru ilerlerken koridorlarda dolanıyoruz. Koridorlar sessiz, herkes gece geç saatlere kadar süren partilerden sonra dinleniyor.

Geniş bir koridorda ilerliyoruz, geçerken arada bir nöbetçi bize bakıyor. Nadir elimi tutuyor, sonra kollarını omuzlarıma doluyor.

"*Gerçekten* büyük, tatlım," diyor. "Bayılacaksın. Bir prensin meşalesinin büyüklüğü hakkında ne derler bilir misin?" Sonra göz kırptıyor ve ben de gözlerimi deviriyorum. Sanırım onun oyuncağıymışım ve o da beni etkilemeye çalışıyormuş gibi davranmam gerekiyor.

Koridorun sonunda başımızın üzerinde uzanan geniş bir kapı var. İki muhafız onları çevreliyor, biri Nadir'e başını sallayarak tutamak görevi gören büyük demir halkayı kavlıyor ve sessiz menteşeler üzerinde çekerek açıyor.

Devasa alana girdiğimizde, Aphelion'da uyandığım ve Atlas'la tanışmak için Güneş Sarayı taht odasına götürüldüğüm günü hatırlayarak hayret ediyorum. Ancak Aphelion'un taht odası parlak ve ışıltılıyken, Aurora'nınki bunun tam tersi, parlak siyah zeminler ve renk parıltılarıyla ışıldayan siyah duvarlar var. Tıpkı Aphelion'da olduğu gibi, tavan kavisli bir cam kubbedir ve bu kubbe gri Aurora gökyüzüne açılmaktadır.

İçeri girerken ayak seslerimiz odanın yüksek köşelerinde yankılanıyor. Önümüzde, aşına olduğum o ışıltılı taştan oyulmuş iki devasa siyah taht oturuyor. Arkalarındaki duvarda bir tür duvar resmi var ama bu basit bir resim değil. Renk şeritleri hareket ediyor ve birbirlerine doğru kayıyor, tıpkı gökyüzündeki gerçek ışıklar gibi yavaş, büyüleyici bir dans yaratıyor. Bir an için kendimi onun hipnotize edici dalgalarında kaybediyorum.

Nadir hâlâ elimi tutuyor ve sıkarak beni şimdiki zamana geri getiriyor. Güneş Sarayı'yla tam bir tezat oluşturuyor ama buranın da anıtsal bir yanı var. Işığın yokluğunda derin bir şey. Midemde garip bir kasılmayla, yanımda duran Fae'ye bakıyorum, bu odaya uyacak şekilde mükemmel bir şekilde yetiştirilmiş, o siyah saçları ve dönen gözleriyle. Henüz gerçekleşmemiş bir geleceğe bakıyormuşum gibi garip bir hisse kapılıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor ve ben başımı salladıktan sonra elimi tutuyor ve odanın önüne doğru ilerliyoruz.

İki taht arasında asılı duran bir bileklik var ve içinde ağzında sıcak bir alev titreyen büyük siyah bir meşale oturuyor. Önünde duruyoruz ve yine çok derin bir kader duygusuna kapılıyorum. Sanki son yirmi dört yılın her anı beni buraya getirmek için planlanmış ve planlanmış gibi.

"O kadar da büyük değil," diye şaka yapıyorum, sırtımdaki gerginliği gidermeye çalışıyorum ve Nadir homurdanıyor.

"Yakından görene kadar bekle" diye cevap veriyor ve artık Meşale'den bahsetmediğimizden emin oluyorum.

"Ne yapacağım? Onunla nasıl konuşabilirim?"

Yanımda başını salladığını hissediyorum. "Yukarı kaldırmayı dene. Yükseliş böyle olur." Yutkunuyorum ve bunun saçma olup olmadığını merak ederek ona bakıyorum. Ayna neden benimle konuştu? Ya her şeyi hayal ettiysem?

Nadir'in elini bırakarak bir adım öne çıkıyorum. Sonra dönüp ona bakıyorum, ellerini ceplerine sokmuş duruyor. Başını eğiyor ama bir sonraki adımda olabilecekler için kendimi hazırladığımda bana saldırmıyor.

Sonra uzanıp Meşaleyi kavırıyorum. Tanımadığım koyu bir malzemeden oyulmuş ve dokunulduğunda soğuk. Yerinden kaldırıyorum ve oldukça hafif olduğunu görünce şaşıyorum. Bir an için hiçbir şey olmuyor, parlak turuncu alev titremeye devam ediyor, ama sonra renk değiştirmeye başlıyor, menekşeden kıızıla ve zümrüte doğru yanıp sönüyor.

Bir an sonra Nadir yanıma geliyor, alını kırışmış. "Bunu yapması mı gerekiyordu?"

Başını iki yana sallar. "Elbette, ama genellikle sadece yükselmiş olanlar için." Bana bakıyor, kaşlarının arasında bir çizgi var. "*Kimsin* sen, Kalp Kraliçesi?"

Ağzımı açıyorum ve sonra kapatıyorum, buna nasıl cevap vereceğimden tam olarak emin değilim.

Ah, burada neyimiz varmış?

Ses kafamın içinde beliriyor ve etrafımdaki oda eriyip gidiyor. şimdi başka bir odada duruyorum, meşale artık elimde değil. Yerler gökkuşağı camıyla kaplı ve hiç duvar yok gibi görünüyor. Sadece uzaklara doğru uzanan bulanık renkler var.

Vay, vay, vay. Beni görmeye mi geldiniz, Majesteleri? Dışarıda olduğunuza dair bir söylenti duydum.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Tabii ki biliyorum. Seni hatırlıyorum. Bana çok yakın geçirdiğin onca yılı. Neredeyse ulaşabileceğim bir yerde.

Ses sanki etrafımda yavaşça dolaşan, beni her yönden değerlendiren bir insan gibi hareket ediyor.

Demek Prens'in son zamanlarda bu kadar düğümlenmesine sebep olan sensin. Onun kargaşasını hiç bu kadar keskin hissetmemiştim, Kalp Kraliçesi. Seninle ilgili onu bu kadar etkileyen şey nedir?

Yutkunuyorum, nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

"Kalp Tacı'nı arıyorum. Nerede olduğunu biliyor musun?"

Bir sessizlik oluyor ve cevap vermeyeceğini düşünüyorum.

Aradığınız yerde değil.

"Keep'te değil mi? Ya da Aurora'da?"

Buna kesin bir cevap veremem. Ama yakınımda bir yerde

hissetmiyorum. "Eserleri hissedebiliyor musun?"

Bazen hissedebiliyorum. Bu yakınımda olmadığı anlamına gelmiyor, ama hissedemeyeceğim kadar uzakta.

"Bu hiç mantıklı değil."

Üzgünüm ama yapabileceğimin en iyisi bu, Kalp Kraliçesi.

"Başından beri kim olduğumu biliyor muydun? Neden Aurora Kralı'na hiç söylemedin?"

Benim sadakatim önce Ouranos'a ve tanrıçam Zerra'ya Majesteleri. Sonra da kralıma. Ama onun kalbi karanlık ve bilseydi Ouranos sadece kaybederdi. Sadece acı çekerdi.

"Ama prens biliyor. Bu tehlikeli değil mi?"

Meşale tekrar duraklıyor ve ben nereye bakmam gerektiğinden emin olamadan garip boşlukta dönerek bekliyorum. Bu his tamamen kafa karıştırıcı.

Hayır. Öyle olduğunu sanmıyorum. Prens senden bir şey istiyor ama bu senin gücün değil.

Derin bir nefes alıyorum, kalbimin arkasında garip bir değişim hissediyorum.

Ama... bu yol sadece kalp kırıklığına yol açar, Majesteleri. Bu yol sadece yıkım getirir.

Göz kırpıyorum. *"Ne demek istiyorsun?"*

Hiçbir şey söylemiyor ve ben bekliyorum.

"Bununla ne demek istiyorsun? Lütfen söyleyin."

Yine de hiçbir şey söylemiyor ve ellerimi yumruk haline getiriyorum.

"Alo? Cevap ver bana!"

Birdenbire ellerim kavrulurcasına ısınıyor ve taht odasına geri fırlatılırken çığlık atıyorum, neredeyse Meşaleyi düşürüyordum.

Nadir elimden kapıyor ve bana dönmeden önce parantezin içine yerleştirmek için hareket ediyor. Ellerimi silkeleyip onlara bakıyorum ama derileri lekesiz.

"Ne oldu?"

"Benimle konuştu," diyorum fısıltıyla ve o da derin bir nefes veriyor. "Artefaktlar neden seninle konuşuyor? Sen henüz yükselmedin."

"Bilmiyorum." Başımı sallıyorum ve üşümekle ilgisi olmayan bir şekilde üşüyen kollarımı ovuşturuyorum.

"Ne yazıyordu?"

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, hâlâ ellerimdeki hissi geri kazanmaya çalışıyorum, midemde bir şeyler dibe vuruyor. Meşale Nadir'in yanında güvende olduğumu söylüyordu. Benden bir şey istiyordu ama bu benim

gücüm değildi.

Ama bu sadece kalp kırıklığı ve yıkımla sonuçlanabilirdi.

Neden b i r d e n b i r e hiç sahip olmadığım bir şeyi kaybetmişim gibi hissetmeye başladım?

"Ne diyordu? Kraliyet hakkında bir şey sordun mu?"

Başımı salladım. "Evet. Yakınlarda olduğunu düşünmediğini söyledi." "Ne demek istiyorsun? Kale'de mi yoksa Aurora'da mı?"

"Ben de aynı şeyi sordum ama emin olamadı. Sadece hissedemediğini söyledi."

Nadir bir elini saçlarında gezdiriyor ve sinirli bir ses çıkarıyor. "Ama bu en azından hâlâ var olduğu anlamına geliyor."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Evet, sanırım öyle."

"Bu da bir şeydir." Nadir birkaç adım attıktan sonra bana döndü. "Ne oldu?"

Hâlâ Meşale'nin söylediklerini düşünerek ona baktığımı fark ediyorum. Bu Fae kalbimi nasıl kıracak? Beni nasıl mahvedecek?

"Yok bir şey. Bu sadece biraz rahatsız ediciydi. Ben iyiyim."

Nadir yavaşça başını sallıyor. "O halde emin olmak için yeraltı mezarlarını kontrol etmemiz gerekiyor. Ondan sonra, sanırım güvenli bir şekilde Keep'te olmadığını söyleyebiliriz. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun? Bir ya da iki gün versek nasıl olur?"

Başımı salladım. "Tamam. Deneyebilirim. Ya orada bir şey hissetmezsem?"

Nadir bir elini ensesinde gezdiriyor, koyu renk gözleri kıpkırmızı ışık şeritleriyle dönüyor.

"O halde bir sonraki hamlemize karar vermeliyiz."

Yirminci Bölüm-e ghtI

Taht odasından ayrıldıktan sonra Nadir'in kaledeki kanadına geri dönüyoruz. Isınamadığım için sıcak bir banyo yapmaya karar veriyorum. Biraz ihtiyacım var.

Düşünecek yer. Düşünülmesi gereken o kadar çok şey var ki... Kraliyet'ten artık haber alınamaması ve Nostraza'da çürürken Meşale'nin kim olduğunu her zaman bilmesi gibi.

Ve tabii ki Nadir hakkında söyledikleri.

Onu düğümlere bağladığımı ve benden başka bir şeyin peşinde olduğunu söyledi. Nadir beni fiziksel olarak istediğini söyledi, hepsi bu ve ben de ona inanmaya çalışıyorum. Ama bazen onu beni incelerken yakaladığımda, sanki söylemediği bir şey varmış gibi geliyor. Başımı sallıyorum. Bu çok saçma. O bir prens ve ben de Nostraza'dan gelen bir tutsağım. Bu Fae'den hiçbir şey istemiyorum.

Ama Meşale kalp kırıklığı hakkında ne demek istemişti? *Nadir'in* kalbimi kıracağını mı? Ben ona vermezsem bunu yapamaz. Bu benden asla alamayacağı bir şey. Onu neredeyse Atlas'a kaptırıyordum ve bu hatayı bir daha yapmayacağım.

Sorun şu ki, beni öptüğü, bana dokunduğı ve tadıma baktığı partiyi düşünmeden edemiyorum. Bu beni sürekli bir huzursuzluk haline soktu. Onun yanındayken ellerimi nereye koyacağımı ya da nereye bakacağımı bilemiyorum. Beni tekrar öpmesini ya da söz verdiği her şeyi yerine getirmesini istemiyormuş gibi davranmaya devam edemem.

Ben prensi düşünüp dururken su soğuyor ve bu rahatlatıcı sıcak banyonun tüm amacını boşa çıkarıyor. Geceyi titreyerek geçirmeyi kabullenmiş bir halde, sonunda kendimi dışarı sürüklüyorum, dantelli siyah bir sütyen ve iç çamaşırı giyiyorum ve ipeksi eflatun bir bornoz bağılıyorum.

Banyodan çıktığımda oda sıcak ve Nadir'in buz köpeklerinin gözleri kapalı yattığı şömine yanıyor. Son bir hafta içinde etrafımda daha az düşmanca davranmaya başladılar, bu da buradaki yerime biraz alışmamı sağlıyor.

Pelüş bir sandalyeye oturmuş, gözlerini ateşe dikmiş, bakışları yukarı kayıyor. Gömleğinin üst düğmeleri açık, saçları omuzlarına dökülmüş, lüks ve buruşuk bir hali var. Kalçasında, çok sevdiği viskiyle dolu bir bardak sallanıyor, iri eli bardağın kapağını kavırıyor. Çok güzel, ama bu düşüncelere karşı kendimi çelikleştiriyorum. O benim düşmanım. Ben hiçbir şeyden daha azıyla yaşarken bu lüks kalede oturan Fae Prensi.

Bu karanlık prens *asla* kalbime sahip olamayacak.

Meşale bugün bana bir iyilik yaptı ve önemli olana odaklanmam gerektiğini hatırlattı. The Crown. Willow ve Tristan. Aile mirasımız.

Hayır, kalbimi asla kazanamayacak ama geçen gece partide yaptıklarından sonra, skoru eşitlemem gerekiyor. Aurora Prensi'ne bir şey borçlu olmayı reddediyorum. Seks benim için hiçbir zaman aşkla ilgili olmadı. Hayatta kalmakla ve çoğı zaman zevkle ilgiliydi.

Bu gece, her ikisinin de sınırında olacak.

Yavaşça yaklaşıyorum, bornozumun ipeği ayak bileklerimi gıdıklıyor, kafamda aniden kök salan plan için doğru miktarda çıplak olduğuma karar veriyorum.

Ben yaklaşırken gözleri beni hiç bırakmıyor. Aç bir sakinlikle dolu. Bir farenin üzerine çullanmak üzere olan bir kartal gibi. Bardağı elinden alıp masanın üzerine koyarken hiçbir şey söylemiyorum. Sonra bir dizimi kaldırıp kucağına oturuyorum, nefesi keskin bir eğimle karşılık veriyor. Bornoz hâlâ üzerimi örtüyor, kumaşı kalçalarımın etrafında toplanıyor. Ama açılması için kravatını bir kez çekmem yetiyor. Belli ki ikimiz de aşağıya ve sonra tekrar yukarıya bakarken bunu düşünüyoruz.

"Ben istemedikçe bana dokunmayacağını söylemiştin?" demeden önce dudaklarımı yalıyorum.

Başını sallıyor, gözleri beni tarıyor.

"Bugün elini tutmama izin verdin," diyor.

"Bu doğru. Ama bu tür bir dokunuşu kastetmediğimi biliyorsun."

Sırıttıyor, ağzının köşesi yanağında kalbimi parçalayan bir gamzeyi ortaya çıkarmak için yukarı doğru eğiliyor.

"*Sana* dokunabilir miyim?" Başımı eğerek soruyorum.

"Bana ne istersen yapabilirsin." Sesi sert, bir eğenin taş üzerinde sürüklenmesi gibi ve midemi geriyor. Eğiliyor. "Ne kadar kirli olursa o kadar iyi."

Ellerimi omuzlarına koyuyorum ve göğsünün düzlemlerinden aşağı kaydırıyorum, gömleğinin kumaşından kaslarının çıkıntılarını ve çukurlarını hissediyorum.

Elleri kalçalarımın geliyor, parmakları içime giriyor. Parmaklarımı bileklerine dolamadan önce zar zor fark ettiğim bir özlem dalgası yaratıyor ve

ellerini sandalyenin kolaklarına geri koydu. "Ah-ah, bana dokunabileceğini söylemedim."

Gözleri parlıyor, zümrüt benekleri ışıldıyor. "Yani sen bana dokunabiliyorsun ama ben sana dokunamıyorum öyle mi?"

Başımı eğiyorum. "Bu önceki cevabını değiştirir mi?"

"Sikeyim hayır."

Ellerimi göğsüne götürüp keşfime devam etmeden önce ses tonundaki ciddiyetle yüzeye çıkma tehdidi oluşturan gülümsemeyi bastırıyorum. Kıpırdamadan duruyor ve boğuluyormuş gibi nefes almak için savaşıırken aynı anda nefes almamaya çalışıyor gibi görünüyor.

Gömleğinin düğmesine uzanıyorum ve onu açıyorum, ardından bir sonrakini, kumaşı genişçe açıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor sesindeki o zorlukla dizginlenen keskinlikle. Bir düğme daha açıyorum ve sonra bir tane daha, pürüzsüz kahverengi teni ve göğsünün üzerinde akan o renkli işaretlerin girdaplarını ortaya çıkarıyorum.

"Sana bakmayı seviyorum," diye fısıldıyorum, nefes almakta zorlanıyorum. Elimi kalbinin hızlı atışını hissedebileceğim şekilde tenine bastırıyorum.

"Ben de sana bakmayı seviyorum. Hem de çok."

Buna karşılık olarak ona nazlı bir gülümseme sunuyorum. Sandalyeden kalkıp geri çekiliyorum ve bornozumun bağını çekerek omuzlarımdan kaymasına ve yere düşmesine izin veriyorum.

Elini yüzüne sürmeden önce soluksuz bir iç çekişle "Siktir," diyor. Gözlerinde öyle çiğ bir açlık var ki göbeğimin altında ılık bir zonklama hissediyorum. "Sana daha da fazla bakmak istiyorum." Bu umut dolu öneri karşısında kaşları kalkıyor.

Bir kahkaha attım. "Öyle bir şey olmayacak."

"Sonra ne olacak, Kalp Kraliçesi?"

Zerra, neden bana böyle hitap etmek zorunda? Ona durmasını söylemeliyim ama böyle söylemesi hoşuma gidiyor. Sanki hep beni bekliyormuş da tek yapmam gereken gidip almakmış gibi.

Dizimi sandalyeye geri kaydırıyorum ve sonra önceki pozisyonuma dönüyorum, bunun onu nasıl etkilediğinin açık kanıtının iç çamaşırımın ince kumaşına baskı yaptığını hissediyorum. Kalçalarımı döndürdüğümde ikimiz de inliyoruz. Bu olması gerekenden daha iyi hissettiriyor. Belki bu kötü bir fikir ama kendimi durduramıyorum da.

Ondan ne kadar nefret etsem de, ona dokunma isteğimi de durduramıyorum. Bu, su ve hava kadar önemli temel bir ihtiyaç haline geldi.

Elleri kolçaklarda kenetlenmiş, vücudu sımsıkı sarılmış bir yay gibi. "Sana dokunmama izin ver," diyor, neredeyse vazgeçmeme neden olacak bir emirle, ama bunun yerine başımı sallıyorum.

"O zaman benim için kendine dokun. Göğüslerini sık."

Bir kaşımı kaldırıyorum, emir beni şaşırtacak şekilde heyecanlandırıyor. Ama dediğini yapıyorum, ellerimi avuçlarının etrafında birleştirip onları birbirine bastırıyorum, o ise siki sertleşirken titreyen bir nefes veriyor.

"Amına dokun," diyor hırlayarak. "İç çamaşırını çıkar. Ne kadar ıslak ve pembe olduğunu göreyim."

Bunu yapmak istiyorum. Her parçam onun beni izlemesinin nasıl bir his olduğunu merak ediyor. Ama ona istediğini vermeyeceğim. Bu an *benim* ne istediğimle ilgili. Elimden kayıp gitmesine izin verdiğim kontrolün bir kısmını geri almakla ilgili.

Rica etmesine aldırmadan sütyenimin dantelleri arasından meme uçlarımı okşuyorum. Gözleri beni hiç bırakmıyor. Sonra kalçalarımı tekrar yuvarlamadan önce omuzlarını tutuyorum, kalın uzunluğunu şimdi ıslak ve ağrıyan göbeğime sürüyorum.

Sandalye gıcırıyor, çünkü kolçakları o kadar sıkı kavıyor ki sanırım koparmak üzere. Kalçalarımı bir kez daha döndürüyorum, başı geriye düşerken bir nefes alıyorum ve inliyorum. "Beni öldürüyorsun."

Gömleğiyle başladığım işi bitiriyorum, gömleğini sonuna kadar açıyorum ve karnını ortaya çıkarıyorum. Onu yalamak istediğime karar veriyorum, bu yüzden kalçalarımı bir kez daha yuvarlıyorum - bu benim için - kucağından kaymadan ve dizlerimin üzerine düşmeden önce.

"Ne yapıyorsun?"

Göğsünün ortasına bir öpücük konduruyorum ve sonra ağzımı gergin karnı boyunca sürüklüyorum, kasları gerilirken derisini yalıyor ve ısırıyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyor. "Sana dokunmam gerek."

Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum, pantolonunun düğmesine uzanıp fiskeyle açarken ona en iyi şeytani gülümsememi veriyorum.

Niyetimin ne olduğunu anladığında tekrar "Siktir," diyor. Ellerimi kalçalarının iç kısımlarında gezdiriyorum ve sonra öne doğru eğilip ağzımı şişmiş sikine baskı yapan kumaşa bastırıyorum.

Benim açımdan sadece bir anlık tereddüt var. Bunu en son Nostraza'nın içinde, hayatta kalmak için yapmak zorunda kaldığımda yapmıştım. Sunabileceğim tek şey buyken. Benim seçimim olmadığında.

Ama Atlas'ta olduğu gibi, o zaman da benim seçimimdi, şimdi de benim seçimim. Ona kalbimi vermeyeceğim ama bunu vereceğim. İşkencemdeki rolünü asla affedemeyecek olsam da, içimde sonsuza dek taşlaşacağını düşündüğüm kilitli bir yeri yumuşattığını anlayamayacak kadar kör değilim.

Yüzündeki hürmet ifadesi bana bunun doğru seçim olduğunu söylüyor. Onun beni çözmeye devam ettiği gibi ben de onu çözmek istiyorum.

Fermuarını indiriyorum, iç çamaşırının kumaşını çekiştiriyorum ve kalın, şişmiş siki dışarı çıkarken keskin bir nefes alıyorum.

"Aman Tanrım," diyorum, ne kadar büyük olduğunu ve bunun sığabileceğini fark ediyorum.

"Sana yakından daha iyi olduğunu söylemiştim," diyor ve sırtışını yakalamak için başımı kaldırıyorum. Yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi silmenin kesinlikle zamanı geldi.

"Zerra," diye inliyor Nadir, onu ellerimle sarıp okşarken, boynundaki tendonlar geriliyor. "Sana dokunamazsam öleceğim. Bu sandalyede gerçekten öleceğim." Sesindeki çaresizlik beni gülümsetiyor, bir ödül alacak olsa bile ona acı çektirmekten zevk alan sadist bir yanımla konuşuyorum.

Bu ricayı da görmezden gelerek, sıkıca kavradığım elimle onu okşuyorum ve sonra şişmiş başını emmek için eğiliyorum, dilimi yarık boyunca gezdiriyorum ve uyarılmasının tuzlu tadını alıyorum.

Kalçaları sarsılıyor ve elimi pompalamaya devam etmek için kullanarak onu daha fazla ağızma alıyorum. İniltisi içimi titretiyor, kalçalarımın arasındaki ıslak zonklama yerini buluyor. Bu hareket daha önce hiç böyle hissettirmemişti ve ben de en az onun kadar tahrik oluyorum.

Ona bakıyorum, yanakları kızarmış ve ağzı açık bir şekilde beni izliyor.

"Zerra, çok güzelsin," diyor. "Ağızında sikim varken çok mükemmel görünüyorsun."

Bu kelimelerden bu kadar zevk almamalıydım, ama doğrudan klitorisime yeni bir uyarılma dalgası gönderiyorlar. Hareketlerime devam ediyorum, kalçaları hareket etmeye başladıkça onu ağızma daha fazla alıyorum. Sonunda, bacaklarını kavrarken kontrol etmeye çalışmayı bırakıyorum ve içeri girip çıkmasına izin veriyorum, horozu boğazımın arkasına çarpıyor.

Nadir inliyor, sesi o kadar çığ ki hayvani. "Kahretsin, bu iyi bir kız. Çok iyi hissediyorsun," diyor, elleri hâlâ itaatkâr bir şekilde kavranmış

Kol dayama yerlerine vuruyor ve inlemelerine tahta kırılma ve kumaş yırtılma sesleri karışıyordu.

"Boşalacağım," diye nefes alıyor ve bir an sonra, sıcak ve ıslak bir fışkırma ağzımı doldurmadan önce onun kalınlaştığını hissediyorum. Tükenmiş gibi görünene kadar hepsini yutmak için elimden geleni yapıyorum. Çenemi siliyorum ve ona bakıyorum. Gözlerindeki ifade puslu bir şehvet, kendini beğenmiş bir memnuniyet ve eğer hayal görmüyorsam biraz da şaşkınlık karışımı. Aurora Prensi'ni şaşırtacak pek bir şey olduğunu sanmıyorum ama umarım az önce onun tüm dünyasını alt üst etmişimdir.

Kolçağın derisi gıcırdıyor ve ikimiz de kumaştaki derin yırtıklara, dökülen dolgulara ve kürdanlardan başka bir şey kalmayacak şekilde parçalanmış tahtaya bakıyoruz. Karanlık bir bakışla beni iğneliyor. "Kıyafetlerini çıkar. Sıra sende."

Sesindeki gırtlaktan gelen hırıltı içimin sıkışmasına neden oluyor. Umutsuzca ağrıyor ve kendimi rahatlatmak için banyoya koşmak ya da daha iyisi, onun yapmasına izin vermek istiyorum. Geçen gece o terasta beni nasıl boşalttığını her düşündüğümde dizlerimin bağı çözülüyor. İtiraf etmek istediğimden çok daha fazla.

Ama onun taleplerine boyun eğme dürtüsüne direniyorum. Ona üstünlüğü geri vermeyeceğim. Bu benim hamlemdi ve topu kendi sahamda tutuyorum. Yavaşça ayağa kalkıp ona bakıyorum.

"Kız kardeşinle buluşmam lazım. Alışverişe gideceğiz. Bana Violet Bölgesi'ni gösterecek."

Nadir bir anda ayağa kalktı. Pantolonunun içine girerek bornozumu aldığım yere doğru ilerliyor. "Cehennem gibisin." Bana doğru uzanıyor ve sonra hayal kırıklığıyla titreyen yumruğunu kapatıyor. "Mahkûm."

"Oh, yine mi mahkum oldum? Bir dakika önce iyi bir kızdım." Hırlıyor ve içimi bir heyecan kaplıyor. Zerra, onu böyle kızdırmak iyi hissettiriyor. "Şimdi

Ödeştik." Kollarımı bornozumun içine soktum ve bağladım.

"Hatta mı? Mesele bu mu?" Nadir bir adım daha yaklaşıyor ve ben onun varlığının ağırlığını hissediyorum. Bana dokunmuyor ama o kadar yakın ki aramızda gerilimden ve şehvetin kalın sisinden başka bir şey yok. "Ödeşmiş sayılmayız. Seni en az beş kez benimkine boşaltana kadar ödeşmiş sayılmayız. Kalçalarını aç, seni öyle sert ve sık boşaltacağım ki adını bile hatırlamayacaksın."

Kalbim göğsümde çarpıyor. Neden böyle şeyler söylemek zorunda? Peki neden hoşuma gidiyor?

"Bire bir, Prens," diyorum, ciddiymişim gibi görünmeye çalışarak. "Ve adımı hatırlamakta zorlanan tek kişi sensin."

Gözbebekleri hiçlikten oluşan siyah havuzlara dönüşürken patronluk taslayan bir gülümsemeyle yanağını okşuyorum.

"Lor," diye sesleniyor yanından geçip kıyafet seçmek için sandığıma yöneldiğimde.

"Demek hatırlıyorsun," diyorum bir çift deri pantolon ve ince, siyah, uzun kollu bir gömlek seçerken boş boş. Umarım adımı homurdandığında tenimde gezinen ürpertiye fark etmez.

"Buraya gel, bana yardım et Zerra, ben..."

Dönüyorum ve ona bir bakış fırlatıyorum. "Ne yapacaksın? Ben istemedikçe bana o şekilde dokunmayacağına söz vermiştin."

Elleri iki yanında yumruk olmuş, duvarda bir delik açmak ister gibi görünüyor. Ya da çok daha kalın ve sert bir şeye. Kıyafetlerimi toplayıp odanın diğer ucuna doğru ilerliyorum, gözlerinin sırtımda delikler açtığını hissederken koşmaya başlamamak için elimden geleni yapıyorum. Banyoya vardığımda içeri koşuyorum ve kalbim kulaklarımda gümbürdeyerek kapıyı çarpıyorum.

Bölüm Yirmi dokuzI ne

NADIR

A Lor kapıyı çarptıktan sonra ona bakıyorum, dişlerim o kadar sert gıcırıyor ki neredeyse toza dönüşecekler. Kanım kaynıyor ve yeterince hava alamıyorum,

Hâlâ az önce ne kadar sert boşaldığımın etkisindeyim. O sandalyeyi mahvettim ama bunu tekrar yaşamak için krallıktaki her bir sandalyeyi satın alırdım.

Kapının diğer tarafında hareket ettiğini duyduğumda, tek görebildiğim bornozunu çıkardığında nasıl görüldüğü. Her kıvrımı, çizgisi ve tüm o yumuşak teni... Kahretsin, yaşadığım sürece bunu aklımdan asla çıkaramayacağım.

Yerde volta atarak bekliyorum, ortaya çıktığında ne yapacağını merak ediyorum. Sürüsünü koruyan bir ejderha gibiyim. O artık benim, henüz farkında olsa da olmasa da. Sikimi emip sonra da çekip gittiğine inanamıyorum. Nasıl bir oyun oynuyor? Bu onu etkilemedi mi? Bu sadece bir alışveriş miydi? Kısasa kısas mı?

Eğer bunun her şeyin sonu olduğunu düşünüyorsa, hayatında hiçbir konuda bu kadar yanılmamıştır.

Kapı tıkırdıyor ve beni gördüğünde keskin bir nefes alarak kapıyı açıyor. Gömleğim hâlâ açık duruyor ve eminim gözlerim şu anda renkten renge giriyordur. Duygularım yüksek olduğunda her zaman en parlak hallerini alırlar. Babam onları nasıl kontrol edeceğini biliyor ama ben hiçbir zaman aynı ustalıkla kontrol edemedim.

Bakışlarımla buluşmayı reddederek hızla başka tarafa bakıyor ve odanın diğer ucuna geçerek bir çift bot alıyor. Kıyafetlerinin içinde de en az dışında olduğu kadar çarpıcı. Siyah deri pantolon ve vücuda oturan üst kısmı, altındakine dair kışkırtıcı bir ipucu sunuyor. Bu neredeyse daha iyi. Artık orada ne olduğunu bildiğime göre, açılmayı bekleyen bir hediye gibi. Benim tarafımdan. Ve sadece benim tarafımdan.

Hâlâ bana bakmıyor, yatağımın ayak ucundaki sandığın üzerine oturuyor ve ben de düşüncelerini ölçmeye çalışarak onu izliyorum. Elleri titriyor, ama bunun nedeni terk edilmiş bir uyarılma durumunda bırakılmış olması mı, yoksa onu sinirlendirdiğim için mi?

Botlarını giydikten sonra saçlarını omzunun üzerinden atıyor ve kapıya doğru yürümeden önce aynada hızlıca bir kontrol yapıyor.

Hiçbir şey söylemeden gidecekti, ben de yolunu keserek ona engel oldum. Durdu ve yukarı baktı, neredeyse bir karış kısa olmasına rağmen bir şekilde burnundan aşağı bakmayı başarıyordu.

"Çekil," diyor.

"Hayır."

Çenesi kasılıyor ve koyu kahverengi gözlerinde bir çatışma karmaşası var.

"Çekil," diyor tekrar, bu sefer daha güçlü bir şekilde. "Kız kardeşinle buluşmaya geç kaldım."

"Bunu atlatacaktır. Burada benimle kal."

Başını iki yana sallar. "Hayır, gitmem gerek."

Bununla ne demek istiyor? Kalmak istemediğini söylemiyor, sadece gitmesi gerektiğini söylüyor.

Bana dik dik bakıyor, yüz ifadesinde şiddetli bir meydan okuma var. Bu onun en parlak olduğu an. İstese seve seve dizlerimin üzerine çöküp tüm kıtaları yok edebileceğim zaman. İstemese bile.

"Burada işimiz bitmedi," diyorum.

"Şimdilik öyleyiz. Çekil yolumdan. Beni de tekrar tutsak mı yapacaksın?"

Sözleri sivri ve amaçlanan etkiyi yaratıyor, keskin bir yumruk gibi iniyor ve göğsümün ortasında patlıyor. Bana büyü ve babamın yaptıklarıyla ilgili hikayeyi anlattığında, Keep'e girip kafasını koparmamak için tüm irademi kullanmıştım.

"Beni onunla kıyaslama," diye hırlıyorum, yumruklarım iki yanımda toplanıyor. "O zaman bırak gideyim."

Başka seçeneğim yok. Tabii ki onu burada zorla tutmayacağım.

Sonunda kenara çekiliyorum ve kapının koluna uzanırken bana bakmıyor. Tepki vermemek için kendimi zorluyorum. Umutsuzca istediğim gibi uzanıp onu kendime çekmemek için. Eğer benim olacaksa, o zaman bunu yavaştan almalıyım. Ne kadar güçlü görünürse görünsün, yaşadığı hayat onun güvenini kazanmanın kolay olmayacağı anlamına geliyor.

"Burada işimiz bitmedi," diyorum tekrar. Sanırım omuzlarının en ufak bir kıpırdanışını yakalıyorum, ama dışarı çıkıp kapıyı arkasından çarparken başka bir tepki vermiyor.

Bir elimi saçlarımda gezdirerek yatağımın ayak ucundaki sandığın üzerine düşüyorum ve dizlerinin üzerinde nasıl görüldüğünü hatırlayınca inliyorum. Zerra,

Hiç böyle hissetmemiştim. Sanki yakında ondan daha fazla almazsam derimden çıkacakmışım gibi. Beni yemiyor. Beni uzakta tutuyor. Ve bu beni delirtiyor.

Yüzümü ellerimin arasına alıp tekrar babamı ve yaptıklarını düşünüyorum. Nostraza'nın içinde cehennemi yaşadığını biliyordum ama kendimi sorumlu olmadığıma ikna etmeye çalışıyordum.

Ama artık rol yapmaya devam edemem. Tıpkı babam gibi onun da orada çürümesine izin verdim. Ve o canavar tarafından işkence görürken öylece durdum. Bir şeyler yapabilirdim. Nostraza'nın ne olduğunu hep biliyordum ama kendi hırslarıma odaklanıp kör noktalarımı görmezden geldim. Suçluluk duygusu beni yiyip bitiriyor.

Ne yaptığımı tam olarak anlayamadan kapıya doğru ilerlemeye başladım bile. Yürürken giysilerimin düğmelerini ilikleyerek, ayak seslerim neredeyse yerleri titretecek kadar güçlü bir şekilde Keep'e doğru hışımla ilerliyorum. Kırmızı bir öfke sisi etrafımı görmemi engelliyor, göğsüm sıkışıyor ve boğazım daha da daralıyor.

"Nadir!" diye yumuşak bir kadın sesi duyuyorum ve bir anda kendime geliyorum.

Vivianna, normalde sikimin kıpırdanmasına neden olacak, yapışkan deniz mavisi bir elbise giymiş, göğüsleri ve teni ile bana doğru geliyor. Bugün, beni sadece soğuk bırakıyor.

"Seni bu hafta neredeyse hiç görmedim!" diyor, alt dudağını dışarı çıkararak. "Nerelerdeydin?"

"Meşgulüm," diyorum, yürümeye devam etmek üzereyken önüme geçiyor.

"Ne? O *insanla* mı?" Burnu kırışıyor ve bu da görüşümü kırmızıya boyuyor. "Yalnızım. Odama gel. Seni ondan çok daha iyi tatmin edebilirim."

Tek bir parmağını göğsümde gezdiriyor. Lor'un az önce beni öptüğü ve sonra yaladığı yerle aynı nokta ve tüm vücudum bu anıyla ürperiyor. I

iyi bir sikiş ihtiyacım *var*. Çok gerginim, bu gerginliği atmam gerekiyor ve normalde Vivianna'nın daveti karşısında tereddüt etmezken, bu fikir midemi bulandırıyor.

"Hayır, teşekkür ederim," diyorum, yine yürümeye devam etmeye çalışıyorum, ama elini göğsüme bastırıyor ve sonra beni bacaklarımın arasından yakalıyor.

"Nadir," diye sızlanıyor. "Beni boş bırakamazsın. Beni inkar etme. Zaten sertleşmişsin." Pantolonumun üzerinden sikimi okşuyor ve gerginliğim artıyor. Bileğini tutup göğsüne bastırıyorum.

"Dokunma bana. Hayır dedim," diye hırlıyorum ve bunun üzerine nihayet göz kırpmıyor.

Mesaj alındı. "Ve bu *senin* yüzünden değil."

Bileğini bırakıyorum ve geri adım atıyor, kan kırmızısı ağzı mükemmel bir 'O' şeklinde. Onu daha önce hiç geri çevirmemiştım ve ona son bir kez bakarken içimden bir ses ona bir daha asla dokunamayacağımı söylüyor.

Babamın çalışma odasına yaklaşırken bir kez daha harekete geçiyorum. Dışarıda bekleyen muhafızlar önüme geçmeye çalışıyorlar ama hiç havamda değilim. Bir elimi fırlatıyorum, renkli ışık şeritleri havaya dağılıyor. Muhafızların boğazlarına dolanıyor ve yere yığılmadan önce onları susturuyorlar. Eninde sonunda iyileşecekler. Ben öyle düşünüyorum. Dürüst olmak gerekirse, umurumda değil. Bunu günahlarımın listesine ekle.

Ondan sonra, babamın çalışma odasına hışımla girip kapıyı çarparak açarken başka kimse beni rahatsız etmiyor. Kral kucağında sarışın bir Yüce Fae ile masasında oturuyor, burunları birbirine değiyor. Ben odaya dalarken ikisinin de kafası bana doğru dönüyor.

Beni kızdıracak başka bir şey daha bulduğumda, öfkeli bakışlarım gözle görülür bir şekilde solgunlaşan dişinin üzerine düşüyor. Bunu onun suçu haline getirmemeliyim, ama yine de annem Keep'in diğer tarafında oturup bir hiç olarak yok olurken burada olduğu için ondan nefret ediyorum.

"Evet?" diye soruyor babam, sanki onu burada kendisine bağılı olmayan biriyle bulmamın hiçbir önemi yokmuş gibi buyurgan bir ses tonuyla. Fae'lerin sadık aşıklar olarak bilinmediğini biliyorum, ama ona yaptığı onca şeyden sonra, her ihlal çok fazla. Masanın üzerinden atlayıp bu pisliğin boynunu kırma isteğine direnirken yumruklarım sıkılıyor.

Hiç bitmez. Rion'un yaptığı her şey onun zevkine ve arzularına uyacak şekilde özenle tasarlanmış. Lor'un çığlıkları kafamda çınlıyor, gözyaşlarını hayal ediyorum ama her zaman yüzündeki o gururlu ifadeyle. Onu kırmaya çalışmış ve başaramamıştı. Bunu herkes görebilirdi.

Sefil hayatının her gününde sevdiğim neredeyse herkesi inciten bu piç kurusuna bir tirat atmak üzereyken ağzım açılıyor. Ama sonra Lor için neyin tehlikede olduğunu hatırlayarak duruyorum. Şimdilik kimliğinin gizli kalması gerektiğini. Yardım edeceğim ve bunu sadece kendi çıkarlarım için değil, onun için de istiyorum. Benim için hiçbir şey ifade etmemesi gereken bu kadını ne zaman önemsemeye başladım?

Onu gördüğüm an, işte o zaman. Sikeyim.

Babamın kucağındaki Fae'ye "Defol," diye bağıriyorum ve o da onay için babama bakıyor. Babam başını sallıyor ve o da ayağa kalkıyor, eteklerini düzeltiyor ve odadan çıkmadan önce bize reverans yapıyor.

O gittikten sonra babama döndüm. "Biliyor musun, *kraliçen* yıllardır tek kelime etmedi."

Rion sandalyesinde arkasına yaslanarak gözlerini gökyüzüne çeviriyor. "Bu eski şarkı mı, Nadir?"

Şakağımda donuk bir ağrı zonklarken dişlerim tekrar gıcırıyor.

"Ne istiyorsun?" diye soruyor babam ve ben kendimi sakinleştirmeye çalışarak boynumu döndürüyorum. Lor'a yaptığı şey için onu cezalandıramam. En azından şimdilik.

"Kalp yerleşim yerlerinde ne arıyorsunuz?" Onun yerine ben sordum.

Kralın kaşları kalkıyor. "Beni gözetliyorsun, öyle mi?"

Soruyu duymazdan gelerek yumruklarımı masasına indiriyorum. "Neden kadınları topluyorsun?"

Kral dokunulmaz olduğunu düşünüyor olabilir ama ben ona bu oyunları benim de oynayabileceğimi hatırlatmak için buradayım.

Ağzını düzleştiriyor. "Bu seni ilgilendirmez." "Neden onları büyü için test ediyorsun?"

Babam ayağa kalkıyor, ellerini masaya bastırıyor, gözleri kararıyor. "Eğer o küçük çakal Etienne'i askerlerimin yakınında görürsem-"

"Bu düşünceni sakın bitirme," diye homurdandım. "Hiçbir arkadaşımı tehdit *etme*." Rion masanın etrafında dönüp önümde durmadan önce gözlerini kısıyor.

Benden daha geniş ama birkaç santim daha kısa. Ceketinin eteklerini çekiştiriyor, bu konuşmadan etkilendiğini gösteren tek şey bu.

"Arkadaşlar," diye alay ediyor. "*Arkadaşlar* sadece bir zayıflıktır. Eminim bunu artık biliyorsundur."

"Hayatında hiç gerçek bir ilişki yaşamamış biri gibi konuştun."

Yorumumu duymazdan gelerek pencereye doğru ilerledi ve ellerini arkasına bağlayarak dışarı baktı. "Aradığım şey şu anda seni ilgilendirmez. Sana ihtiyacım olduğunda, sana haber vereceğimden emin olabilirsin." Bu açık bir kovma ve bakışlarımı daraltıyorum. Zerra, keşke onun aklını okuyabilseydim. Birincil'i aradığı konusunda açıkça yalan söylüyor, ama neden şimdi onu arıyor? Lor'un büyüsunü ondan almak için neden bu kadar uğraştı? Atlas'ın planladığı gibi ona bağlanamaz. Onun gücünü kullanabileceği başka bir yol var mı? Bu konuda hayati bir şeyi kaçıyorum.

tüm durumu.

Onu izliyorum, sırtı dik, çenesi kalkık ve eminim tüm sözlerindeki yalanın tadını alabiliyorum.

Ben bir an daha tereddüt ederken, o yine omzunun üzerinden bakıyor.

"Amber ve Violet'ten gerekli oyları aldınız mı? Jessamine'in bizi oyaladığını duydum. Bu tasarının Frostfire sona ermeden önce geçmesini istiyorum." Elleri hâlâ arkasında ve omuzları dik bir şekilde bana doğru dönüyor. Değiştirmek istediği maden işçiliği yasalarından bahsediyor.

Aramızdaki düşmanlık havada kara bir bulut gibi asılı duruyor. Ona "biz" diye bir şey olmadığını söylemek istiyorum. Oraya gidip kalbini sökmek istiyorum. Gerçekten bunu destekleyeceğimi ve diğerlerini kendi davasına kazanmaya çalışacağımı mı düşünüyor? Düşük Fae'ler hakkındaki hislerimi zaten biliyor.

Beni hizaya getirmek için her zamanki tehditlerine başvuracak mı?

Dilimin ucuna sert bir karşılık geliyor ama kendime Lor'un bana ihtiyacı olduğunu hatırlatıyorum. Bu saçmalıkla babamın dikkatini dağıtmak, Taç'ı ondan önce bulmamız için bize yeterli zamanı kazandırabilir. Ve daha büyük planlarının ne olduğunu keşfetmemize. Bu yüzden başımı eğiyorum, öyle bir çaba sarf ediyorum ki sanki paslanmış parçalardan yapılmışım gibi.

"Jessamine üzerinde çalışıyorum," diyorum, en azından biraz doğruyu söylüyormuşum gibi görünmeyi umarak. Kısmen öyle. Gidip onun üzerinde çalışacağım ama sadece bunun Aurora için ne kadar kötü bir fikir olduğuna onu ikna etmek için.

"Güzel," diyor Rion. "Beni hayal kırıklığına uğratma, Nadir."

"Tekrar" kelimesini eklememiş ama yine de kristal bir çan kadar net çalıyor.

Bölüm Th rtyl

LOR

"Takın," diyor Amya, ışıkta parıldayan ametist taşlarla süslü gümüş bir kolye tutarak. Durduğumuz dükkan çeşitli Frostfire etkinlikleri için takacakları bibloları seçen düzinelerce müşteriyle meşgul. Amya'nın bana söylediğine göre Keep'teki partiler devam ederken, Aurora sakinleri de şehirde kendi gece kutlamalarını düzenliyor.

Kolyeyi ondan alıyorum ve boğazıma dolayarak altın madalyonumun üzerine sarkıtıyorum. Hiçbir koşulda çıkarmayacağım.

"Her zaman taktığın o şey de ne?" Amya gözlerini Aphelion'dan çaldığım kolyeye dikerek soruyor. Elimde sıkıca tutuyorum.

"Annemden bana kalan son şey bu," diyorum ve gözleri gölgeleniyor.

"Ah. Özür dilerim."

Başımı sallıyorum, sonra aynada kendimi kontrol ediyorum, süslü kolyeme hayranlıkla bakıyorum.

"Nadir menekşeyi sever," diyor Amya rahat bir tavırla, bir yüzük alıp parmağında hayranlıkla gezdirirken.

"Ve?" Ona şüpheli bir bakış attım.

"Yok bir şey," diyor omuz silkerek. "Sadece bilmek istersiniz diye düşündüm."

Ona ters ters bakıyorum ve o da bana parlak beyaz dişleriyle masum bir gülümseme fırlatıyor.

"Kardeşin..."

"Biliyorum." Amya ne söyleyeceğimi çok iyi anladığını belli ederek cümlemi devam ettiriyor. "Ama söz veriyorum, onu tanıdıktan sonra o kadar da kötü biri değil. Sadece sert bir dış görünüşü var."

Birlikte geçirdiğimiz onca günü düşünüyorum. Bu cümleyi nasıl bitireceğimi gerçekten bilmiyorum. Kafamı mı karıştırıyor? Bana hissetmemem gereken şeyleri mi hissettiriyor? Hissetmek istemediğim şeyler mi? Bu kadar kısa sürede çok şey paylaştık. Çok fazla gerçek ve çok fazla sır.

Öğleden sonra onun odasında yaptığım şey yüzünden dizlerim hâlâ lastik gibi ve yanaklarım kızarmış durumda. Onu orada öylece bıraktığımda yüzünde beliren ifadeyi hatırlayarak kendi kendime gülümsüyorum. Ondan bir adım önde olmak olması gerekenden daha iyi hissettiriyor. Acaba ben gittikten sonra ne yaptı?

"Evet, görüyorum," diyorum ve Amya bana görmezden gelmeyi tercih ettiğim bilmiş bir bakış atıyor.

Aurora Prensi hâlâ kaybettiğim her şeyi hatırlatıyor. Ona bakıp da geçmişini nasıl görmem? Ailemin ölümünü? On iki uzun, sefil yıl boyunca hapsedilmemi? Meşale'nin uğursuz sözleri, sürekli esen bir rüzgârda çalan bir davul gibi kafamın içinde çınlıyor.

Kalp kırıklığı.

Harabe.

Aurora Prensi kalbimi alamayacak.

"Hadi," dedi Amya. "Gidip sana yarın için bir elbise bulalım." Dükkân sahibine eliyle işaret ediyor. "O bunu alacak. Ben de bunları alacağım." Amya tezgâhın üzerinde toplanmış bir yığın mücevheri işaret ediyor.

Dükkân sahibi başını eğiyor. "Onları Keep'e göndereceğim, Majesteleri."

"Amya, bana sürekli bir şeyler almak zorunda değilsin ve benim zaten bir sürü elbisem var."

Amya gözlerini devirir. "Lütfen. Yeterince elbise diye bir şey yoktur."

Yüzümde beliren sırıtışa engel olamıyorum. İtiraf etmeliyim ki Amya'nın seçtiği tüm dantel ve ipeklere bayılıyorum. Hayatımın büyük bölümünde sadece sıkıcı gri tunikler giydikten sonra, bu güzel kıyafetler kendimi tamamen farklı bir insan gibi hissetmemi sağlıyor. Aphelion'da altın rengi elbiselere asla uyum sağlayamazdım. Bana hep yanlış geliyorlardı, sanki başka biri için yapılmışlardı. Ama burada, kıyafetler bana daha kolay uyuyor.

Sadece bir avuç müşterinin olduğu sessiz bir elbise mağazasına giriyoruz. Pelüş sandalyelere oturmuşlar, personel incelemeleri için bir dizi elbise getirirken şampanya kadehlerini yudumluyorlar.

Bana en yakın olanın üzerindeki fiyat etiketini gördüğümde, buranın neden çok yoğun olmadığını anlıyorum.

"Amya," diyorum, parasını aldığım için kendimi tuhaf hissediyorum. "Bu konuda bir şey bilmiyorum." Buraya onun misafiri ya da arkadaşı olarak gelmedim. Babasını yok etmek ve Ouranos'un dokusunu bozmak için buradayım.

"Sorun yok! Cora!" Görünüşe göre Amya öyle düşünmüyor, çünkü elimi tutuyor ve beni dükkana doğru sürüklüyor, parlak gümüş saçlı bir Yüce Fae olan dükkân sahibi sabırlı bir gülümsemeyle bizi bekliyor. I

Aurora prensesinin gittiği her yerde birinci sınıf hizmet aldığı varsayalım.

"Majesteleri," diyor Cora başını saygılı bir şekilde eğerek. "Hoşunuza gideceğini düşündüğümüz bazı şeyleri bir kenara ayırdık. Peki ya arkadaşınız?"

Amya beni öne doğru çekiyor. "Lor'un yarınki Frostfire partisi için mükemmel bir şey bulmasına yardım et." Sonra bir soyunma odasına giriyor ve perdenin diğer tarafından bir sevinç çığlığı atıyor. "Bu muhteşem!"

Cora gülümsüyor ve beni tepeden tırnağa tarıyor.

"Prensin misafiri misiniz?" Başını eğiyor ve göz kırpyorum, bilmesine şaşıyorum ama ifadesinde yargılama yok, sadece profesyonel bir merak var. Başımı sallıyorum ve o da mağazanın bir köşesini işaret ediyor.

"Siyah elbiseler burada o zaman."

"Siyah giymek zorunda mıyım?" Soruyorum ve tereddüt ediyor, gözleri Amya'nın üzerini değiştirdiğini duyabildiğim kapalı perdeye kayıyor.

"Genelde prensin yoldaşları yapar."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Kaç tane "yoldaş" giydirdin?" Cora'nın yanakları renkleniyor ve ağzını açıp kapatıyor. "Birkaç tane, Leydim."

Bu beni neden bu kadar etkiledi bilmiyorum. Elbette Nadir başka kadınlarla da birlikte oldu ve onları Kaleye getirdi. Yine de bu düşünce mideme bir taş gibi oturuyor. Dükkân sahibine bakıyorum ama bu onun suçu değil.

"Tamam, göster bana."

Omuzları rahatlamış bir şekilde çöküyor ve beni ışıltılı siyah elbiselerin olduğu, aurora renklerinin parıldadığı bir sergiye götürüyor. Hangisini denemem gerektiğini merak ederek yumuşak kumaşlara dokunuyorum.

"Yine de söyleyeceğim leydim," diyor Cora usulca, arkamda durarak. "Prensesle birlikte ilk gelen sizsiniz. Ve yukarı gönderdiğim tüm o kıyafetler sizin için miydi?" Başımı sallıyorum. "Bunu daha önce hiç yapmamıştı."

Ellerini önünde kavuşturarak bana küçük bir gülümseme veriyor. Bu sözler içimde tam olarak çözemediğim başka bir şeyi gevşetiyor. Bunun bir önemi var mı? Umurumda mı?

Sonra gözlerim şimdiye kadar gördüğüm en çarpıcı elbiseye takılıyor. Kumaş parlak kırmızı, yakası düşük, korsajı arkadan bağcıklı. Mankenin etrafında dönüyorum, uzun kırmızı eteğin düşüşüne hayranlıkla bakıyorum ve boynumdaki madalyonun içindeki taşı düşünüyorum.

Kırmızı.

Evin rengi.

Alınan mirasın.

Sonunda intikamımı aldığımda Aurora Kralı'ndan akacak kan nehirlerinden.

"Bu," diyorum. "Bunu istiyorum."

Cora başını sallıyor, ancak seçimim konusunda temkinli olduğunu söyleyebilirim. Elbiseyi mankenden çıkarıyor ve beni soyunma odasına götürüyor, orada elbiseyi giyiyorum.

Üzerime tam oturuyor, kalçalarımın üzerinden sıyrılıyor ve yere saçılmış gül yaprakları gibi düşüyor.

"Bakalım," diye sesleniyor Amya diğer taraftan. Perdeyi çekip dışarı çıkıyorum ve Amya'nın çenesi düşüyor.

Kraliyet ailesi siyah giyer. Nadir'in yoldaşları siyah giyer. Ama ben onun fethi değilim. Ona ait değilim.

Ben onların kraliyet soyunun

bir parçası değilim. Benim

kendi ailem var.

Ve ben kendimin lanet kalesiyim.

Bakışlarımız buluşuyor ve Amya'nın bunun benim için ne anlama geldiğini anladığını görebiliyorum. "Bu mükemmel," diyor. "Bunu alacağız."

Kısa bir süre sonra yiyecek bir şeyler aramak için Violet Bölgesi'ne doğru yola çıkıyoruz. Aurora'nın gökyüzündeki ışıkların renkleriyle adlandırılan sekiz bölgeden oluştuğu söylendi. Her biri bir çeşit zanaat ya da kaynakla ünlü. Menekşe rengi mücevher ve tekstil.

Amya bizi önünde uzun ahşap masaların dizili olduğu rahat görünümlü bir bara doğru götürüyor. Birine oturuyoruz, karşılıklı oturuyoruz.

"Verimli bir gündü," diyor Amya, sanki çok çaba sarf etmişiz gibi alnını silerek. Ona küçük bir gülümseme veriyorum. Eğlenceliydi, bunu inkâr edemem ama daha önce hiç böyle bir lüksüm olmamışken ya da söz konusu olan bu kadar çok şey varken eğlence fikrine alışmak zor.

Bir an sonra Amya ayağa fırlar. "Geldiler!"

Arkamı dönüyorum ve kalbim sıkışıyor. Tristan ve Willow, Mael ve Nadir'in eşliğinde caddede yürüyorlar. Ayağa fırlayıp yanlarına koşuyorum ve ikisine de sarılıyorum.

Masaya doğru gidiyoruz. "Neden buradasınız?"

Amya hepimize, "Belki biraz canlanmaya ihtiyacınız olur diye düşündüm," diyor. "Keep onlar için güvenli değil ama akşam yemeği için onları şehre gizlice sokabileceğimizi düşündüm."

Tristan'ı sımsıkı kucaklarken gözyaşlarım gözlerimin arkasını ısırtıyor, göğsümdeki kurşuni hava daha da kabarıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum Amya'ya, birden ikisini de ne kadar özlediğimi fark ediyorum. Willow, Amya'nın yanına kayıyor ve Tristan da benim yanıma oturuyor.

"Hylene nerede?" Nadir Amya'ya sorar.

Amya, "Etienne'den bir mesaj bekliyor," der ve kardeşler arasında gizli bir alışveriş başlar.

"Etienne kim?" Ben soruyorum ama Amya başını sallıyor.

"Sadece bir arkadaş." İçkisinden bir yudum alıyor ve benden bir şey sakladığına eminim.

"İşler nasıl gidiyor?" Willow bana soruyor ve ben de bizi duyan birileri olduğunu düşünerek etrafıma bakıyorum. Amya bir el sallayarak, görünmez bir tür koruyucu büyü yapıyor.

"Artık kimse seni duyamaz," diyor. "Rahatça konuş."

"Şansımız yok," diyorum. "Kraliyet'in izine rastlamadık." Herkes daha da yaklaşınca yutkunuyorum. "Aurora Meşalesi'ni tuttum. Benimle konuştu."

Amya'nın gözleri fal taşı gibi açılır ve kardeşine bakar. "Ne yaptın?"

"Ayna benimle konuştuğu için belki Meşale de konuşur diye düşündük."

"Ne yazıyordu?" Amya sorar.

"Bana Taç'ın onu hissedecek kadar yakınında olmadığını söyledi." "Bu ne anlama geliyor?" Tristan sorar.

"Bilmiyorum. Keep'te bakmamız gereken birkaç yer daha var ve sonra..."

"Ne?" Willow kaşlarını birbirine yaklaştırarak sorar.

"Prens bundan sonra nereyi arayacağımızı bulmamız gerektiğini söyledi." Derin bir nefes aldım. Taç her yerde olabilirdi. Ouranos çok büyük ve ben her şey hakkında çok az şey biliyorum.

Willow, "Sercen Savaşları'yla ilgili geçmiş kayıtları araştırıyorduk," diyor. "Orada burada ondan bahsediliyor ama bunların sadece birer şaşırtmaca olup olmadığını bilmek zor. Amya, yıllar boyunca pek çok kez görüldüğünü ama hiç ortaya çıkmadığını söylüyor."

Omuzlarım düşüyor ve elimi masanın üzerinden tutuyor. "Aramaya devam edeceğiz. Merak etme. Onu bulacağız."

Tristan bir kolunu omuzlarıma doluyor ve beni kendine çekerek başıma bir öpücük konduruyor. "Bunu yalnız yapmayacaksın, Lor. Her adımında yanında olacağız."

"Yalnız olmayacak." Hepimiz başımızı kaldırdığımızda Nadir'in kollarını kavuşturmuş başımızda dikildiğini görüyoruz. Bana baktığını fark edince yanaklarım kızarıyor. "Onunla birlikte aramaya devam edeceğim."

Tristan buna gözle görülür bir şekilde sinirlenir. "Ailesine ihtiyacı var. Yapabileceği insanlar

güven."

"Bana güvenebilir." Bunu o kadar emin bir şekilde söylüyor ki midem bulanıyor. "İkiniz de kesin şunu," diyorum.

Tristan beni görmezden geliyor. "Bundan hoşlanmıyorum. Bizden uzak olman ve onunla yalnız kalman hoşuma gitmiyor."

"Tristan, yeter. O sadece bana yardım ediyor."

Nadir kardeşime sırtlıyor ve sonra masanın etrafında dolaşarak diğer tarafıma yerleşiyor.

"Selam," diyorum, aniden onun yanında utangaç hissediyorum, onu terk etme şeklimden dolayı kızgın görünmediği için rahatladım. Bu öğleden sonra içimde var olduğunu bilmediğim bir şeyi ortaya çıkardı, ama şimdi artık yalnız olmadığımıza göre, içimde küçük bir belirsizlik titreşimi geçiyor.

"Hey," diyor. Bacaklarının arasına girmem için bankın üzerine oturmuş, bana doğru bakıyor. "Eğlenceli bir öğleden sonra geçirdin mi?"

Kara kaşlarını çatıyor ve yüzündeki ifadeyi okuyabiliyorum. Bana çok özel bir eğlence teklif ettiğinde onu terk ederek eğlendim mi?

"Gördüm," diyorum, yemi yutmayıp kendi dinamitimi patlatmaya karar vererek. "Dükkân sahibi Cora'yla tanıştım, bana kendisinden elbise alan prensin arkadaşlarının *geçit* töreninden bahsetti."

Masanın geri kalanı ikimizi görmezden gelerek sohbet etmeye devam ederken Nadir daha da yaklaşıyor. "Birlikte olduğum ilk kadın senmişsin gibi mi davranmalıyım?" diyor sessizce kulağıma.

"Hayır, ben..."

"Birlikte olduğun ilk erkek ben değilim."

"Tabii ki değilsin."

Bunun üzerine gözleri karardı. "Benden önce başkalarını becerdiğin için kızgın olamayacağımı biliyorum, ama bu beni onların boğazlarını parçalamaya daha az istekli yapmıyor."

Homurdanıyorum. "Teknik olarak seni becermedim," diyorum hafifçe.

"Yine de," diyor ve ben ona yan gözle bakıyorum. "Dilimle yaptığım şey sikişmektir, Mahkûm. Ve bu öğleden sonra yaptığın şey..."

Sözünü kesiyor ve ben de omzumun üzerinden bakıyorum. Neyse ki diğer herkes bize dikkatini veremeyecek kadar kendi konuşmalarına dalmış durumda.

Daha yakına eğiliyor, ağzı yine kulağımın dibinde. "Kahretsin, bu şimdiye kadar aldığım en ateşli sakso oldu. Bunu çok ama çok uzun bir süre düşüneceğim, Kalp Kraliçesi."

İçimi bir ürperti kaplıyor ve ses tonundaki ciddiyet karşısında yüzüme bir gülümseme yayılıyor. Bana cazibesinden bahsettiğinden beri bu kadar savunmasız görünmesine bayılıyorum. Sanki hiçbir şey saklamıyor.

"Rica ederim," diyorum ve onun cevap kahkahası karanlık ve alçak.

"Sana söyledim, Fae'ler bölgecidir ve başka hiç kimseyle ilgilenmiyorum. Sana tekrar dokunmama izin vereceğin en ufak bir şans olduğu sürece, gözüm sadece senin üzerinde."

"Peki ya bir şans yoksa? Ya bu kadardı ve bitti dersem?" Omuzları kalkıyor, gözlerindeki ışık parlıyor.

Hiç kimse ona "hayır" demedi, bu çok açık.

"O zaman seni aksi yönde ikna etmek için çok ama çok çalışacağım."

Titrek bir nefes verdim.

Kahretsin, bu prens gerçekten benim ölümüm olacak.

Biz yemeğimizi bitirirken gökyüzü kararıyor ve Borealis gökyüzünde süzölmeye başlıyor. Willow ve Amya yakındaki bir masaya taşınmışlar ve derin bir sohbeta dalmışlar. Belli ki ben Keep'teyken birbirlerini tanımaya başlamışlar. Umarım Willow dikkatli davranıyordur ve Amya'nın yalanlarına kanmıyordur. Ona hâlâ tam olarak güvenemiyorum.

Ama sonra ben kim oluyorum da konuşuyorum? Mael ve Nadir masanın uzak ucunda sohbet ediyorlar ve ben bir an için Nadir'i inceliyorum, geniş omuzlarının kıvrımlarını ve pazularının gömleğinin kumaşını zorlayışını takdir ediyorum. Zerra bu Fae'yi, ezeli düşmanımın oğlunu neden bu kadar güzel yaratmış?

Yani, hepsi Yüce Fae tarzında güzeller, ama Nadir'in yanında asla nefesimi tutamıyorum. Büyüm derimin altına kayıyor ve bana ne istediğini hatırlatıyor. Sadece o bana dokunduğunda sonunda tatmin olmak için kıvrılıyor.

"Sana düzgün davranıyor mu?" Tristan bakışlarımın yönünü yakaladı ve eğilerek alçak sesle benimle konuştu. "Çünkü eğer

sana zarar verecek bir şey yaparsa, uzuvlarını koparır ve onu öldüresiye döverim. O prens kendi iyiliği için kendine çok aşık."

Tristan'a gülümseyip yanağına dokunuyorum. "Bu ne içindi?"

"Seni seviyorum ağabey. Hayatımız boyunca bana göz kulak oldun ama Nostraza'dan ayrıldık. Artık benim için savaşmana ihtiyacım yok."

Tristan homurdanıyor ve baharatlı bir yer fıstığını ağzına atıp çıtırdatıyor. "Yumruk atmayı ve bir adamı ağlatacak kadar sert bir şekilde taşaklarından çivilemeyi öğrendiğinden beri senin için savaşmadım."

"Evet, ama bunu yapmayı bana kim öğretti?"

Tristan bana bakıyor, yüz ifadesinde endişe var. "Sana her zaman göz kulak olacağım Lor. Ben senin kardeşimim. Benim işim bu. Ne kadar güçlü olursan ol. Tacı bulduktan ve ait olduğun tahtta oturmaya başladıktan sonra bile sana göz kulak olmaya devam edeceğim."

Ona yaslanıp başımı omzuna yaslıyorum.

"Sence tüm bunlar burada mı sona erecek? Her şeyden sonra üçümüzün sadece mutlu olma şansına sahip olacağını düşünüyor musun?"

Ağzına bir fıstık daha atıyor ve yanağını başımın üzerine koyuyor.

"Bilmiyorum ama bunun gerçekleşmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Tekrar ona bakıyorum. "Biliyor musun Tris? Bütün bunların ne kadar adaletsiz olduğunu haykırmak ve öfkelenmek istediğim günler oluyor. Bunların hiçbirisi bu şekilde olmamalıydı. Ailemizle birlikte güvende ve mutlu büyümeliydik ama sonra siz ikiniz yanımda olmasaydınız her şeyin ne kadar kötü olabileceğini fark ediyorum ve bu da kendimi dünyanın en şanslı insanı gibi hissetmeme neden oluyor."

Tristan kaşlarını çatıyor, kaşları birbirine yaklaşıyor. "Ne? Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Çok değiştin. Seninle gurur duyuyorum."

Sözleri karşısında yanaklarım kızardı. Belki de değiştim. Belki de başından beri böyleydim ama kendim olma şansını hiç yakalayamamıştım. Olduğum her şey kalın bir acı pelerinin altına gömülmüştü.

Bir kahkaha daha atıyor. "Seni son gördüğümde sabununu aldığı için neredeyse bir kadını öldürüyordun."

Başımı sallıyorum. "Ben biraz... vahşiydim. Hâlâ da öyleyim. Sadece açlıktan ölmediğimde ve sürekli üşümediğimde kendimi kontrol etmem daha kolay oluyor."

Bana üzgün ve ciddi bir bakış atıyor. "Ne demek istediğini anlıyorum. Bu son birkaç hafta..."

"Biliyorum." Elimi koluna koydum. "Biliyorum."

"Ama bu biraz dengesiz ruh seni sevimli kılıyor," diye sırtıyor ve omzunu omzuma vuruyor. "Harika bir kraliçe olacaksın."

"Hâlâ kat etmem gereken uzun bir yol var ama teşekkür ederim. Sen hayatımda olmasaydın şu an olduğum kişinin hiçbir parçası olamazdım."

Tristan bir kolunu omzuma doluyor ve beni kendine çekerek sarılıyor. Bir süre sessizce oturup şehrin sesini ve etrafımızda koşuşturan insanları dinliyoruz. Yoğun bir akşam gibi normal bir şeyin içinde var olmak çok tuhaf hissettiriyor.

"Bu ikisinin nesi var?" Çenemle Willow ve Amya'yı işaret ederek soruyorum.

Tristan bir iç çeker. "Evet, o. Görünüşe göre artık 'arkadaş' olmuşlar."

"Nasıl oluyor da Amya'ya prene baktığın gibi bakmıyorsun?" Tristan bir kaşını kaldırır. "Gerçekten buna cevap vermemi mi istiyorsun?"

"İyi biri gibi göründüğünü biliyorum ama-" "Ama ne?"

"Yok bir şey," diyorum. "Bence o gerçekten iyi biri olabilir." Tristan sırtlıyor ve içkisinden uzun bir yudum alıyor.

"Ona göz kulak ol, tamam mı?" Ona söyledim ve beni daha sıkı sıktı.

"Senin küçük kardeş olman gerekiyordu."

"İkimiz de doğum sıramızın oynadığımız rollerle hiçbir ilgisi olmadığını biliyoruz, Tris."

"Evet," diyor yumuşak bir sesle.

Bölüm I rty-one

A Birkaç saat sonra, güneş battığında ve şehir gecenin sesleriyle dolup taşığında, Tristan ve Willow vedalaşıyor. Sarılıyoruz. Birbirimize sıkıca sarılıp, yakında görüşeceğimizi umuyoruz.

Araştırmamız gereken sadece yeraltı mezarları kaldı ve Frostfire neredeyse sona ermek üzere. Ondan sonra yolumun beni nereye götüreceğinden emin değilim. Sadece yanımda onlarla olacağımı biliyorum. Kalenin o karanlık dehlizlerini düşünmek ensemden bir sıcaklık hissi uyandırıyor. Nadir bana birkaç gün vereceğini söyledi ama er ya da geç o karanlık koridorlarla yüzleşmek zorunda kalacağım.

Mael ve Amya aileme malikâneye kadar eşlik ettikten sonra geride sadece Nadir ve ben kalıyoruz. Dirseğini uzatıyor, ben de sokaklarda gezinmeden önce kolumu onunkinin içinden geçiriyorum.

"Tüm bunların var olduğuna inanmak çok zor," diyorum. "Hapishaneye bu kadar yakın bir yerde mutlu, sağlıklı insanların yaşıyor olması."

Beni ihtiyatla izleyen Nadir'e bakıyorum. "Merak etme, bu gece sana Nostraza hakkında ders vermeyeceğim. Sadece bunu görmek bir mucize

Hepsi. Hiç doğru dürüst bir şehre gitmedim. Ormanın derinliklerinde yaşadığımız için çok az insan görürdük. Aphelion'da, Duruşmalar dışında saraydan hiç ayrılmadım. Bunun gibi yerler hakkında kitaplar ve hikayeler okudum, ama hiçbir zaman yaşamla dolu bir şehrin enerjisini tam olarak aktaramadılar."

Nadir etrafımıza bakıyor, yüzünde düşünceli bir ifade var. "Bir şeye alıştığınızda, onun güzelliğini takdir etmek zor oluyor," diyor. "Buranın ne kadar canlı bir yer olduğunu unutuyorum. Bu bölge eskiden Umbra ile kıyaslanabilecek bir yerdi."

"Gerçekten mi?" Etrafımdaki taş binalara bakıyorum, her biri düzenli ve tertipli. Etrafımızda yükseliyorlar, kare pencereleri perdeler ve çiçek kutularıyla kaplı. Sokaklar geniş gri taşlarla döşeli ve bu insanların bakımlı olduğuna şüphe yok. Duygular göğsüme saplanıyor. "Her zaman Aurora'nın çok sefil bir yer olduğunu düşünmüştümdür. Burada mutluluk olması mümkün değil."

Nadir kolunu çekiştirerek beni kendine yaklaştırıyor. Bu hareketin kasıtlı olup olmadığından emin değilim ama kendimi sabitlemek için elimi pazusuna doluyorum. "Neden böyle düşünmüş olabileceğini anlayabiliyorum." Duruyor ve başını sallıyor. "Ama çok zayıf. Babam yüzünden hep yıkılmanın eşiğindeyiz."

Sözünü keser, ağzı ince bir çizgi halini alır.

"Ne?" Benimle paylaşacağı başka bir şey olduğunu hissederek soruyorum.

"Bana babam hakkında anlattıklarınızdan sonra, bu öğleden sonra boğazını kesmek için onu bulmaya gittim."

Kolunu sıkıca kavradım. "Neden?"

"Çünkü ona karşı çok öfkeliydim. Seni incittiği için onu incitmek istedim."

Yürümeyi bıraktık ve kalabalığın dalgalanması etrafımızda hareket ediyor, ikimiz dışında her şey eriyip gidiyor.

"Lütfen bana yapmadığını söyle," diyorum, tepkisi karşısında kafam karışıyor. "Kendimi durdurdum. Bunun sana bir faydası olmayacağını biliyordum."

"Güzel," diye yanıtlıyorum onu kolundan çekerek. "Düşüncesi bile güzeldi sanırım.

Biraz canice olsa bile."

Alçak sesle, karanlık bir kahkaha atıyor. "Hoşuna gitmemiş gibi davranma, mahkûm."

Buna cevap vermiyorum, ama belki de veriyordumdur. Hayatım çok fazla şiddetle doldu ve bundan yoruldum ama bunun tek yol olduğunu da biliyorum.

Müziğin çaldığı ve çiftlerin seslere eşlik ettiği büyük bir meydana gelene kadar sessizlik içinde yürümeye devam ediyoruz. Gürültünün arasında çocuklar sevinç çığlıkları atıyor ve kahkahalar havayı dolduruyor. Tepemizde, ışıklar gökyüzünde dalgalanan renk şeritleri halinde akıyor.

"Çok güzel," diyorum.

"Öyle," diye onaylıyor Nadir, ama ona baktığımda dikkatle bana baktığını görüyorum. Göğsümdeki duygu karmaşasından bunalmış bir halde başka tarafa bakıyorum.

"Dans etmek ister misiniz?" diye soruyor, başını dönen çiftlere doğru eğerek. Aralarında duran prenslerini tanıyan birkaç yüz bize doğru dönüyor.

Başımı salladım. "Nasıl olduğunu bilmiyorum." "Aphelion'da benimle dans etmiştin."

"Korkunç," diyorum gülerek, bu da bir gülümsemeye yol açıyor. "Fark etmemiştim."

Sesindeki anlam çok açıktı ve içimdeki sinir düğümünü yuttum.

"Gel hadi." Elimi tuttu. "Hiçbir şey yapmana gerek yok ama bırak ben

yönlendireyim."

Beni kalabalığın arasından çekerek ortada bir yerde durdu ve bir kolunu belime dolayarak beni kendine yaklaştırdı.

"Liderlik etmene izin mi vereyim?" Parmaklarını benimkilere geçirirken şaka yapıyorum. "Bundan emin değilim."

"Sadece dans için. Söz veriyorum." Söylediğini yapmasına izin veriyorum, müzikle birlikte dönerken bana bir dizi basit adımda rehberlik ediyor. Tepemizdeki ışıklar herkesi ışıklı gökkuşaklarına boyuyor. Nadir'e baktığımda gözbebeklerinde renkler dönüyor, pembe, mavi ve menekşe. İfadesi yumuşak, yüzünün hatları alıştığımdan farklı.

"Aklında ne var?" diye soruyor.

"Senin yanında nasıl davranmam gerektiğinden emin değilim."

Vücutlarımız aynı hizada olacak şekilde beni kendine çekerken yüzünde o ukala gülümseme beliriyor. "Neden olmasın?"

Gözlerimi deviriyorum. "Neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davranma.

Bu da ne böyle? Sen ve ben mi?"

Elleri kafatasımın arkasına doğru kayıyor, sonra saçlarımı tutuyor ve başımı hafifçe yukarı doğru eğiyor. Dudaklarımız o kadar yakın ki, nefesini dilimin üzerinde hissedebiliyorum. "Sana daha önce de söyledim, sadece birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkarıyoruz. Seni istiyorum ve senin de beni istediğini biliyorum."

Beni kendine doğru bastırıyor ve sahte bir kahkaha atmamı engelliyor. "İtiraf et."

"Hiçbir şey kabul etmiyorum," diyorum ve o da sırıtıyor.

"Tamam. Kendine yalan söylemeye devam et. İstemediğın hiçbir şeyi yapmayacağıma söz verdim. Bu işin ne kadar hızlı gideceğinden sen sorumlusun."

Zerra, ona güvenmemem gerektiğini biliyorum. Ona inanmamam

gerektiğini biliyorum. Bir daha asla bir kraliyet Fae'sinin yumuşak sözlerine kendimi kaptıramam, ama korkarım ki bu işin çok ileri gitmesine izin verdim bile. İfadesi çok ciddi ve

Sözleri ruhundan kopup gelen bir gerçek gibi geliyor. Kendimden emin ve güvende hissetmemi sağlıyorlar ama kafamın içindeki uyarı sesini görmezden gelmeye devam edemem.

"Yatağı paylaşmaya devam edecek miyiz?" diye sordum. "Endişelendiğin şey bu mu?"

"Endişeli değilim. Sadece daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım." "Neyi yapmadın?"

"Bilmiyorum. Böyle bir ilişkim vardı. Nostraza'dayken yarından öteye bir şey yoktu. Sadece... farklıydı."

Beni daha sıkı kavıyor. "Güzel. Bunun farklı olmasını istiyorum."

Beni döndürüyor ve beni ayaklarımdan kaldırıp bir çemberin içinde döndürürken gülüyorum. Eğleniyorum. Bunca yıldır gerçekten eğlendiğim bir gün hatırlamıyorum. Şu anda, tehlikede olan her şey çok uzak ve mesafeli görünüyor ve uzun zamandır ilk kez kendime nefes alma izni veriyorum.

Gözlerimde yaşlar birikiyor ve onları geri kırıyorum. Uğruna savaştığım şey bu. Nostraza'da yaşadığım her gün tutunduğum umut bu. Denemeler sırasında uğruna savaştığım her şey. Kendim için ve tüm bunlar ellerinden alınan Tristan ve Willow için.

Kalp yerleşim bölgelerinde yaşayan ve kraliçelerini bekleyen insanları düşünüyorum. Onlar da büyükannemin evlerini yıktığı gün her şeylerini kaybettiler.

Yarın, Kral'ın yaptıklarının anılarını bir kenara iterek Kalenin karanlık koridorlarında yüzleşeceğim. Tacı bulmak en önemli şey. Hepimizi kurtarabilmemin tek yolu bu.

"Neredesin?" diye yumuşak bir ses geliyor ve ben gözümü kırpıştırarak bizi hala müziğin ritmine göre sallayan Nadir'e bakıyorum. "Yatak konusunda kafan *o kadar* karışık değil mi?"

Bir kahkaha attım ve başımı salladım. "Hayır. Sadece yeraltı mezarlarını araştırmaya hazır olduğumu düşünüyordum. Bana zaman verdiğiniz için teşekkür ederim. Dramatik olduğumu düşünüyor olmalısın."

Çenesini bana doğru eğiyor. "Kesinlikle hayır. Bence çok cesursun."

Yanaklarım ısınıyor ve bakışlarını kaçırıyorum, bakışlarının yoğunluğu beni çözmeye başlıyor. Yakınıma eğiliyor, beni tekrar döndürürken yanağını alnıma dayıyor. "Yatağa gelince, paylaşmaya devam edebiliriz. Bir sürü oda var ve benden korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok."

Bu kelimelerin içinde söylemediği daha çok şey var. Tepede parlak bir ışık parlıyor ve müzik neşeli bir ritimle yükseliyor.

Yavaşça başımı salladım, gözlerinin içine baktım ve fısıldadım, "Biliyorum."

Bölümİ rty-two

SERcE

286 YEARS AGO: THE WOODLANDS

"G Kim?" Serçe, Wolfun gözlerini arkadan kapatarak sordu. Yere bağdaş kurarak oturdu ve kollarını arkaya doğru uzattı, Onu kendine doğru sarıyordu.

"Hmm? Hayatımın aşkı? Eşim mi? Bu düzlemde yürüyen en güzel ve korkusuz kraliçe mi?"

Serçe güldü ve sonra kollarını o n u n boynuna dolayarak kulağının arkasından öptü. "Kadınlara karşı hep böyle yumuşak mıydın?"

Omzunun üzerinden baktı ve göz kırptı. "Daha önce hiç önemi yoktu, şimdi de olmayacak."

"Umarım öyle değildir," diye şaka yaptı ve adam elini başının arkasına koyup onu derin bir öpücük için kendine çekti. Ayrıldıktan sonra sordu,

"Ne yapıyorsun?"

Önünde, bir dizi oyma figürle kaplı bir satranç tahtasına benzeyen bir şey oturuyordu. Elinde küçük bir bıçakla yonttuğu başka bir tahta parçası vardı.

Figürler çok güzel ve karmaşıktı; diyarın ormanlarında yaşayan Ormanlık

Diyar cinlerine ve elflerine benziyorlardı. Geniş omuzlarını silkti. "Her

ihtimale karşı küçük bir şey yapıyorum.

Zerra bize bir varis vermeyi uygun gördü. Onlara nasıl oynanacağını öğretmek istiyorum. Bana babam öğretmişti. Bu bir aile geleneği."

Serçe bıçağının ucunu yumuşak ahşaba batırıp bir şerit çıkarırken hiçbir şey söylemedi. Omzunun üzerinden bir bakış attı. "Umarım bunu söylememde bir sakınca yoktur."

Gülümsedi. "Elbette öyle. Bu konuyu konuştuk ve ben bir aile kurmaya açığım. Bunu sen de biliyorsun. Ne olursa olsun bir varise ihtiyacımız var."

Alnı çatıldı. "Evet, ama bu fikre henüz tam olarak alışmadın. Benimleyken rol yapamazsın."

Titrek bir nefes verdi. "Oraya gideceğim. Bu fikir hâlâ yeni. Seninle tanışana kadar üzerinde pek düşünmemiştim. Seni seviyorum Wolf ve eğer bu seni mutlu edecekse, bunu sana vermek istiyorum."

"Senin mutluluğun da önemli," dedi. "Kendini kapana kısılmış hissetmeni istemiyorum."

"Biliyorum," dedi usulca, çenesini onun boynunun kıvrımına gömüp çalışmasını izlerken. "İşte bu yüzden kendimi kapana kısılmış hissetmiyorum. Çünkü bana seçim şansı veriyorsun. Ayrıca, kimsenin bana gerçekten istemediğim bir şeyi yaptıramayacağını biliyorsun."

Kıkırdadı, sesi açık bir alev kadar sıcaktı. "Evet, bunu biliyorum."

O anda kapı sert bir şekilde çalındı.

Hanımının hizmetçilerinden biri kapıyı açmadan önce Serçe, "Girin," diye seslendi.

"Ekselansları," dedi ve hızlı bir reverans yaptı. "Baş Rahibe geldi."

Serçe Wolf'a tutunduğu yeri bıraktı ve ellerini Wolf'un omuzlarına bastırarak kendini yukarı itti.

"Mükemmel. Nerede o?"

"Salonda, Majesteleri."

"Teşekkür ederim, Stiora. Birazdan orada olacağız."

Stiora tekrar reverans yapıp kapıyı kapatırken Wolf ayağa kalkmadan önce kahverengi deri pantolonundaki odun talaşlarının tozunu aldı. Satranç tahtasını aldı ve bıçağıyla birlikte masanın üzerine koydu. Kollarını Serçe'nin beline dolayarak onu kendine çekti. Serçe onun muziplikle parlayan parlak yeşil gözlerine baktı.

"Hazır mısın?"

"Her zaman olabileceğim gibi," diye yanıtladı.

Cloris Payne ile buluşmak üzere salona doğru ilerlerken sırtı ve onun elini tuttu. Söz verdiği gibi, Meşe Ağacı Odası'nda, önündeki masaya çay servisi konmuş yeşil döşemeli bir sandalyenin kenarına tünemiş, ellerini kucağında kavuşturup çözerek bekliyordu.

Onların girişinde ayağa kalktı ve eğildi. Serçe'ye dönmeden önce Wolf'a hitaben, "Majesteleri," dedi. "Ekselansları."

"Geldiğiniz için teşekkür ederiz," dedi Serçe. "Gelişinizi sabırsızlıkla bekliyorduk."

Rahibe başını eğdi, gümüş rengi saçları omuzlarına dökülüyordu. Yarısı sırtının ortasına kadar sarkarken, geri kalanı örülmüş ve sonra başının arkasında zarif bir düğüm halinde toplanmıştı. Sade bir elbise giyyordu

siyah elbisesi, onun köşeli yapısı üzerinde hem mütevazı hem de muhteşem görünmeyi başarıyordu.

Rahibeler hayatlarını Zerra'ya adayan ve onun bedensel düzlemdeki temsilcileri olarak hareket eden Yüce Fae'lerdi. Ayrıntılarını sadece kendilerinin bildiği özel bir büyü türüne sahip oldukları söylenirdi.

"Ormanlar Kralı'ndan ve Kalbin Başı'ndan bir çağrı alan kişi oyalanmaz."

Serçe gözlerine ulaşmayan bir gülümseme sundu. Cloris'le ikinci kez karşılaşıyordu ve rahibede onu tedirgin eden bir şeyler vardı. "Lütfen oturun."

"Zemine taşınmamızı tercih ederim," dedi Cloris. "Ateşin önüne. En rahat ettiğim yer orası."

"Elbette," diye cevap verdi, bu alışılmadık istekten etkilenmemiştir. Rahibelerin güçlerini ateşten aldıklarını duymuştu.

Wolf koltuk minderlerinden birkaçını kaptı ve devasa ocağın önüne dizdi. Cloris bir tanesinin üzerine diz çökerken Serçe de aynısını yaptı. Wolf yere uzanmayı tercih etti, bir dizini kolunun üzerine koyarak destekledi. Her zamanki yeşil tuniğini giymişti, ince kumaş kalın kaslarını zorluyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Cloris. Yüzü yaşını yalanlıyordu. Rahibelerin yaşam sürelerinin diğer Yüce Fae'lerden farklı olduğu söylenirdi ve Cloris'in gözlerini çevreleyen ince çizgilere ve uzun gri saçlarına rağmen yirmi yaşında mı yoksa iki bin yaşında mı olduğunu söylemek zordu. Onda tam olarak tanımlanması zor bir yaşsızlık vardı.

"Söz verdiğim gibi biraz kitap okuyordum," dedi omzuna astığı çantasını karıştırırken. Kapağı solmuş ince bir kitap çıkardı.

"Ouranos'ta birbiriyle yarışan o kadar çok tarih kitabı var ki, hangilerinin gerçek olduğunu ayırt etmek zor. Sanırım bir bakıma hepsi öyle. Bu kadar uzun bir yaşam süresine sahip olduğumuzda bu bir meydan okuma. Tarih, onu yaşayanlar hala aramızdayken tam olarak tarih sayılmaz."

Yerine oturdu, bir kalçasının üzerine çöktü ve kitabı açtı. "Birbirlerinin Eserleriyle yükselmiş İlkellere dair sadece birkaç geçici referansa rastladım. Birisi bunu denemediğinden beri binlerce yıl geçtiğini anlıyorsunuz değil mi?"

Serçe'ye baktı. İfadesinde yargılama yoktu, sadece neyin mümkün olduğunu görmek isteyen bir profesyonelin merakı vardı. Serçe, Cloris'le tanıştığında onun planlarını uygulamak için mükemmel bir Fae olacağını biliyordu. Rahibe büyüünün sınırlarını zorlaması ve sınırları zorlamasıyla tanınıyordu. Serçe Wolfla bakıştı ama kendine olan güveni hiç sarsılmamıştı. Buna en az onun kadar inanıyordu.

"Neden?" Serçe sordu.

Cloris başını salladı. "Primariler normalde güçlerini kendilerine denk biriyle paylaşmaya pek hevesli değildir. Bağlanma her zaman bir tarafın lehine olmuştur ve hiçbir zaman eşitlerin birleşmesi anlamına gelmemiştir. Ayrıca, öğrendiğim kadarıyla bu süreç oldukça zor. Belirleyebildiğim en yakın şey, iki İlkel bağlandığında, her ikisi de onu kontrol edebilecek kadar güçlü olmadıkça büyülerinin düzensiz hale gelebileceği. Bazı önlemler almamız gerekecek. Buna ek olarak, Birincil bağ sadece tanrıçanın büyüünün istekli bir aracı kullanılarak elde edilebilir, ki bu da elbette nadir bulunan bir şeydir."

Serçe bunu düşündü. Güçlü olduğunu biliyordu -muhtemelen var olmuş en güçlü Birincil. Bunu kontrol edebilecek biri varsa, o da oydu. Ve gücünü Kurt'la paylaşma konusunda hiçbir çekincesi yoktu. Gözlerini

Rahibe, Cloris'in her konuda tam olarak dürüst davranmadığını hissederek kurnazca davrandı. Tanrıça'nın büyü, gerçekten.

"Birbirine çekilen başka Primarie'ler olmadı mı?" Serce sordu. "Ya da muhtemelen eşler, hatta?" Zerra'nın öğrencisine bir şey açıklamak istemediği için sorusunu sıradan tuttu.

Cloris dar omuzlarını silkti. "Eşlerle ilgili bir vaka hiç duymadım, yine de birbirlerine dostça bir ilgiden daha fazlasını besleyen İlkeller olmamış gibi görünüyor. Sanırım bağ olmadan da ilişkiye girmiş olabilirler, büyülerini ayrı tutmaktan memnun olabilirler."

Serce başını şiddetle salladı. Bağı gücünü artırmak için kullanma meselesi bir yana, Kurt'la bağ kurması *gerekiyordu*. Bağlanmayan eşlerin eninde sonunda kalıcı ölüme yenik düşeceği söylenirdi. Evanescence'ı atlarlar ve basitçe varlıkları sona ererdi. Onları gibi bir aşkı kaybetmek, Zerra'nın onlara bahsettiği kutsal hediye onurlandırmakta başarısız olmak anlamına gelirdi. Bunun yapılması gerektiğine hiç şüphe yoktu.

"Hayır, bu yeterince iyi değil."

"Anlıyorum, Majesteleri." Cloris'in dudağının kenarı, Serce ve Kurt'un eş olduklarını zaten bildiğini ve başka türlü davranarak onları eğlendirdiğini ima edecek şekilde yukarı kalktı.

"Atlas'a bağlanmış olsaydım ve Tyr ölseydi ne olurdu? O zaman iki bağlanmış İlksele olmaz mıydık?" Serce bu büyü'nün tüm olası boşluklarını ve tuzaklarını anlamak isteyerek sordu.

Cloris küçümseyici bir el salladı. "Oh, genç Güneş Prensi bir sonraki Birincil değil. Bu bir sorun olmazdı."

Serce bunun üzerine kaşlarını çattı. "O değil mi? O zaman neden kardeşine bir şey olması ihtimaline karşı benim Denemeler'de yarışmamı istediler?"

"Öyle olmadığını bilmiyorlar," dedi Cloris sinsi bir parıltıyla. "Sadece varsayıyorlar. Güneş Kralı'na ve Tyr'a en yakın kişi olduğu için bunun nedenini anlıyorum ama Eserler seçimlerini pek çok faktöre göre yaparlar."

"Ama biliyorsun değil mi?"

"Ben Zerra'nın bir kanalıyım, Majesteleri. Onun pek çok sırrını biliyorum." "Bunu bize söylemeli misin?"

Cloris sivri çenesini eğdi. "Biz müttefikiz, değil mi?" Geniş gözlerini kırıştırdı ve Serçe başını salladı, kesinlikle tetikteydi. Bu rahibe nasıl bir oyun oynuyordu?

"Tabii ki."

"Ama bu yapılabilir mi? Benimle Serçe arasında?" Kurt sordu.

Cloris kitabı karıştırarak başını salladı. "Öyle görünüyor. Ama her iki Esere de ihtiyacınız olacak." Gözlerindeki soruyla hem Serçe'ye hem de Kurt'a baktı.

"Ben bakarım," dedi Serçe. "Bu bir sorun olmayacak."

"Peki ya annenizin aşağı inmesi meselesi?" Bu soruda Serçe'nin hoşuna gitmeyen bir küçümseme vardı ama kızgınlığını belli etmemeye çalıştı.

"O işi bana bırakın," diye cevap verdi.

Cloris başını salladı. "Güzel. O halde Zerra'ya rehberliği için dua edeceğim. Bu birlikteliğe olumlu baksın." Kitabı kapattı ve çenesini Serçe'ye doğru eğdi. "Ne kadar ilerledin?"

"Affedersiniz?"

Serçe'nin göbeğini işaret etti. "Hamilesin, değil mi?"

Serçe, Wolf'un yanında canlandığını ve elinin sırtının alt kısmına geldiğini hissetti. Kendi ellerini karnına bastırdı ve ona baktı

onu. Gözlerinde o kadar çok umut ve sevgi vardı ki kalbi y e r i n d e n çıkacak gibi oldu.

"Serçe?"

Ağzını açtı, neredeyse söyleyecek söz bulamıyordu. "Sanırım son zamanlarda kendimi biraz kötü hissediyorum. Tüm bu stres yüzünden yorgun olduğumu sanıyordum."

Wolf kocaman bir sırtışla Serçe'yi kendine doğru çekti ve yüzünü saçlarına gömmeden önce onu kocaman bir kucakla sardı. "Seni seviyorum," diye fısıldadı, sesi çatlıyordu. Serçe de kollarını ona doladı, ona yapıştı ve bu anın ağırlığını omuzlarında hissetti. Bir anne. Bunu yapabilir miydi?

Yüzündeki bir tutam saçı fırçalayarak geri çekildi. "Bana bunun senin için sorun olmadığını söyle Serçe. Bunu senin de istemeni istiyorum."

Yutkundu ve onun yanağına dokundu, kaba kirli sakalları parmaklarına batıyordu. O kadar güzeldi ki, ona her baktığında kalbi sıkışıyordu. "Bunu istiyorum, Wolf. Seninle istiyorum."

Tekrar gülümsedi, onu kendine çekti ve sıkıca kavradı. "Beni çok mutlu ettin."

Sanki orada başka birinin daha olduğunu nihayet hatırlamışlar gibi, ikisi de sabırlı bir gülümsemeyle onları izleyen Cloris'e döndüler.

"Alabilir miyim?" diye sordu ellerini Serçe'ye doğru uzatarak. Serçe başını salladı ve Cloris ellerini yavaşça Serçe'nin karnına koydu, Serçe'nin gözleri kapandı. Rahibenin göz kapakları dalgalanırken Serçe kıpırdamadan durdu.

Wolf yaklaştı, kalın kaşlarının arasında bir endişe çizgisi oluştu. Serçe ona güven veren bir bakış attı ve ardından Cloris gözlerini açıp gülümsedi. "Sanırım üç, belki de dört ay kadar."

Serçe uzun bir nefes verdi ve ellerini karnının üzerinde gezdirdi. "Emin misiniz?"

"Aşağı yukarı bir hafta," diye yanıtladı Cloris.

Eğer bu doğruysa, zirve sırasında hâlâ Heart'tayken hamile kalmıştı. Bu hayatın kendi evinde başladığını bilmek ona bunun gerçekten de kaderi olduğunu hissettirdi. Her şeyin böyle olması gerekiyordu. Amacından hiç bu kadar emin olmamıştı.

Wolfun gözleri sevgi ve merakla kızarmıştı. "Serçe," diye fısıldadı. "Gerçekten olabilir mi?"

Yüzünde bir gülümseme belirdi. Bundan dolayı mutluydu. Onu bu kadar mutlu görmek onu da mutlu ediyordu. "Sanırım öyle." Kollarını ona doladı, gözyaşları yanaklarını lekeliyordu. Uzun bir süre sarıldılar, sonra bir kez daha dinleyicileri olduğunu hatırladılar.

Başını sallayan Cloris'e "Özür dilerim," dedi.

"Hiç de değil. Bu çok önemli bir olay. Kutlama yapmalısınız." "Bu bir şeyi değiştirir mi?" Serçe sordu. "Planlarımızla ilgili olarak mı?"

Cloris ellerini birbirine kenetleyerek başını salladı. "Ben öyle düşünmüyorum. Büyük olasılıkla başka bir Birincil taşıdığınız için, bence bu sadece sizin lehinize olabilir."

Kurt, Serçe'nin elini sıktı ve gözleri parlayarak arkasından öptü.

"Peki iki eseri de aldıktan sonra ne yapacağız?" Serçe işine dönerek sordu.

Cloris elindeki kitabı havaya kaldırdı. "Burada ana hatlarıyla anlatılan bir tür ritüel var. Tam olarak yükseliş gibi değil ama benzer. Ayrıntıları biraz daha incelemem gerekecek. Tacı ne zaman alabileceğini düşünüyorsun?"

Serçe dudağını ısırarak bir sonraki hareket tarzlarını düşündü. Buna nasıl yaklaşacağı konusunda dikkatli olmalıydı. Ne planladıklarını kimse bilmemeliydi. Anne, Ouranos'un yöneticilerinin kulaklarını zehirlemişti.

ve Daedra'yı aşağı inmeye ikna etmek gün geçtikçe daha da zorlaşıyordu.

Serçe Wolf'a baktı. "Yakında ziyarete gitmemiz gerekecek." Kurt bilgece başını salladı. "Ben her şeyi hazırlayayım."

"Güzel." Cloris'e geri döndü. "Her şey için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Bu bilgi ve bu hediye için." Ellerini karnında gezdirerek karnını işaret etti.

"Benim bununla hiçbir ilgim yok," dedi nazlı bir gülümsemeyle. "Bilgiye gelince, konuştuğumuz tazminatı bekliyorum."

"Elbette," diye yanıtladı. "Bu iş bittiğinde Coeur'un Sandığı senin olacak. Yemin ederim."

"Harika." Cloris ellerini birbirine vurdu.

"Bu gece kalmayacak mısınız?" Serçe sordu. "Yarın yeni ay ve bir ziyafet hazırlanıyor. Bizimle birlikte kutlamalısın."

Cloris kitabını çantasına koymadan önce gülümsedi. "Eve dönmeliyim ama bir geceden zarar gelmez."

Serçe gülümseyerek, "Mükemmel," diye cevap verdi. Wolf ayağa kalktı ve Serçe'nin ayağa kalkmasına yardım etti, kolu Serçe'nin beline dolandı. Kapının hemen ötesindeki hizmetkârlardan birini çağırdı.

"Evet, Majesteleri?"

"Lütfen Baş Rahibe'ye misafir odalarından birine kadar eşlik edin. Ve yukarıya içecek bir şeyler gönderin. Eminim çok acıkmıştır."

"İkinize de teşekkür ederim," dedi Cloris selam vermeden önce ve hizmetkârın peşinden odadan çıktı. Cloris'in duyamayacağı bir yere geldiğinde Serçe kapıya doğru yürüdü ve Wolf'un muhafızlarından birine seslendi.

"Cloris'in odasından çıkmamasını sağlayın. O artık Heart ve Woodlands'in tutsağıdır."

Muhafız başını eğdi ve onun emrini yerine getirmek için koşarak uzaklaştı. Kadın kapıyı kapatıp yüzünü ona dönerken Wolf onu arkadan kollarıyla sardı.

"Bizimle Heart'a gelecek. Ayini orada gerçekleştirebiliriz. Tacı buraya kadar getirmekten daha kolay olur. Daha az hareketli parça olur." "Ben ordumu yolculuğa hazırlayayım," dedi Wolf, gözleri Cloris az önce kapıdan çıkmıştı. "Bundan hiç memnun olmayacak."

"Elden bir şey gelmez. Planlarımızı kimse bilmemeli ve o artık yarım kalmış bir iş. Onunla işimiz bittiğinde, ortadan kaldırılması gerekecek. Ailemin en eski yadigârlarından biriyle ne yapmak istediğini bilmiyorum ama bunu ona vermeye hiç niyetim yok."

Wolf başını salladı ve başparmağıyla kızın alt dudağını okşadı. Bakışları buluştu ve ikisi de tekrar yukarı bakmadan önce karnına baktı. Wolf muhteşem bir gülümsemeye boğuldu.

"Beni çok mutlu ettin Serçe. Tacını alacaksın ve sonra tüm Ouranos'u ele geçirip ailemizi birlikte kuracağız. Yakında, istediğimiz her şeye sahip olacağız."

Bölüm I rty-three

LOR

PRESENT DAY: THE AURORA

Tmenekşe Mahallesi'ndeki akşam yemeğimizin ertesi sabahı, yeminimi yerine getirip Nadir'in beni yeraltı mezarlarına götürmesine izin veriyorum.

Kemerli taş koridorlara indiğimizde, beni kendimden geçiren koku Son seferinde kuyruk dönüşü, neredeyse beni deviriyordu.

Olduğum yerde sallanarak gözlerimi kapatıyorum ve kalp atışlarımın durulmasını istiyorum. Nadir bana yakın duruyor, ben kendimi toparlarken sessizce bekliyor. Kendimi hazır hissettiğimde gözlerimi aralayıp karanlığa bakıyorum.

Bunun benim ve kardeşlerim için mutluluğa giden yolda bir başka adım olduğunu bilerek, bu acımasız göreve cesaretle yaklaşmaya çalışıyorum. Aurora Kralı ancak ben izin veririm bana zarar vermeye devam edebilir. Bunu Tristan ve Willow için yapacağım. Evlerini kaybeden her Heart vatandaşı için de.

"Sen iyi misin?" Nadir soruyor, ben de başımı sallıyorum. "Hadi şu işi bitirelim."

Elimi tutmadan önce çenesi sertleşiyor ve yürümeye başlıyoruz. Aramızdaki sınırlar yavaş yavaş parçalanıyor ve bu basit eylem, iki hafta önce bu planla yola çıktığımızda hiç beklemediğim bir şekilde doğal geliyor. Hızla ilerliyoruz, mümkün olduğunca çabuk yol almaya çalışıyoruz. Çok tanıdık gelebilecek herhangi bir şeyi görmeyi engelleyerek dosdoğru önüme bakıyorum.

Nefesimi tutarak, Taç yakındaysa fark etmem gereken her neyse ona konsantre olmak için elimden geleni yapıyorum. Sinir bozucu bir şekilde, hiçbir şey yok. Hiçbir değişiklik yok. Fark edilebilir bir fark yok. Hissettiğim tek şey büyümün çekimi ve onun da tek ilgi alanı Nadir. Onunla eskisi kadar mücadele etmeyi bıraktım ve o da bana yeni doğmuş bir kedi yavrusu gibi usulca mırıldanarak karşılık veriyor, özellikle de bana dokunduğunda.

"Sanırım bu kadarı yeterli," diyor sonunda. "Belli ki burada değil." Yanağıma dokunuyor ve bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Sen iyi misin? Bunu yaptığın için seninle gurur duyuyorum."

"Ben iyiyim," diye cevap verdim. Biraz titriyordum ama onun yanımda olması her şeyi biraz daha az korkutucu kılıyordu. "Ama şimdi ne yapacağız?"

Göz kırıyor. "Her zaman bir fikrim daha vardır. Hadi gidelim."

Kalenin normal bölümüne çıktığımızda, koridorlarda aceleyle ilerleyip Nadir'in kanadına dönerken tuttuğum gergin nefesi nihayet bırakıyorum. Bizim için bir tepsi yiyecek bırakılmış; fındık, peynir, yumuşak ekmek dilimleri ve krakerlerle birlikte bir şişe şarap. Kendime bir bardak doldurup uzun bir yudum alıyorum.

"Peki senin fikrin ne?" Nadir yanıma otururken soruyorum.

"Babamın pek arkadaşı yoktur ama bu sabah öğrendiğime göre ona en yakın kişi olan Vale bu sabah Keep'e gelmiş."

"Bunun ne önemi var?"

"Çünkü neredeyse tüm Frostfire'ı kaçırmış olması garip. Acaba babam onu bizim için faydalı olabilecek bir iş için mi gönderdi?"

"Sence sana söyler miydi?"

Nadir omuz silkiyor. "Vale kendi konuşmasını dinlemeyi sever. Özellikle de birkaç kadeh içki içmişse. Ve nedense benden hep hoşlanmıştır."

"Bu durumda, söylediği her şeye güvenebileceğimden emin değilim."

Nadir'in yüzünde alaycı bir gülümseme belirliyor, sonra sesini alçaltıp bana karanlık bir bakış fırlatıyor. "Bunun bedelini daha sonra ödeyeceksin, Mahkûm."

"Sadece sana izin verirsem," diye karşı çıkıyorum ve midemde bir düğüm oluşurken sırtıtıyor. Her şeye rağmen, onun varlığı çok kolay hissettiriyor. Çok rahat. Bugün tüm zaman boyunca elimi tutma şekli beni dağılmaktan alıkoyan tek şeydi. Neden bu kadar derimin altında? Bu hem heyecan verici hem de Korkunç.

"Bundan emin olacağım," diye söz veriyor.

Gerginliği kırmaya ve göğsümdeki sürekli ağrıyı gidermeye çalışarak aniden ayağa kalkıyorum. "O zaman gidip hazırlanmalıyım."

Üstümü değiştirmek için banyoya girmeden önce dolabıma yönelip bir elbise çıkarırken Nadir başıyla onaylıyor.

Birkaç dakika sonra, bir çift küpe takıyordum ki hafif bir kapı sesi duyuldu.

"İçeri gel," diyorum kapı açılıp Nadir içeri girerken, siyah gömleğinin manşetini çekiştiriyor. Üzerinde siyah bir ceket vardı.

geniş göğsüne ve sivrilen beline öyle bir uyum sağlıyor ki nefesim kesiliyor.

"Sevgili Zerra," diyorum, kelimeler ağzımdan kaçıyor. Koyu renk saçları omuzlarına dökölüyor ve o ipeksi tellerin parmaklarımla arasından aktığını hâlâ hissedebiliyorum. Takılarımla işim bittiğinde ellerimi sıkıyor, uslu durmalarını istiyorum.

Nadir'in bakışları beni tepeden tırnağa tarıyor, gözleri kararıyor.

"Tanrılar," diyor, sözcük boğazında düğümleniyor. "Yemek için yeterince iyi görünüyorsun."

Ben rujumu sürerken Nadir arkamda durmaya geliyor. İkimiz de yansımada birbirimizi izlerken doğruluyorum. Büyüm derimin altında titriyor, hep ona ulaşmaya çalışıyorum.

"Neden partiyi es geçip burada kalmıyoruz?" diyor, sesi ipeksi. "Ve ne yapalım?" Gözlerimi aynada ona dikiyorum ve o da sırtıyor.

"Aklıma birkaç şey geliyor." Ağzı kulağıma o kadar yakın ki, nefesi elbisemin önünden yılan gibi geçerek tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. Sıcak bir parmak eklemi çıplak sırtımı boydan boya kat ediyor, yavaşça tenimde geziniyor. Büyü, o küçük temas noktasına doğru ilerliyor ve omurgamın her kemiğinin etrafında dönüyor.

"Dolapta gördüğüm kırmızı elbiseye ne oldu?" diye soruyor.

"Siyah giymem gerekmiyor muydu?"

"Bu neden umurumda olsun ki?"

"Siyah herkese sana ait olduğumu söylemiyor mu?" Gözlerimi devirerek söylüyorum.

"Kimsenin bunu görmesi için elbiseye ihtiyacım yok." Bir kahkaha atıyorum ve başımı sallıyorum.

"Amya bunu bana bir hevesle aldı ama bununla çok fazla dikkat çekmek istemedim."

"Belki daha sonra benim için modellik yapabilirsin."

"Gitmemiz gerek. Vale ile konuşmamız gerek."

"Biliyorum ama bu elbiseyi yırtıp atmayı ve seni bu tezgâhın üzerinde becermeyi ne kadar istediğimi bilemezsin."

Nefesim titriyor ve umarım ruju kapatıp söz konusu tezgâhın üzerine koyarken ellerimin nasıl titrediğini fark etmez.

"Sana sihrimle yapabileceğim eğlenceli şeyleri göstereceğim," diye ekliyor sesinde öyle bir telkin var ki içim sıvı bir sıcaklıkla doluyor.

Kendimi toparlayarak aynada onun karanlık gözleriyle karşılaşıyorum. "Kartlarını doğru oyna Aurora Prensi, belki bu gece hepsini alırsın."

Nadir'in burun delikleri alevleniyor ve onun da kendini toparlamaya çalıştığını hissediyorum. Arkamı dönüyorum, göğüslerim ona sürtünüyor. "Gidelim mi?"

Kolumdan tutup beni geri çekti.

"Seni tekrar tatmama izin ver," diyor, sesi sert. "Aşağı inmeden önce."

Boğazım düğümleniyor. "Saçımı mahvedeceksin. Makyajımı da" diyorum, elimden gelen her şeyi yapmaya çalışarak. İçimdeki her şey evet demek istiyor ama yine de tereddüt ediyorum.

"Söz veriyorum yapmayacağım," diyor, yaklaşıyor, ağzı kulağıma değiyor. "Ben dizlerimin üzerinde sana taparken sen orada bir kraliçe gibi oturacaksın."

Bakışlarımız buluşuyor ve eli kalçamdan kaburgalarımın doğru kayarken midem bulanıyor. Başımı salladığımı hissediyorum ve ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor. Elimi tutuyor ve beni yavaşça yatak odasına çekerek yatağının ayak ucundaki sandığın önünde duruyor.

Dizlerinin üzerine çöküyor ve ellerini eteğimin altından geçirerek iç çamaşırlarımın kemerine takılıyor. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan, onları bacaklarımdan aşağı çekiyor ve ben bir elimi omzunda dengede tutarken onlardan kurtulmama yardım ediyor. Nefesim sık ve kalbim ayak parmaklarıma kadar hissedilecek kadar sert atıyor.

Onları çıkardıktan sonra yana atıyor ve ayağa kalkıyor. Ona bakıyorum, gözleri eflatun, deniz mavisi ve menekşe rengiyle dönüyor.

"Otur," diye emrediyor ve aniden her isteğine itaat etmek isteyerek sandığın üzerine düşerken direnmek için çaresiz kalıyorum. Bir parmağını yanağımda gezdiriyor ve başparmağını ağzıma sokuyor. Isırıyorum ve inliyor, gözlerindeki renkler daha hızlı hareket ediyor.

"Zerra, beni yok edeceksin, değil mi Kalp Kraliçesi?"

Bir kez daha dizlerinin üzerine çöküyor ve avuçlarını uyluklarımla iç kısımlarına bastırarak bacaklarımı birbirinden ayırıyor.

"Arkana yaslan," diyor, ben de dediğini yapıyorum, o da eteğimi sıyrıp beni ona gösteriyor. Bir an için kımıldamıyor. Dizlerimi kavramadan önce öylece bakıyor ve sonra tüm yüzünü aydınlatan bir sırıtışla yukarı bakıyor. Bu görüntü kalbimi yerinden oynatıyor.

"Sakın bacaklarını kapatayım deme. Ne kadar güzel olduğuna bakmak istiyorum." Sonra eğilip burnunu ıslaklığımı gezdiriyor ve bir iniltiyle derin derin içine çekiyor. Daha da yaklaşarak bacaklarımdan birini kaldırıyor ve dilini uzun, lüks bir hareketle yaladığı sırada omzunun üzerinden sarkıtıyor.

Kalçalarım titriyor ve ellerimden biri saçlarına dolanırken diğerini kendimi dengelemek için kullandığımda haykırıyorum. Beni tekrar yalıyor, dilinin ucu klitorisimin etrafında dönerken tüm sırtım tepki olarak eğiliyor.

"Zerra, sen kaliteli şaraptan ve bin yıllık viskiden daha iyisin," diye inliyor kalçalarımı öne doğru çekerken. Bana ziyafet çekiyor, çölde kaybolmuş da su arıyormuş gibi diliyle beni yalayıp yutuyor.

"Nadir," diye soluyorum, kalın, siyah saçlarının tellerini kavırıyorum, başım geriye düşüyor. "Aman Tanrım, durma."

Çabalarını iki katına çıkarıyor, kalçalarımı yüzüne sürttüğümde çenesindeki kirli sakal lezzetli bir sürtünme sunuyor. "Evet," diye nefes alıyorum, bozmayacağına söz verdiği makyajının eriyip gittiğinden eminim.

Parmağının ucunun içime girdiğini hissediyorum ve aşağı bakıyorum. Yavaşça içeri sokarken yoğun bir ifadeyle beni izliyor. İkimiz de bir parmak daha eklemekten önce eliyle beni nerede becerdiğini izliyoruz ve sonra tekrar eğiliyor, dilinin ucu kabaca klitorisimin etrafında dönüyor.

Serbest kalışım tam orada, ama buna direniyorum, bunu biraz daha uzatmak istiyorum. Şu an şimdiye kadar hissettiğim en özgür an olabilir. Bir zamanlar ayaklarımın dibindeki bu karanlık prensle rüyalarımın giren bu Keep'te kendimi hayatımda hiç olmadığım kadar güçlü hissediyorum. Hâlâ üstesinden gelmem gereken çok şey var ama olasılık -saf, parlak ve filtrelenmemiş olasılık- benden esirgenen geleceğin vaadiyle önümde uzanıyor.

"Lor," diye homurdanıyor Nadir parmaklarını içime sokup kıvrırken, "benim için gel." Ve sonra geliyorum, bir his dalgası içimde sallanırken bir çığlık atıyorum, uzuvlarımdan, ayak parmaklarımdan ve parmaklarımdan titriyorum. Boşalmaya devam ediyorum, sonunda nefesimi tutmadan önce sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir dalgalanma yaşıyorum.

Nadir yerde duruyor, anlam veremediğim bir saygıyla beni izliyor. Yüzü serbest bırakılmamın kanıtlarıyla parlıyor ve uzanıp boynumu öpmeden önce bana karanlık bir gülümseme veriyor, cildimi nazikçe emiyor.

"Görüyor musun, Kalp Kraliçesi?" diye fısıldıyor. "Söz verdiğim gibi, yerinde olmayan tek bir saç teli bile yok."

Bölüm ThI rty-four

WNefes alışım nihayet normale döndüğünde Nadir ayağa kalkıp beni kendine çekiyor ve elimin arkasını öpüyor.

"Gitmeliyiz," diyor, sesi kalın. "Bunu partiden sonra bitiririz."

Kalbim boğazıma düğümlenmiş halde başımı sallıyorum, hem ayrılmak zorunda olduğumuz için hayal kırıklığına uğruyorum hem de kendimi ona tamamen kaptırma fikrini düşünmek için biraz zamanım olduğu için rahatlıyorum. Duygularımı arzularımdan ayırmak giderek zorlaşıyor ve eğer bu şekilde devam edersek, kendimi kaybetmeyeceğime yemin ettiğim bir noktaya kadar kaybedebilirim.

Kalbimi alamayacak.

En azından şimdilik, bu bana kafamı toparlamak ve bunun sadece fiziksel olduğunu kendime hatırlatmak için biraz zaman veriyor. Bana bir kez daha bakıyor, karnımda bir zonklama hissediyorum ve sonra geri çekilip dirseğini bana uzatıyor.

"Gidelim, Kalp Kraliçesi."

"Bu sefer iç çamaşırlarımı geri alacak mıyım?"

Bana yırtıcı bir sırıtışla bakıyor. "Kesinlikle hayır."

İçimi çekiyorum, sinirlenmiş gibi yapıyorum ve koluna giriyorum.

Keep'in içinden geçerek, bu akşamki eğlence için süslenmiş konukların akınını takip ederek, bu akşamki parti için ayrılmış bir başka büyük odaya varıyoruz. Alan kürk halılar ve kalın battaniyelerle kaplı ahşap banklarla kaplı. Tavan gece gökyüzüne açık ve odanın ortasında devasa bir şenlik ateşi yanıyor, alevler havada sıçırıyor ve kıvılcımlar saçıyor. Amya'nın bir grup hayran Fae'yle birlikte mahkemeye çıktığını görüyorum, hepsi az önce söylediği bir şeye gülerken gülümsemesi parlak. Nadir elimi tutuyor ve bizi kalabalığa doğru sürüklüyor. Şimdiye kadar Aurora'nın seçkinleri varlığıma alışmış ve kim olduğumu biliyordu.

Evet. Ya da en azından anlattığımız hikayeyi biliyorlar.

"Nadir," diye soğuk bir ses geliyor ve ikimiz de babasının önünde duruyoruz. Nadir'in eli beni kendine çekmeden önce benimkine doğru sıkılıyor.

"Baba," diyor, sesi aynı derecede soğuk. Kral Nadir'in etrafına bakıyor ve yıllar sonra ilk kez gözleri bana takılıyor.

"Tüm vaktinizi alan bu genç ve güzel kadını bana tanıtmadınız. Ne kadar dayanılmaz bir kabalık."

Nadir geriliyor ve kendi nefesim göğsümde tekmeleniyor. Bir şeyden mi şüpheleniyor? Neden birdenbire beni fark etti?

Ancak kralın bakışlarında hafif bir bıkkınlık ve çoğunlukla küçümseme var. Sadece Nadir'in sinirini bozmak için soruyor, kim olduğumu gerçekten önemseydiğinden değil. Yine de göğsümde ateşli bir şey yalıyor. Bu canavar nasıl oluyor da bir adım önümde durup kim olduğumu bilmiyor? Onun için o kadar az şey ifade ediyorum ki yüzümü hatırlama zahmetine bile katlanamıyor?

Elbette daha gençtim ve kendimin çok farklı bir versiyonuydum ama nefret öylesine saf ve beyaz ki parmak uçlarımı yakıyor, onları eteğimin kumaşına kıvrılmaya zorluyor. Nadir'in soğuk ve duygusuz olduğunu düşünürdüm ama tüm tavırları rüzgârlı bir tundranın kayıtsızlığından bahseden krala kıyasla o öfkeli bir tutku cehennemi. Yalnız, çorak ve ölü.

Nadir hafifçe önüme geçerek beni geri çekiyor. Bunun beni korumak için olduğunu biliyorum ama reddedilmeyi reddediyorum.

"Sizinle tanışmak bir zevk," diyorum ve krala elimi uzatarak havada bırakıyorum. Yüzündeki kararsızlığı fark ettiğimde çenem sertleşiyor ve sonunda elimi tutmaya tenezzül edip çenesini eğiyor. Elimini bırakıp dudaklarını kıvrıldığında sırtımdan aşağı süzülen ürpertiği gizliyorum.

"O zevk bana ait," diyor eşit bir şekilde, gözleri yine soğuk bir ilgisizlikle üzerimde geziniyor. Ondan aşağı olduğumu düşündüğü o kadar açık ki.

"Nadir," diyor kral ve beni tekrar kovuyor. "Geldiğinde Karlo ile konuşmanı istiyorum. Teklifime sıcak bakıyor ve ikinizin çok eskilere dayandığını biliyorum."

Ben yokmuşum gibi davranan krala bağırma isteğime karşı koyuyorum. Onu sarsmak ve yaptığı şeyle yüzleştirmek için. Nadir elimi usulca çekiştiriyor, transımdan çıkmama yetecek kadar. Fırsatım olacak, diye hatırlatıyorum kendime. Sadece sabırlı olmam gerekiyor.

"Bana neden ihtiyacın var?" Nadir sorar.

Kral ona sert bir bakış fırlatır. "Sen bu krallığın varisi değil misin? En azından onu yönetmeye biraz ilgi gösteriyormuş gibi yap."

Nadir'in çenesi kenetlenirken elini sıkma sırası bende. Başını öne eğiyor. "Elbette baba. Elimden geleni yapacağım," diye ısırtıyor ve Rion

Kara kaşlarını çatarak başını salladı ve arkasını döndü. O kalabalıklar arasında kaybolduğunda, Nadir bana doğru dönüyor.

"Bunu neden yaptın?"

Başımı salladım. "Özür dilerim. Sadece bana öyle baktığında..." Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken, kralın kaybolduğu boşluğa bakarak sözümü kesiyorum. "Bazen düşünmüyorum. Zaten beni pek fark etmedi."

Tristan ne kadar büyüdüğüm konusunda istediğini söyleyebilir, ama böyle anlarda bana daha ne kadar yol kat etmem gerektiğini hatırlatıyor. Bir gün Nostraza'da başımı pek çok kez belaya sokan fevriliğimi ve vahşiliğimi kontrol etmeyi öğreneceğim.

Ona döndüğümde Nadir'in yüzündeki ifade göğsümde bir şeyleri sıkıyor. "Ben... anlıyorum," diyor usulca. Hâlâ elimi tutarak beni kendine çekiyor, parmağı çenemin altından geçerek yüzümü yukarı kaldırıyor. "Anlıyorum. Ama dikkatli olmalısın."

Yüzü bana o kadar yakın ki, gürültü ve çevredeki kaos sessiz bir mırıltıya dönüşüyor. Neden bana her böyle baktığında nefesim kesiliyor? *Neden* bana öyle bakmaya devam ediyor? Sanki beni parçalara ayırmak ve ruhumun parçalarını tüketmek istiyor.

"Gidip Vale'yi bulmalıyız," diyor Nadir, uzaklaşarak ve bunun beni neden hayal kırıklığına uğrattığını bilmiyorum. Bu insanlarla dolu odada ne yapmasını istiyordum ki? Bana ne zaman istersem hazır olduğunu söyledi bile ama ben bir uçurumun kenarından aşağı bakmamaya çalışıyorum.

Elimi tekrar çekiştirerek bizi kalabalığın içinde ilerletiyor. Yanımızdan geçen bir garsondan bir kokteyl kapıyorum ve koyu, topraksı sıvıdan bir yudum alıyorum. Yüzen bir çubuk tarçın ve bir dilim portakalla süslenmiş. Alkol içimi ısıtıyor ve yıpranan duygularımın elektriğini köreltmeye yardımcı oluyor.

Nadir bizi bir Yüce Fae'nin oturduğu, deri koltuklarla kaplı bir alana götürüyor. Yüzü kralınki gibi çizgilerle kaplı, bu da onun biraz daha yaşlı olduğunu gösteriyor, ancak yine de insan yaşına göre kırktan biraz daha fazla geçebilir.

"Vale," diyor Nadir, erkek ayağa kalkıp onu kucaklarken sesi garip bir şekilde sıcak. Koyu kumral saçları sivri kulaklarının etrafında düzgünce toplanmış ve üzerinde kusursuz bir zümrüt rengi takım elbise var. Nadir'i selamladıktan sonra parlak mavi gözlerini bana diyor.

"Burada kim varmış?"

"Bu benim arkadaşım," diyor Nadir, açıkça adımı vermekten kaçınarak. Vale hiç tereddüt etmeden elimi tutuyor ve kralınkinden çok daha onaylayıcı bir gülümsemeyle ağzını elimin arkasına bastırıyor.

"Ne kadar sevimli bir şeysin sen öyle?" Kulağıma fısıldar gibi yaklaşıyor. "Eğer prens seni sıkıyorsa, seni temin ederim ki sana her türlü eğlenceyi gösteririm."

Nadir boğazından kısık sesle homurdanıyor, eli Vale'nin göğsüne geliyor ve muhtemelen gerekenden biraz daha fazla güç kullanarak onu geri itiyor. "Beni seni Ozziller çukurlarına sürgün etmek zorunda bırakma, Vale." Ses tonu hafif ama tehdit çok açık. Vale'in bronz teni bir parça soluyor ve sonra sırtmaya başlıyor.

"Sadece biraz eğlendiğimi biliyorsun, oğlum." Büyük bir elini Nadir'in omzuna vuruyor ve Nadir'in gözleri karararak Vale'ye bakıyor. Zerra, bu gece ikimiz de duygularımızı kontrol edebilecek gibi görünmüyoruz. Ne güzel bir çift olduk.

"Nadir, bu kadar kaba olma. Az önce Vale'nin ne kadar iyi bir masal anlatıcısı olduğunu söylüyordun ve ben de eğlenceli bir şeyler duymak istiyorum," diyorum sesimi hafif ve şakacı bir hale getirerek. Eğer bu Fae'den herhangi bir bilgi alacaksak, onun iyi tarafına geçmeliyiz.

"Elbette," diyor Nadir sıkıntıyla, ne demek istediğimi anlıyor. "Size katılabilir miyiz?" Vale, "Bu harika olur," diyor ve boş alanı işaret ederek Kanepeye. Biz yumuşak deriye yerleşirken Nadir ikimizin arasına özenle yerleşiyor.

Bir garson durup tepsisini indiriyor ve bize içki ikram ediyor. Boş kadehimi küçük bir bardak yakut kırmızısı şarapla değiştiriyorum. Vale bir viskiye uzanıyor ve Nadir içkiyi reddediyor. Kolu kanepenin arkasına doğru kayıyor ve omuzlarıma dolanıyor. Ne yaptığını biliyorum ve Vale de bunu kaçırmıyor, gözleri eteğimdeki açıklık sayesinde artık çıplak olan bacaklarıma kayıyor. Nadir'i sinir bozucu, sahiplenici bir Fae tiradına göndermeden bunu kendi avantajıma nasıl kullanabileceğimi merak ediyorum.

"Son zamanlarda neler yapıyorsun?" Nadir bakışlarını odada gezdirerek rahatça soruyor.

"Crimson Bölgesi'nde yeni bir kulüp açıyorum. Çok heyecan verici bir şey," diyor Vale ellerini birbirine sürterek. "Açıldığında gelip görmen gerekecek," diyor bana, gözleri açıkça göğüs dekolteme dalıyor. Ne domuz ama.

"Hiç sanmıyorum," diyor Nadir, Vale'ye ters ters bakarak. Sevdiğini iddia ettiği birine göre, Nadir şu anda yanan bir kirpinin üzerinde oturuyormuş gibi hoş davranıyor. Bunun sebebi ben miyim? Neden Vale'nin kulübünü ziyaret etmeyeceğimi düşündüğünü bilmiyorum ama ona daha sonra neyi yapıp neyi yapamayacağıma kendisinin karar veremeyeceğini hatırlatmayı planlıyorum. Belki de sadece Nadir'i kızdırmak için giderim.

Vale konuşmaya devam ediyor, bu girişim ve bu yatırım hakkında saçmalıyor ve Nadir gözle görülür bir şekilde sinirleniyor. İkimiz de tek kelime edemiyoruz. Konuşmayı nasıl yeni bir yöne çevireceğime karar vermeye çalışırken, kalabalığın arasından alçak bir fae hizmetkârı çıkıyor.

Gri bir teni, uzun yeşil saçları ve elmacık kemikleri boyunca uzanan parıltılı pulları var. Nadir'e selam veriyor.

"Affedersiniz Majesteleri, ama kral sizi geri almamı istedi."

Nadir iç geçirir ve elini yüzünde gezdirir. "Gitsem iyi olacak." Gözleri bana kayıyor. "Birkaç dakika iyi olacak mısın?"

"Tabii ki." Başımı salladım. "Devam et."

Nadir duraksıyor, ağzı açılıp tekrar kapanıyor, sonra ayağa kalkıyor. Hizmetçiyi kalabalığın içinden takip etmeden önce bana bir kez daha uzun uzun bakıyor. Gözden kaybolduğu anda Vale daha yakına kayıyor, kolunu kanepenin arkılığına dayıyor.

"Hiç gitmeyecek sanıyordum," diyor Vale ve göz kırpmıyor. Vücudumdaki her kemik direnmek istese de ona gevşek bir gülümseme sunuyorum.

"Bir içkiye daha ne dersin?" Boş bardağımı kaldırarak soruyorum.

"Kulağa hoş geliyor," diyor ve bize iki viski daha getiren garsona eliyle işaret ediyor. Vale kendi viskisinden derin bir yudum alıyor ve bir iç çekerek başını geriye atıyor. Benimkini ellerimde tutuyorum, dokunmadan bırakıyorum. Yavaşlamam gerekiyor. Buradaki ilk gecemin bir kez daha tekrarlanmasını istemiyorum ve aklımı başımda tutmam gerekiyor.

"Seyahat ederken bunu hep özlüyorum. Amber Bölgesi'nde yaptıkları bağbozumunun üstüne hiçbir şey çıkamaz. Ouranos'ta kimse yanına bile yaklaşamaz."

Bardağıma bakıyorum ve küçük bir yudum alıyorum. Tarçın ve bal karışımıyla boğazımdan aşağı kayıyor, midemi ısıtıyor. "Çok güzel, evet."

Vale uzun bir kadeh daha içiyor ve bir tane daha içmesi için garsona işaret ediyor. "Biraz daha?" diye soruyor ve ben hâlâ dolu olan bardağımı kaldırıyorum.

"Şimdilik böyle iyiyim, teşekkürler."

Vale omuz silkiyor ve bir içki daha kabul ediyor. Duruşu gittikçe gevşiyor ve bunlardan kaç tane içtiğini merak etmeye başlıyorum.

"Nereye seyahat ediyordunuz?" Sesime merak ve naiflik katmaya çalışarak soruyorum. İşte buradayım, daha önce hiç seyahat etmemiş

zavallı aptal bir insanım.

Aurora'nın sınırlarından daha uzakta. Bunun çoğunlukla doğru olması çok kötü.

Vale'in dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve arkasına yaslanıp kalabalık odayı inceliyor. Kendini beğenmişliği karşısında gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüye direniyorum.

"Çok seyahat ettiniz mi?" diye soruyor. "Fırsatım olmadı."

Vale daha yakına eğiliyor, vücudu artık benimkine baskı yapıyor ve ben omuzlarımdaki gerginliği yutuyorum. Karanlık geçmişim yeniden başını kaldırıyor ve istediğimi elde etmek için bunu kaç kez yapmam gerekiyor? Her seferinde geri döndüğü şey *bu* mu? Tamamen hareketsiz duruyorum, bardağımı sıkıca kavriyorum.

"Bir tür görevdeydim," diyor Vale, yeşil gözleri ışıldayarak.

"Bir görev mi? Kulağa büyüleyici geliyor," diye cevap veriyorum, iltifattan zarar gelmez diye düşünerek. "Gerçekten de öyle," diyor Vale.

"Çok özel bir nesneyi bulmakla görevlendirildim.

Kral için."

Nefesim göğsümde sıkışıyor.

"Ne tür bir nesne?" Sesimi dikkatlice nötr hale getiriyorum, gözlerimi genişletiyorum ve şaşkın saf kız rolümü sürdürüyorum.

Vale gülümseyerek yaklaşıyor. İçkisini bitirdi ve bardağı önündeki masaya bıraktı. Elini dizime koyuyor ve ben keskin bir nefes alıyorum, umarım bunu sırtımdan aşağı süzülen soğuk bir korku yerine ilgiyle karıştırıyordur.

"Çok nadir ve güçlü bir tane," diye yanıtlıyor baştan çıkarıcı olduğunu düşündüğüm alçak bir sesle. Boğazım düğümleniyor ama önemli bir şey açıklamak üzere olduğunu ve bunun benim için bir şans olabileceğini düşünüyorum.

"Ne oldu?" Sesimi soluk soluğa bir fısıltıya düşürerek soruyorum. *O*

şimdiye kadar tanıştığın en büyüleyici adam, diye tekrar tekrar söylüyorum kendime. Sadece buna yaslan.

"Muhtemelen hiç duymamışsınızdır." Ses tonundan küçümseme damlıyor. "Sandık şimdiye kadar var olmuş en nadir nesnelerden biridir. Yüzyıllardır görülmedi." Ben kaşlarımı çatarken o burnunun kenarına vuruyor.

"Ne?"

Eli yukarı doğru kayıyor, parmakları elbisemin kumaşının üzerinde duruyor. Sanki her parçasını geride tutuyormuş gibi tenimde seğiriyorlar. Titrek bir nefes alıyorum, viskiden bir yudumla kapatıyorum.

"Bu-"

Birden Vale sarsılarak bardağı elimden düşürüyor, içindekiler ayaklarımın dibindeki kalın halıya dökülüyor ve çıplak baldırlarıma sıcıyor. Nadir Vale'nin yakasına yapışmış, yüz ifadesinde öfke ve şimşek var. Kolunu kaldırıp Vale'ye öyle sert bir yumruk atıyor ki, kafası geriye savrulurken burnunun kırılma sesini duyuyorum. Bütün gözler üzerimize çevrilirken tüm oda nefes nefese kalıyor.

Yanaklarım öfkeden, utançtan, az önce gerçekleşmesine izin verdiğim iğrenç, rahatsız edici karşılaşmadan dolayı yanıyor. Yine istediğimi elde etmek için bedenimi kullanmak zorunda kaldım ve bundan bıktım. Ve hiçbir şey alamadım bile. Tacı hiç aramıyor.

"Bu ne lan, Nadir," diye tıslayarak koltuktan fırlıyorum. Neye kızdığımdan tam olarak emin değilim. Bunun olmasına izin verdiğim için kendime mi? Aşırı tepki verdiği için ona. Bizi başka bir çıkmaz sokağa sürüklediği için her şeye.

Ona cevap verme şansı tanımıyorum, bunun yerine topuklarımın üzerinde dönüyorum ve hışımla uzaklaşıyorum. Kalabalık benim için ayrılıyor, hepsi aval aval bakıyor. Çıkışa doğru ilerlerken kimsenin gözlerine bakmıyorum, tenim sıcak ve kaşınıyor, elbisem aniden çok dar geliyor.

Sonunda kapıya ulaştım ve derin bir nefes alarak hışımla içeri girdim. "Lor!" Nadir bana yetişiyor. "Bekle."

"O da neydi öyle?" Dönüp odayı işaret ediyorum.

"Sana dokunuyordu," diye hırılıyor Nadir, yüzü bir öfke maskesine dönüşmüş.

"Ne olmuş yani? Sen bir yere varamadığın için ondan bilgi almaya çalışıyordum."

"Sen benimsin. Benim iznim olmadan kimse sana dokunamaz," diyor Nadir, sesi alçalarak. Eli üst kolumda dolaşıyor, dokunuşu sıcak ve elektrikli. Büyüm ona doğru kayıyor, ama onu geri çekiyorum.

Bunu istemiyorum. Onu istemiyorum. Böyle bir şey olamaz. Meşale beni zaten uyarmıştı ve bunlara tekrar kanarsam dünyanın en büyük aptalı olurum.

"Ben senin değilim," diye tıslıyorum.

"Hâlâ tadını alabiliyorum, Mahkûm," diye mırıldanıyor, alçak sesle ve ölümcül bir şekilde.

"Bu sadece seks. Bunu sen söyledin. Bana kimin dokunabileceğini söyleyen benim, sen değil!"

"Lor-"

Bir elimi kaldırdım. "Hayır. Dur. Bu iş bitti." Aramızda bir işaret yapıyorum. "Başından beri berbat bir fikirdi. Görevimizde başarısız olduk ve seni bir daha görmek istemiyorum. Bunu kendi başıma yapacağım."

"İyi," diye hırılıyor Nadir, tüm tavrı değişiyor. "Vale'ye geri dön. Bacaklarını onun için aç."

Ona bakıyorum, ağzım açık kalıyor. Az önce söylediklerime rağmen, bu sözler ruhumda açık bir yara açtı.

"*Bu ne cüret?*" Bir adım geri çekiliyorum, boşluğa ihtiyacım var. "Atlas için de mi böyle yaptın?"

Başımı sallıyorum ve kollarımı kendime sarıyorum. Bana bunları söylediğine inanamıyorum.

"Senden nefret ediyorum," diyorum, kelimeler zehir kadar acı.

"Biliyorum." Gözleri bir öfke ve arzu girdabına dönüşüyor ve ben duygularımı bastırmak, onları tüm şeytanlarımın yaşadığı yere gömmek zorunda kalıyorum. Onları kilitleyeceğim yere çünkü bu pisliğe karşı olan karmaşık duygularım hakkında endişelenmekten çok daha önemli işlerim var.

O benim düşmanım.

O *her zaman* düşmanımdı. Kaybettiğim her şeyin hatırlatıcısı ve sembolü.

Bunu nasıl unutabilirim?

"Siktir git," diye fısıldadım. "Bu gece uyuyacak başka bir yer bul. Seni yakınımda istemiyorum."

Bununla birlikte, topuklarımın üzerinde dönüyorum ve fırtınayla uzaklaşıyorum.

Bölüm ThI rty-fl ve

NADIR

I nefesim daralarak ve yumruklarım ağrıyacak kadar sıkılarak onun gidişini izleyeceğim. Vale'e yaptığım şeyin bedelini ödeyeceğim.

Ona dokunma şeklini ve onun ne kadar rahatsız olduğunu görünce kendimi kaybettim.

Benim neyim var böyle? *Neden* bu kadar önemsiyorum?

O bir meydan okuma, hepsi bu. Benden o kadar nefret ediyor ki onu zorlamaya devam etmek istiyorum. Beni istediğini kabul etmesi için onu zorlamak. Ama hepsi buysa, o zaman neden onu benim olarak sahiplenmek istiyorum? Başımı sallıyorum ve bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum, sadece tutunacak bir şey olsun diye saçlarımı sıkıca kavriyorum. Her şey bittiğinde onu bir daha asla göremeyeceğim, diye düşünüyorum. Eğer aramızdan biri bunu atlatırsa, belki tahtına oturduktan sonra arada bir resmi bir davette görüşürüz. O zaman hayatıma devam edebilir ve onu aklımdan çıkarabilirim.

Ama bunların doğru olduğuna inanacak kadar aptal değilim.

Kendimi rahatlamaya zorlayarak derin bir nefes alıyorum. Gidip özür dilemeliydim. O kendi başının çaresine bakabilir ve ben de bırakmalıyım. Bunu zaten yeterince kez kanıtladı.

Ama ben istemedim. O benim. Buna neden bu kadar inançla inandığımı bilmiyorum ama kemiklerimin derinliklerinde onun bana ait olduğunu biliyorum. Ve başka biri ona dokunmadan önce öleceğim.

Zerra, ona öyle şeyler söylediğime inanamıyorum. Benimle bir daha konuşmazsa bunu hak etmiş olurum. Sakinleşmesi için ona biraz zaman vereceğim ve sonra gidip işleri düzelteceğim. Ne olursa olsun, bunu telafi etmek için her şeyi yapacağım.

Etrafımda dönüyorum, nereye gitmem gerektiğinden emin değilim. Ne partiye ne de odama. Babamın beni izlediğini, ellerinin cebinde ve duruşunun gevşek olduğunu gördüğümde keskin bir nefes alıyorum.

"Oldukça iyi bir performanstı," diye mırıldanıyor, sesi buz gibi.

Omuz silkiyorum, kesinlikle hissetmediğim bir umursamazlık numarası yapıyorum. Lanet olsun, hayatım boyunca hiç bu kadar gergin olmamıştım.

"Kadınların nasıl olabileceğini bilirsin," diyorum, Vale'ye saldırarak elimi çoktan oynadığımı bilerek. Babam yanımdayken kontrolümü kaybetmemem gerektiğini daha iyi bilmeliydim. Duygularımı kontrol altında tutma konusunda Lor'dan daha iyi değilim. Bu gece onu pek çok açıdan hayal kırıklığına uğrattım.

"Onu nerede buldun?" diye soruyor kral, gözlerinde tuhaf bir ışıkla bana bakarak.

"Scarlett Flower'da," diyorum, Crimson Bölgesi'ndeki bir genelevin adını havadan bulup çıkararak. "Özellikle hevesli bir... satın almaydı," diye ekliyorum, sesimi yumuşak tutmaya çalışarak.

"Oh? Senin bir patron olduğunu bilmiyordum."

Ağzım yarım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Neden olmayayım ki?"

"Az önce ona ne dedin? Lor muydu?"

"Bir sahne adı," diyorum, keskin bir şey kafa derimin arkasını tırmalıyor.

"Elbette," diyor Rion çenesini kaşıyarak. "Geri dönüyor musun?"

Parti mi? Vale çenesini tedavi ediyor ama sana ait olduğu belli olan bir şeyle fazla samimi olmaması gerektiğini bilmeli. Geçmişte kaldı, eminim."

"Evet. Bir dakika içinde orada olacağım. İstedığınız gibi işçi faturasını görüşmek için Jessamine'i bulmak üzereydim."

Bu benim. Sonunda babasının isteklerini yerine getiren, her zaman saygılı oğul.

"Güzel." Bunu yavaşça başını sallayarak söylüyor, bakışları beni değerlendiriyor. "Belki de sonunda bu role layık olacaksın ve bunun en iyisi olduğunu göreceksin, Nadir."

Ben nefretim sıcaklığıyla derisinde delikler açmaya çalışırken, kral bu acı sözlerle dönüp balo salonuna yöneliyor.

Fuşya Bölgesi'nin başkanını ve ona dalkavuk gibi yaltaklanan bağlı ortağını selamlayışını izliyorum.

Ama babam kalabalığın arasında kaybolur kaybolmaz dönüp kaçıyorum.

O biliyor.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken, bacaklarımın pompalamasıyla Kalenin içinden hızla geçiyorum. Kanadıma ulaştığımda muhafızlarıma kimsenin, özellikle de kralın adamlarının geçmesine izin vermemelerini emrediyorum.

Yatak odamın kapısını çarparak içeri girdikten sonra kapıyı boş bulunca paniğe kapıldım.

"Lor!"

Odaya girdiğimde, giydiği elbisenin kanepenin arkasında a s ı l ı olduğunu fark ettim. Etrafımda döndüm. Düzgün düşünemiyordum.

Nerede o?

"Lor!"

Onu banyoda makyajını temizlerken buldum, bana bakmayı reddediyordu.

"Sana bir yer bulmanı söyledim-"

"O biliyor," diye araya giriyorum.

Duruyor, kara gözleri kocaman açılıyor. "Neyi biliyor?"

"Senin kim olduğunu biliyor."

Bezi göğsüne bastırırken yüzünün rengi soluyor. "Yaptığın o küçük numara-"

"Onu ben çektim! Olay çıkaran sensin!" Bunu tartışacak zamanımız yok.

"O biliyor. Söylemedi ama anlayabiliyorum. Biliyor amına koyayım."

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve kapıya doğru bir büyü patlaması gönderiyorum, dolabı kazmaya gitmeden önce onu kırmaya çalışan herkese karşı bir barikat kuruyorum. Lor beni takip ediyor, gözleri panikten çılgına dönmüş.

"Giyebildiğiniz kadar kalın giysiler giyin. Biz gidiyoruz. Şimdi."

Zerra, babamı öldürmek istiyorum. Kafasını akreplerle dolu bir deliğe sokmak ve kendi dilinde boğulmasını izlemek istiyorum. Çıplak ellerimle onu parçalara ayırmak ve kanında yıkanmak istiyorum.

Ama önce Lor'u buradan çıkarmalıyım.

Bir kez olsun tartışmıyor, yüzü kül rengi ve elleri titriyor. Ayaklarını botlarının içine sokuyor ve başına kalın bir kazak geçiriyor. Bana bakmayı reddediyor, çünkü her şeyi berbat ettim.

Şimdi bile, Rion'un tehdidi başımızın üzerindeyken, onun ne kadar güzel olduğunu unutamıyorum. Odada olduğu her an beni nasıl hissettirdiğini ve belki de daha önemlisi, odada olmadığı zamanlarda beni nasıl hissettirdiğini.

Bir daha ona dokunmama izin vermeyeceğinden endişeleniyorum. Bu gece mükemmel olacaktı ama ben mahvettim. Tanrım, onu keşfetmeyi ne kadar çok istiyorum. Ona sahip olmak için

hiç kimsem olmadı.

Hızla giyiniyorum, kendimi derin bir nefes almaya ve bir kulağım kapıda dinlemeye zorluyorum. Kral bildiğimi fark etti mi? Muhafızlarını şimdi mi yoksa sonra mı gönderecek? Lanet olsun. Nasıl bu kadar dikkatsiz olabildim? Onu korumam gerekiyordu.

Yatağın ayakucundaki sandığı karıştırıp eldiven, atkı ve kalın kürklü bir şapka çıkarıyor. Bakışlarım sürekli kapıya kayıyor, açılmasını bekliyorum. Ama Vale'ye vurduğum için pişman değilim. Herif ona elini sürdüğü için bunu hak etmişti.

Lor toparlandığında başımı balkona doğru çeviriyorum. İşte o zaman yatak odamın kapısı titriyor, büyümün kalkanı saldırıya karşı dalgalanıyor. İkimiz de önce ona sonra birbirimize bakıyoruz.

"Gel hadi."

Gözlerinde meydan okuma ve öfke titreşiyor. Benden hiç olmadığı kadar nefret ediyor ama aptal değil. Dediğimi yapıyor, balkona doğru koşuyor.

"Seni taşımam gerekecek." Bunu söylemenin neden bu kadar zor olduğundan emin değilim. Lor çenesini kaldırıyor, kahverengi gözleri parlıyor ve bir başka gürültüyle kapı sarsılıyor, bariyer şimdilik dayanıyor.

"İyi." Kelimenin sonu kesik kesik geliyor ve bu ses kalbimden bir parçayı koparıp atıyor. Onu kollarıma alırken acıyı görmezden geliyorum. Bir an için, burunlarımız neredeyse birbirine değerken ve nefesimiz serin havada buğulanırken nefes alamıyorum. Ona, onu koruyacağımı söylemek istiyorum. Onu güvende tutmak için her şeyi yapacağımı ve bu gece her şeyi berbat ettiğimi. Ama kelimeleri çıkaramıyorum.

"Hazır mısın?" Onun yerine ben soruyorum, çünkü korkağın tekiyim.

Başını salladı. "Hazırım."

Korkulukların üzerine sıcıyorum, büyüm bir çift geniş kanada dönüşmeden önce etrafımızda karmakarışık şeritler halinde patlıyor. Omzumun üzerinden son bir kez bakarak, bu gecenin nasıl bitmesi *gerektiğini* düşünerek inliyorum. Lor'a döndüğümde yüz ifadesi boştu, dudakları sert bir çizgi halinde bastırılmıştı.

Kapı tekrar titriyor, diğer taraftaki kuvvetin ağırlığı altında eğiliyor, ahşap parçalanmaya başlıyor. Zamanımız resmen tükendi. Balkondan düşüyorum ve Lor'un tutuşu kanatlarım çırpınmadan önce birkaç metre dalarken sıkılaşıyor. Sonra havaya yükselip gecenin içinde kayboluyoruz.

Bölüm I rty-s xI

LOR

N Gökyüzünde süzülürken Adir'in büyüğü üzerimize kapanıyor. Soğuk hava bana baskı yaparken kollarım boynuna dolanıyor. Ben hala Ona kızgınım ama şu anda yakınlığı beni rahatlatıyor çünkü kalbim boğazıma sıkışmış durumda. Kral biliyor. Anladı. Bu benim için ne anlama geliyor? Beni bulmak için ne kadar uğraşacak?

Nadir yere inmeden önce birkaç dakika uçuyoruz. Şimdi Boşluğun derinliklerindeyiz, Kalenin mazgalları uzakta belirliyor.

"Lor," diyor, sesi sert, alnında bir ter tabakası var. "Devam etmemiz gerek. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

Başımı sallıyorum ve korkumu bastırmaya, ellerimin titremesini durdurmaya çalışıyorum.

"İyi misin?" diye sordum.

"Evet." Bir yumruğunu göğsüne bastırıyor ve derin bir nefes veriyor. "Bu çok yakındı. Hiç bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum."

"Gerçekten ne kadar tehlikedeyim? Hâlâ güçsüz olduğumu düşünüyor. Yıllardır benim Birincil olduğuma inanmıyor."

Nadir'in yüzündeki ifade pişmanlık dolu. "Ona yalan söylediğimi biliyor. Seni şu anda çözmeye çalıştığı bir sebepten dolayı Keep'e getirdiğimi. Eğer henüz anlamadıysa, hata yaptığını anlayacaktır. Yoksa seni saklamak için bir sebep yoktu."

O konuştuğunda, haklı olduğunu anlıyorum. Neden çenemi kapalı tutamadım?

"Her şeyi berbat ettim," diyorum, hayal kırıklığına uğrattığım herkesin ağırlığını hissederek.

Nadir yaklaşıyor. "Sen yanlış bir şey yapmadın. Benim hatamdı. Adını söylediğimi duydu ve bunu anlama riski her zaman vardı." Yıldızlarla ve Borealis'in çizgileriyle bezenmiş gökyüzünü tarıyor. Bu gece benim için hiçbir güzellik taşıyorlar. Bu gece, on iki sefil esaret yılını hatırlatıyorlar. Ailemin ve Aurora Kralı'nın ellerinde acı çeken herkesin ölümünü.

"Gitmeliyiz." Başımı sallıyorum, Kral'ın ağaçların arasından fırlayıp fırlamayacağını merak ederek Kale'ye doğru bir bakış atıyorum.

"Kızgınsın. Lütfen, bana bak."

"Gerçekten zamanı mı?"

Tabii ki kızgıyım. Sahiplenici bir pislik gibi davrandı ve sonra yüzüme karşı beni aşağıladı. Benimle savaşmasına ihtiyacım yok. Başından beri bunun bir hata olduğunu biliyordum ve bu gece bunu bir kez ve herkes için kanıtladı. Meşale beni zaten uyarmıştı ve şimdi de Nadir kalbime son çiviye çaktı.

Gökyüzünü tekrar tararken çenesi sertleşiyor.

"Hadi gidelim." Elini uzatıyor ve ben de ellerimin kalın eldivenlerle kaplı olmasına şükrederek elini tutuyorum. Bir önemi yokmuş gibi görünse de, parmaklarımı sıkıldığında hain kalbim yine de küt küt atıyor.

Beni tekrar kaldırıyor ve direnmek istesem de ona karşı koymuyorum. Şu anda önceliğimiz Keep'ten uzaklaşmak. Aramızdaki bu şeyle daha sonra ilgilenebiliriz. Ya da aramızdaki bu şey artık bitti, çünkü ben artık bunu yapmıyorum.

Büyüsü tekrar etrafımızda dönüyor ve bu gece partiye gitmeden önce bana göstermeye söz verdiği şeyi düşünmeden edemiyorum. Nadir bana bakıyor, ama düşündüğüm hiçbir şeyi okumasını istemediğim için yüzümü çeviriyorum. Dışarısı buz gibi ve ben ona gömülerek ısınmaya çalışıyorum.

Birkaç dakika sonra, o gün kullandığımız sihir akışının aynısı Orman beni sıcak bir kozayla sarıyor.

Ağaçlara olabildiğince yakın durarak havada süzülürken ikimiz de sessiziz. Bir şey söylemek ister gibi görünüyor ama karanlığa doğru ileriye bakmadan önce sessiz kalıyor. Tanıdık bir görüntüyü fark edene kadar ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum.

"Hayır," diyorum beni yere bırakmadan önce direksiyonu kırıp bizi malikânenin ön avlusuna bırakırken.

"Hayır mı?"

"Kralı Willow ve Tristan'ın olduğu yere getirmeyeceğiz. Bu çok tehlikeli. Beni başka bir yere götürmeniz gerek. Eğer onlara bir şey olursa, seni asla affetmem."

Elleri omuzlarıma iniyor ve beni kendisine doğru çeviriyor. Binlerce farklı nedenden dolayı çıldırıyorum.

"Lor. Sakin ol. Babam buranın varlığından haberdar değil. Saklamak istediğim herkesten saklı. Onları burada bulamaz. Ya da seni. I

söz veriyorum."

"Yemin eder misin?"

"Sana ya da ailene bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Tüm bu olanlardan sonra neden hala ona inandığımı bilmiyorum ama inanıyorum.

"Tamam," diyorum, pencerelerinde sadece birkaç loş ışığın titrediği, çoğunlukla karanlık duran eve doğru bakarak.

Nadir beni içeri götürüyor, kapıyı usulca arkamızdan kapatıyor. Fuayede hiç hareket yok ama kütüphaneden gelen sohbet seslerini duyuyoruz. Köşeyi döndüğümde kardeşlerimi Mael ve Hylene ile birlikte buluyorum.

"Lor!" Willow bağılıyor, oturduğu yerden fırlıyor ve beni sıkıca kucaklıyor. "Burada ne işin var?"

Nadir odaya giriyor ve masanın üzerindeki sürahidan kendine büyük bir kadeh şarap dolduruyor. "Biliyor," diyor ve ocaktaki ateşin çıtırtısına karşı tüm oda hareketsiz kalıyor. "Her şeyi mahvettik." Bana bakıyor. "Ben batırdım," diye düzeltiyor kendini.

"Hayır, ben de çuvalladım. Kendimi durduramadım. Onu her gördüğümde-" Öfkemden titreyerek sözümü kestim.

Ve sonra ağlamaya başlıyorum. Yüz metrelik bir gelgit dalgası gibi ansızın üzerime çöküyor. O kadar çok acı ve anı biriktirmiştik ki, bu gece çok fazla sınavdan biriydi. Willow beni sandalyesine çekti ve yüzümü omzuna gömdüm, vücudum hıçkırıklarla sarsıldı.

Willow, "Sorun yok," diye fısıldar. "Her şey yoluna girecek. Bunu çözeceğiz."

Başımı sallıyorum ama ona inanmıyorum. Kral gitmeme asla izin vermez. Ve şimdi biliyor. Ya da gerçeği tam olarak bilmiyorsa bile, artık bir şeylerden şüpheleniyor. Nadir haklı. Yoksa varlığımı gizli tutmak için bir sebep yoktu. Kaleye sızma riskini göze aldık ve eminim feci sonuçları olacak bir oyunu kaybettik.

Tam o sırada kapı açılır ve Amya adım adım odaya girer. Parti kıyafetlerini giymiş, yanakları kızarmış ve her zamanki gibi mükemmel olan saçları dağılmıştı. "Ne oldu böyle! Neden oradan kaçtın ve babam neden muhafızlarını senin kanadına gönderdi?"

Elini göğsüne bastırıyor, derin derin nefes alıyor. Omuzları daha da düşerken ona az önce olanları anlatıyoruz.

"Hayır," diyor usulca, sesinde kırık bir şeyler var.

"Şimdi ne yapacağız?" Tristan odadaki herkese hitap ederek soruyor. "Anladığım kadarıyla hâlâ Taç'ı bulamadınız?"

"Hayır," diyor Nadir başını sallayarak. "Ama Keep'te olmadığına inanmak için yeterli nedenimiz var."

"O zaman nerede?"

Nadir sandalyeden kalkıp Willow'la oturduğum yere yaklaşıyor, yüzü sertleşip kararlı bir hal alıyor. İçimden bir ses, söyleyeceği şeye hazırlandığını söylüyor.

"Ne?" Doğrulup yanaklarımdaki yaşları silerek soruyorum. "Ne oldu?"

Çenesini bana doğru eğerken gözlerinin içine bakabilmek için kendimi yavaşça yukarı itiyorum.

"Nereye bakmamız gerektiğini biliyorum."

Sözleri mermerden bir tavan kadar ağır. Odadaki hava, yaklaşan bir fırtına öncesindeki basınç gibi yoğunlaşıyor, ancak yağmur ya da

Gök gürültüsü ya da şimşek, sadece her şeyin bir kez daha değişmek üzere olduğuna dair görünürde bir his.

"Seni Heart'a götürüyorum, Mahkûm. Eve gitme vakti geldi."

Bölüm I kırk yedi

"I Seninle hiçbir yere gitmiyorum," ağızımdan çıkan ilk kelimeler oldu.

"Oraya bensiz gitmiyorsun. Orası çok tehlikeli."

Birbirimize bakıyoruz, partideki tartışma aramızda oturuyor, ama etrafımız çok fazla insanla çevrili ve bu bir izleyici kitlesiyle sürdürmek istediğim bir konuşma değil.

"Nadir," diyorum, sesim kısık.

"Lor," diye hırlıyor, "benimle geliyorsun ya da gelmiyorsun. Oraya tek başına gidemezsin ve başka hiç kimse seni oraya benim kadar çabuk götürmez. Ayrıca, eğer babam senin için gelirse, seni koruyabilecek en iyi konumda ben varım."

Kardeşlerime bakıyorum. "Onlar ne olacak? Burası onların da evi."

"Bu iş bittiğinde, tacı aldığınızda ve krallığınızı geri aldığınızda hepiniz evinize dönebilirsiniz." Nadir derin bir nefes alır. "Size yardım edeceğime söz verdim ve bunu yerine getirmeye niyetliyim."

"Şimdi bile mi?" Çenemi kaldırarak soruyorum, ikimiz de ne demek istediğimi anlıyoruz.

Ona seksin masadan kalktığını söylediğime göre, bana hâlâ yardım edecek mi?

"Evet," diyor tereddüt etmeden. "*Bu* asla bir koşul değildi ve bunu sen de biliyorsun."

"Bu da ne demek oluyor?" Tristan yanıma gelip soruyor, her zamanki gibi koruyucum. "Ne durumu?"

"Yok bir şey Tris. Sorun yok." Odağım Nadir'e dönüyor. "Bana neden yardım etmek istediğini hâlâ anlamıyorum." Onun bakış açısını görmeye çalışıyorum. Yer altımda sallanıyor ve ayağımı basacak yer bulamıyorum. "Eminim babandan bensiz kurtulmanın bir yolunu bulabilirsin."

"Hayır, yapamam," diyor Nadir boğazımı tıkayan bir sesle. "Peki ya Kraliyet'i bulup krallığımı geri aldığımızda?"

Nadir kaşlarını çatır. "Ne demek istiyorsun?"

"O zaman ne yapacaksın? Buraya geri mi döneceksin?" Sorduğum şeyin imaları midemi bulandırıyor. Bir saat önce onu bir daha görmek istemediğimi söyledim ama görünüşe göre bir süre daha birbirimize bağlı kalacağız. Ama sonra ne olacak? Huzur içinde hüküm sürmeme izin vermeye niyetli mi? Neler yapabileceğimi bilerek mi?

"Hayır," diyor Nadir, "yani, evet. Yani, bilmiyorum. Her şey değişir." "Değişir mi?"

"Ne olacak," diyor.

"Tacı benden aldığında ne olacak?" Onu sakladığı gerçeklere boyun eğmeye zorlamaya çalışarak soruyorum.

"Hayır." Başını sallar. "Tacı senden istemiyorum. Daha önce istemiyordum. Şimdi de istemiyorum. Taç benim için önemli değil, ima ettiğin şekilde değil. Tek umursadığım senin güvende olman." Ses tonunda beni gardımı düşürmeye zorlayan, omuzlarımı çökerten acılı bir ifade var.

"Nasıl güvende olacağımı bilmiyorum," diye fısıldıyorum. "Hiç güvende olmadım."

Yüz ifadesi kararıyor. "Benimle, bensiz olduğundan daha güvende olacaksın. Seni koruyacağıma söz veriyorum."

"Lor," diyor Tristan, elini dirseğıme dolayarak. Beni kendisine doğru çeviriyor. "Onunla gitmelisin."

Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum. "Yapmalı mıyım?"

"Artık her şey yoluna girdi. Artık geri dönemezsin. Aurora Kralı senin ne olduğunu biliyor ya da en azından şüpheleniyor olmalı. Zaten Birincil olduğunu kanıtlamaya çalışırken seni neredeyse öldürüyordu ve şimdi seni tekrar gözüne kestirdiğine göre durmayacaktır. Sona ulaşmanın tek yolu içinden geçmek."

Tristan Mael'e işaret ediyor. "Söyle ona." "Neyi anlatayım?"

Mael Nadir'e bakar, ifadesinde bir soru vardır. Nadir başını sallar.

"Kral, Kalp yerleşimlerindeki tüm kadınları topluyor ve onları test ediyor."

Bu kelimelerin ağırlığı neredeyse beni eziyor, nefesimi kesmekle tehdit ediyor. "Birincil'i arıyor," diyorum.

"Biz de öyle düşünüyoruz," diye ekliyor Nadir. "Ama muhtemelen başından beri burnunun dibinde olduğunu fark ediyordur."

"Biliyor muydun?" Suçluyorum. "Ve bana söylemedin mi? Onlara zarar mı veriyor? Onları öldürüyor mu?"

Saklandığım için bu kadınların neler çekiyor olabileceğini bilmenin dehşetiyle sesim yükseliyor.

"Omuzlarında ek bir yüke ihtiyacın olduğunu düşünmedim."

"Kadınları test ediyor çünkü beni arıyor! Ve son iki haftadır Keep'te lanet partilere gidip duruyorum.

Bunu benden saklamaya hakkın yoktu!"

"Ne işe yarardı ki? O Taç olmadan güçsüzsün.

Ve o zaman bile, bunun sihrinizin kilidini açmanın anahtarı olup olmadığını bilmiyoruz."

Haklı olduğunu bildiğim için tüm bedenim sarkıyor ama yine de bunu benden sakladığı için inciniyorum. "Yine de bana söylemeliydin."

Ağzını birbirine bastırıyor. "Belki de yapmalıydım, ama bu babamın seni ele geçirmek için hiçbir şeyden çekinmeyeceğinin kanıtı ve burada durup benimle tartıştığın sürece daha da tehlikedesin."

Şimdi Willow da Tristan'a katılıyor. "Evine git Lor," diyor yumuşak bir sesle ve birdenbire, kafamın dışında hiç görmediğim bir yerin özlemiyle doluyorum.

Home.

Sadece hayal gücümde bir araya getirdiğim hikayelerden bildiğim bir yer. Annemiz bile orada yaşamadı. O da bizim için bu boşlukları dolduramazdı. Elimizdeki tek şey rüzgarda fısıldanan hikayeler ve söylentilerdi. Somut bir şey yoktu. Tutunabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

"Seni burada bekleyeceğiz. Bunu yapmak zorundasın. Tristan haklı. Artık geri dönüş yok. Aphelion'a götürüldüğün an, artık geri döndürülemeyecek bir kader rotasını harekete geçirdi. Sana inanıyoruz. Zerra'nın her zaman böyle olmasını istediğinden eminim."

İşte o zaman nihayet kırılıyorum, son iki haftanın ezici ağırlığı beni neredeyse ikiye katlıyor. Aurora Kralı'nın huzurunda olmaktan dolayı yüzeye çıkan anılar. Kalenin derinliklerindeki o karanlık koridorlarda yürürken hissettiğim dehşet. Nadir'in artık ne hissettiğimi bilemeyecek hale gelene kadar beni nasıl ters yüz ettiğini.

Kardeşlerim beni kucaklarına alıyorlar ve bir an için Nostraza'ya geri dönüyoruz. Birimizin özellikle melankolik hissettiği o günlerden birine. İhtiyacımız olmayan o günlerden birinde

Kaybımızın ve kalp acımızın sonsuz derinliğini ifade edecek kelimeler. İhtiyacımız olan tek şey birbirimize tutunmaktı çünkü elimizde kalan tek şey aşkımızdı.

"Bunu yapabilirim," diye fısıldıyorum, bunun doğru olduğuna inanmaya çalışıyorum ama hayatımda hiçbir şeyden bu kadar az emin olmamıştım. Willow yüzümü ellerinin arasına alıyor ve alnıma bir öpücük kondurmadan önce parmak uçlarına uzanıyor.

"Sen her zaman çok cesur oldun, küçük kardeşim. Korkman normal. Bu isteyebileceğimiz en büyük şey. Korkutucu ama bununla yüzleşebilecek biri varsa o da sensin."

"Kardeşlerin birbirlerine karşı daha acımasız olması gerektiğini biliyorsun," diyorum yarı hıçkırarak yarı gülerek. "Birbirlerine bu ikisi gibi zor anlar yaşatırlar." Bizi dikkatle izleyen Amya ve Nadir'i işaret ediyorum. Birbirlerine gülümseyerek bakmadan önce onları işaret ettiğimde gözlerini kırptırıyorlar.

Willow'un cevap sırtışı çarpıktır. "Hapishanede birlikte büyüdüğünüzde bunun sayılacağını sanmıyorum."

Bir hıçkırık daha boğuluyorum. "Tanrım, bu gerçekten iç karartıcı."

Bu ifade odadaki gerginliği kırıyor ve Willow bana tekrar sarılmadan önce herkes gülüyor.

Omzumun üzerinden Nadir'e bakıyorum. "Tamam, Aurora'nın prensi. Beklediğim gibi bir müttefik değilsin ve hâlâ sana güvendiğimden tam olarak emin değilim ama elimdeki tek şey sensin."

Nadir başını eğerken gülümsemesi alaycı. "Bir prensi nasıl pohpohlayacağını gerçekten iyi biliyorsun. Günün ilk ışıklarıyla yola çıkacağız. Gece yolculuk etmek çok riskli -kanatlarım çok görünür. Birkaç saat uyumaya çalış."

Gözlerimi siliyorum ve Willow elimi tutarken ondan uzaklaşıyorum. "Aç mısın?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum.

"Odan hâlâ hazır," diyor Amya. "Ben sadece her şeyin düzenli olduğundan emin olacağım."

Willow, Amya'yla birlikte ayrılır, Tristan peşinden gider, onu Mael ve Hylene takip eder.

Herkes odayı boşalttıktan sonra Nadir bana döndü. "Sence bunu bilerek mi yaptılar? Bizi yalnız mı bıraktılar?"

"Çok ince."

"Bu gece hakkında, Vale ile. Özür dilerim." "Ne için?"

"Duymak istediğin buysa, o ahmağı yumrukladığım için değil. Yine de seni üzdüğüm için üzgünüm. Ve söylediklerimde ciddi değildim."

Derin bir iç geçirdim, az önceki kızgınlığım alevlenmişti.

"O zaman neden onları söyledin?"

"Çünkü ben kusurlu bir pisliğim." Duraksıyor. "Ama ben böyle hissetmiyorum. Kız kardeşin haklı, sen cesur ve güçlüsün, ateşin içinden geçtin ve içimden bir ses bu iş bitmeden çok daha büyük bir cehennemle yüzleşmen gerekeceğini söylüyor. Sana yardım etmek istiyorum. Cesaretine ve direncine hayranım."

Bu sözler karşısında öfkem biraz yumuşuyor ama sonuçta hiçbir şeyi değiştirmiyor.

"Nadir, daha önce söylediklerimde ciddiydim. Aramızdaki bu şey bitti. Artık dikkatimin dağılmasına izin veremem. Eğer yardım etmek istiyorsan yardımına ihtiyacım olduğunu anlayamayacak kadar inatçı *değilim* ama kendimi korumayı öğrenmem gerekiyor ve ben senin değilim."

Nadir keskin bir nefes çekiyor ve belli ki tartışmak istiyor. Çenesi bükülüyor ve gözleri kıpkırmızı parlıyor.

"Hayır, ama sen olacaksın" diyor ve bu sözlerde ciddi bir yemin gizli. Yüzündeki ifade bana bunun son duyduğum şey olmadığını söylüyor ama güçlü kalmalıyım.

Kalbimi alamayacak.

Bu ifadeye yanıt vermiyorum, bunun yerine omuzlarımı dikleştiriyorum ve kararında kararlı olduğumu söylediğimi umduğum bir bakışla ona sarılıyorum.

"Sabah görüşürüz."

Nadir bana doğru bir adım atıyor ve ben bu anın ne olduğunu hissediyorum. Bu bir hesaplaşma ve yol boyunca bir yerlerde, aramızda olan her şeyin sonuçlarıyla başa çıkmak zorunda kalacağım.

"İyi geceler, Kalp Kraliçesi."

Bölüm Th rty-e ghtII

zar zor uyuyorum. Bunun yerine dönüp duruyorum, zihnim Aurora'nın ellerinde o kadınlara neler olduğuna dair korkunç hayallerle dolup taşıyor

Kralım. Çıglıklarını Ouranos'un öbür ucundan bile duyabiliyorum.

Büyüsünü beni bükmek ve neredeyse kırmak için kullandı. Derimi ve organlarımı kazdı ve büyümün duvarını parçalamaya çalıştı. Ama dayandı. Her şeye rağmen dayandım. Ve şimdi aynı güç bana karşı çalışıyor ve o kadınlara işkence ediliyor ve ben kendi duvarlarımı aşmanın bir yolunu bulmalıyım. O Tacı bulmalı ve aradığım cevap olması için dua etmeliyim.

Ben de Nadir'in yüzünü görüyorum. Ondan olmadığımı söylediğimde bana bakışını ve cevap verme şeklini. Neden bundan bu kadar emin? Neden umursuyor ki?

O bir prens. İsteddiği her kadını seçebilen bir adam. Neden sürekli bana geri dönüyor? Hayatta kalma ihtimalimin olmadığı bir geleceğin geçici vaadinden başka hiçbir şeyi olmayan bir hapishane faresiyim sadece. Bu

Kafa karıştırıcı. Sinir bozucu. Ve dürüst olmak gerekirse, şu anda bunun için zamanım yok. O tacı bulmalıyım. Ve bir şekilde Aurora Kralı'nı durdurmalıyım. Benim için niyetinin Atlas'ın istediğine benzediğinden her zamankinden daha eminim.

Korkmam gerektiğini biliyorum ama artık bunun çok ötesindeyim. Bu benden çok daha büyük bir şeyle ilgili hale geldi.

Sonunda uykunun huzursuz bir versiyonuna teslim oluyorum, bedenim asla tam olarak rahatlamıyor. Aurora gökyüzünün ipeksi siyahtan garip bir şekilde rahatlatıcı bir griye dönüşmesi çok erken. Bir zamanlar onun sonsuz kasvetinden ne kadar nefret ettiğimi düşününce. Ne zaman daha sıcak bir battaniye gibi hissetmeye başladım? Muhtemelen Nadir'i öptüğüm zaman.

Hay sikeyim. Hayır. O iş bitti.

Sonunda kendimi yataktan sürükleyerek kaldırdım ve seyahat için uygun kıyafetlerimi giydim. Amya dün gece ben uyumadan önce bazı seçenekler sunmuştu bile.

Yıkık Kalp Krallığı'nda beni ne bekliyor? Bir zamanlar var olan imparatorluktan geriye ne kaldı?

Koyu gri yumuşak süet bir pantolon ve ince siyah bir kazak giydikten sonra saçlarımı yüksek bir at kuyruğu yapıyorum. Bir çift sağlam bot giyip dün gece yanımda getirdiğim paltomu, eldivenlerimi ve atkımı alıyorum.

Karnım gurulduyor, ben de kahvaltı aramaya çıkıyorum. Önce Willow ve Tristan'ı görmem ve onlara bir kez daha veda etmem gerekiyor. Umarım bu son olur, ama onlardan her ayrıldığımda, geri döneceğimden giderek daha az emin oluyorum.

Çoktan uyanmış olmasını umarak Willow'un kapısını

çaldım. Diğer taraftan bir kıpırtı geliyor. "Kim o?"

"Benim," diyorum.

"Oh." Sesi kararsız geliyor ve bir an sonra kapı çatırdayarak açılıyor. Gecelik giyiyor, saçları uykudan dağılmış.

Willow'un arkasında bir hareketlenme olur. Amya da geceliği ve bornozuyla Willow'un arkasında durmaktadır ve oldukça kararsız görünmektedir.

"Merhaba, özür dilerim. Bölüyor muyum?"

Willow, "Hayır, hiç de değil," dedi. "Biz de tam kahvaltı etmek üzereydik." Kapıyı daha geniş açıyor ve bana içeri girmemi işaret ediyor. "Gel bize katıl. Bir sürü var."

"Tamam," diyorum, odaya girdiğimde kendimi giderek daha garip hissediyorum. Amya neden kız kardeşimin yatak odasında geceliğini giyiyor?

Cidden, Lor. Burada ne halt ettiğini sanıyorsun?

"Gel otur," diyor Willow ve beni yanına çekiyor. "Çay?"

"Burada neler oluyor?" Sorduğumda ikisi de irkildi. "Siz ikiniz... birlikte misiniz?"

Willow yanakları kızararak, "Ah," dedi. "Biz... birbirimizi tanımaya çalışıyoruz."

"Anlıyorum." Willow'un bana uzattığı çayı kabul ediyorum, bardağı ellerimin arasında tutuyorum ve Amya'ya bakıyorum. "Daha önce hiç kimseyle bu şekilde birlikte olmadığını biliyor musun?"

"Lor!" Willow ağlıyor, yüzü kıpkırmızı oluyor. "Kesin şunu!"

Önce Willow'a, sonra da karşımdaki sandalyede oturan Amya'ya ters ters bakıyorum.

Amya yumuşak bir sesle, "Willow bana geçmişiyile ilgili her şeyi anlattı," dedi. "Bunu zaten biliyorum."

"Yani ona karşı dikkatli olman gerektiğini biliyorsun."

"Lor! Tanrılara yemin ederim," diye haykıran Willow, yüzünü ellerinin arasına aldı. "Sen Tristan'dan da betersin. Bu seni ilgilendirmez ama

konuşmaktan başka bir şey yapmadık. Biz arkadaşız."

şüpheci bir kaş kaldırıyorum. "Yatağında mı? Geceliklerinle mi?"

Willow'un kaşları birbirine yaklaşıyor. "Rüyalar görüyorum, Lor. Kâbuslar.

Beni uyanık tutuyorlar. Amya'nın varlığı yardımcı oluyor. Bu büyük odada tek başıma uyumaya alışık değılim." Sesi acı dolu bir fısıltıya dönüşüyor ve söylediklerim için hemen kendimi suçlu hissediyorum.

Tabii ki ne demek istediğini anlıyorum. Aphelion'da ilk uyandığımda ben de aynı şekilde hissetmişim. Ama ben de Denemeler yüzünden her şeyi tam olarak anlayamayacak kadar bunalmışım. Burada beni bekleyen Willow ve Tristan'ın aynı dikkat dağıtıcı lüksleri yoktu.

Amya koltuğunda öne doğru oturuyor, gözleri benden hiç ayrılmıyor. "Kız kardeşin tanıdığım en nazik, en özverili insan. İçi de dışı da kesinlikle çok güzel ve kendisinin de söylediğı gibi, birbirimizi daha yeni yeni tanıyoruz. Ona karşı neden korumacı davrandığını anlıyorum ama yemin ederim ki sadece onun iyiliğini düşünüyorum."

Willow bana ters ters bakarak, "Amya, bunu yapmak zorunda değilsin," diyor. "Bu Lor'u ilgilendirmez."

"Sorun değıl," diyor Amya. "Seni önemsemenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

Willow ellerini havaya kaldırır ve arkasına yaslanır. "Sanırım ikinizin de benim hakkımda konuşmanıza izin vereceğim, sanki ben burada değılmişim gibi."

Bunun üzerine yüzümden beliren gülümsemeye engel olamıyorum. Amya da kendi gülümsemesiyle onu takip ediyor ve aramızda geçici bir anlayış oluşurken bakışlarımız buluşuyor.

"Tamam. Ben karışmayacağım." Sonunda çayımdan bir yudum alıyorum, boğazımdan aşağı süzülürken sıcaklığın tadını çıkarıyorum ve Amya'ya ters ters bakıyorum. "Ama şunu bil Aurora'nın prensesi, eğer ona zarar verirsen

seni öldürürüm."

Amya ciddi bir şekilde başını sallar. "Anlaşıldı, Kalp Kraliçesi."

"Güzel. Şimdi bana şu hamur işlerinden bir tane uzat."

Willow sepeti kaptı ve benden uzak tuttu.

"Sen ve prens hakkında konuşmadan önce olmaz." B a k ı ş l a r ı sivri ve az önce söylediklerimden sonra bunu kesinlikle hak ediyorum.

"Evet, bundan bahsetmiyoruz." Ayağa fırlayıp sepeti elinden kapıyorum, altın rengi sırlı bir börek alıp ağzıma tıktırıyorum.

Hem Amya hem de Willow gülüyor. Tam o sırada kapı çalınıyor. Tristan cevap beklemeden içeri girdi.

"Tristan! Odama öylece giremezsin!" Willow haykırır. "Lor'la ikinizin arasında, kalacak başka bir yer bulmam gerekecek."

Tristan'ın kaşları çatılır. "Neden, Lor ne yaptı?"

"Hiçbir şey," diyorum. "Gel ve bizimle ye."

Tristan omuz silkiyor ve diğer sandalyeye çöküyor. Amya'nın Willow'un odasındaki varlığına hiç şaşırılmış görünmüyor ve sanırım bu durum en azından bir süredir devam ediyor olmalı. Zaten pek konuşkan biri değilim ve Nadir'le yaptığım her şeyi düşündüğümde yanaklarım ısınıyor.

Çok geçmeden Mael ve prens de bize katılıyor, o da Amya'yı burada gecelik kıyafetleriyle görünce iki kere bakıyor. Yine de bir şey söylemiyor.

"Bir an önce gitmeliyiz," diyor Nadir bana. "Burada ihtiyacımız olandan daha fazla oyalanmak istemiyorum."

"Babanızın burayı bilmediğini ve burada güvende olduklarını söylemişsiniz." Kardeşlerimi işaret ediyorum.

"Öyleler," diyor dişlerini sıkarak. "Ama yine de hareket etmeye devam etmen senin için daha güvenli."

"Tamam, sen hazır olduğunda ben de hazırım."

"Ne kadar sürecektir?" Tristan soruyor.

"Birkaç saat," diyor Nadir. "Birini taşıırken biraz daha yavaşım ama yine de güneş batmadan oraya varabiliriz."

"Tam olarak nereye gidiyorsun?" Willow sorar. "Orada ne kaldı?"

Erkek ve kız kardeşimin de benimle aynı soruları var. Keşke onlar da gelip görebilselerdi. Onlar olmadan ilk kez oraya gitmek yanlış olur.

Mael sandalyesinde arkasına yaslanarak, "Aslında hiçbir şeyin olmadığı bir kara delik," diyor. "Bir zamanlar var olan şehrin kalıntılarının arasına serpiştirilmiş kilometrelerce uzanan ölü orman ve bataklık."

"Peki ya ölen insanlar?" diye sordum. Hastalıklı bir soru ama bilmem gerekiyor.

Mael omuz silkiyor. "Hepsi çoktan gitti.

Yüzyıllar oldu." Yutkunuyorum, boğazım aniden daralıyor.

"Peki ya yerleşim yerleri? Orada kimler yaşıyor?"

"Canlı çıkanlar," diyor Nadir. "Bekliyorlar..." "Beni... bekliyor."

Başını eğiyor. "Kraliçelerini bekliyorlar."

Derin bir nefes alıyorum ve kazağımın önünü düzelterek ayağa kalkıyorum.

"O zaman sanırım onları daha fazla tutmamalıyız."

Willow elimi tutup ayağa kalkıyor ve beni kucaklıyor. "Yakında bize geri dön, Lor."

Ona karşı başımı sallıyorum ve bunun tutabileceğim bir söz olmasını umuyorum.

Bölüm I rty-nI ne

A Kısa bir süre sonra hepimiz vedalaşmak için ana fuayede toplandık. Nadir elinde devasa bir sırtında bir çanta.

"Bütün bunlar da ne?"

"Yiyecek, erzak, bir çadır," diye yanıtlıyor. "Benimki nerede?"

"Hepsi burada. İkimize de yetecek kadar var."

"Kendi eşyalarımı taşıyabilirim."

Bakışlarını daraltıyor. "Onları taşıyabilirim. Sorun değil."

Gözlerimi deviriyorum. "Tamam o zaman, önemli işler için ellerimi serbest bırakacağım."

Sırıttıyor ve sonra kız kardeşine dönüyor. "Ben yokken koğuşlar dayanacaktır. Babam beni arıyor olacak ama bence şüphe çekmemek için birkaç günlüğüne Kaleye dönmelisin. Sen de Mael. Nerede olduğumu bildiğini varsayacak ama eğer bir şey öğrenmezsen bilmiyormuş gibi davranabilirsin."

Siz de Keep'tesiniz. Umarım hala işçi faturasıyla meşguldür ve dikkati bölünmüştür."

İkisi de başını salladı ve sonra bana döndü. "Gel. Gitmeliyiz."

Başımı sallıyorum ve Tristan ile Willow'a bir kez daha sarılmak için dönüyorum. "Sizi seviyorum," diyorum ikisine de, veda ediyormuşum gibi görünmemeye çalışarak. "Geri döneceğim."

"Yapacağını biliyorum," diyor Tristan, sesi sert.

"Tamam, ben hazırım," diyorum Nadir'e ve dışarı çıkıyoruz. Dünden beri rüzgar şiddetini artırmış ve ben titriyorum. Nadir bana elini uzatıyor.

"Beni yine taşıyacak mısın?"

"Bunu yapmanın en kolay yolu bu."

"Sırtına falan çıkamaz mıyım?" Beni geliniymişim gibi taşımasının bana hissettirdiklerinden hoşlanmıyorum. Çok fazla gibi geliyor.

"Sürü bende," diyor, gözleri muziplikle parlıyor ve bunu böyle mi planladığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Tartışmaya devam etmek istiyorum ama zaman kaybediyoruz ve bu çok saçma.

"Tamam." Elini tutuyorum ve ona hiçbir şey denememesi gerektiğini söyleyen bir bakış atıyorum. Yüzünde alaycı bir masumiyet ifadesi var ve aklıma dün gece bana söylediği son sözler geliyor. Eninde sonunda onun olacağını.

Beni kendine çekiyor, önüm onunkine yapışıyor. Başımı kaldırdığımda bakışlarımız birkaç kalp atışı boyunca kilitleniyor, gözleri menekşe rengine dönüyor. Beni hiç etkilemiyor. Tabii, öyle olsun.

"Gitme vakti Mahkûm," diye fısıldıyor ölümcül bir okşayışla, beni kollarına almadan önce ve büyüünün şeritleriyle çevriliyoruz. Bir an sonra, sıcak kalkanı tenimin üzerinde kayarken gökyüzüne fırlıyoruz.

Saatler boyunca, altımızda değişen manzaranın üzerinde ilerliyoruz; Aurora'nın soğuk dağları ve sonsuz siyah Boşluğu yerini yemyeşil tepelere ve ormana bırakıyor. Uçuşun istikrarlı hareketi beni huzurlu bir rahatlamaya sürüklüyor ve huzursuz geçen gecemin ardından uykuya direnmek için elimden gelen tek şey başımı dik tutmanın ağırlılığıyla sallanmak oluyor.

"Başını eę," dedi sonunda bana. "Sorun yok. Isırmayacağım."

"Yorulmaya başlamış olmalısın. Saatlerdir bunu yapıyoruz."

"Şimdilik iyiyim," diye yanıtlıyor. "Birazdan mola vereceğiz."

Tereddüt ediyorum ama göz kapaklarım ağırlaşıyor ve son iki haftadır ilk kez Nadir yanımda olmadan uyuduğumu hatırlatan sesi duymazdan geliyorum. Vazgeçerek başımı ona yaslıyorum, alnım boğazına değiyor, acaba karşılık veren titremesini hayal ediyor muyum diye düşünüyorum.

Uyandığımda, çatırdayan odunların sesi ve duman kokusuyla uyanıyorum. Gökyüzü mavi, artık gri değil ve alışmam bir an alıyor. Uzun bir dakika boyunca hareketsiz yatıyorum ve kendi nefes alış verişlerimi, suyun akışını ve ağaçlardaki rüzgârın sesini dinliyorum. Başım sersemlemiş bir halde doğruluyorum.

"Hey," diye mırıldanıyorum.

Nadir yüzümün kızarmasına neden olan yoğun bir bakışla bana bakıyor. "Nasılsın?"

Saçlarımı yüzümden iterek etrafıma bakıyorum, boğazıma bir şey takılıyor.

"Sorun nedir?" Nadir duygularımı açıkça okuyarak soruyor.

Başımı salladım. "Burası bana daha önce büyüdüğümüz yeri hatırlatıyor..."

"Babam gelip aileni katletmeden ve seni hapse atmadan önce mi?"

Ona karanlık bir bakış fırlatıyorum ama yüzünde her zamanki sertlikten eser yok. Onun yerine başka bir şey görüyorum. Acıma değil. Ama ona

yakın bir şey.

"Evet. Bu."

"Bir zamanlar Heart'ın bir parçası olan kuzey ormanlarındayız. Burası şimdilik Aurora'ya ait."

Bu ifadedeki "şimdilik" kısmını kaçırmadım.

Bana bir matara uzatıyor ve ben de alıp uzun bir yudum soğuk su içiyorum.

"Daha ne kadar yolumuz var?" "Çok uzak değil."

"Oraya vardığımızda planımız ne olacak?" Suyumdan bir yudum daha alarak ve bana uzattığı ekmek parçasını kabul ederek soruyorum.

"Yerleşim yerlerinden uzak durmamız gerekecek. Neler olup bittiğine kendim bakmayı umuyordum ama babamın askerlerinden biri beni görürse, bunun ona ulaşmama ihtimali çok az. Kaleyi tarayacağız. Mümkün olduğunca çabuk girip çıkacağız."

Daha dik oturuyorum. "O kadınlara yardım etmeliyiz. Onları bu şekilde onun merhametine bırakamayız. Ya onları öldürürse? Ya da daha kötüsü?"

Başını iki yana sallar. "Yapabileceğimiz bir şey yok. Eğer bizi yakalarlarsa, o zaman işimiz biter."

"Onları bırakamayız. Onlara zarar vermediğini bilmem gerek."

Nadir bir iç geçiriyor ve elini yüzünde gezdiriyor. "Önce Kraliyet'i bulalım-" Ben itiraz etmek üzereyken elini kaldırıyor. "Tacı bulalım ve sonra söz veriyorum onları kurtarmanın bir yolunu bulacağız. Bu halinle bir işe yaramazsın ve babam seni ele geçirirse daha da az işe yarayacaksın."

Çenemi kapattım. Tabii ki söyledikleri çok mantıklı. "Yemin eder misin?"

"Söz veriyorum."

Yeterli değil ama şu an için umabileceğim en iyi şeyin bu olduğunu anlıyorum. Bu kadar güçsüz olmaktan nefret ediyorum. Her zaman ne kadar güçsüz olduğumdan.

Bir süre daha sessizlik içinde oturuyoruz, ateşin çıtırtısı ve ormanın sesleri yorgun sinirlerimi yatıştırıyor. Çocukken ormanı çok severdim. Willow, Tristan ve ben ağaçların arasında saatlerce kaybolur, ilek arar ve düşen dallardan kaleler inşa ederdik.

Tristan'ın piknik yaparken Willow ve benim üzerime bir arı kovanı attığı zamanı hatırlayınca kendi kendime gülümsüyorum. Ona çok kızmıştık ama o sadece gülmüştü, ta ki biz onu ip köprüden nehre itip geri getirene kadar. Kral bizi almadan önceki zamanımıza dair çok fazla anım yok ama beni gelecek olan her şeyden koruyabilecekmiş gibi mutlu olanlara tutunuyorum.

Tüm bunlar bittiğinde, belki yine ormanda vakit geçirebiliriz. Willow ve Tristan'ı ve sonunda onlara verebileceğimi umduğum geleceği düşünüyorum. Belki aşık olurlar ve kendi aileleri olur.

"Bir an önce yola çıkmalıyız," diyor Nadir gökyüzüne bakarak. "Güneş battığında hâlâ uçuyor olmak istemiyorum."

Anlayışla başımı sallıyorum. "Sen ne zaman istersen ben hazırım."

Eşyalarımızı topluyor ve ben de bakmıyormuş gibi yapmaya çalışarak onu izliyorum. Ateşe tutulmuş pervane gibi, yüzünün keskin hatlarına ve içimi gören o parlayan gözlerine çekiliyorum. Ellerimin altında teninin sıcaklığını hâlâ hissedebiliyorum. O kasların kıvrımını, eğimini ve ağzımda bıraktığı tadı. O gün ondan çıkardığım sesler.

Büyüm derimin altında tekmeliyor. Varlığını ve dokunuşunu inkâr ettiğim için kızgın. Bundan eminim ama teslim olmayacağım.

İşini bitirdiğinde elini uzatıyor, ben de isteksizce tutuyorum. Tek kelime etmeden beni kucağına aldı ve gökyüzüne, aşağıdaki dünyaya doğru yola çıktık.

yeşil bir bulanıklığa dönüşüyor. Bir süre uçtuktan sonra kolları beni sıkıca sarıyor ve onu neyin harekete geçirdiğini merak ederek başımı kaldırıyorum.

İşte o zaman onu gördüm. Önümüzde siyah bir leke uzanıyor. Yeni yetişmiş çimenlerin üzerine dökülmüş bir şişe mürekkep gibi. Bir zamanlar bütün ve müreffeh olan bir arazinin pürüzlü kalıntıları. Ortada, bir grup kule yükseliyor, kararmış ve kırılmış, bükülmüş parmaklar gibi hiç gelmeyen yardım için yalvarıyor.

Nefesim kesiliyor ve göğsümden boğuk bir inilti çıkıyor. Tüm rüyalarım ve kabuslarım, bir gün kendimi burada bulacağımı hiç hayal etmemiştim.

Orada, tüm çürüyen ihtişamıyla.

Bir hüznün ve kayıp hikayesi. Ego, hatalar ve çok fazla şey istemenin sonuçları.

Hayatımın her günü peşimi bırakmayan bir mirasın gölgesi. Kalbin Krallığı.

Kırkınıc Bölüm

SERcE

286 YEARS AGO: THE WOODLANDS

I Heart'a geri dönüş için gerekli ayarlamaları yapmak üç hafta sürdü.

İlk olarak Serce, Rion'a bir mesaj göndererek planları hakkında onu uyardı - ya da en azından onun bilmesini istediği planlar hakkında. Wolf askerlerini hazırladı çünkü takviye olmadan Kalp'e girmeye hiç niyeti yoktu. Ordusu annesininki kadar büyük değildi ama yine de sürpriz yapma şansına sahip olacağını umuyordu. Ayrıca bu ziyaretin fiziksel bir kavgaya dönüşmeyeceğini umuyordu ama her zaman hazırlıklı olmak en iyisiydi.

Söylentilere göre Güneş Kralı, Serçe'nin Atlas'la bağ kurmayı reddetmesi zerine Aphelion'un desteğini çekmişti. Şimdi Heart, Alluvion ve Tor dışında mttefiksiz kalırken, Celestria'nın tarafsızlığını ilan ettiği de gelen haberler arasındaydı. Kuzeyin en uzak noktalarındaki konumları, sadece Gök Fae'lerinin

Birkaç günden fazla hayatta kalmaları, siyasi manevraların yapışkan işleriyle ellerini nadiren kirlettikleri anlamına geliyordu.

Cloris, onu odasına kilitlediklerinden beri yaygara koparıyor, onları Zerra'nın altındaki her lanetle tehdit ediyordu. Rahibenin yalnız yaşaması ve çoğunlukla içine kapanık olması onların avantajına bir işaretti. Serçe, onun kaybolduğunun fark edilmesinin bir süre alacağını düşünüyordu.

Tor'un demircilerinde dövölmüş bir çift arkturit kelepçeyle büyüsünü bastırmışlardı, bu yüzden fazla zarar veremiyordu ama durmak bilmeyen çığlıkları ve feryatları Serçe'nin başını ağrıtıyordu. Sırf çenesini kapatmak için rahibenin dilini kestirmeyi birden fazla kez düşünmüştü. şu anda elini tutan tek şey, bağlama ritüelini gerçekleştirmek için Cloris'e ihtiyaç duyacakları gerçeğiydi. şimdilik, Cloris kalbinin derinliklerinde çığlık atabilirdi.

ama kaderi mühürlenmişti.

Sonunda, yola çıkacakları sabah gelmişti.

Serçe, Wolf'un yatak odasındaki aynanın önünde durmuş, tuniğini yukarı çekerek yeni yeni ortaya çıkmaya başlayan karnındaki şişliği inceliyordu. Bel bandının tenini sıkıştırmaması için çoktan tayıtı ıkarttırmak zorunda kalmıştı.

"Tanrım, çok güzelsin," dedi Wolf banyodan girerken. "Parlıyorsun. Hamilelik sana yakışıyor."

Cevap sırtışı arpıktı. İlk başta, bir bebeğin vücuduna ne yapacağı konusunda endişelenmişti. Bir kavun yutmuş gibi göröndüğönde Wolf onu hâlâ sevecek miydi? Ama her geçen gün ona daha çok aşık olduğuna yemin ediyordu.

Adam kadının durduğu yere geldi, kollarını ona doladı ve ellerini çıplak karnında gezdirdi. Onun sıcak dokunuşuyla ürperdi.

Ona doğru eğilmeden önce, ağzını boğazının yan tarafına bastırabilmesi için başını geriye doğru eğdi.

Onaylayarak inledi, onu daha yakına çekti ve zaten sert olan sikini kıcına sürttü. Birbirlerine asla doyamamalarına bayılıyordu.

Kulak memesini hafifçe ısırdı. "Şu anda o kadar muhteşem görünüyorsun ki, bu konuda bir şeyler yapmamak utanç verici olurdu."

Ayağa kalktı ve aynada onun gözlerinin içine baktı, parmaklarının arkasını yanağında gezdirdi, şehvet ikisinin de gözlerine yansıyor. Kızın yüzünü geriye doğru eğerek onu öptü, dili kızın ağzını yokladı ve kız dönerek kollarını onun boynuna doladı.

"Zamanımız yok," diye fısıldadı. "Gitmek zorundayız."

"Vaktimiz var," diye cevap verdi yumuşak bir sesle, elini pantolonunun kemerinin altına yönlendirirken. Parmakları kalın sikinin etrafında kıvrıldı ve onu kavrayıp elini yavaşça pompalarken inledi.

"Siktir, Serce. Beni mahvediyorsun. Sen benim yıldızım, ayım, kalbimsin. Hayatımın her günü seni sevmek, seni becermek ve sana değer vermek istiyorum. Ve Evanescence'da dolaşırken bile ağzının ve tatlı amının tadını özleyeceğim."

"Kurt," diye inledi adam elini bacaklarının arasından geçirip onu bir masaya doğru yönlendirirken avuç içi ona sürtünyordu.

"Arkanı dön," diye emretti. Bir eliyle bel kemerini indirdi, diğer eliyle boynunun arkasını kavrayarak onu öne doğru eğdi ve yanağını tahtaya bastırdı. Adamın arkasına geçtiğini ve sonra da sikinin geniş başının sırlıklam ve ağrıyan göbeğine bastırdığını hissetti.

Sertçe içine girerken ona hiçbir uyarıda bulunmadı. Kadın haykırdı, zevk şokları kanında kıvılcımlanırken masayı kavradı. Onun

Onu becerirken avuç içleri yüzeye çarpıyor, güçlü parmakları kalçalarına öyle bir saplanıyordu ki ileride morluklar kalacaktı.

Daha fazlasını isteyerek geri çekilmeden önce vücudu onun etrafında kenetlenmişti. Her şeyini istiyordu. O da buna sonuna kadar çekip sonra tekrar kabzasına kadar sokarak karşılık verdi, vücudu onunkiyle her çarpıştığında kadının çığlıkları odada yankılanıyordu.

"Beni asla terk etmeyeceksin," diye homurdandı, kızın içine doğru ilerliyor, aleti kızın içini santim santim dolduruyordu.

"Asla, Wolf. Sonsuza dek seninim."

"Gitmene asla izin vermeyeceğim," diye inledi, şiddete varan bir güçle vuruyordu.

"Her zaman, Wolf. Ne olursa olsun. Şu andan itibaren Evanescence bizi ele geçirene kadar."

Saçlarını avuçladı ve dişlerini boğazına geçirmeden önce sırtı göğsüne gelecek şekilde onu dikleştirdi. Acının keskin sızısı midesinin kasılmasına neden oldu. Kız uçuşumun kenarında sallanırken tekrar itti, eli klitorisini okşamak için uzandı ve kız kör edici bir nefesle boşaldı. Wolf, kadının uzuvlarını titreten derin bir iniltiyle hemen arkasından onu takip etti.

"Sana yeterince zamanımız olduğunu söylemiştim," dedi, taytını yukarı çekti ve sonra kendini geri soktu. Göz kırparak onun elini tuttu. "Hadi gidelim. Bizi bekliyor olacaklar."

Wolf'un tüm ordusuyla birlikte Heart'a ulaşmaları yaklaşık beş ila altı hafta sürecekti. İşleri daha hızlı ilerletebilmeyi diliyordu ama oraya elleri boş varamazlardı. Annesinin ne planladığına dair hiçbir fikri yoktu ve Serçe bu savaşa hazırlıksız girmeyecekti.

Cinta Vahşi Toprakları'ndaki bataklıkli zemin nedeniyle yolculuk beklediklerinden daha yavaş olsa da, Kalp'ten yolculuk çoğunlukla sorunsuz ve olaysız geçti. Ancak Kalp'in duvarları görüldüğünde Serçe göğsünde tanıdık bir kıpırtı hissetti. Evinden hiç bu kadar uzun süre uzak kalmamıştı ve duvarların içinde olmadığı sürece kendini hiç iyi hissetmemişti.

Wolf'un ordusunun büyük kısmını krallığın eteklerinde bıraktılar. Annesinin güç gösterilerini takdir etmesini istese de, Serçe bile istediğini elde etmenin, saldırgan olarak gelirse daha zorlu bir yol anlamına geleceğini anlamıştı.

"Hâlâ onun kontrolü altında olduğundan emin olmak isteyecektir," dedi Wolf, atı onunkinin yanında yürürken. "Ona sırtını dönmeyi planlamadığından."

Gökyüzüne doğru uzanan Kalp Kalesi'ne bakarken başını salladı. Bu manzara onu asla etkilemeyi başaramazdı. Bu onun ruhu ve canıydı. Karlı beyaz taştan yapılmış kuleler, kırmızı gül patlamalarıyla süslenmiş sarmaşıkların kalın ve lüks kıvrımlarıyla kaplanmıştı ve bu da onu bir buket gibi gösteriyordu. Çiçeklerin kokusu havada asılı kalmış, nazik parfüm onu tanıdık kucağıyla sarmıştı.

Derin bir iç geçirdi ve her geçen gün daha da yuvarlaklaşan karnını ovuşturdu. Geçen gece bebeğin tekmelerini hissetmişlerdi ve Wolf o kadar etkilenmişti ki sevinç gözyaşlarına boğulmuştu.

Anneliğin ona uygun olup olmadığından hâlâ tam olarak emin değildi ama kendine güveni artmaya başlamıştı. Wolf'un da yanında olmasıyla, umarız yeterli bir ebeveyn olabilirlerdi. İdeal bir rol modelinden yararlanamamıştı ama daha iyisini yapmaya yemin etti.

Wolf onun endişesini sezmiş gibi uzandı ve elini uzattı. Elini geri uzattı, sıktı ve kurşuni bir nefes daha verdi.

Yine beyaz taştan yapılmış, yüzeyinde daha fazla gül sarmaşığının yayıldığı şehir surlarına yaklaştılar. Serçe, Wolf'un kaşlarının arasındaki kalıcı çizgiyi fark etti ve onu en çok neyin endişelendirdiğini merak etti. Annesi mi? Bebek mi?

Cloris orduya geri dönmüş, bir vagona kilitlenmişti. Günlerce çığlık atmış, sonunda ağzını tıkayana kadar serbest bırakılmayı talep etmişti. Serçe bunu neden en başından yapmadıklarından emin değildi.

Wolf, yay gibi görünmesi için akıllıca gizlenmiş olan Ormanlık Asa'yı eyerinin üzerinde taşıyordu. Göz önünde saklandığını söylemişti ve şimdilik bunu gizli tutmak mantıklıydı. Annesi yanlarında Asa'yla geldiklerini fark ederse hemen şüphelenirdi.

Neyse ki, birçok Esere kıyasla daha kolay uyum sağladı. Aphelion'un dev Aynası'nı taşımak zorunda kaldığını düşünebiliyor musun? Tor Taşı onun boyunun en az iki katıydı ve bir dağın yüzeyinin derinliklerine gömülmüştü.

Kapılardan hızla geçtiler, şehre doğru ilerlerken kimse yollarını kesmedi. Vatandaşlar onu hemen tanıdı, gelişini onurlandırmak için başlarını eğdiler. Serçe de karşılık olarak çenesini eğdi ve çok geçmeden kale kapılarına yaklaştılar. Her iki tarafta da muhafızlar vardı ama kimse ilerlemelerini engellemek için bir harekette bulunmadı. Serçe bunun annesinin mizacının biraz dostane olduğu anlamına geldiğini umuyordu.

Avlunun ortasında büyük bir çeşme vardı, beyaz taşın üzerinden çağlayanlar halinde su akıyordu. Çocukken içinde oynamayı çok severdi, mürebbiyesinin dehşetine rağmen. Karnını tekrar ovuşturdu ve kendi çocuklarının minik çıplak ayaklarıyla suyu tekmelediğini hayal etti. Ne tür bir anne olursa olsun, onların eğlenmesini engelleyen biri olamazdı. Ona şimdiye kadar söylenen tek şey "hayır, bu bir prenses için uygun bir davranış değil" olmuştu. Sanki prensesler de çocuk olamazmış gibi.

Avluda ilerlerken Wolf onu izliyordu. İyi olduğunu belli etmek için ona güven verici, gergin de olsa bir gülümseme sundu.

Atlarını girişte durdurdular ve Serçe eyerinden kaydı. Midesi onu çok hantal hale getirmeden önce bunu daha ne kadar süre aynı rahatlıkla yapabileceğini merak ediyordu.

Pelerinini omuzlarına dolayarak tuniğinin altından görünen yumruyu gizledi. Neyle karşı karşıya olduklarını anlayana kadar bu haberi saklamak istiyordu. Wolf da küçük maiyetinin geri kalanıyla birlikte atından inmişti.

Kraliçenin başdanışmanı kalenin girişinde ince ellerini belinde kavuşturmuş bekliyordu. Hemanthes soluk yeşil renkte ince bir elbise giymiş, saçlarını başının tepesine toplamış, sıkı örgülerle bir yuva oluşturmuştu. Serçe'ye bakarken ince dudakları birbirine yapışmıştı. Hiçbir konuda aynı fikirde olmamışlardı ve Serçe bir gün onun yerini almak için sabırsızlanıyordu. İkisinin de bildiği bir gerçektir bu.

"Ekselansları," dedi Hemanthes çenesini eğerek, küstahlığa varan bir ses tonuyla.

"Hemanthes," diye yanıtladı Serçe, duruşunu dik tutarak ve jeste karşılık vermeyi reddederek. Serçe her zaman Hemanthes'ten üstün olacaktı ve bunu ikisi de biliyordu.

Hemanthes daha sonra Wolf'a döndü. "Majesteleri. İkinizi de tekrar aramızda görmek ne büyük bir onur. Sen burada yokken kalbim aynı değildi, Serçe."

Serçe bu sözlerdeki gizli anlamı yorumlayarak bir kaşını kaldırdı. "Çok nazıksın Hemanthes. Annem nerede?"

"Şu anda rahatsız," dedi Hemanthes, ses tonu neşeliydi, sanki Serçe'yi bekletme fırsatından zevk alıyormuş gibiydi.

"Onu görmek istiyorum. Şimdi."

"Bu mümkün değil. Belki önce siz temizlenirsiniz, o da bu akşam daha sonra müsait olur."

Wolf'a dönmeden önce bir başka kendini beğenmiş gülümsemeye başını eğmiş gibi yapmak eşlik etti. "Size odanızı gösterecek birini göndereceğim."

Wolf cevap vermeden önce, "O benimle kalıyor," dedi. "Benim kanadımda." Hemanthes çenesini kaldırıp burnunun ucuna baktı.

"Huysuzluk sana hiç yakışmıyor Hemanthes. Hepinizin bunu aşması gerekiyor. Kurt benim eşim ve aramıza kimse giremez."

Bunun üzerine Hemanthes'in gözleri büyüdü ve bakışları Serçe ile Kurt arasında gidip geldi. Serçe sıırttı, onu hazırlıksız yakalamanın zaferinin tadını çıkarıyordu. Annesine Atlas'la ittifak konusunda daha fazla tartışmaya girmemesini söylemeye çoktan karar vermişlerdi. Kalp Kraliçesi bile bir eş bağını geçersiz kılamazdı.

"Bu doğru mu?" diye sordu, şimdi biraz nefesi kesilmişti. "Gerçek bir eş mi?"

"Evet, Woodlands'e vardıktan kısa bir süre sonra fark ettik."

Wolf onu izliyordu, yüz ifadesi gurur ve zorlukla gizlenen arzusunun bir karışımıydı. Belki de birkaç saatliğine odalarına gitmek o kadar da kötü bir fikir değildi. Bunca haftadır yoldaydı, etrafı askerlerle çevriliydi ve

danışmanlar, baş başa geçirdikleri zamana ciddi bir gölge düşürmüştü. Ama önce başarması gereken şeyler vardı.

"Kraliçeyi şimdi görmek istiyorum," dedi Serçe, sonunda sabrı tükenmişti. Hemanthes'in cevap vermesini beklemedi, Wolf'un elini tuttu ve yanından geçip gitti. Geniş orta koridordan hışımla kraliçenin özel konsey odasına doğru ilerlediler.

"Serçe!" Hemanthes arkalarından seslendi. "Buraya geri dönün!"

Serçe öfkeli bir nefes alarak durdu ve Hemanthes'i ters ters bakarak kıstırdı.

"Ekselansları, Hemanthes. Bana makamımın gerektirdiği şekilde hitap *edeceksin*, yoksa kendini zindanlardaki farelerin arasında rahat bulma riskiyle karşı karşıya kalırsın."

Hemanthes'in yüz hatları birbirine yapıştı ve öfkesini yutarken boğazı keskin bir şekilde kıvrıldı.

"Majesteleri," diye bağırdı ama Serçe onu duymazdan gelerek arkasını döndü ve annesini bulma arayışına devam etti.

Kurt, Serçe'nin yanında yürüdü ve ona bir sırıtış fırlattı. "Vahşiyken ne kadar güzel olduğunu biliyor musun?" diye sordu alçak, gürleyen bir sesle. "Belki de önce birkaç saatliğine odalarınızı ziyaret *etmeliyiz*?" Kendi düşüncelerinin yankısına gülümsedi ve onun elini daha sıkı kavradı.

"Bunun için daha sonra zamanımız olacak. Söz veriyorum," dedi ve adam gülümsedi.

Annesinin kanadına açılan kapıya vardıklarında Serçe nöbetçileri görmezden gelerek yanlarından geçip gitti. Yolunu kestikleri için onları öldürmek zorunda kalmadığına sevinse de, onun tartışmasız içeri girmesine izin verdikleri için gerçekten de hücreye atılmaları gerekiyordu.

Bir düzine şaşkın yüz ona doğru dönerken kapıyı açtı.

"Serçe," dedi Daedra suratsızca, kızının davetsiz misafirliğine ya da gelişine şaşırmadığı belliydi. "Seni görmek ne güzel."

Serçe, "Sizinle konuşmak istiyorum," dedi.

"Elbette." Kraliçe ayağa kalkmadan önce ellerini masaya bastırdı. Omuzları gergindi ve gözleri çökmüştü. Serçe, planlarını bozduğundan beri kraliçenin pek uyumadığını düşündü ve göğsünde bir suçluluk duygusu belirdi.

Yine de annesi yere kadar uzanan uzun beyaz elbisesiyle hâlâ muhteşemdi. Başını süsleyen Kalp Taç, boğazındaki büyük yakut kolyeyle eşleşiyor ve onu bu bölgenin kraliçesi olarak işaretliyordu. Serçe kısa bir süre kraliçenin bu sembolleri kendi çıkarı için seçip seçmediğini merak etti. Bugün geleceklerini biliyor muydu?

Serçe bir adım öne çıkınca, kısa gri saçlı ve şahin burunlu, uzun boylu bir Fae durdu, ses tonunda bir kızgınlık vardı. "Serçe, buraya öylece dalıp anneni görmeyi talep edemeyeceğini ne zaman öğreneceksin?"

"Asla." Omuz silkti. "Herkes dışarı. Bu bir aile meselesi."

Birkaçı onun emrine itaat ederken nefeslerinin altında mırıldandı ve onların ardından gelen Hemanthes, Serçe'ye saf, filtresiz bir nefret bakışı atarak en son ayrılan oldu. Serçe'nin umurunda değildi. Yakında buranın kraliçesi olacak ve hepsinden kurtulacaktı.

"Serçe," dedi annesi, herkes gittikten sonra ona doğru dönerek. Kraliçe Kurt'a baktı ve çenesini eğdi. "Wolf. Tekrar hoş geldin. İkiniz için ne yapabilirim?"

O kadar sakın görünüyordu ki Serçe son ayların yaşanıp yaşanmadığını bile merak etti ama Serçe annesinin oyun oynamakta çok iyi olduğunu da anladı.

"Bizim için ne yapabilirsin?" Serçe sordu, sesi soğuktu. "Artık planladığımız gibi aşağı inmeye niyetiniz olmadığına dair söylentiler bana ulaştı."

Annesi ellerini kavuşturdu ve ağzını düzleştirdi. "Bu yüzden mi koca bir orduyla kapıma dayandın?"

"İnkâr etmiyor musun?"

"Hiçbir şeyi inkâr etmiyorum ya da doğrulamıyorum. Ancak bu askerleri evimize getirmeye gerek yoktu."

Serçe bir adım daha yaklaşarak parmaklarını konsey masasının pürüzsüz ahşabında gezdirdi.

"Tacımın artık tehdit altında olmadığına dair güvence verdiğinizde onları Woodlands'e geri gönderebilirsiniz."

"Hâlâ Atlas'a bağlanmayı reddediyor musun?"

Serçe gözlerini devirmek için tüm dürtülerine direndi. "Anne, lütfen geç bunları.

Kurt benim eşim. Atlas'la olan birlikteliğimiz başından beri lanetliydi."

Kraliçenin çenesi düştü, gözleri büyüdü. Bu tam da Serçe'nin beklediği tepkiydi. "Eşin mi? Emin misiniz?"

"Elbette eminim anne. Eğer bunu deneyimlemiş olsaydın, bunun hata yapabileceğin bir duygu olmadığını anlardın."

Alçak bir darbe oldu. Gerçek bir eş bulmak, parlatılmış bir elması ortaya çıkarmak kadar nadir bir şeydi. Zerra'dan bu hediye aldığı için inanılmaz derecede şanslıydı ve ona hak ettiği saygıyı göstermeliydi.

Kraliçenin kaşları birbirine yaklaştı. "Senin adına sevindim kızım." Sesinde sadece Serçe'yi şaşırtan bir samimiyet vardı.

"Öyle mi?"

"Elbette öyleyim. Gerçek bir eş bulmak nadir bir hediyedir. Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum Serçe. Her şeye rağmen ben hâlâ senin annenim ve senin için en iyisini istiyorum."

Wolf onun arkasında dururken, "Tamam," dedi.

Daedra daha sonra ona döndü. "Sanırım aileye bir hoş geldin demek yerinde olur. Yanlış bir başlangıç yaptığımız için özür dilerim."

Altın gibi bir savaşçı kalbine sahip idealist Wolf, genişçe sırttı ve kraliçeyi kollarının arasına alarak onu kucakladı. Daedra onursuz bir çığlık attı ve Serçe kıkırdamasını eliyle örttü.

"İndir beni!" dedi kraliçe gülerek ve yumruklarını Wolf'un omuzlarına indirdi. Wolf tüm odayı ısıtan bir sırıtışla itaat etti ve kraliçe onu iyi huylu bir itişle itti.

"Sanırım seni buna çeken şeyin ne olduğunu anlayabiliyorum," dedi gözlerini devirerek.

"O da bir şeydir," diye onayladı Serçe, sonra Wolf ona öyle bir sevgiyle baktı ki nefesi kesildi.

Kraliçe saçlarını ve elbisesini düzelterek soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalıştı. "Hâlâ Aphelion'u ordularını sunmaya ikna etmemiz gerekiyor ama sanırım artık diğer yöntemleri ciddi bir şekilde tartışmamız gerekecek."

Serçe bunun bir tuzak olup olmadığını merak ederek, "Ben de başından beri bunu söylüyordum," diye dikkatle cevap verdi. Bu çok kolay görünüyordu. Annesinin soyu hakkındaki soruyu hâlâ reddetmediğini fark etti. Serçe şimdilik bu konuyu geçiştirdi ama daha sonra bu konuyu açacağına söz verdi.

"Evet. Şimdi anlıyorum. Güneş Sarayı'na bir mektup göndereceğim. Belki Kyros tekrar görüşmek ister." Daedra'nın gözleri kısıldı ve bakışları Kurt'un üzerine düştü. "Peki ya kız kardeşin?"

"Kız kardeşim mi?"

"Bağlanmamış, değil mi?"

"Öyle. Geçtiğimiz yıldan beri Alluvion'da, Maris Akademisi'nde okuyor."

"Ormanlık Diyar'ın artık Kalp'in yanında yer almasıyla birlikte, belki de Güneş Kralı kız kardeşinizle eşleşmenin neredeyse aynı derecede avantajlı olacağına ikna edilebilir. Hatta bir yerine iki krallık elde edebilir."

"Bu da bir fikir," dedi Serçe, kolunu Wolf'un koluna dolayarak, bu planın bu kadar çabuk gerçekleşmesinden dolayı temkinliydi. Wolf başını sallarken yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Onu hiçbir şeyi kabul etmemesi konusunda uyarmak istedi ama o bundan daha zekiydi.

"İşe yarayabilir," dedi. "Bunu düşünebiliriz. Ona bir mesaj göndermem ve bu konuda ne hissedeceğini görmem gerek."

"Harika." Annesi ellerini çırpı. "O zaman hemen Aphelion'a haber göndereceğim. Beklerken birbirimizi daha yakından tanıyabiliriz. Yolculuktan yorulmuş olmalısın. Neden birkaç saat dinlenmiyorsun ve akşam yemeğini birlikte yemiyoruz?"

"Tamam," dedi Serçe. "Teşekkür ederim anne."

Daedra gülümsedi. "Elbette. Evde olmana çok sevindim."

Vedalaşıp odadan çıktılar ve kalenin Serçe'nin kanadına doğru ilerlediler. Kulak misafiri olmadıklarında, eşine döndü.

"Bu çok kolay görünüyordu."

"Öyle oldu," diye onayladı Wolf. "Ne düşünüyorsun?"

"Orduna geri çekilmeleri için haber gönder. Annemin gittiklerini düşünmesine yetecek kadar. Bir yere saklanmaları gerekecek."

"Bunu hemen yapacağım."

"Cloris'i bilmemeli. Gizli kalmalı."

Wolf onun elini tuttu ve ağzını avucunun ortasına bastırdı. "Merak etme. Planlarımız hâlâ yürürlükte. Bu hiçbir şeyi değiştirmez ve kız kardeşim annenin oyunlarında kullanılacak bir piyon değil."

"Hayır, değil," diye kabul etti. "Ama istediği buysa annemin oyunlarını oynayacağız. Sadece daha akıllıca oynadığımızdan emin olmamız gerekecek."

Bölüm Kırkbir

LOR

PRESENT DAY: QUEENDOM OF HEART

Nadir bizi nazikçe yere indiriyor, manzara çorak, toprağa kazınmış bir yara. Çürümüşlük ve parçalanmışlıktan başka bir şey yok.

Evim olması gereken yerden geriye kalanlar. Her yöne yayılıyor. Kalp kırıklığının renksiz boşluğu. Göğsüm sıkışıyor, hava kalın ve halsiz. Buna hazır olduğumdan emin değilim.

Buraya öylece girip *her şeyi* hissetmeyeceğimi düşündüren neydi? Bir dağın altına gömülmenin ezici ağırlığıyla mı? "İyi misin?" Nadir soruyor, sesi hırçın.

Konuşacak kelime bulamadığım için başımı sallıyorum. Değilim ama artık buradayız ve bunu sonuna kadar götürmeliyim. Sadece kendim için değil, Tristan, Willow ve yerleşim birimlerinde hayatlarının yeniden başlamasını bekleyen herkes için.

Bunu ben başlatmadım ama bitiren ben olmalıyım. Bir şekilde.

Kalbimin hızlı atışını sakinleştirmeye çalışarak etrafımı gözden geçiriyorum. Bir zamanlar bir şehir duvarı olan yerin yakınında duruyoruz, ufalanmış taşlar yere dökülmüş. Hafifçe kıvrılıyor ve uzaklarda kayboluyor.

Beklediğimden daha soğuk ve nefesim havada buğulanıyor. Sanki zamanın içinde donmuş başka bir dünyaya adım atmış gibiyiz. Nadir'in büyüünün görünmez battaniyesi etrafımı sararak üşümüş uzuvlarımı ısıttığında kan akışımı canlandırmaya çalışarak parmaklarımı esnetiyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum ve bana yaklaşmadan önce başını sallıyor.

"Bunun büyük ve korkutucu geldiğini biliyorum ama sana yardım etmek istiyorum. Sana zarar gelmesine izin vermeyeceğim."

"Korkuyorum," diyorum, bunu inkâr etmenin bir anlamı olmadığına karar vererek. Hayatımda hiç bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum.

"Korkmanıza izin var. Kimse senden her zaman güçlü olmanı beklemiyor. Bence sen belki de buna mecbur olduğuna inanıyorsun."

Bu içten sözler beni hazırlıksız yakalıyor ve onu dikkatle inceleyerek tereddüt ediyorum. Sanki ruhumun en karanlık kısımlarını görebiliyor. Sanki tüm düşüncelerimi okuyabiliyor. Her şey değişiyor ve büyüm öyle bir güçle ona doğru savruluyor ki neredeyse beni devirecek. Boynumu döndürüyorum, uslu durmasını istiyorum. Ona sahip olamayacak.

Uzaklara bakarken, bakışlarım sisle örtülmüş sivri kuleleri takip ediyor.

"Gitmeye hazır mısın?" Nadir soruyor ve elimi tutup beni şehirden geriye kalanlara doğru götürmesine izin veriyorum. Yıkık dökük binalar etrafımızı sarıyor, bir zamanlar sokakları kaplayan kaldırım taşları paramparça olmuş, adımlarımızı engelliyor. Bir taş parçasını tekmelediğimde yerde sekerek ilerliyor, yankısı o kadar yüksek ki atmosferi titretiyor gibi görünüyor.

İkimiz de hareket etmeyi bıraktık, nefeslerimizi tuttuk, sanki ikimiz de gölgelerin arasından bir şeyin fırlamasını bekliyorduk. Hiçbir yaşam belirtisi olmamasına rağmen gözler bizi izliyormuş gibi hissediyoruz. Bakışlarımız buluşuyor ve sonra sessizce ilerlemeye devam etmeyi kabul etmeden önce uzaklaşıyor. Hala elimi tutan Nadir beni kaleye yaklaştırıyor.

Yaklaştıkça omuzlarımdaki yük daha da ağırlaşıyor. Yapıdan geriye kalanlara bakarak, görülmeye değer bir manzara olduğunu tahmin ediyorum.

"Bütünsen hiç burada mıydın?" Yumuşakça sordum.

"Hayır. Her şey olduğunda ben sadece bir bebektim."

Bu vahşi Fae prensinin küçük bir çocukken nasıl biri olduğunu hayal etmeye çalışıyorum. Gülümsemeler ve kıkırdamalarla dolu olduğunu hayal etmek zor. Ama bana babası hakkında anlattıklarını düşündüğümde, muhtemelen gülümseyecek pek bir şeyi olmadığına karar veriyorum.

"Kaç yaşındasın sen?"

Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "İki yüz seksen altı. Fae standartlarına göre neredeyse bir bebek."

Şaka girişimini takdir ederek bir kahkaha attım. Tristan ve ben eğer tekrar Yüksek Fae bedenime geçemezsem bunun sonuçlarını tartıştık. Büyü hakkında, bir insan ömrüne mi yoksa bir Fae ömrüne mi bağlı olacağımı anlayacak kadar bilgimiz yok. Bu da Taç'ı bulmam için bir başka neden.

"Çok güzel olmalı," diyorum kaleyi çevreleyen duvara yaklaşıırken.

"Öyle olmalı," diye kabul ediyor.

Duvarın dibinde durup, bir hayalet gibi yükselen kaleyi inceliyoruz. Gözümün ucuyla, donuk kasvetin ortasında bir renk parıltısı fark ediyorum.

A

Duvarın kenarında büyüyen yeşil bir asmanın üzerinde parlak kırmızı güller açıyor.

Beni çağırıyor gibi görünüyor ve Nadir arkamda kalırken oraya doğru yürüyorum. Ona bakarken, kafa derimin üzerinde garip bir karıncalanma hissediyorum.

"Bu neden burada?" Duvardan aşağı bakıyorum, diğer çiçeklerin açtığı yerlerde daha fazla renk patlaması olduğunu fark ediyorum. "Burada nasıl bir şey yetişiyor olabilir?"

Nadir derin bir nefes alır. "Birdenbire olmaya başladı."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü buraya daha önce de geldim. Kendimi bildim bileli her şey ölmüş ve yok olmuştu. Ama birkaç ay önce Mael'i her şeyin hâlâ sessiz olduğundan emin olmak için keşfe gönderdim ve o da bana tek bir kırmızı gülün başını getirdi."

Kaşlarım birbirine yaklaşıyor. "Birkaç ay önce mi?"

"Tam da Nostraza'dan alındığın sıralarda." Bu sözlerin imasıyla oturuyorum.

"Böyle mi biliyordun? Kim olduğumu?"

"Bir şeyleri bir araya getirmeye başlamıştım ve Mael gülü getirdiğinde içimden bir ses *bunu anladı*. Deli olduğumu düşündü. Amya da öyle. Ama senin... serbest bırakılmanı kolaylaştırmak için bana şaka yaptılar."

"Adam kaçırma," diye düzeltiyorum kuru bir şekilde.

"Anlambilim," diye karşı çıkıyor Nadir. "Her neyse, her halükarda kim olduğunu kanıtlayana kadar benim önsezime uymayı kabul ettiler."

"Peki ya Nostraza'dan gelen insan bir kadın olsaydım?" Nadir boynunu bükerek ve sonra alt dudağını ısırır.

"Beni öldürebilirdin," diyorum.

"Eğer hiç kimse olmasaydın, o zaman ilgilenmem gereken yarım kalmış bir iş olurdu."

Alaycı bir kahkaha attım. "Beni nasıl özel hissettireceğini her zaman biliyorsun, Nadir."

Alçak bir hırıltı çıkarıyor ve bana doğru o kadar hızlı adım atıyor ki sırtım duvara çarpıyor. Bir elini başımın yanına bastırıyor ve eğiliyor, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta.

"Senin özel olduğunu biliyordum Lor. Güneş Kraliçesi balosunda seninle tanıştığım an bunu hissettim. Bilirsin, kendini bana attığın zaman."

Ağzım açık kalıyor ve öfke dolu bir ses çıkarıyorum. "Kendimi sana doğru *fırlatmadım*. Yoluna çıktım çünkü kazanmam gereken bir Dava vardı ve sen de bu amaç için bir araçtın. Kendini övme."

Sırıttırıyor ve geri çekiliyor. "Kendine bunu söylemeye devam et, Kalp Kraliçesi. Ellerin her yerimdeydi."

"Rüyada görürsün."

Gülümsüyor ve duvardan bir gül koparıp bana uzatıyor.

Onu alıyorum, başparmağımla parmağım arasında yapraklarını ovuyorum, dokusu kadife gibi. Burnuma bastırıyorum ve narin kokusunu içime çekiyorum. Güller. Jude'un aylar önce benden çaldığı sabun aklıma geliyor. Beni Hollow'a düşüren sabun kalıbı. O küçük lüks için o kadar çaresiz kalmıştım ki, kontrolümü kaybetmişim.

"Bunlar ne anlama geliyor?" Elimdeki çiçeği kaldırarak Nadir'e soruyorum.

Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Bence bu, mirasının seni beklediği anlamına geliyor."

Bakışlarımı önce yıkık kaleye sonra da ona yönelttim. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Nostraza'dan serbest bırakıldığın gün çiçek açmaya karar vermelerinin bir anlamı olmalı."

"Bu çok büyük bir baskı gibi geliyor."

Bilgece başını sallıyor. "Bu anladığım bir duygu. En azından biraz."

Yıkık avluyu boydan boya geçip, kurnası çatlamış ve kurumuş büyük bir çeşmenin yanından geçiyoruz. Suyun aktığı ve bu kalenin sakinleri tarafından çevrelenmiş halinin neye benzediğini hayal etmeye çalışıyorum. Ya da büyükannemin bu yolda yürürken nasıl görüldüğünü.

Kalenin kapıları çoktan yok olmuş ve giriş açık duruyor, karanlık açıklık bana gülümsemedeki eksik bir dişi hatırlatıyor. Taş, tarihinin bir noktasında beyaz olmuş olabilecek yumuşak bir gri. Burada daha yeşil sarmaşıklar, bir zamanlar bolca yetişmiş olması gereken kurumuş kahverengi dalların ipleriyle sarmaş dolaş bir şekilde yükseliyor. Parlak kırmızı güller boylu boyunca uzanıyor ve belki de Nadir haklıdır, çünkü rüzgârda beni eve davet eden fısıltılarını duyabildiğime yemin edebilirim.

Kapı aralığından geçip loş bir koridordan geçiyoruz, adımlarımız tozu ve küçük taş parçalarını tekmeliyor. Tek ses, zamanında görkemli olabilecek mat desenli karoların üzerinde ayak seslerimizin yankılanması. İleride, büyük bir kemer güneş ışığıyla aydınlanan bir odaya açılıyor. Oraya doğru ilerliyoruz ve kendimizi tavanı başımızın üzerinde yükselen devasa bir odada buluyoruz.

Kan kırmızısı güller yerden tavana kadar uzanıyor, taş duvarlara tırmanıyor. Burada çiçekler kadifemsi kırmızıdan kalın bir halıya dönüşüyor ve Nadir'in yüzündeki şaşkınlığı bana bakmadan önce görüyorum, bakışları beni sanki ilk kez görüyormuş gibi tepeden tırnağa tarıyor. Hava tatlı ve taze, derin derin içime çekiyorum, adını koyamadığım bir duyguya kapılıyorum.

Birdenbire kendimi pek çok şeyden mahrum kalmış hissettim. Bizden alınan varlığın yasını asla tutmamaya çalıştım, bunun üzerinde durmanın iyi olmayacağını biliyordum.

Değiştiremeyeceğim bir geçmiş. Ama şu anda, bu bilgi göğsümde bir örs gibi duruyor.

"Mutluyduk," diyorum, kelimeleri içimde tutamayarak. "Beşimiz ormanda yaşıyorduk. Her zaman mutluyduk ve hayatlarımız iyi olurdu. Bunların hiçbirini gerçekten özlemedim. Ailem alınıp uçümüz hiçbirimizin hazır olmadığı şekilde büyümeye zorlanana kadar bunların hiçbirini özlemeye başlamadım."

Ben konuşurken Nadir beni izliyor. Aslında bunları ona söylemiyorum ama başka hiç kimse duymasa bile kelimelerin var olmasına ihtiyacım var.

"Özür dilerim," diyor Nadir. "Bilseydim bile bunu engelleyemezdim, ama sana dağıtılan el bu olduğu için üzgünüm. Büyükannen seni hayal kırıklığına uğrattı ve babam da kendi çıkarları için hayatını mahvetti."

Göğsümde tuttuğum gülle odanın derinliklerine doğru bir adım atarken hiçbir şey söylemiyorum. En uçta, siyah taştan yapılmış bir çift tahtın bulunduğu yükseltilmiş bir kürsü var. Her birinin arkasında boş bir delik var.

İşte o zaman fark ediyorum. Büyüm derimin altında sürekli bir girdap gibi dönüyor ve varlığı nefes almak kadar doğal hale geldi, özellikle de Nadir etraftayken. Ama şimdi farklı bir şeyle kenarlanmış, ona parçalanmış bir kristal şeridi gibi keskinlik ve netlik veriyor.

Dönüp odanın her köşesine ve gökyüzüne açılan tavana bakıyorum.

"Ne oldu?" Nadir de bakışlarını odada gezdirerek soruyor, duruşu bir saldırı bekliyormuş gibi hazır. "Burada biri mi var?"

Başımı salladım. "Hayır. Sanmıyorum."

"O zaman nedir?"

"Sanırım..."

Hissedebiliyorum."

"Hissediyor musun?"

"Ta. Sanırım Ta'ı hissedebiliyorum."

Bölüm Kırk İki

"W Burada mı?" diye soruyor, yaklaşıyor ve sanki aniden havada belirecekmiş gibi odayı tarıyor.

"Emin değilim," diyorum, tekrar etrafımda dönerek beni belirli bir yöne götürüp götürmediğini anlamaya çalışıyorum. "Sanki her yerdeymiş gibi geliyor."

"Hiç yoktan iyidir sanırım." Bana baktı. "Ne hissediyorsun?"

"Tarif etmesi zor ama sanki her zaman hissettiğimin yanında başka bir sihir katmanını daha var."

Odanın etrafına tekrar bakarken burun delikleri alevleniyor. "O zaman aramaya başlasak iyi olur."

"Burası çok büyük."

"Öyle," diye kabul ediyor. "Ve babam kaçtığın yerin burası olduğuna karar vermeden önce ne kadar zamanımız var bilmiyorum."

"Siktir," diyorum, göğsümde oluşan basıncı dışarı atmaya ihtiyacım var. Nadir yanımda usulca kıkırdıyor, eli hafifçe küçük parmağımın üzerine iniyor.

Sırtımı. Dokunuşuyla irkiliyorum ve yüz hatları yumuşamadan önce sertleşiyor.

"Özür dilerim."

"Sorun değil. Bizim hakkımızda söylediklerimde ciddiyydim."

"Yani açıkça belirttiniz." Arkasını dönüp yürümeye başlar, uzun adımları onu odanın diğer ucuna taşır.

"Nereye gidiyorsun?"

"Kraliyet'i burada bulamayacağız, değil mi Mahkûm?"

Alçak bir hırıltı çıkardım.

"Bana öyle deme," diyorum peşinden koşarak.

Sonraki birkaç saati Kalp Kalesi'nin harap koridorlarında dolaşarak, döküntülerin, kırık mobilyaların ve ufalanan harç ve taşların üzerinden geçerek geçiriyoruz. Pencereilerin çoğu çoktan gitmiş, serin esintiyi içeri alıyor. Devasa yatak odalarının önünden geçiyoruz, paramparça yataklar ve küflenmiş çarşafklar buluyoruz, o kadar çürümüşler ki en ufak bir dokunuşta parçalanıyorlar. Duvarlar, tavanlar ve yerler boyunca siyah yanık izleri var ve bunlara neden olmuş olması gereken gücün şiddetini hayal ederek bir acı hissini yutuyorum.

Bir zamanlar çift kapılı olması gereken geniş bir açıklıktan geçiyoruz. Büyük kemerli pencereler ve kırık raflar, çürüyen ve yırtılmış kitap kalıntılarının gelişigüzel yığıldığı bir kütüphaneyi sıralıyor. Yavaşça içeri giriyorum, çevreyi dolaşıyorum, ellerimi kuru ahşap üzerinde gezdiriyorum. Nostraza'nın okumaya değer bir şeylerin çıkmasını ummak zorunda kaldığım tek cılız rafıyla yetinmek yerine böyle bir kütüphanede büyümenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum.

Döndüğümde kapının iki yanında asılı duran ve neredeyse duvar boyunda uzanan iki devasa portreyle karşılaşınca nefesim kesiliyor. Renkleri solmuş ve alt kısımları simsiyah yanmış ama yüzleri net

erkek ve dişi Yüce Fae'leri seçebilecek kadar. Bana en yakın olana yaklaşıyorum. Dişi, omuzları açıkta bırakılmış uzun kırmızı bir elbise giyiyor. Siyah saçları başında toplanmış, uçları kalın bukleler halinde sırtından aşağı dökölüyor. Ortasında tek bir kırmızı mücevher bulunan gümüş bir taç takıyor.

İçgüdüsel olarak elim boynumdaki madalyona ve içindeki taş parçasına gidiyor.

"Tıpkı Willow'a benziyor," diyorum. "İkiz olabilirler."

"Çok güzeldi," diyor Nadir.

"Öyleydi." Büyükansemi inceliyorum - her şeyden sorumlu olan kadını.

Nadir arkamda duruyor, neredeyse birbirimize değecek kadar yakınız, kısa bir an için ona bakıyorum, sonra ikinci portreye doğru yürüyorum, bu büyükbabam olmalı.

İnanılmaz yakışıklı, uzun kahverengi saçları örölmüş ve yüzünden geriye doğru toplanmış. Soluk boyasına rağmen koyu yeşil gözlerinin yoğunluğunu seçebiliyorum.

"Kurt, Woodlands'in kralı," diyorum usulca. Nasıl bir büyükanne ve büyükbaba olduklarını merak ediyorum. Yine de gözleri nazik ve küçük bir kızken onun kollarına sarıldığımı hayal ediyorum. "Keşke onlarla tanışabilseydim."

"Eminim onlar da aynı şeyi diliyorlardır," diyor Nadir, büyükbabamın portresine bakarak.

"Aramaya devam etmeliyiz." Çıkışa doğru yöneliyorum, aniden artık burada olmak istemiyorum. Bu kadarı da fazla.

"İyi misin?" Nadir bana yetişerek soruyor.

"Evet. Ben iyiyim. Henüz buraya bakmadık."

Bana daha fazla baskı yapmıyor ve bunun için aramaya devam ederken minnettarım. Beni Taç'a doğru çektiğinden emin olduğum aynı hissi kontrol etmeye devam ediyorum, ama hiç değişmiyor. Artefakt'a yaklaştığımızda daha yoğun ya da fark edilir hale geleceğini umuyordum ama sinir bozucu bir şekilde sabit kalıyor.

Gece çökerken Nadir, başımızın üzerinden geçirdiği sarı ışık topuyla karanlık şatoyu aydınlatarak arayışımıza yardımcı oluyor.

"Anlamıyorum," diyorum başka bir kanadı aramayı bitirdikten sonra. "Hiç dalgalanmıyor. Hep aynı vızıltı."

"Belki de hissettiğin Crown değildir."

Bu düşünce benim de aklıma gelmişti. Belki de gerçek olmasını çok istediğim için kendimi bir şeyler hissettiğime inandırmışımdır.

Bana yaklaşıyor ve yanağıma dokunmak için elini kaldırıyor, elini bırakmadan önce son anda yumruk haline getiriyor. Hayal kırıklığımı görmezden gelmeye çalışıyorum. İsteklerimi yerine getiriyor ve bundan mutlu olmalıyım. Karnım gurulduyor ve dışarı bakıyorum, güneşin battığını fark ediyorum.

"Saatlerdir bunu yapıyoruz," diyor Nadir, bakışlarımı takip ederek. "Hadi bir şeyler yiyelim."

Başımı sallıyorum ve onu kalenin merkezine, ilk girdiğimiz yere kadar takip ediyorum. Nadir orada bıraktığı çantayı buluyor ve boşaltmaya başlıyor. Çok geçmeden küçük bir çadır ve iki uyku tulumu kuruyor.

"Umarım sorun olmaz. Sadece bir çadırlık yerim vardı," diyor.

"Haftalardır bir yatağı paylaşıyoruz. Sanırım iyi olacağız." "Bu biraz daha... kapalı."

Önce küçük çadıra, sonra da ona bakıyorum. Geniş omuzları muhtemelen alanın çoğunu kaplayacak. Beklenti omurgamdan aşağı akıyor, ama onu görmezden geliyorum.

Midemde bir düğüm oluşuyor ve başımı sallıyorum. "Biraz. Annem uzun

süre devam ettiğini söyledi."

"İlki sadece birkaç yıl sürdü," diyor Nadir. "Kalp'in düşüşü, özellikle de büyü artık denklemin bir parçası olmadığında, herkesin kendine kapmak için atladığı bir güç boşluğu bıraktı. Garip bir şekilde, oyun alanını dengeledi ve kimsenin nasıl kazanacağını bilmediği kanlı ve acımasız bir savaş bıraktı."

"Sonra ne olacak?"

"Sonra birkaç on yıl sonra, herkesin büyüü geri dönmeye başladığında, savaş yeniden patlak verdi. Bu yıllarca sürdü. Daha yavaştı ama aynı derecede yıkıcıydı. Sorun her zaman diyarın kendisinin fethedilme girişimlerine direniyor gibi görünmesi oldu."

Kaşlarımı çattım. "Bu ne anlama geliyor?"

Başını iki yana sallıyor. "Açıklaması zor. Ama ne zaman bir taraf avantaj elde etse, sanki Zerra'nın kendisi devreye girip bunu elinden alıyordu."

Sanki bir an için sözlerini düşünüyormuş gibi durdu. "İkinci savaş başladığında, tamamen yetişkin bir Fae'ydim ve babamın yanında ön saflara katılmaktan başka seçeneğim yoktu. Sonunda, gerçekten kazanan olmadı. Kimse üstünlüğünü yeterince uzun süre koruyamadı ve sonunda ateşkes ilan ettik, burayı terk ettik ve sonsuza dek bırakmayı kabul ettik."

"Baban bizi bulup beni kullanabileceğini düşünene kadar. Sonra Atlas da aynısını yapmaya çalıştı." Onların planlarında ne kadar piyon olduğumu fark ederek başımı sallıyorum.

"Evet," diyor Nadir. "Sonsuzluk uzun bir süre sanırım." "Korkunç muydu? Savaş mı?"

"Elbette. Bu bir savaştı. Gördüğüm şeyler. Yüksek ve alçak Fae'lerin ve ölen insanların sayısı sayılamayacak kadar çoktu. O kadar çok ki izini kaybettik. Hepimiz gurur duymadığımız şeyler yaptık."

Ellerimin arasında tuttuğum kâseme bakıyorum. "Bunu neden yaptı? Büyükanmem. Neden bütün bunlara o sebep oldu?"

Nadir başını sallar. "Bunu bilmiyorum. Eylemlerinin yol açacağı yıkımın gerçek boyutunu bilebileceğinden emin değilim."

"Sanırım değil."

Kamp ateşinin alevlerinin titreşiminde otururken gökyüzü artık tamamen kararmış durumda. "Bazen bunu da berbat edeceğimden endişeleniyorum." Emin değilim.

Neden Nadir'e karşı savunmasız olmama izin veriyorum bilmiyorum ama onun varlığıyla ilgili bir şey bana her zaman kendimi bırakma özgürlüğü veriyor. Sanki ona hangi karanlık sırrımı söylersem söyleyeyim, beni asla yargılamayacakmış gibi.

"Bunu anlayabiliyorum," diye cevap veriyor. Yer değiştiriyor ve kolu benimkine değişiyor. Tekrar hareket etmek üzereyken dirseğinden tutup onu yerinde tutuyorum.

"Sorun yok."

Omuzları düşüyor ve yüzü rahatlıyor. "Bence yapabileceğin tek şey yaptığın seçimlerin farkında olmak," diyor. "Büyükanmenin aklından neler geçtiğini ya da düşmesine neyin sebep olduğunu bilemem ama bunu düşünüyor olman bile daha iyisini yapma şansına sahip olduğun anlamına geliyor."

Bunu düşündüm, bana endişelenmememi ya da bunun olmayacağını söylemediği için minnettarım.

"Daha iyisinin ne anlama geldiğinden bile emin değilim." Bir elimi etrafımızdaki yıkımı kapsayacak şekilde uzatıyorum. "Neden bunun olması gerektiğini düşünüyorum ki? Ouranos Heart olmadan da gayet iyi işliyor. Ya benim burada olmam her şeyi mahvediyorsa? Ya her şeyin böyle kalması gerekiyorsa ve ben dengeyi daha da fazla yıkım lehine bozacaksam?"

Harabe.

Aurora Meşalesi'nin sözleri aklımdan geçti ama "harabe" derken özellikle Nadir'den bahsediyordu. Öyle değil mi?

Vücudunu bana doğru çeviriyor.

"Bunun aslında senin verebileceğin bir karar olduğunu sanmıyorum. Tüm bunlar Atlas seni babamdan çaldığında başladı. Babam yıllar önce seni ormandan aldığında başladı. Güç sadece boşlukta büyüyebilir ve Kalp iki yüzyıldan fazla bir süredir burada sessizce otururken, eninde sonunda biri buraya gelecek ve onu talep edecekti.

"Ayna sana Kraliyet'i bulmanı söyledi. Bunu yapmasının bir sebebi var. Henüz açığa çıkmamış bir şeyi anlamış olmalı." Sonra bakışlarını şehir surlarının ötesindeki açık ormana doğru çeviriyor. "Ve hâlâ seni bekleyen insanlar var. Birçoğu burası onların eviyken hayattaydı ve bazıları da hiçbir zaman gerçek bir eve sahip olamadı. Bunu sadece kendin için yapmıyorsun, onlar için de yapıyorsun."

Bana öylesine vahşi bir şiddetle bakıyor ki midemin içi burkuluyor.

"Teşekkür ederim. Bunu duymaya ihtiyacım vardı."

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. "Her zaman, Kalp Kraliçesi." Ayağa kalkmak için hareket eder. "Biraz uyumalıyız. Daha kat etmemiz gereken çok yol var."

İkimiz de küçük çadıra bakıyoruz, aramızda bir gariplik filizleniyor. Samimiyetin önündeki pek çok engeli çoktan aşmıştık ama Aurora'dan ayrıldığımızda kuma bir çizgi çektim ve bu her şeyi tersine çevirdi.

"Ben burada uyuyacağım. Yıldızları görmeyeli uzun zaman olmuştu."

Cevap vermeme fırsat vermeden çadıra doğru ilerliyor ve yatağını ve uyku tulumunu dışarı çıkarıyor. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp küçük yapının içine sürünüyorum, sırtüstü yatıyorum ve

tuval tavan. Nadir'in dışarıda kımıldadığını, kendini hazırladığını duyuyorum ve birkaç dakika sonra havaya sessizlik çöküyor. Her şey fazlasıyla sessiz ve aniden, hayatım boyunca hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Kendime bu kararı tekrar gözden geçirme şansı tanımadan kalkıyorum ve kendi yatağımlı çadırdan çıkarıp Nadir'inkinin yanına yerleştiriyorum. Bir elini başının arkasına koymuş, diğer elini de yanında yere dayamış beni izliyor. Yastığıma yerleşip tavandaki deliğe bakıyorum ve gökyüzündeki yıldızların oluşturduğu parlak örtüye hayret ediyorum.

"Çok güzel," diye fısıldıyorum.

"Öyle," diye onaylıyor. O zaman kendimi sorguluyorum. Buraya gelmemeliydim. Ona karışık sinyaller gönderiyorum ama kendi kafam o kadar karışık ki başka türlü nasıl yapacağımı bilemiyorum.

"Biraz uyumalıyız," diyorum ama bu zayıf bir protesto gibi geliyor. "Yalnız uyumakta zorlanıyorum," diye ekliyorum, onun yanındaki varlığını açıklama ihtiyacı hissederek. "Uzun yıllar boyunca etrafımda insanlar varken uyudum ve bunu tek başıma nasıl yapacağımı bilmiyorum. Aphelion'da bundan nefret ettim."

"Anlıyorum. Uyu artık Lor."

Gözleri karanlıkta titriyor, menekşe ve yeşil renkte dönüyor ve bana bunu yaptıran şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama uzanıp eline dokunuyorum. Hiç tereddüt etmeden kendi elini çekip parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor ve uykuya dalıyoruz.

Bölüm Kırk Üç

WErtesi günü kalenin her odasını, koridorunu ve köşesini arayarak geçirdik. O sürekli vızıltı, o bitmek bilmeyen his Geldiğimiz andaki gibi sabit. Hayal kırıklığı içinde saçımı başımı yolmaya hazırım.

"Bilmiyorum," diye haykırıyorum sonunda, bir kanadı daha temizledikten sonra. Taht odasına geri döndük, ateş yanıyor. Nadir dünden kalan çorbayı ısıtırken ben volta atıyorum. "Hiç değişmiyor. Belki de yanılıyorum ve bu başka bir anlama geliyor. Belki de hep oradaydı ve ben sadece kendimi farklı olduğuna ikna ettim."

"Yarın aramaya devam edeceğiz," diyor Nadir. "Hâlâ bakılacak yerler var."

"Ya hâlâ bulamazsak? Baban bizi bulmadan önce burada daha ne kadar kalabiliriz?"

"Eğer hala bulamazsak, bir sonraki fıkre geçeriz."

"Peki bu ne?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

Güvecin sıcaklığını test etmek için tencereyi karıştırıyor. "Bunu henüz tam olarak anlayamadım."

Öfkelendim ve kollarımı kavuşturarak sütuna yaslandım. "Başka nerede olabilir? Kim biliyor olabilir?"

Nadir bir kâseye çorba doldurup bana uzatıyor, parmaklarımız birbirine değiyor. Mesafemi korumak istediğimi söylediğim halde dün gece çadırdan ayrılıp onun yanında yattığım gerçeğini henüz kabullenmemiştik. Dokunuş koluma kıvılcımlar gönderiyor ve kalbimin göğsümde çok sert çarpmasına neden oluyor. Ondan uzaklaşmam gerekiyor. Yakınlığı bunaltıcı ve her an çatlayacakmışım gibi hissediyorum. Kendi kâsesini kaşıklıyor ve ben de yanına oturmak için yürüyorum.

"Peki ya Woodlands Asası?" diye soruyor. "Eğer Ayna ve Meşale seninle konuşuyorsa, belki Asa da konuşuyordur. Senin damarlarında da Woodlands kanı akıyor."

"Ama elimizi kolumuzu sallayarak Cedar'a gidip bunu isteyemeyiz. O zaman ne yapmaya çalıştığımızı bilen bir kişi daha olur."

"Sihrin olduğunu biliyor muydu? Acaba senin Birincil olduğunu biliyor muydu?"

Başımı salladım. "Hiçbir fikrim yok. Ailemin onunla nasıl bir ilişkisi olduğunu bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla, annemi bebekken güvenli bir yere götürmenin ötesinde hiçbir müdahalede bulunmadı. Kardeşlerimin ve benim varlığımızdan haberi olup olmadığından bile emin değilim."

"O senin ailen. Ona söylemek güvenli olabilir."

Bununla alay ettim. "Doğru, çünkü aileye her zaman güvenilebilir." Nadir'in bakışı acımasız. "Yeterince adil."

İkimiz de yemeğimizi yerken sessizliğe gömülüyoruz, her birimiz düşüncelerimizde kayboluyoruz. Bitirdiğimde kaseyi yere bırakıp ayağa kalkıyorum ve iki kişinin yanına doğru yürüyorum.

kürsüdeki tahtlar. Düşüncelerimin kırık dökük parçalarını bir araya getirmeye çalışarak onlara bakıyorum. Burada olmak bir şeyin başlangıcındaymışız gibi hissettiriyor ve yardım edemiyorum ama şimdiden herkesi hayal kırıklığına uğrattığımı düşünüyorum.

"Git ve içine otur," diyor Nadir, yumuşak sesiyle yanıma yaklaşarak.

"Yapamam," diyorum.

"O size ait, Kalp Kraliçesi." "Henüz değil."

Yaklaşıyor ve ben onun çekimine dayanma isteğime direniyorum. "Bunun senin hakkın olan miras olduğunu bilmek için Kraliyet'e ihtiyacın yok. Otur ve nasıl hissedeceğini gör. Kendine ne için savaştığını hatırlat."

Ona bakıyorum, gözlerinin irisleri menekşe renginde dönüyor. Çok büyüleyiciler. O kadar güzeller ki, bütün gün onlara bakmak istiyorum. Bütün gün *ona* bakmak istiyorum.

"Pekâlâ." Basamakları çıkıyorum ve tahtın önünde duruyorum, sonra arkamı dönüp koltuğa gömülüyorum. Kumaş örtü neredeyse çürümüş ama yine de bu boş odada bile bir değişim hissediyorum. Bu kalenin eski ihtişamına kavuştuğu bir gelecek hayal ediyorum. Tristan ve Willow'un burada benimle birlikte olduklarını, her birinin yanımda yer aldığını hayal ediyorum. Taç benim olsa da, onların rehberliği olmadan bu krallığı yönetmeyeceğim. Bu benim olduğu kadar onların da mirası.

Nadir öne doğru yürür ve başını eğerek dizlerinin üzerine çöker.

"Ne yapıyorsun?"

Sırıtarak yukarı bakıyor. "Kraliçe için diz çöküyorum."

"Kes şunu," diyorum, göğsümde garip bir şey patlıyor.

Sırıttırıyor ve başını eğiyor. "Yukarıda muhteşem görünüyorsun."

Onun hayranlığından olması gerekenden çok daha fazla keyif alıyorum, iltifat karşısında yanaklarım yanıyor.

"Na-" Sözümlü kesiyorum ve gözlerim kocaman açılıyor. "Ne oldu?" diye sordu.

"Değişti."

Ayağa kalkıyor ve yaklaşıyor. "Öyle mi?"

Oturduğum yerden kalkıp arka taraftaki güller ve sarmaşıklarla kaplı taş duvara doğru dönüyorum. Damarlarımdaki uğultu değişti, drone alçalıyor. Ellerimi duvara bastırıyorum ve karnımın ortasından bir çekiş geliyor, bir kanca beni ileri doğru sürüklüyor.

"Burada. Sanırım burada." Duvara bastırıyorum ama tabii ki katı ve hiçbir şey olmuyor.

Nadir ellerini taşın üzerinde gezdirmeye başladı bile. "Bir kapı var mı? Bir mandal ya da kol?"

İkimiz de duvarı arıyoruz, bir çatlak ya da yarık ya da onu açabilecek bir şey arıyoruz. Birkaç dakika sonra elimiz boş döndük.

"Onu yıkmak zorundayız," diyor Nadir geri adım atarak.

"Nasıl? Bu sağlam bir taş duvar."

Bana ukala bir sırıtış fırlattı.

"Aurora Prensi ile seyahat ediyorsun, Mahkûm. Geri çekil."

Parmak uçlarından renkli ışık şeritleri fırlayıp bir kasırgaya dönüşürken dediğini yapıyorum. Renkler hareket ettikçe, kaydıkça ve birbirlerine karşı döndükçe etki hipnotize edici oluyor. Nadir birkaç adım geri çekilerek ışıkları kendine doğru çekiyor ve onları devasa bir top haline getiriyor. Kendi kişisel güneşi gibi titreşir ve titrer. Sonra ellerini başının üzerine kaldırır ve ileri doğru fırlatır, top duvara çarpar ve bir damla gibi parçalanır

suyun yere arpması. Işıık şeritleri patlıyor ve bir çatırtı havayı parçalıyor. Başıımı taş ve toz yağmuruna siper ediyorum.

Yer titrerken çatlayan taşın gürültüsü kulakları sağır ediyor. Birkaç saniye sonra her şey sessizliğe gömülüyor.  ks r yorum, toz ağızımı kaplıyor. Havada asılı kalan toz, giysilerimi, ellerimi ve saçlarımı kaplıyor.

"Sen iyi misin?" Nadir soruyor, saçları ve giysileri de ince bir beyaz tabakayla tozlanmış.

"Sanırım  yle." Alaycı bir sesle ekliyorum, "Bu biraz dramatik oldu."

"Stil sahibi davranmayı severim." Elini uzattı, ben de tuttum. "Gidip bakalım orada ne varmış."

Enkazın üzerinden geçiyoruz, taşları ve kayaları tekmeleyerek uzaklaştırıyoruz, en büyük parçaların üzerine tırmanıyoruz. Dağınlıklığın arkasında, duvarları kalenin geri kalanıyla aynı beyaz taştan yapılmış yuvarlak bir oda var. Ama tamamen boş olduğu hemen anlaşıyor.

"Burada hiçbir şey yok."

Nadir ağızını birbirine bastırıyor. "Değişimi hâlâ hissediyor musun?" Başıımı sallıyorum. "Evet, beni içine çekiyor."

"O zaman burada bir şey olmalı."

Odaya giriyoruz, ilk duvarda yaptığımız hareketlerin aynısını yaparak gizli bir mandal veya kapı arıyoruz.

"Agh!" Yumruklarımı taşa vurarak haykırıyorum. "Ne zaman ileriye doğru bir adım atsak, başka bir ıkmaız sokağa giriyoruz. Nerede bu!"

"Burada," diyor Nadir, odanın içinde daireler çizerek. "Burada olmalı." O kadar güven dolu ki ona inanmak istiyorum, ama bu boş odada ne kadar uzun kalırsak o kadar umutsuzluğa kapılıyorum.

Bakışlarım yukarıya, tavana oyulmuş bir açıklığa kayıyor, ay ışığının bir  aftı yere ulaşıyor ve küçük parlak bir nokta oluşturuyor.

Yanaklarımı üfleyerek zemini geçiyorum ve kaçırdığım ipucunu aramak için etrafımda dönüyorum. Işık huzmesinin altından geçtiğimde dizlerimin bağı çözülüyor. Derimin altındaki uğultu kıvılcımlanıyor, her hücreye ve sinire doğru sekiyor. "Nadir," diye soluk soluğa kalıyorum, hisler yeniden alevlenip midemin sıkışmasına neden olurken. "Bir şey hissediyorum."

Bir anda yanıma geldi, kolu beni tutmak için belime dolandı. Beni geri çekiyor ve ikimiz de ışık sütununa bakıyoruz. "Ama orada hiçbir şey yok," diyorum, elimi üzerinde gezdiriyorum ve göğsümde bir başka keskin çekişle nefes alıyorum. "Ama orada *bir şey* var."

Nadir kaşlarını çatar, ışının etrafında yavaşça döner. Kıpırmızı bir büyü şeridi çıkarır, ardından bir tane daha zümrüt ve sonra da menekşe rengi. Bunlar ışık huzmesine çarpıyor ve görünmez bir bariyere uyum sağlamak için kıvrılarak onun etrafında bükülüyor. Odanın ortasında yavaşça dönen bir silindir oluşturan kadar daha fazla büyü gönderir, daha fazla şerit kıvrılır.

"Nedir bu?" Ona bakarak fısıldıyorum.

"Bu sihir," diyor. "Benimki içinden geçemez." Kolunu kaldırıyor ve tüm renk şeritlerini geri çağırarak yine boş bir alan bırakıyor.

"Anlamıyorum."

Nadir ağzını bir çizgi haline getirip bana duymak istemediğim bir şey söylemek üzere olduğunu ima eden bir bakış atıyor.

"Sadece Kalp büyüleriyle dokunulabildiğinden ve çok önemli bir şeyi koruduğundan şüpheleniyorum."

"The Crown," diye nefes alıyorum, boş yere bakarak.

"Taç. Bunu her kim ya da her ne yarattıysa, sadece Heart'ın gerçek bir üyesinin ona ulaşabilmesini sağlamak için yapmış olmalı."

"Öyleyse gidip Tristan'ı getirelim. Belki onda bu kilidi açacak kadar büyü vardır."

Nadir başını sallıyor. "Ayrıca bunu yapacak olanın sadece Birincil'in büyüü olduğunu tahmin ediyorum. Kalp Tacı'nın gerçek bulucusu başka kim olabilir ki? Ayrıca, zamanımız yok. Babam bizi arıyor."

"Ama yapamam," diyorum, göğsüm hayal kırıklığıyla buruşuyor. "Taç olmadan bunu açamam ve bunu açmadan da Taç'ı alamam." Elimi kalbimin üzerine koyuyorum, büyüün dalgalanmasını ve beni ondan uzak tutan o sinir bozucu duvarı hissediyorum.

"Yapabilirsin," diyor Nadir, yaklaşıyor, eli dirseğimin etrafında dolaşıyor. "Sana yardım edeceğim."

"Ama denediniz ve yapamadınız."

"Öyleyse tekrar deneyeceğiz. Daha sıkı deneyelim. Gücüne ulaşmak için ihtiyacın olan şey büyü değil Lor. Bu sensin. Ona erişmeni engelleyen tek kişi sensin." "Bu doğru değil," diye tıslayarak kolumu çekiyorum. "Bunu senden daha çok istiyorum."

herkes."

Yaklaşıyor, elini çeneme götürüyor. "İsteddiğini biliyorum ama geçmişinden o kadar korkuyorsun ki. Biri senin neler yapabileceğini görürse ne olacağından o kadar korkuyorsun ki kendini kilitliyorsun."

"Babanın yaptıkları yüzünden!" Çığlık atıyorum, bir kez daha avuçlarını yırtıyorum. "Onu kilitlemek zorunda kaldım. Kendimi ve ailemi koruyabilmek için onu çok derinlere gömerek neredeyse kendimi öldürüyordum. Bunu bana o yaptı!"

"Yaptı," diye homurdanıyor Nadir, bana doğru ilerliyor, kaçacak yer bırakmıyor. "Bunu o yaptı ve bunun bedelini ödeyecek. Sana yemin ederim Lor. Son nefesime kadar, yaptığı her şeyi ona ödeteceğim. Ama artık küçük bir kız değilsin ve sana zarar veremez. Seni bir daha incitmesine izin vermeyeceğim."

"Buna söz veremezsin."

"Yapabilirim ve yapıyorum," diye hırlıyor. "Sen benimsin Lor. Henüz inanmıyor olabilirsin ama öylesin ve o canavarın sana bir daha dokunmasına izin vermeyeceğim."

Derin bir nefes alıyorum. "Nasıl yapacağımı bildiğimden emin değilim." Söylediklerinin en azından bir kısmının doğru olduğunu umarak gözlerimin arkasına yaşlar süzülüyor.

Elimi tutuyor ve beni odanın ortasındaki ay ışığına doğru çevirmeden önce kendine doğru çekiyor. Bir kolunu köprücük kemiğime, bir elini de karnıma koyarak beni kendine doğru çekti.

"Nefes al," diye fısıldıyor, ağzı kulağıma değiyor. Büyüm derimin altında alevleniyor ve bugün onun varlığı onu yatıştırmıyor. Bugün vahşi ve yabanıl, sanki uzanıp onu kapmak, hapsetmek ve sonsuza dek saklamak istiyor. Dediğini yapıyorum, başım omzuna yaslanırken bedenimin yüzeyinde bir his titreşiyor.

Bir an sonra Nadir'in büyüü bacaklarımı ve kalçalarımı sarıyor. Benim büyüüm onunkine doğru uzanırken, daha yukarılara, belime ve göğsüme doğru kayıyor.

"Hissediyor musun?"

Başımı sallıyorum, o tekrar içime uzanıp homurdanırken gözlerim kapanıyor.

"O orada, Lor. Benimle oynamaya çalışıyor." Sesinde bir eğlence ve bir gurur notası var. Onun sihrinin benimkiyle ikiz olduğunu, ritimlerinin mükemmel ayarlanmış bir senfoni gibi birlikte tınladığını hissederek bundan zevk alıyorum.

"Bunu birlikte yapacağız. O duvarı tutup çekeceğiz. Çatladığını hissettiğinde hazır olmalısın. Sadece bir dakikamız olabilir. Ama açıldığında, içinde ne varsa o sütuna doğru fırlatmaya konsantre olun."

Tutuşunu sıkılaştırıyor. "Bunu yapabilir misin, Kalp Kraliçesi?"

"Bilmiyorum." Başımı kaldırıyorum ve önümdeki boşluğa bakıyorum.

"Yapabilir misin, Kalp Kraliçesi?" diye tekrarlıyor, sesi alçak ve gürlüyor. "Yapabilirim," diyorum, onun özgüvenini taklit etmeye çalışarak.

"Evet, yapabilirsin. Bunu yapacaksın çünkü sen tanıdığım en güçlü kadınsın. Çünkü sen tacı olmayan bir kraliçesin ve onu geri alma zamanı geldi. Beni duyuyor musun?"

Başımı sallıyorum, sözleri göğsümde garip bir his uyandırıyor. "Seni anlıyorum."

Büyüsü benimkiyle birleşirken başka bir şey söylemiyor. Her iki iplik de birbirine uyan ama tam olarak eşleşmeyen garip bir yapboz. Onun büyüsü yuvarlak, yumuşak ve durgunken, benimki pürüzlü ve keskin, sert kenarlarla dolu. Yine de birlikte buldukları bir uyum var, sanki birbirlerini anlıyorlar.

"Konsantre ol," diyor sihrimiz göğsümde kilitli gücümün hapsoldüğü o boşluğ girerken.

Birbirine kaynaşmış kenarları eşeliyoruz ama kılcal bir çatlak özgürlüğü o kadar yakın ki neredeyse tadını alabiliyorum. Daha derine inerken inliyorum. Tam olarak acıtmıyor ama sanki bir şey organlarımdan etini karıştırıyormuş gibi geliyor. Beni yaracak bir baskı ya da varlık.

"İyi misin?" Nadir yüzünü kulağıma bastırarak fısıldıyor, beni sıkıca kavıyor.

Başımı salladım. "Evet. Devam et."

Birlikte çalışıyoruz, çekiyoruz, çekiyoruz ve sonra hissediyorum. En ufak bir kayma, o kadar hafif ki tüm irademle konsantre olmasam kaırabilirdim.

"İşe yarıyor," diyorum. Devam ediyoruz, çekiyoruz ve bastırıyoruz, hareket kırıntılarını ikna etmeye çalışıyoruz. Yine en ufak bir kıpırdanma oluyor ve nefesim kesiliyor, dişlerimi öyle bir sıkıyorum ki kafatasımın arkasında hissediyorum.

Biraz daha ve bir vardiya daha ve sonra olur.

Bir çatlak. Bir yarık açılıyor ve ben haykırırken acı vücuduma yayılıyor, ama bırakmıyorum, o boşluğa dalıyorum, aniden parmaklarımdan kırmızı bir şimşek ağı fırlayıp boş ışık huzmesine çarpana kadar onu itiyorum. Yanıp sönüyor, ateş kırmızısından titreşen bir sütuna dönüşüyor.

O zaman orada.

Kalp Tacı.

Ortada asılı duruyor, yavaşça dönüyor, kan kırmızısı taş ışıktaki göz kırptırıyor.

"Ah!" diye haykırıyorum göğsümün içindeki açıklık kapanmadan, şimşek teklemeyen ve ışık sütunu yanıp sönmeden önce. "Hayır!" Çığlık atıyorum ve Taç'a doğru hamle yapıyorum, onu kaybetmek üzere olduğumuzdan endişeleniyorum. Ama Taç hâlâ orada, yere düşüyor. Sırıyorum ama çok yavaşım. Nadir bir oktan daha hızlı bir şekilde ona doğru gidiyor ve onu havadan kapıyor.

Gözleri kocaman ve ağzı açık bir şekilde tutuyor. Bana uzatırken bakakalıyorum, ikimiz de derin derin nefes alıyoruz. Ellerime alıp çevirirken ve her açıdan incelerken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

"Başardık," diyorum.

"Başardın, Kalp Kraliçesi."

Nadir bana bakıyor, Kraliyet'e değil, adlandırılmayacak kadar karmaşık bir duygu karışımıyla.

"Dene bakalım," diyor ve ben başımı sallıyorum.

"Willow ve Tristan olmadan olmaz. Bunu onlarsız yapamam."

"Tabii ki. Sabah ilk iş malikaneye geri döneceğiz."

Taç'a dönüp bakıyorum ve varlığına hayret ediyorum. Yaşamla titreşiyor gibi görünüyor. Bunu ellerimde tutarken, gücünün kalıntıları kanımda akarken burada olacağımı hiç ama hiç düşünmemiştim.

"Sihrimi hissettim. Oradaydı!"

"Hissettin. Nasıl hissediyorsun?"

"Ben... harika hissediyorum. Bunu tekrar yapabilirim. Değil mi?" "Tabii ki yapabilirsin."

"Teşekkür ederim," dedim. "Bunu sensiz yapamazdım."

Sonra bana verdiği parlak gülümseme, tanıştığımız günden beri karanlıkta boğmaya çalıştığım parlak bir ışığı yakıyor ve gücüyle beni kör ediyor.

Hiç düşünmeden öne atılıyorum, onu boynundan yakalıyorum ve yüzünü kendime doğru çekerek onu şiddetle öpüyorum. Homurdanıyor ve kollarını belime dolayarak öpücüğüme karşılık veriyor, ağızlarımız birbirine kayıyor. Crown'u elimde tutarken kollarımı boynuna doluyorum ve beni daha sert öpüyor, çekilmeden önce dili ağzımın içine giriyor, gözleri vahşi ve nefesi sık.

"Bu ne içindi?"

"Sadece... seni öpmem gerekiyordu."

Gözlerinde umutlu bir parıltıyla başını eğiyor. "Tekrar yapman gerekiyor mu?"

"Evet."

Nadir inliyor, beni arkaya doğru eğerken eli başımın arkasına geliyor ve beni tekrar öyle derin öpüyor ki *her yerimin* zonkladığını hissediyorum.

"Söylediğin şey hâlâ geçerli mi? Ben ne zaman hazır olursam sen de hazır mısın?" Soruyorum.

"Siktir, evet. Tabii ki öyle."

"Sana ihtiyacım var. Seni istiyorum." Sesim gergin bir fısıltı.

"Bunun bittiğini söylediğini sanıyordum," diye cevap veriyor, yoğun bakışları içime işliyor.

"Ne dediğimi
sikeyim." "Oh,
tanrıya şükür."
Sonra beni tekrar öptü.

Bölüm Kırk Dört

NADİR

"L Buradan gidelim," diyorum Lor'un elini çekiştirerek. Duvarın parçalanmış kalıntılarının üzerinden geçiyoruz ve en kötü kısmını temizler temizlemez

Onu kendime doğru çekiyorum, ensesinden tutup yaklaştırmaya çalışıyorum.

"Tanrım, beni delirtiyorsun Lor. Durmam için bana yalvarana kadar seni becereceğim."

Onu kaldırıp bacaklarını belime doluyorum. Zerra, bana karşı o kadar mükemmel hissediyor ki. Onu kürsüden aşağı taşıyorum ve dün gece uyuduğumuz yerin yanındaki sütuna yaslıyorum, ağzım boynundan aşağı sıcak öpücükler yakıyor. Ellerimi kazağının deliğine sokup kazağı üzerinden çıkarmaya hazırlanırken, o geriliyor.

"Yapma," diye haykırıyor. "Paketlediğim tek şey bu."

Ona hınzırca bir gülümseme veriyorum ve etek ucunu çekip fırlatmadan önce onu yere düşürüyorum.

"Tamam, bu sefer düzgünce çıkaracağım ama bir dahaki sefere her bir dikişini koparacağım."

Ağzını kendi ağzımla kavrarken ona cevap verme şansı tanımıyorum. Tuniğimin eteklerini çekiştiriyor ve ben de ellerini üzerimde hissetmek için çaresizce kollarımı kaldırıyorum. Bu işi sonsuza dek berbat edeceğimden çok endişeliydim. Bunun bir daha asla olmayacağı konusunda söylediklerine sadık kalacağından. Durup ne yaptığını bildiğinden emin olmalı mıyım? Kahretsin, bunu çok istiyorum. Ama yapamam. O benim ve bu her zaman kaçınılmazdı. Onu asla ama asla bırakmayacağım.

Gömleğimi kazağıyla birlikte bir yığının içine fırlatıyor ve sonra belini kavriyorum, onu tekrar kaldırıyorum, böylece onu sütuna yaslayabiliyorum.

karnına sokuyorum. O kadar sertleştim ki acı veriyor, ama bu en lezzetli türden bir acı.

Kalçalarım onunkilere doğru itilirken nefes nefese bir inilti çıkarıyor ve boynunu emiyorum. Tadı o kadar güzel ki onu yiyip bitirmek istiyorum. Ellerim kaburgalarından yukarı kayıyor ve sonra göğüslerini avuçluyor. Sanki benim için yaratılmışlar gibi ellerime oturuyorlar. Onları yoğuruyorum ve meme uçlarını nefesini kesecek kadar sert çimdikliyorum, ses doğrudan sikime fırlıyor.

"Seni becereceğim, Kalp Kraliçesi. Yıldızları görecek kadar sert boşalana kadar bana bineceksin."

"Evet," diye fısıldıyor. "Tanrım, evet."

Kıçını ellerimle kavrayarak onu sütundan kaldırmadan önce beni her zaman etkisi altına alan o koyu kahverengi gözleriyle bana bakıyor. Onu gelişigüzel yığılmış uyku tulumlarımızın yanına taşıyarak yere yatırıyorum ve ayaklarının dibine bir gül yaprağı izi gibi sermeye çalıştığım mesajı anlamasını umarak onu sert ve derin bir şekilde öpmeden önce üzerine uzanıyorum.

Ben sikimi kalçalarının arasına sürerken dilim ağzına giriyor. Ne kadar ıslak olduğunun kokusunu alabiliyorum ve bu beni şimdiden kontrolün sınırına getiriyor.

"Nadir," diye yalvarıyor. "Lütfen."

Kahretsin, adımı böyle söylemesine bayılıyorum. "Ne istiyorsun?"

Elim boğazından göğsüne, göğüslerinin arasından karnına doğru kayarken taytının düğmesine uzanıyorum. Fiske vurarak açıyorum ve elimi kumaşın üzerinden kaydırarak amının hemen yanında duruyorum. "Ne istiyorsun?"

"Dokun bana," diyor. "Söz verdiğin her şeyi yap."

Zerra'ya teşekkür etmek için bağırmak istiyorum. Uzuvarımdaki

titremeyi kontrol etmeye çalışarak sırtıyorum ve sonra elimi aşağı kaydırıyorum, bakışlarım sabitleniyor

onunkiyle. Amının kaygan ıslaklığını bulduğumda inliyorum. "Tanrım, çok ıslaksın."

Gözlerini kapatıyor, bileğimi kavrayıp beni teşvik ederken kalçaları açılıyor. Sanki şu andan öleceğim güne kadar bir şey istemesi gerekecekmiş gibi. Parmağımı pürüzsüz ıslak teninde gezdiriyorum, dilimi tekrar onun üzerinde gezdirme düşüncesiyle duyularım patlıyor. Onu tatmak ve son damlasına kadar emmek için sabırsızlanıyorum.

"Zerra," diyorum, boğazına doğru nefes alarak. Kendimi tutmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Bunun sonsuza dek sürmesini istiyorum. Güneş sönene ve dağlar toza dönüşene kadar. Zevkle inliyor ve bu ses kulaklarıma müzik gibi geliyor.

"Yalvar bana Lor, sana dokunmam için yalvar bana."

"Lütfen," diye inliyor. "Dokun bana, lütfen."

Bir parmağımı onun içine kaydırırken göğsümün derinliklerinde bir homurtu yükseliyor.

Kahretsin, çok ateşli ve sıkı. Sikim beklentiyle zonkluyor.

"Evet," diye haykırıyor, ben başparmağımla klitorisinin etrafında dönerken kalçaları elimle buluşmak için kalkıyor. Onun benim için bu şekilde çözülmesini izlemeyi nasıl da seviyorum.

"İşte bu," diye fısıldıyorum. "Elimi sık, Lor."

Sırtını dikleştiriyor, göğüsleri yukarı kalkıyor. Ama onun çıplak olmasına ihtiyacım var. Her yerini görmeliyim. Elim çektikten sonra dizlerimin üzerine çöküyorum ve parmaklarımı bel kemerine geçiriyorum. "Bunlar da mı senin tek çiftin?" Giysisizliğine sinirlenerek soruyorum.

"Evet!"

"Bir dahaki sefere daha fazla kıyafet al."

"Acelelerimiz vardı," diye tersliyor, ben de sırtıyorum. "Bana kızmana bayılıyorum."

Burun delikleri kızgınlıkla alevleniyor ve bu haldeyken ne kadar karşı konulmaz olduğunun farkında bile değil. Hırlıyorum ve pantolonunu çekiştiriyorum, sarsıntılı hareketlerle bacaklarından aşağı sürüklüyorum. Ellerim düzgün çalışmıyor çünkü çok gerginim. Botlarını çıkarıp her şeyi fırlatıyorum ve sonra arkama yaslanıp ona bakıyorum. Yeterince hava alamıyorum. Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıp, kesik kesik nefes alıyorum.

"Çok güzelsin amına koyayım."

Açık bakışları, kendime ait olduğunu iddia etmek istediğim bir duyguyla ham. Vücudunu saran yara izleri onu inciten herkese karşı şiddetli bir öfke uyandırıyor ama aynı zamanda ne kadar inanılmaz derecede cesur olduğunu da kanıtlıyor.

Elimi önce baldırında, sonra da kalçasında gezdiriyor, kutsal bir müridin hürmetiyle her çizgisini ve kıvrımını inceliyorum. Onun için aç ve vahşiyim. Bileğimi tutuyor ve beni kendine çekiyor.

"Sana içimde ihtiyacım var. Şimdi."

Bunlar hayatımda duyduğum en güzel sözler. Şeytani bir gülümsemeye kapılıyorum ama henüz ona istediğini vermeye niyetim yok. Onun yerine ellerimi kalçalarının iç kısımlarına bastırıyorum.

"Yalvar bana Lor. Beni sürekli dışladın. Şimdi bunu hak etme zamanı." "Pislik. Senden nefret ediyorum," diyor ve ben gülümsüyorum.

"Kahretsin, bunu söylediğinde çok sertleşiyorum."

"Eğer tercih ettiğin buysa sana isimler takmaya devam edebilirim," diyor gözlerinde bir meydan okumayla. Bu da kanımın kaynar yağa düşmüş gibi kaynamasına neden oluyor.

"Bana ne istersen söyle, *mahkum*."

"Nadir," diye sabırsızlıkla homurdanıyor ve tanrılar, bundan zevk alıyorum. Ayağını kaldırıp bileğinin iç kısmını öpüyorum.

"*Bu* aslında benim adım, tatlım."

Gözleri parlıyor ve sıçrayıp bir parçamı ısırmasına bir saniye kalmış olabilir, bu da aletimi daha da sertleştiriyor.

"Mesele şu ki," diyorum, sanki önümde çıplak yatmıyormuş ve bir büfe gibi beklemiyormuş gibi konuşuyorum. Baldırını öpüyorum, yumuşak tenini emiyorum. Titriyor ve ağzı açıldığında memnuniyetle izliyorum. Islak amına bir bakış attıktan sonra, onu ağızımla boğma dürtüsüne direniyorum. "Seni sert ve hızlı bir şekilde mi sikmek istiyorum, yoksa acele etmeyip mümkün olduğunca uzun mu sürsün karar veremiyorum." İnliyor ve ben de bakışlarını muzip bir gülümsemeyle karşılıyorum. "Her iki durumda da, ben ikisini de yapana kadar buradan ayrılmıyoruz. Hem de defalarca."

Dizinin iç kısmını öpüyorum, bileğini omzuma dayıyorum ve elimi uyluğunun dış kısmına doğru kaydırıyorum. Yarı çaresiz bir yakarış, yarı teslimiyet gibi gelen bir iniltiyle başı geriye düşüyor.

"Bana benim olduğunu söyle," diyorum ve kafasını kaldırıyor. İfadesindeki şeyi okuyamıyorum ama şüphelenmeye başladığım şeyi anlamış olmalı. Lor hayatıma tesadüfen girmedi. Bunların hiçbirisi tesadüf değil. Bu kader. Biz birbirimiz için yaratılmışız. Aramızdaki şey şehvetten daha derin. Aşktan da derin.

"Asla," diye karşı çıkıyor ve kalbim sıkışıyor. "Bu sadece seks, unuttun mu?" Elim ayak bileğinin etrafında sıkılaşıyor, diğeri ise dokunuşum altında titrerken uyluğunun iç kısmına doğru kayıyor. Bunu onun da hissettiğini biliyorum. O *da* için.

Ona doğru eğildim. "Güven bana. Sen benimsin. Söyle." Ama bir şey çatlıyor.

Gözleri kararıyor ve dudakları birbirine dolanarak başını sallıyor. Bileği sarsılıyor, ama ben tutunuyorum, parçalanmak üzere olduğunu hissettiğim her şeye tutunmak için çaresizim.

"Bırak beni." İfadesinde artık hiç şakacılık yok. "Lor-"

"Hayır. Dur. Bu bir hataydı."

Bu sözler kalbimi derinden yaralıyor ve sonunda elimi bıraktığımda kalbim şeritlere ayrılıyor. Şimdi ayağa kalkıyor, giysilerini topluyor ve ayaklarını tozluklarının içine sokuyor.

"Sorun nedir?" Şaşkınlıkla soruyorum ama bana bakmayı reddediyor.

"Ben ne yaptım ki?"

Attığı tuniğini yerden alıyor ve gömleğini bana fırlatıyor. "Onu tekrar giy."

"Lor!" Kolunu tuttum ama çekip aldı.

"Ben senin değilim! Ben *benim*!" Titriyor, tüm vücudu terden parlıyor.

Tanrım, ben ne yaptım? Onu çok zorladım. Çok sabırsız d a v r a n d ı m .

Bir ömür boyu uğraşması gereken şeyler var ve benim geri çekilmem gerekiyor. "Bir daha asla kimsenin olmayacağım. Beni anlıyor musun? Bunu istemiyorum. Seni öpmemeliydim. Özür dilerim. Bu bir hataydı."

Tuniğini başından çekip çıkarıyor ve sonra dizlerinin üzerine ç ö k ü p battaniyeleri yeniden düzenliyor. Hâlâ bana bakmıyor. "Bir daha olmayacak. Kendimi kaptırdım

büyüm ve tacımla birlikte..." "Sorun değil," diyorum.

Bakışları bir anlığına bana kayıyor, sonra tekrar başka tarafa bakıp başını sallıyor. Yanağındaki bir damla gözyaşını kolunun yeniyle sildikten sonra yatağının üzerine uzanıyor ve sırtı bana dönük olacak şekilde kıvrılıyor.

Gömleğim hâlâ avucumun içinde, orada durmuş ona bakıyorum. Şu anda o kadar küçük ve korkmuş görünüyor ki, olduğunu bildiğim vahşi kadının sadece bir gölgesi. Bunu ona *ben* yaptım.

Bu iş bitti mi? Sadece zamana ve boşluğa mı ihtiyacı var? Her neyse, onu bir daha zorlamayacağım. Ya da en azından deneyeceğim.

Kokluyor ve yanağını tekrar ovuşturuyor ama yine de bana doğru dönmüyor.

Sonunda gömleğimi başımın üzerine çekiyorum ve kendi yatağıma uzanıyorum. Sırtına bakıyorum, keşke benimle konuşsa diyorum. Ya da dün gece yaptığı gibi elimi tutmasını. Bu şu anda fazlasıyla yeterli olurdu.

"Lor?" Girişimde bulunuyorum ama cevap vermiyor. Sadece kollarını daha sıkı sarıyor ve daha da içine kapanıyor. Üzüntümü içime atarak ona ihtiyacı olan boşluğu vereceğime yemin ediyorum. Hayatıma girmesi için bu kadar uzun süre bekledim ve gerekirse onu sonsuza kadar bekleyeceğim.

Sırt üstü dönerek bir kolumu başımın altına sokuyorum ve Lor'un yumuşak nefeslerini ve burnunu çekişini dinlerken yıldızlı gökyüzüne bakıyorum, umutsuzca acısını dindirebilmeyi diliyorum.

Bana gerçek mutluluğu hissettiren tek şey o oldu. Bir şekilde, babamın inşa ettiği sert kabuğu kırdı ve beni sonsuz bir intikam ihtiyacından başka bir şey *hissetmeye* zorladı.

Lor benim. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Sadece sabırlı olmam gerekiyor. Yine de göğsümü ovuşturuyorum ve kalbimdeki açık yara sayesinde nasıl olup da kan kaybından yere düşmediğimi merak ediyorum.

Kuş cıvıltılarıyla uyanıyorum, cıvıltıları sıkıntılı rüyalarımı kemiriyor. Gözlerimi kırıştırıyorum, güneş ışığı gözlerimi yakıyor ve sonra kaşlarım çatılıyor. Bütün bu

Buraya geldiğim yıllar boyunca, bırakın neşeli bir kuşu, Heart'ın içinde canlı bir şey olduğuna dair bir kanıt bile görmedim ya da duymadım.

Lor'a bakıyorum, bunun sebebinin o olduğunu biliyorum. Kraliçesi onu eve çağırıyor. Onun varlığıyla uyanıyor. Düşündükçe göğsüm sıkışıyor. Gerçek ortaya çıktığında, Ouranos'un tüm dengesi bozulacak. Henüz farkında olmayabilir ama kendisine ait olan şey için babamdan daha fazlasına karşı savaşmak zorunda kalacak. Ama yolun her adımında yanında olacağıma söz veriyorum.

Bir daha ona dokunmama izin vermese bile.

Uykusunda yuvarlandı ve şimdi bana bakıyor. Dün gece kâbuslar görüyordu ve ona sarılmayı çok istedim ama bunu hoş karşılamayacağını biliyordum. Şu anda bile kaşlarının arasında bir çizgi var, anıları onu rahatsız ediyor.

Koyu renk saçları omuzlarına dökülüyor ve parmaklarımın arasında tutmak için bir t u t a m alma dürtüsüne direniyorum. Yeni yeni a y d ı n l a n m a y a başlayan gökyüzüne bakıyorum. Gitmeliyiz ama onu rahatsız etmekten nefret ediyorum. Burada sonsuza dek ona bakarak uzanabilirim, uyanık olsaydı bunu asla yapamazdım. Uykulu bir inilti çıkarıyor ve gözleri yavaşça açılmadan önce kayıyor. Beni gördüğünde, bakışları uzun saniyeler boyunca benimkini tutuyor, bu alışveriş anlam yüklü.

Dün gece beni durdurmuş olsa bile, onu öptüğüm ve ona dokunduğum o birkaç dakika, ayak bileklerime bağlı taşlarla bir okyanus çukurunun dibinden yüzeye çıkmak gibiydi. Çıkardığı sesleri ya da bana karşı hissettiği duyguyu asla unutmayacağım.

Sabır, kendime tekrar hatırlatıyorum. Gerekirse sonsuza kadar beklerim. Benimle istediği kadar savaşabilir. Hissetmiyormuş gibi de davranabilir ama eninde sonunda anlayacaktır.

"Günaydın, Kalp Kraliçesi," diyorum ve kendini yukarı itip elini yüzünde gezdirirken gözlerini kırptırıyor.

"Nadir, dün gece hakkında-"

"Sorun değil," diyerek sözünü kestim. "Özür dilemene gerek yok."

Dişleriyle dudağını çekiştiriyor ve sonra başını sallayıp ayağa kalkıyor ve bir kez daha bana bakmayı reddederek yatağını toplamaya başlıyor. Ben de onu takip ederek hiç kullanmadığımız çadırı indiriyor ve geri kalan eşyalarımızı topluyorum. Tacı eline alıyor, gözyaşlarını tutamayarak elinde tutuyor. "Dün gece bana yardım ettiğin için teşekkür ederim," diyor, hâlâ bakışlarını kaçırarak.

"Sihrimle." Sonunda bana baktı. "Bunu sensiz yapamazdım. Onca yıl, sonsuza dek yok olduğunu düşündüm. Baban onu benden aldı ve sen geri verdin."

Sonra tekrar arkasını dönüyor ve ben onu o kadar çok teselli etmek istiyorum ki tenim yanıyor.

"Tekrar yapabilir misin? Hemen şimdi?" Onun yerine ben soruyorum, o da başını sallıyor.

"Hayır, ama en azından artık bunun mümkün olduğunu biliyorum. Kardeşlerimin yanına döndükten sonra, bundan sonra ne yapacağımıza karar veririz."

Bir nefes üflüyorum. "Tamam. Yola çıkmalıyız."

Bana ciddi bir bakış atıyor ve onaylarcasına çenesini eğiyor. Geri kalan eşyalarımızı toplamaya devam ediyoruz. Lor Taç'ı bir battaniyeye sarıyor ve ben onu omuzlarıma atmadan önce dikkatlice çantama yerleştiriyor.

Şimdi yanağının içini ısıyor, aklında başka bir şey olduğu belli.

"Ne oldu?" Ben soruyorum.

"Gidip kadınları kontrol etmek istiyorum."

Bundan korkuyordum.

"Lor, hayır. Bunu yapamayız. Eğer biri bizi görürse, babam saatler içinde nerede olduğumuzu öğrenir."

"İyi olduklarını bilmem gerek," diyor gözleri parlayarak. "Babanın ellerinde olmaları benim hatam."

Bir elimi saçlarımda gezdirip yanına gidiyorum. Gözleri yerdeydi ve çenesini kaldırdım. Dokunuşumdan ürkmüyor, sadece her seferinde dizlerimi titreten o şiddetli kararlılıkla bakışlarımı karşılıyor.

"Bu senin hatan değil. Bunların hiçbirisi senin suçun değil. Seni aileden koparan babamdı. Seni büyünü saklamaya zorlayan ve o kadınları kaçırana da o. Ve şimdi senin kim olduğundan şüphelenmek zorunda olduğun için, onları test etmek için daha fazla nedeni olmayacak. Gitmelerine izin verecek."

"Bana patronluk taslama."

Acı gerçek karşısında ağzım açık kalıyor. Onları test etmeyi bırakabilir ama öylece serbest kalmalarına da izin vermeyecektir.

"İyi olduklarını bilmem gerek," diye fısıldıyor ve bu ses göğsümde kılcal çatlaklar açıyor.

Heart'ın kutsallığı bozulmuş yerleşim yerlerini düşünüyorum. Bunca yıl sonra bile bir isim taşımıyorlar. Hem kalıcı hem de geçici. Yüzyıllardır hiçliğin kıyısında yaşayan insanlardan oluşuyor. Kraliçelerini bekliyorlar. Lor'u bekliyorlar.

Bunu ona nasıl inkar edebilirim?

Tam bu berbat fikri kabul etmek üzereydim ki bir taş sesi dikkatimi çekti. Arkamı döndüm. Burada biri var. Lor da duymuş olmalı, çünkü o da aynı yöne bakıyor. Bakışlarımız buluşuyor ve ben

O, kanatlarımı oluşturmak için sihrimi döndürürken tüylerim diken diken oluyor.

Onu kollarıma almama izin veriyor ve sonra başımı kaldırıp baktığımda gördüğüm şey kanımı donduruyor. Aurora üniforması giymiş bir grup asker açıklığın kenarında duruyor, bir düzine yaylı tüfek doğrudan bize nişan almış.

"Siktir," dedim. "Kamamız gerek."

Ama geldiğimiz yoldan geri dnemeyeceğimizi zaten biliyorum. Bot adımlarının gümbürtüsü yaklaşıyor. Bizi köşeye sıkıştırdılar ve sessiz olmaya bile çalışmıyorlar.

"Bizi buldular."

Lor keskin bir nefes alıyor ve elini tutmadan önce onu tekrar ayağa kaldırıyorum. "Hadi gidelim."

İkimiz de taht odasının diğer ucuna doğru koşuyoruz ve odaya dalan babamın muhafızlarını kısa bir an için görebiliyorum. Aurora ışığından oluşan bir patlamadan zar zor kaçmayı başarıyoruz ve uzak duvara çarparak yankılanan bir patlamaya neden oluyor.

Bunun babamın büyüsü olduğuna şüphe yok ve o burada, bizim için geliyor.

Lor için geliyor.

Bir merdivene doğru ilerliyoruz ve daireler çizen basamakları hızla çıkmaya başlıyoruz. Lor basamakları ikişer ikişer çıkıyor, ben de arkasından yaklaşıyorum, sırtımdaki çanta zıplıyor.

Uğursuz bir gürültü bizi takip ediyor, babamın muhafızlarının sesleri peşimizde.

"Daha hızlı," diyorum. "Daha hızlı." Hızını artırırken arkasına bakmıyor, bir elini duvardan ayırmıyor, biz yükseldikçe yükseliyor. Her şeyden

Araştırmalarımıza göre, bu merdivenin çatının düz bir bölümüne çıktığını biliyorum. Eğer yeterince hızlı olursak, belki oradan kaçabiliriz.

Lor t kezliyor, bir adımı kaçırınca ağlıyor. Dizleri taŗa çarpıyor ve acı dolu bir çığlık atarak homurdanıyor. Neredeyse ona takılıp d şecekken, kalkmasına yardım etmek için duruyorum. Zaten ayakta durmakta zorlanıyordu ve o zaman ne kadar çok titrediğini fark ettim. Onu suçlayamam. Eğer babam onu ele geçirirse, ikimiz için de her Şey biter.

Ellerimi koltuk altlarından geçirip onu tekrar ayağa kaldırıyorum, bir kolumu beline dolayarak onu yarı taŗırken yarı sürükleyerek merdivenleri  ıkıyoruz. Taytının kumaŗı yırtılmıŗ, bir çift sıyrık, kanlı diz ortaya  ıkmıŗ, ama ağır nefes alarak ilerlerken Őikayet etmiyor.

Arkamızdaki sesler yaklaŗtı a daha da yükseliyor.

Sonunda merdivenin tepesine ulaŗıyoruz ve   r m ŗ kapıyı iterek açıyoruz. Kilitler ya da kollar çoktan gitmiŗ,  ıkıŗı engellemenin hiçbir yolu yok. Krala karŗı bir iŗe yaramayacağından değil.

"Haydi!" Elini tutarak bağırıyorum, bir kez daha sihrimi kanatlarımda döndürüyorum, böylece kaçmayı deneyebiliriz. Ama tam onu kucağıma almak üzereyken, mavi ıŗıktan bir ip bacaklarıma dolanıyor ve tökezliyorum, öne doğru kayıyorum ve kendimi son anda yakalıyorum.

"Nadir!" diye bir ses geliyor ve tüm uzuvlarım titriyor. Arkamı döndüğümde babamı görüyorum, etrafı muhafızlarıyla çevrili. "Dur. Benden kaçamazsın. Sadece onu teslim et ve bu iŗi bitirelim."

"Arkama geç," diyorum Lor'a, gözlerim kraldan hiç ayrılmadan. Dediğimi yapıyor, kendini siper ediyor, bir eli üst kolumu kavırıyor.

"Onu alamazsın!"  atıdan bağırıyorum ve babam sırtıyor. Tanrım, oraya gidip kalbini sökmek istiyorum ama ilk önceliğim

Lor'u buradan çıkarmak.

Birbiri ardına yavaş ve kibirli adımlarla ilerliyor. "Kim olacak o zaman? Bu *kız* mı yoksa annen mi? Ya da belki kız kardeşin?"

"Amya'ya dokunmaya cesaret edemezsin," diye hırladım. Yapamazdı. Buna inanmak zorundayım. Hayatım boyunca beni kontrol etmek için annemin güvenliğini kullandı ve her zaman işe yaradı. Anlamam gereken şey, bir noktada beni sonsuza kadar peşimi bırakmayacağını bildiğim bir seçim yapmaya zorlayacağı.

"Peki ya çoktan yaptıysam?" diye soruyor başını eğerek. Lor'un arkamda tepki verdiğini, vücudunun sertleştiğini ve parmaklarının kolumda sıkılaştığını hissedebiliyorum. Kardeşleri için endişelendiğini biliyorum.

"Yalan söylüyorsun," diyorum.

Tanrım, umarım yalan söylüyordur. Sadece bana ulaşmaya çalışıyor. Onları bulmuş olamaz.

"Bu riski almak istiyor musun?"

Bir adım daha atıyor ve ben elimi kaldırıyorum. "Daha fazla yaklaşma."

Rüzgâr şiddetleniyor, gök gürültülü bulutlar tepemizde yuvarlanırken gökyüzü kararıyor. Lor'un kim olduğu ve neler yapabileceğini düşündüğüm için bu riski göze almak zorundayım. Eğer babamın eline geçerse, her şeyin ve herkesin geleceği için endişeleniyorum.

Geri çekiliyorum ve Lor da benimle birlikte hareket ediyor, eli hâlâ koluma öyle sıkı yapışmış ki tırnakları batıyor.

Tam o sırada babam elini kaldırıyor ve zümrüt yeşili bir ışık mızrağı bize doğru patlıyor. Ben babamın büyüüne bir kalkan oluşturarak yayılan kırmızı bir patlamayla karşılık verirken o da eğiliyor. Babamın büyüü buna karşı dağılıyor ama ben saldırıya geçmeye fırsat bulamadan bir ışık patlaması daha gönderiyor. O zaman muhafızlarının yaklaştığını ve bizi

çatının kenarına ve aşağıdaki tehlikeli düşüşe doğru ilerlerken, yaylı tüfekleri ölümcül bir hassasiyetle nişan almıştı.

Kral daha fazla büyü dizisi fırlatmaya devam ediyor ve ben onları ancak zar zor savuşturuyorum. Onun büyüğü benimkinden daha güçlü ve ben sadece bir yere kadar direnebiliyorum. Kendini tuttuğunu söyleyebilirim çünkü gücünün derinliklerine inmek zorunda kalmadan beni yenebileceğini hatırlatmak istiyor. Ama dayanıyorum.

Lor ve ailesi için. Annem ve Amya için. Şu anda bana güvendiklerini bilmeyen Ouranos'taki herkes için.

"Nadir," diye homurdanıyor babam, sabrının tükenmeye başladığı belli. "Bu kadar yeter!"

İşte o zaman tüm gücüyle saldırıyor. Kalın ışık şeritleri fışkırıyor, kalkanımı yakıyor ve sonra beni çevreliyor. Yumruğunu kapatıyor ve büyüğü sıkılaşıyor, sanki demir zincirlerle sarılmışım gibi beni boğuyor. Ona karşı mücadele ediyorum ama faydası yok.

"Lor," diye boğuldum. "Kaçmalısın."

Yine de gidebileceği hiçbir yer yok ve bunu hepimiz biliyoruz. Babamın büyüğü sıkıştırmaya devam ettikçe bacaklarım bükülüyor, kollarım işe yaramaz bir şekilde yanlarıma sabitleniyor.

"Lor," diye fısıldıyorum dizlerimin üzerine çökerken. Babam diğer elini kaldırıyor ve işte o zaman her şeyin bittiğini anlıyorum. Kafamda kurguladığım tüm gelecek daha başlamadan yok oldu. Onu eline geçirdiğinde ne yapacağını düşünmeye dayanamıyorum. Bu adaletsizlik karşısında çığlık atmak ve saldırmak istiyorum.

Onu daha yeni buldum ve şimdi çok erken götürülüyor.

Kör edici kırmızı bir parıltı görüşümü kaplamadan önce bir acı daha duyuyorum, ciğerlerim çökmenin eşiğinde sıkışıyor. Bir nefes çekiyorum.

Nefesini tutmuş, kaçınılmaz ölüm vuruşunu beklerken, şimşek -kırmızı, çatırdayan ve elektrikle uğuldayan- gökten iner ve taş zemine çarpar.

Çatıyı parçalıyor, babamı ve askerlerini uçuruyor. Beni içine hapseden büyü serbest kalıyor ve ben ellerimin ve dizlerimin üzerinde bekliyor, derin nefesler alıyor, ciğerlerim havayla dolduğunda öksürüyor ve boğuluyorum.

Kafamı kaldırdığımda karşımdaki manzara karşısında konuşamayacak kadar şaşırdım. Babam ve muhafızları şimdi kızıl şimşeklerden oluşan devasa bir kubbe ile çevrelenmişlerdi. Bana bakmadan önce ellerine bakan Lor'a bakmak için dönüyorum.

Ayağa kalkmaya çalışırken "Ne olduğunu bilmiyorum," diyor hayretle.

"İşte benim kızım," diye fısıldıyorum.

"Nadir!" diye sesleniyor babam ve ben arkamı dönüyorum.

Lor'un bariyerine karşı bir büyü patlaması gönderiyor, ama tek yaptığı içeriden sekerek, bir yığın halinde yere yığılan muhafızlarından birinin göğsüne ok gibi saplanmak oluyor. Babamın yüz ifadesi gök gürültüsüne dönüşüyor, yumruğu duvarı yumruklamak ister gibi sıkılıyor.

"Yapma bunu!" diye bağırıyor, sesi çatlıyor. Sesi beni geçici bir sessizliğe sürüklüyor. Hayatımda ilk kez onun kendini yüzde yüz kontrol ettiğinden daha azını duyuyorum. "Onun ne olduğunu anlamıyorsun!"

"Nadir!" Lor diyor ki. "Bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum. Bence gitmeliyiz."

Bakışlarım babamınkilere takılırken yavaşça başımı sallıyorum. İkimiz de kıpırdamıyoruz ve işte o anda asla geri dönemeyeceğimi anlıyorum. Hayatım boyunca krala karşı açıkça isyan etmiş olsam da, o her zaman eninde sonunda onun tarafında olduğuma inandı.

yan. Beni nasıl dize getireceğini çok iyi bildiğini düşünüyor ve ben de bu kör noktayı her zaman avantajıma kullandım.

Ama şimdi bana bakarken, gözlerine yerleşen anlayışı görüyorum.

Sonunda, *hiçbir zaman* onun tarafında olmadığımı biliyor. Uğruna çalıştığım her şeyin amacı onu yok etmektir. Bugün, bir savaş hattı çizildi. Artık beni dünyanın sonuna kadar avlayacak. Ben ona ulaşmadan beni ezmek için elinden geleni yapacak.

Ağzımın kenarı kuru bir gülümsemeyle kıvrılıyor çünkü Kalp Kraliçesi elimde ve o *benim* tarafımda. Benden ne kadar nefret ederse etsin, ondan her zaman daha çok nefret edecektir. Sonra elimi kaldırıp parmaklarımı alnıma dokunduruyorum ve topuklarımın üzerinde dönüp Lor'a doğru koşmadan önce babama sahte bir selam veriyorum.

Adımlarımı bozmadan onu kucağıma alıyorum, kanatlarım patlarken onu kendime doğru çekiyorum. Bizi havaya fırlatıyorum ve bir hız patlamasıyla bizi gökyüzüne gönderiyorum.

Bölüm Kırk beşI ve

LOR

B Nadir kollarını bana doladığında yüzümü göğsüne gömüp titriyorum. Bu çok yakındı. Kralın bana yaptıklarını

Amya hakkında söyledi. Malikaneyi buldu mu? Hepsi öldü mü yoksa daha mı kötü? Nadir'in de benzer düşüncelere sahip olduğunu hissediyorum çünkü bana sıkıca tutunup malikaneye geri dönerken hiçbir şey söylemiyoruz.

Gökyüzünde uçarken, tüm bunların nerede sona ereceğini merak ediyorum.

Başarmaya çalıştığım şeyin ezici büyüklüğünü ancak şimdi gerçekten kavrayabiliyorum. Bilmediğim evimden geriye hiçbir şey kalmadı. Sadece bir rüyada var olan zihnimin bu figüründen. Annemin geceleri bizi yatırırken anlattığı bir hikâyeydi. Artık yüzünü zar zor hatırlayabiliyorum, hatları bulanıklaşmış ve bozulmuş.

Sahip olduğum tek gerçek anı, ailemizin bizi sevdiğidir. Bundan eminim. Ama başka hiçbir şey gerçek değildi. Bize güvenli ve mutlu bir yuva vermeye çalıştılar ama bu sadece ıslak mendilin kalıcılığına sahip bir illüzyundu. Hayatlarının her günü onları kovalayan korkunun üzerine örtülmüş ince bir pelerin. Günleri her zaman sınırlıydı ve birinin, Aurora Kralı ya da Ouranos'taki başka bir hükümdarın kapılarını ç a l m a s ı an meselesiydi.

Havada hızla ilerlerken, çevremizi zar zor fark ediyorum. Boşluk'u ve Aurora'nın kuzey kenarını çevreleyen görkemli dağ silsilesinin uzakta belirmediğini görene kadar fazla zaman geçmiş gibi hissetmiyorum.

Nadir'in yüzü dudaklarını birbirine bastırarak çizilmiş, gözlerinde bir duygu karmaşası taşıyor. Gözleri pembe, mor ve yeşil renklerle dolup taşıyor,

Söylemesi gereken çok şey olduğunu hissediyorum. Yine de bunları dile getirmiyor, bunun yerine ufka bakmak için geri dönüyor.

Dün gece olanları nasıl atlatacağımızdan emin değilim. Bana büyümde yardım ettikten sonra çok canlıydım. Çok güçlüydüm. Kanım alev alev yanıyordu ve o hiç bu kadar güzel görünmemiştir. Onu istiyordum. Her parçam onu istiyordu.

Ama sonra beni kendi malı olarak görmeye çalıştı ve ben buna izin veremem. İsteddiği kadar sahiplenici Fae doğasından bahsedebilir, ama ben onun bayrağını dikeceği bir ödül değilim. Ben zaten 12 uzun yıl boyunca Aurora Kralı'na aittim. Ve sonra Atlas beni de kafese tıkmaya çalıştı.

Bir daha asla kimseye ait olmayacağım.

Kalbimi asla alamayacak.

Çok geçmeden malikânenin görüş alanındayız. Nadir Boşluk'a iniyor ve bizi orman zemininde aşınmış bir patikaya bırakıyor. Ağır ağır nefes alıyor ve bir ağaca yaslanıyor, gözleri kapanıyor ve başı ağaca düşüyor.

"İyi misin?" Ona yaklaşıyorum, ona dokunma dürtüsüne direniyorum, her zaman bu ihtiyaçla savaşıyorum. Eninde sonunda, ona karşı hissettiğim bu karmaşık duygu karmaşası kaybolacak. "Nadir?"

Gözlerini açıp bana bakıyor ve başını sallıyor. "Ben iyiyim. Sadece yorgunum."

"Bu sefer durmadın. Dinlenmeliydin."

"Bunun için zamanımız yok. İlerlemeye devam etmeliyiz," diyor, kendini ağaçtan uzaklaştırıyor ve yanımdan geçip gidiyor. "Haydi."

Başka bir şey söylemeden patikadan aşağı iniyor ve ağaçların arasından yolumuza devam ediyoruz.

"Peki ya baban?" Sessizliği bozarak soruyorum.

Nadir'in yüz ifadesine bir gölge düşer. "Bu hiçbir şeyi değiştirmmez. Bir şeyler sakladığımızı zaten biliyordu."

"Gerçekten onları bulduğunu mu düşünüyorsun? Buraya geri dönmeli miydik?" Başını sallıyor ve bana sert bir bakış fırlatıyor. Ne olduğunu söylemiyor.

Eminim ikimiz de düşünüyoruzdur. Devam etmeden önce hepsinin iyi olup olmadığını bilmemiz gerektiğini.

"Hayır. Blöf yaptığından eminim." Kelimeler kendinden emin, ama zorlama geliyor. Burnumdan yavaş bir nefes çekerek başımı sallıyorum.

Bir an sonra uzaktan bir uluma sesi duyuldu ve yeşilliklerin arasından iki beyaz karaltı fırladı. Morana ve Khione yüksek sesle havlayarak bize doğru geliyorlar. Nadir çömelıyor ve her birinin boynuna bir kolunu dolayarak yüzünü kalın kürklerine gömüyor. "Ben de sizi özledim kızlar," diyor sevgiyle ve sesindeki sıcaklık göğsümü yakıyor.

Köpekler buradaysa herkes iyi demektir, değil mi? Yoksa bizi uyarmaya mı çalışıyorlar?

İşi bittiğinde ayağa kalkıyor ve biz malikâneye doğru yolumuza devam ederken köpekler de yanıma geliyor, bacaklarımın etrafında dönüyor ve tırıs tırıs ilerliyorlar.

Birkaç virajı daha döndükten sonra evin tepesi görünüyor. Her şey yolunda, malikâne sağlam görünüyor ve dudaklarımdan Zerra'ya bir dua fısıldıyorum. Lütfen hepsinin iyi olmasına izin ver.

Kapıya vardığımızda kilidi açıyor ve açık tutuyor. Kapının önünde duruyorum, o an omuzlarıma ağır geliyor.

"Hazır mısın?" Nadir soruyor ve ben başımı sallıyorum. "Pek sayılmaz."

Kapıyı açmadan önce ağzında acımasız bir çizgi oluşuyor ve sessiz koridora adım atıyoruz. Tam seslenmek üzereyken bir çığlık duyuyorum ve Willow merdivenlerden uçarak iniyor.

"Lor! İyisin!" Bana çarpıyor ve beni kollarıyla sarıyor. "Zerra, çok endişelendik."

"Aman Tanrım," diyorum, onu sıkıca kavıyor ve bacaklarımın altımda ökmemesini istiyorum.

Amya, Mael, Hylene ve Tristan da fuayeye giriyor, diğerkleri başka bir odadan yaklaşıyor. Hepsi burada ve hayattalar ve tam o anda kaburgalarımı sıkan endişe bandı gevşiyor. Onlar iyi. Kral yalan söylüyormuş.

Kardeşimin bakışlarıyla karşılaştım.

"Buldun mu?" diye soruyor sesinde azımsanmayacak bir umutla. Ta Nadir'in çantasının içindeyken, aniden zamanın geldiğinin farkına varıyorum. Tristan ve Willow güvende ve artık hiçbir bahane kalmadı. Kolyeyi boğazımda sıkıyor, içinde atan nabzı hissediyorum.

"Onu bulduk."

Tristan'ın gözleri parlayarak yanıma geliyor ve beni kucaklıyor.

"Nasıldı?" diye fısıldıyor saçlarıma.

"Orası... evimdi, Tris. Darmadağınık ve her şey harabeye dönmüş durumda ama orası evimdi ve sana göstermek için sabırsızlanıyorum."

Beni daha sıkı sıkıyor ve biri kulağıma parmaklarını şaklatana kadar birkaç dakika daha öyle kalıyoruz.

"Bu çok dokunaklı," diyor Mael. "Ama şu işe devam edebilir miyiz? Seni arayan katil bir kral olduğunu hatırlıyor musun?"

Tristan geri çekilir ve Mael'e hırlar. "Siktir git, göt herif."

"Bizi buldu," diyor Nadir acımasızca ve hepimiz evin arka tarafındaki geniş oturma odasına doğru ilerlerken, o da hepsine

Kral saldırdığında büyüümün nasıl tepki verdiği de dahil. İşi bittiğinde Mael beni tepeden tırnağa süzdü.

"Yani kralın sizin kim olduğunuz konusunda yanılmış olabileceğini düşünme ihtimali artık yok."

"Sanırım öyle."

Nadir çantayı omuzlarından indiriyor ve ben de hemen çantayı karıştırıp Taç'ı çıkarıyorum. Paketini açıp havaya kaldırdığımda odada toplu bir sessizlik oluyor. Herkes sanki ağırlık merkezine doğru çekiliyormuş gibi yaklaşıyor.

"Yontulmuş," diyor Mael kaşlarını çatarak. "Şuradaki taş. Bu kırıldığı anlamına mı geliyor?"

Büyük taşın arka tarafında gerçekten de bir parça kesilmiş, sanki biri onu saklamaya çalışmış gibi. Kardeşlerim ve ben, oynamamız gereken son eli de ortaya çıkarma zamanının geldiğini bilerek birbirimize bakıyoruz.

"Sorun değil. Geri kalanı Lor'un madalyonunda," diyor Nadir ve ben ona doğru dönüyorum. Duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, bir bileğini diğerinin üzerine atmış, gözlerinde kendini beğenmiş bir parıltıyla duruyor.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Sürekli o kolyeye dokunuyorsun." Kendini açıyor ve sadece benim duyabileceğim şekilde ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Benden sır saklayamazsın, mahkûm. Seni görüyorum."

Öfkeli bir bakışla onu kısıtıyorum ve madalyonu açarak içindeki küçük kırmızı mücevheri ortaya çıkarıyorum.

"Bunca yıl bunu saklamayı nasıl başardın?" Amya gözlerini kocaman açarak soruyor.

"Yaratıcı olmak zorundaydık," diyorum. "Bu şey hem benim hem de Willow'un içinden sayamayacağım kadar çok kez geçti."

Mael burnunu kırıştırarak, "İğrenç," diyor ve ben de ona kasvetli bir bakış atıyorum. "Biz yapmamız gerekeni yaptık," diyor Willow, onu elimden alarak. "Orada onu kaybetmeye çok yaklaştığımız zamanlar oldu. Lor ortadan kaybolduğunda, sonsuza dek gittiğini düşündüm."

Willow onu bana geri vermeye çalışıyor ama ben Tristan'a bakıyorum. "Sen yap," diyorum ona. "Sen olmasaydın ikimiz de bu kadar uzun süre hayatta kalamazdık."

"Lor-"

"Lütfen. Bunu yapmanı istiyorum. Ben Başrahip olabilirim ve bu taç benim başımda olabilir, ama senin ve Willow'un Kalp için aynı derecede önemli olmadığınız bir gün asla olmayacak. Sizler de onun koruyucularısınız. Bu hayali benden bile daha uzun süre korudunuz."

Tristan başını salladı ve onu Willow'dan aldı. Taç hâlâ elimdeyken, onu büyük kırmızı taşın üzerine bastırıyor. Gümüş bant ısınıyor, sönmeden önce parlak bir şekilde parlıyor, mücevher parçaları şimdi sanki her zaman bütünmüş gibi birbirine kaynaşmış durumda.

"Sence annem bize onu korumamızı söylediğinde gerçekte ne olduğunu biliyor muydu?" Willow soruyor, Tristan ve ben başımızı sallıyoruz.

Nadir'in bakışlarını üzerimde hissediyorum ve ona bakıyorum. Başını eğiyor, ağzının köşesi kalkarken gözleri renkten renge giriyor.

"Vakit geldi, Kalp Kraliçesi. Hadi babamın üzerine cehennemi salalım."

Tacı başıma yerleştirirken herkes sessiz. Düşündüğümde daha ağır, belki de yüzyılların beklentisiyle ağırlaşmış.

Gözlerimi kapatıyorum, gücünü hissetmeyi bekliyorum. Meşale ve Ayna gibi benimle konuşmasını bekliyorum.

"Sihri kullan," diyor Nadir ve ben de kalede yaptığımız şeyi taklit etmeye çalışıyorum.

Hiçbir şey olmuyor.

Gözlerimi açtığımda altı çift meraklı gözün beni izlediğini görüyorum. "Hiçbir şey hissetmiyorum," diyorum, sesim panikle titriyor. "Hiçbir şey hissetmiyorum."

Nadir'in elleri omuzlarımı arkadan sarıyor. "Bir şey yok. Sakin ol. Tekrar dene."

Başımı sallayıp derin bir nefes alıyorum, çarpan kalbimi susturmaya çalışıyorum. İstedikini yapıyorum, tam olarak kavrayamadığım o uzak güce uzanıyorum. Kafamın içinde Crown'a uyanması için bağıyorum. Beni duyması için.

Lütfen, bana yardım edin. Lütfen.

Ama hiçbir şey yok. İşe yaramaz bir metal parçası da olabilir.

Bir öfke çılgılığıyla onu kafamdan çekip çıkarıyorum.

"Çalışmıyor!"

Beni izleyen yüzlere bakıyorum ve kimsenin bundan ne anlam çıkaracağını bilmediği açık.

"Nadir, ne yapacağız?"

"Siktir," diyor elini ensesinde gezdirerek. "Bilmiyorum. Bunun işe yarayacağından çok emindim."

"Ama senin her zaman bir planın vardır," diyorum, her şeyin elimden kayıp gittiğini hissederek.

"Bu sefer istemiyorum." Yüz ifadesi kasvetli ve ben en yakın sandalyeye çöküp yüzümü ellerimin arasına alıyorum, gözyaşlarım çoktan yüzümden aşağı akmaya başladı.

"Ne yapacağız?" Bu kez aynı derecede şaşkın görünen kardeşime bakıyorum.

"Tekrar dene," diyor. "Belki de sadece bir kez daha denemelisin. Bunu daha önce kralla yaptın."

"Haklı," diyor Nadir. "Ne oldu orada?"

"Bilmiyorum. Sadece sana ne yaptığımı gördüm ve tepki verdim..."

Sözümü kesiyorum.

Kral Nadir'e zarar verirken, hayatımda hiç bu kadar içgüdüsel bir öfke hissetmemiştim. Her zaman o canavarı öldürmek istemiştim ama o anda nefretim ve tiksintim fosilleşerek açık bir yaranın üzerine dökülen asit gibi yakan bir şeye dönüştü. O anda Nadir'i korumak için her şeyi yapabilirdim ve bu düşünce omuzlarıma rahatsız edici bir şekilde yerleşti.

Odada ciddi bir hava hakim.

"Yapabileceğimiz bir şey olmalı," diyor Amya, elleri kalçalarında volta atarken. "Büyünün kilidini açmanın bir yolu olmalı."

"Ne öneriyorsun?" Mael sesinin gergin olduğunu söylüyor. "Yüzlerce yıldır kimsenin görmediği bir nesneye çok fazla güveniyoruz. Ya o... ölmüşse?"

Elimde çeviriyorum. "Öyle değil. Hissedebiliyorum. Kalp Şatosu'nda da böyle bulmuştum. Yaşıyor. Belki de sadece uyuyordur."

"Senin büyüne ihtiyacı var," diyor Nadir. "Onu uyandırmana ihtiyacı var."

Ona bir bakış attım. "Sadece çaresiz olduğum için işe yaradı. Buna güvenemeyiz. Kontrol edemezsem babanı yenemem."

Odadaki herkes sessizliğe gömülüyor, kendi düşüncelerinde kayboluyor. Ayağa kalkıyorum ve elimde taçla pencereye doğru yürüyorum. Oda güneşe, Ouranos'un geri kalanına bakıyor. Akşam çökmüş ve gökyüzü siyaha dönüyor, gökyüzünde belli belirsiz renk parıltıları beliriyor.

Güneşe. Tabii ki.

Nasıl unutmuş olabilirim?

"Ayna." Herkes bana dönerken ben de dönüyorum. "Ayna, Taç'ı bulduğumda geri dönmem gerektiğini ve bana bir hediye vereceğini söyledi. Ya o buysa?"

Hepsi temkinli bakışlar atıyor. Ayna'ya *nasıl* döneceğimi hiç düşünmemiştim, sadece dönmek zorunda olduğumu biliyordum.

"Öyle mi dedi? Bana hiç söylemedin," diyor Nadir. Ona, şu anda ondan sakladığım ve saklamadığım şeyleri tartışmanın zamanı olmadığını belirten bir bakış atıyorum.

Bir eliyle çenesini ovuşturarak yanından geçiyor. "Bu mümkün."

Uzun, yavaş bir nefes verdim. "O zaman bu kadar. Güneş Sarayı'na geri dönmeliyiz."

"Bunu nasıl yapacaksın?" Mael soruyor. "Atlas hâlâ seni arıyor." Nadir'i işaret ediyor. "Ve seni Aphelion'dan yasakladı. Oraya elini kolunu sallayarak girip taht odasını ziyaret etmek isteyemezsin."

Tristan, "Biz gidelim," der ve Willow başıyla onaylar.

"Ve ben de," diye ekliyor Amya. "Ben her zaman Atlas'ın iyi tarafında oldum." Nadir homurdanıyor. "Çünkü seni becermek istiyor."

Amya gözlerini devirir. "Kendi başımın çaresine bakabilirim, ağabey."

"Ben olmalıyım," diyorum. "Ayna *benim* için bir hediyesi olduğunu söyledi." Herkese bakıyorum, tartışmaları için cesaretlendiriyorum. Bu benim savaşım ve kimse beni geride bırakmayacak.

"O zaman ben de gidiyorum," diyor Nadir.

Mael elini yüzünde gezdirerek, "Demek hepimiz gizlice içeri giriyoruz," diyor. "Bu bir felaket olacak."

"Bir planımız varsa olmaz," diye çıkışıyorum. "Bir planınız var mı?"

"Hayır. Henüz değil. Ama bir yolunu bulacağız. Bulmak zorundayız." Yine temkinli bakışlarımızı paylaştık.

"Belki Gabriel'in bize yardım etmesini sağlayabiliriz," diye düşünüyorum ve Nadir homurdanıyor. "Ne?"

Bu neden komik?"

"Gabriel sana yardım edemez, Lor."

"Denedi. Bir bakıma," diyorum, tam olarak arkadaşım olmayan ama koşullarımız farklı olsaydı arkadaşım olabilecekmış gibi hissettiğim eski gardiyanımı biraz savunarak.

"Lor, Gabriel aslında bir köle. İstese bile Atlas'a itaatsizlik edemez."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Kanatlar. Onlar doğal değil. Gardiyanlar özellikle krala hizmet etmek için yetiştirilirler. Ömür boyu ona bağılırlar ve kendilerine ait çok az özerklikleri vardır."

Bu korkunç bir şey ama bunun Gabriel'in dengesiz davranışlarını açıkladığını fark ediyorum. "Bu yüzden bana bir an iyi davrandı ve..."

"İkincisi tam bir eşek mi?" diye soruyor Nadir. "Şey, bunun bir kısmı sadece onun ışıltılı kişiliği, ama evet, birincil görevi kralını korumak ve hiçbir şey bunun önünde duramaz."

"Ömür boyu mahkum mu?"

Nadir başını sallar. "Atlas onu serbest bırakmayı seçmediği sürece, ama o bunu asla yapmaz. Kendi öz-değer duygusuna ve güç konusundaki yetersiz kavrayışına fazlasıyla takmış durumda. Büyükkannen Ouranos'u neredeyse yok ettiğinden beri Güneş Sarayı asla eskisi gibi olmadı." Nadir'in sözlerini düşünürken Gabriel için garip bir melankoli hissediyorum. "Her halükarda ona güvenemeyiz."

"Orada arkadaşlarım var."

"Eski haraçlar," diyor Mael. "Hayır. Çok yakından izleniyorlar."

Herkes tekrar sessizleşir ve Nadir iç geçirir. "Burada daha fazla oyalanmak istemiyorum. Hâlâ düşünmem gereken babam var ve er ya da geç o da burayı bulacak. Güneye gitmek en azından bize biraz zaman kazandırır. Bizi orada aramayı düşünmesi biraz zaman alabilir."

"Gelmek zorunda değilsin," diyorum. "Bu artık senin sorumluluğun değil. Tacı almamda bana yardım ettin. Bundan sonrasını biz hallederiz."

Nadir yüzünde karanlık bir ifadeyle bana doğru yaklaşıyor. Elleri iki yanında kıvrılmış, bana dokunmak istediğini ama kendini tuttuğunu hissediyorum. Bunun yerine o kadar yakınımda duruyor ki bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırmak zorunda kalıyorum. "Sana ne demiştim? Sonuna kadar seninleyim. Bensiz hiçbir yere gitmiyorsun."

Çenem yükseliyor, ona keskin bir baş selamı veriyorum. "Tamam o zaman."

Rahatladığımı belli etmemeye çalışıyorum. Onun yardımını olmadan bunları nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

"Yani bunu sadece kanatlandırıyor muyuz?" Mael soruyor, bu sözlerden şüphecilik damlıyor.

Nadir arkadaşına bakar, yüz ifadesi ciddidir. "Öyle görünüyor."

Amya umutla, "Oraya giderken plan yapacağız," diye eklese de ses tonundaki şüpheyi hepimiz duyabiliyoruz.

"Onu oradan kurtardık," diyor Mael, sanki hepimiz bilmiyormuşuz gibi iki eliyle solunu işaret ederek, ellerini diğer tarafa doğru sallamadan önce. "Ve şimdi onu geri getirmek mi istiyorsunuz? Hem de sırtınızda bir hedef varken?"

Nadir ceketinin alt kısmını çekiştiriyor. "Görünüşe göre ölçüsü bu. Var mısın? Sana ihtiyacımız olacak."

Mael başını eğip sırtıyor, kara gözleri neşeyle parlıyor. "Ortalığı karıştırma fırsatını asla kaçırmayacağımı biliyorsun. Özellikle de işin içinde Atlas varsa."

Nadir ona çarpık bir gülümseme veriyor ve sonra bana bakıyor. "Bundan emin misin? Bu son derece tehlikeli olacak."

Boğazımdaki düğümü yutuyorum. Çok korkuyorum ama tek yol bu. "Elbette eminim. Daha kötülerıyla başa çıkmadığımı mı sanıyorsun?"

Ayrıca, az önce başka bir fikrin olmadığını söyledin."

Nadir taviz verircesine başını öne eğer ve sonra odanın geri kalanına hitap etmek için döner.

"O zaman herkes biraz uyusun. Yarın Aphelion'a geri dönüyoruz. Zerra hepimize yardım etsin."

Bölüm Kırk-s xI

SERcE

286 YEARS AGO: QUEENDOM OF HEART

CLoris kafesinde diz çökmüş, gümüş rengi saçları dağınık ve gevşekti. Yiyecek ya da suyu reddediyor, bir yandan dışarı çıkmak için çılgık atarken bir yandan da gardiyanlara atıyordu. Serçe rahibenin gerçeklikle bağını kaybettiğinden emindi, özellikle de tuvaleti kullanmayı bırakıp hücresinin zeminini kirletmeyi tercih ettiğinden beri. Cloris başını kaldırıp hırlarken Serçe onun başında durdu ve bu acınası manzara karşısında burnunu kırıştırdı.

"Bunun seni bırakmamı sağlayacağını sanıyorsan yanılıyorsun," dedi Serçe, ellerini parmaklıklara dolayarak. Öne doğru eğildi ama sonra pis kokudan gözleri yaşarınca kendini geri çekti. İki aydır Heart'ta Cloris'in işbirliği yapmasını sağlamaya çalışıyorlardı. İhtiyaçları olan

Serçe ve Kurt'u birbirine bağlayacak ritüeli gerçekleştirmesi gerekiyordu ama sabrı tükeniyordu.

Bunun tek avantajı, kraliçenin gözüne tekrar girmesi için ona zaman kazandırmış olmasıydı. Daedra'nın büyükanne olacağını öğrendiğinden beri iyi davranıyorlardı. Aphelion'a Wolf'un kız kardeşiyle bağlanma teklifiyle ilgili haber gönderilmişti ve orduları kuzeye doğru yola çıkmıştı. Kız kardeşi on sekiz ay içinde Maris Akademisi'ndeki eğitimini tamamladıktan sonra bağı kabul edecekti.

Hepsi yalandı tabii ki.

Serçe Taç'ı ele geçirdiğinde Atlas ya da Aphelion'la hiçbir ilgisi kalmayacaktı. Onlara ihtiyacı olmayacaktı. Artık amacı fethetmekti, müttefik olmak değil. Sadece yükselmesi ve Kurt'la bağ kurması gerekiyordu. O zaman Aphelion'un tüm ordusu dizlerinin üzerine çökecekti.

Cloris dişlerini göstererek Serçe'ye baktı, gri, karmakarışık saçlarından oluşan perdenin arkasından. Wolf, Serçe'nin işkenceye başvurmasına izin vermemişti ama bu durum savunulamaz hale gelmeye başlamıştı. Beklemekten yorulmuştu ve Güneş Kralı gelmeden önce planlarına devam etmesi gerekiyordu. Cloris yine tısladı ve Serçe vahşi bir hayvan izlenimine nasıl bu kadar kapıldığını merak etti. Belki de Cloris hiçbir zaman tam bir bilye setiyle oynamamıştı.

Serçe gözlerini devirdi ve Cloris'i geri çekmeye çalışarak parmaklarını şıklattı. Bu durumda pek işe yaramayacaktı. Keskin bir ağrı kaburgalarına saplandı ve Serçe artık çocuklarıyla birlikte yuvarlaklaşmış olan karnını tuttu. Geceleri yatağa uzandıklarında Wolf'un yüzünün aydınlanması bu dayanılmaz rahatsızlığa katlanması için yeterliydi. Yine de bunun sonunu görmeye fazlasıyla hazırды.

Cloris ağzını açtı ve tırnaklarını yüzüne geçirip derin oyuklar açarken tiz bir feryatla inledi. Tanrılar, Serçe

Keşke çenesini kapasaydı. Şakağını ovuşturdu, gözlerinin arkasında acı birikiyordu. Annesiyle ne kadar ilerleme kaydetmiş olursa olsun, Daedra'nın nihayet ne zaman ineceğine dair hâlâ bir onay alamamıştı. Bu durum Serçe'nin sinirlerinin her birini yıpratıyordu.

Topuklarının üzerinde dönerek açıklığın ortasında duran büyük çadıra doğru ilerledi. Kurt'un kuvvetleri geldiklerinden beri burada saklanıyordu ve bu da giderek daha tehlikeli bir hal alıyordu. Bu kadar büyük bir grubu saklamak hiç de kolay değildi. Kurt'un orman büyüsü onları saklamak için ağır bir iş yapıyordu ama eninde sonunda bir şeylerin değişmesi gerekiyordu.

Serçe, Wolf'un generalleriyle sohbet ettiği kapağı itti. Her zaman olduğu gibi, koyu kahverengi saçları sırtından aşağı dökülen ve yeşil tuniği heybetli gövdesini saran Kurt, Serçe'nin nefesini kesmişti. Kanatları arkasında katlanmıştı ve onu selamlamak için döndüğünde gözleri parlıyordu. Bir elini karnında gezdirdi ve içeri adım attı.

"Akşam yemeği için hazır mısınız?"

Wolf başını salladı, generalleriyle birkaç kelime daha konuştu ve sonra kızın elini sıkmak için yanına gitti. Tekrar dışarı çıktılar ve uzaktan bağırışlar yükselinece durdular. Yanakları kızarmış ve göğsü kabarmış bir izci ağaçların arasından koşarak geldi.

"Majesteleri," dedi, nefes nefese dizlerinin üzerine çökerek. "Aurora. Bu tarafa doğru yürüyorlar."

"Ne?" Serçe sordu. "Emin misin?"

Haberci başını salladı. "Eminim."

"Kaç kişi?" Wolf sordu.

"Görebildiğim kadarıyla en azından birkaç tabur. Binlerce, binlerce." "Ne kadar uzaktalar?"

Sonunda nefesini toplayan haberci başını salladı. "En fazla bir gün. Muhtemelen daha az."

"Onları daha önce nasıl görmediniz?" Serçe sordu. "Bu büyüklükte bir ordu nasıl olur da öylece karşınıza çıkabilir?"

"Bilmiyorum, Majesteleri. Bir dakika boyunca onlardan hiçbir iz yoktu, sonra birdenbire oradaydılar."

Serçe haberciye ters ters baktı, dudakları inceldi. Rion belli ki ordusunu gizlemek için bir tür büyü kullanmıştı. Tam o sırada Cloris'in kafesinden vahşi bir kıkırdama duydular. Cloris dizlerinin üzerine oturmuş, elleriyle parmaklıkları kavramış ve yüzünü parmaklıkların arasına sıkıştırmıştı. Çılgınca gülüyordu.

"O biliyor. Kral. Biliyor," dedi ve sonra tekrar kıkırdadı.

Serçe hışımla yanına geldi. "Az önce ne dedin sen?"

Wolf arkasından geldi ve Cloris ikisine de baktı, gülümsemesi manikti ve gözleri yuvarlanıyordu.

Parmaklarını dudaklarına bastırarak, "Biliyor," diye tekrarladı.

"Rion'la birlikte çalışıyormuş," dedi Wolf, ifadesi gergindi.

Serçe'nin gözünün arkasındaki acı bıçak gibi kesildi.

"Siktir!" diye bağırdı, yumruklarını sıkarak.

Şimdi Rion ve Kyros onları her iki taraftan da sıkıştırıyordu ve hâlâ o taca sahip değildi. Rion'un ona katılmak için burada olmadığına hiç şüphe yoktu. Onunla oynamıştı ve o da buna kanmıştı. Aphelion, Aurora'nın artık denklemin bir parçası olduğunu görürse Heart ile müttefik olmayı seçer miydi? Geri çekilecekler miydi yoksa onu da boğmaya mı çalışacaklardı? Serçe ne kadar güçlü olursa olsun ikisini birden durduramazdı.

Serçe, Cloris'i göstererek, "Onu zincirleyin," diye emretti. "O da bizimle geliyor.

Bunu bu gece yapacağız. Daha fazla zaman yok."

Serçe'nin sırtına keskin bir acı saplandı ve inleyerek elini sırtına bastırdı ve doğrulmadan önce birkaç nefes çekti.

"İyi misin?" Wolf sordu ama kız onu başından savdı.

"Ben iyiyim."

Bir gardiyan Cloris'in kafesinin kilidini açtı, ardından iki gardiyan daha onu kollarından tutup ayağa sürükledi. Yürümeyi reddetti, vücudu gevşek kaldı.

"Ağzını tıkayın," dedi Serçe ve sonra arkasını dönüp atlarına doğru yürüdü. Ailesiyle akşam yemeği yiyeceklerdi ve Serçe kraliçenin soyundan gelme konusunu tekrar açmayı planlamıştı ama daha sert önlemler almanın zamanı gelmişti.

Cloris ve Wolfun askerleri de yanlarında olduğu halde, Serçe'nin istediğinden daha fazla dikkat çekerek şehre doğru yola koyuldular. Annesinin Rion'dan haberi var mıydı? Gözcüleri onun yaklaştığını da mı gözden kaçırmıştı?

Şatoya doğru yola çıktılar ve Serçe'nin ailesinin beklediği özel yemek salonuna doğru ilerlediler. Şimdi sırtı ağrıyor, karnı sıkışlıyordu. Tanrım, bu bebeği içinden çıkarmak için nasıl da sabırsızlanıyordu.

Durdu ve etrafında döndü. Serçe Cloris'i işaret ederek, "Doğru zaman gelene kadar onu saklamalıyız," dedi. "Onu şimdilik benim kanadıma götürün." Rahibeyi kollarından tutan iki asker başlarını salladı ve onu sürükleyerek götürdüler.

"Gidelim," dedi Serçe, Wolfun elini tutarak, iki muhafızı daha arkadan takip ederken.

Anne ve babasının çoktan oturduğu odayı buldular ve Serçe sakın bir maske takınmak için elinden geleni yaptı. Annesinin yanlış bir şey sezmesini istemiyordu.

"Serçe!" diye haykırdı annesi, kızını kucaklamak için yanına geldi. "İyi misin? Solgun görünüyorsun!"

Serçe, sırtı yeniden kasılırken derin bir nefes aldı. "Oof," dedi eğilirken. "Evet. Sırtım bugün çok ağrıyor."

"Gel otur," dedi babası, bir sandalyeye oturmasına yardım ederek.

Hizmetkârlar yemeği getirirken etraflarına üşüşmüşlerdi ama Serçe'nin iştahı yoktu, hamilelikten mi yoksa stresten mi, emin değildi. Durum ne olursa olsun, Rion'un kuvvetlerinin yaklaştığını duyabiliyordu ve bu da midesini bulandırıyordu. Kendisine ihanet ettiği için o piçi parçalara ayıracaktı. Aynı anda hem gergin hem de halsiz hissederek yemeğini karıştırdı.

"Serçe? İyi misin?" diye sordu annesi. "Yemek boyunca çok sessizdin."

Serçe yüzünü buruşturdu. "Ben iyiyim. Sadece yorgunum. Bebek yüzünden."

"Tabii ki. O gelene kadar ayağa kalkmamalısın." Serçe gözlerini kırptırdı. "O mu?"

Annesi gülümsedi. "Kraliyet dün gece bunu doğruladı. Bir kız çocuğu taşıyorsun ve o bir sonraki Primary olacak. Gerçekleştirmesi gereken önemli bir kaderi olacağını öngördü. Ouranos'un dokusunu şekillendirecek bir kader."

Bu sözler üzerine Serçe'nin göğsünde bir sıcaklık belirdi. Evet. Bu onun göreviydi. Uğruna savaştığı ve çalıştığı her şey. Wolf onun elini tutup sıkı ve o da ona gülümsedi.

Acı orta bölümünü kavrarken inledi, belinin altında en garip hissin serbest kaldığını hissetmeden önce eğildi.

"Suyun!" Daedra ağladı. "Bebek geliyor!"

Serçe'nin elbisesi sıırıslıkılam olmuş, ayaklarının dibinde sıvı birikmeye başlamıştı.

Hayır. şimdi olmaz. Önce bunu bitirmesi gerekiyordu.

"Ebeyi çağırın!" diye bağırdı kraliçe ve hizmetkârlar telaşla harekete geçti. Serçe bir başka acı dalgası ona çarptığında inledi.

"Majesteleri!" Ardından Kalp Kraliçesi'nin askerlerinden biri içeri girdi. "Aurora'nın Heart'a doğru yürüdüğü görüldü. Neredeyse sınırımıza dayandılar."

Serçe annesinin yüzünün kül gibi olmasını izledi. "Ne oldu? Neden? şimdi mi?" Kalp askeri, Wolf'un gözcüsünün sahip olduğu tüm gerçekleri doğruladı.

Bir şekilde, Rion hepsine sinsice yaklaşmıştı. Lanet olası piç.

Ebe de bir sütanneyle birlikte gelmişti ve Serçe'yi odanın köşesindeki kanepeye taşıyordu. Serçe koltuğa uzandı ve annesinin başında dikildiğini gördü. Wolf onun yanında diz çökmüş, ellerini onun ellerinden birine kenetlemişti.

"Ne yaptın sen?" Daedra suçlama dolu alçak sesiyle sordu. "Rion neden bir orduyla burada?"

"Yapmak zorunda olduğum şey," dedi Serçe acı içinde kıvranarak. "Tacı almama izin ver anne. Onu durdurmanın tek yolunun bu olduğunu biliyorsun."

Annesinin yüzü sertti, gözleri alev alev yanıyordu. "Düşmanımızla mı ittifak kurdun?"

"Bana başka seçenek bırakmadın!"

Daedra yutkundu, boğazı düğümlendi. "Onu almama izin verirdim." "Ne zaman anne? Beni reddettiğimden beri bunun etrafında dans edip duruyorsun.

Atlas. Yeterince bekledim."

"Hazır olmadığını düşünmüştüm ve bu haklı olduğumu kanıtlıyor."

Serçe bir kasılma daha vücudunu sararken inledi. "Eğer aşağı inmezsen hepimizi öldürecek."

"Arkanıza yaslanın," dedi ebe, dikkatli bakışları anne ile kızı arasında gidip gelirken. "Genişlemenizi kontrol etmem gerekiyor."

Serçe kendisinden isteneni yaptı, teni terden kayganlaşmıştı. Bir kasılma daha geldi ve Wolf'un elini sıktı. Wolf eğildi ve onun alnından öptü. "Her şey yolunda. Ben buradayım." Serçe başını salladı ve yüzünü buruştururken onun yüzüne dokundu.

Serçe odanın uzak ucundan annesinin volta atmasını, muhafızların ve danışmanların emirlerini yerine getirmek için ayrılmadan önce onunla konuşmak için içeri girip çıkmalarını izledi.

Sonraki birkaç saat boyunca Serçe, gece şehrin üzerine çökerken çalıştı. Aurora'nın Heart'a doğru yürüdüğü haberi yayılmıştı.

Orduları daha küçüktü ve Aphelion'a daha günler vardı; yardım için zamanında varamayabilirlerdi. Tabii istekli olsalar bile. Kolayca geri dönüp diğer yöne doğru yürüyebilir, Heart'ı kaderine terk edebilir, belki daha sonra parçaları toplamak için geri dönebilirlerdi.

Serçe kanepeye uzanmış, bornozunu çıkarmış ve Wolf başına soğuk kompres uygularken ince bir gecelik giymişti.

Ebe, Serçe'yi tekrar kontrol ederek, "Neredeyse vardık," dedi.

Dışarıda, Aurora gittikçe yaklaşırken uzaklarda meşalelerin titreştiği görülebiliyordu. Şehir saldırıya hazırlanıyordu ama bu odada bekleyen herkes Aurora Kralı'nı uzun süre durduramayacaklarını biliyordu.

"Aklından ne geçiyordu?" Daedra sonunda öfkeden patlayarak konuştu. Saatlerdir volta atıyordu, kafasının üzerinde kara bulutlar dolaşıyordu. "Daedra," dedi kral. "Şimdi zamanı değil."

"Zamanı geldi! Neredeyse kapımızın eşiğinde! Ne düşünüyor ki?!"

"Tacı bana ver anne. Wolf'a bağlanacağım ve sonra onu yenebiliriz. Onu yenebilirim."

Daedra'nın gözleri kızına bakarken yaşlarla doldu, hayal kırıklığı ve pişmanlık yüz ifadesinden okunuyordu. Serçe farkında olmadan hepsini bu köşeye sıkıştırmıştı. Elbette işler tam olarak planladığı gibi gitmemişti ama bir kedinin derisini yüzmenin her zaman birden fazla yolu vardı.

"İkınmaya başlamalısın!" dedi ebe ve Serçe sözünü kestiği için ona bağırarak istedi. Ama bir acı dalgası vücudunu sarstı ve bir inilti çıkarırken gözlerini sıkarak kapattı.

"Geliyor!" dedi ebe. "İkın!"

Kurt onun elini tutup cesaretlendirici sözler mırıldanırken Serçe ebenin dediğini yaptı. Daedra onun diğer yanına oturdu ve aynısını yaptı. Bir sonraki nesli, yani bir sonraki Birincil'i dünyaya getirirken aralarındaki husumet bu kısa an için unutuldu.

"İt! İt!"

Serçe inledi ve basınç sonunda serbest kaldığında olabildiğince sert itti.

"O bir kız!"

Başı geriye düşerken gözyaşları yüzünden aktı ve muzaffer bir kahkaha patlattı.

"Serçe, sen bu dünyada yürüyebilecek en inanılmaz kadınsın," dedi Wolf yumuşak bir sesle ve Serçe'nin yüzünü öpücüklere boğdu. Bebek kundaklandı ve Serçe'ye verildi, o da onu Wolf'a uzattı, vücudu tükenmişti. Wolf bebeğe o kadar büyük bir sevgiyle bakıyordu ki Serçe kalbinin yerinden fırlayacağını düşündü.

Ama bunun tadını çıkarmak için daha sonra vakit olacaktı çünkü bağırışlar dikkatlerini dışarıya çekti ve Serçe, Rion'un ordusunun artık rahat edemeyeceği kadar yakın olduğunu görebiliyordu. Oturmak için mücadele etti.

Wolf'a "Cloris'i getir," dedi. "Ona ihtiyacımız var."

Başını salladı ve kucağında bebekle kapıya yöneldi, kapıyı açtı ve dışarıda bekleyen askerleriyle konuştu. Kızın yanına döndü, gözleri bir çift büyük, kara gözle kendisine bakan küçük kıza yapışmıştı.

"Tıpkı sana benziyor," dedi Serçe'yi tekrar öperek. İkisi de bebeğe hayranlıkla baktı ve Serçe kalbinde hiç beklemediği bir şeyin değiştiğini hissetti. Bu çocuğu şimdiden sevmişti ve onu korumak için her şeyi yapardı. Sonunda ilk kez anne olabileceğini hissetti.

Kapı çarparak açıldı ve Wolf'un askerleri Cloris'i aralarında sürükleyerek içeri girdi. Tıslıyor ve feryat ediyordu, akıl sağlığının son kırıntıları da paramparçaydı. Yere düşmesine izin verdiler ve dizlerinin üzerine çöktü. Kollarını kendine doladı ve ileri geri sallandı, gözleri cam gibiydi.

"Neler oluyor?" Daedra sordu. "Bu kim?"

"Cloris'le tanışın," dedi Serce zayıf bir el sallayarak. "Bağlama işlemini o gerçekleştirecek."

Kraliçe vahşi, yarı çılgın rahibeye şüpheli bir bakış attı. "Bundan emin misiniz?"

Dışarıdan gelen bir patlama herkesin dikkatini çekti ve başlarını pencereye doğru çevirdiler. Dev bir renkli ışık topu havada asılı duruyordu. Bu bir mesaj ve uyarıydı. Rion şehre girmek için fazla beklemeyecekti.

Daedra, Serçe'ye değil ama Kurt'a hitaben, "Bebeği buradan çıkarman gerek," dedi. "Eğer kapıları kırarlarsa-"

Sözleri uğursuz bir çınlamayla kesildi ama ne ima ettiğini biliyorlardı. Wolf'un gözleri karardı ve pencereden dışarıya bakarak

sihir gökyüzünde geziniyordu. Bu gece ne olursa olsun, ortalık toz duman olmadan önce işler karışacaktı.

Serçe ve Kurt birbirlerine baktılar ve Serçe başını salladı. Kurt da başını sallarken onun gözlerinde bir şeylerin kırıldığını gördü. Serçe onu çocuğuna geri götürecekti. Bundan emin olacaktı. Ondan istediği tek şey buydu.

"Askerlerinizi çağırın," dedi Daedra, kapıyı açıp içeri girmelerini işaret ederek. "Bir ya da iki tanesinin şehri terk ettiğini kimse fark etmeyecektir. Birincil'in hayatta kalması için bunu yapmalısınız. Sütanne de onlarla birlikte gitmeli."

Kurt, Serçe'nin vedalaşabilmesi için eğildi. Bebeğin alnına dokundu ve yanağına bir öpücük kondurdu, gözlerinin kenarlarından yaşlar süzülüyordu. Daha yeni tanıştığı birini bu kadar sevmek mümkün müydü?

Wolf isteksizce kundaktaki çocuğu ıslak hemşireye verdi, o da bebeği göğsüne bastırdı. Onun da yüzünden yaşlar süzülüyordu.

"Yakında seni almaya geleceğiz küçüğüm," diye fısıldadı ve askerlerine seslenmeden önce kızın başını öptü. "Onu kardeşime götürün. Biz gelene kadar onu güvende tutmasını söyle."

"Evet, Majesteleri," diye yanıtladı içlerinden biri.

Wolf omzunun üzerinden bir kez daha bakarak, "Olabildiğince çabuk," dedi.

Daedra "Bekle!" dediğinde gitmek üzereydiler. Yanlarına gitti ve boynunda asılı olan zinciri çözdü. Üzerinde kırmızı bir taş olan altın bir kolye. "Başaramazsak beni hatırlaman için bir şey."

Askerler başlarını eğdiler ve sonra odadan çıktılar, bebek ve hemşire de aralarında. Onlar gittikten sonra Daedra kızına döndü.

Ortam keder, korku ve daha yaşanacak pek çok şey yüzünden gergindi.

Serçe vücudundaki acıyı görmezden gelerek kendini ayağa kalkmaya zorladı. Annesinin yanına doğru yürüdü. "Vakit geldi."

"Hayır," dedi Daedra. "Yolunu kaybettin Serçe. Kalp'i senin ellerine bırakamam."

"Onu bana vereceksin," diye hırladı Serçe. "Senden almak zorunda kalsam da umurumda değil."

"İşe yaramayacağını biliyorsun," diye fısıldadı annesi. "Her şeyini kaybedeceksin."

"Kızımızın bir sonraki Birincil olduğunu teyit ettin, Anne. Taç zaten benim."

Daedra'nın gözleri kızına bakarken korkuyla doldu. "Tüm bunlardan daha iyi olmanı umuyordum. Bir anne ya da kraliçe olarak mükemmel değildim ama her zaman elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım. Ve şimdi bu yıkımı başımıza sen getirdin."

Serçe derin bir nefes verdi, sabrı pamuk ipliğinden daha incedi. "Cloris'i getir," dedi Wolf'a. "Ve Asa'yı."

Yanında getirdiği yayı, onu gizleyen kılıfından çekip çıkarırken adamın hareket ettiğini duydu. Serçe onun her zamankinden daha yavaş hareket ettiğini fark etti, sanki özsuyn içinde yüzüyor gibiydi. Yapacağı son şey olsa bile onu kızına geri götürecekti.

Daedra'nın gözleri Woodlands Asası'na kaydı ve genişledi. "Bunu en başından beri planlamıştın. Bu çılgınlık. Bu işe yaramayacak."

"Elbette yaptım anne." Kalçalarının arkası yemek masasına değene kadar geri çekilen kraliçeye doğru yürürken annesinin yorumunun geri kalanını görmezden geldi. Korku, gerçek korku, kraliçenin gözlerine girmişti ama Serçe

hepsine karşı kördü. Tacı annesinin başından kaptı, yakında gücünün kendisine ait olacağının kesinliğiyle şişti.

Serçe, kapının yanında bekleyen bir grup Kurt askerine, "Tutun onları," diye emretti.

Her şey olup biterken, onlara gizlice Heart'ın güçlerini odadan çıkarma talimatı verilmişti. Şimdi sadece Woodlands ordusu kalmıştı. Serçe, anne ve babasının yüzlerindeki şaşkın ifadeyi izlerken, her ikisi de tepki veremeden Cloris'te kullandıkları aynı tür arcturite kelepçelerle bağlandılar.

"Serçe!" dedi annesi. "Bunu bize yapar mısınız?"

Kurt Cloris'i ensesinden tutup sürüklerken Serçe arkasını döndü. Cloris gevezelik eden bir karmaşa içinde ayaklarının dibine yığıldı.

Tanrım, bütün bu olanlar anlamsızdı. Cloris işe yaramazdı. Serçe'nin bunu kendi başına yapması gerekecekti. Cloris'in cebini karıştırarak rahibenin saklamasına izin verilen kitabı aldı. Rahibe gevezelik etmeye devam etti, gözleri beyazları gösterecek şekilde dönüyordu.

Sonra Serçe tacı başına yerleştirdi. Gümüş, teninde sıcak bir his uyandırdı ve boğazı duygularla doldu.

Nihayet. Bunca zaman sonra.

Daedra yanağından bir damla gözyaşı süzülürken başını salladı. "Bunu yapma," dedi çiğ bir fısıltıyla. "Hepimizi mahvedeceksin."

"Unutma, aşağı inmeyi reddeden sendin."

Odadaki ışıklar sönerek onları karanlığa gömdü. Rion'un sihirli topu dışarıda geziniyor, onları gölgeler ve mor, zümrüt ve kırmızı yansımalar içinde bırakıyordu.

Yüzünde sert bir ifade ile Asa'yı tutan Wolf'a döndü. "Hazır mısınız?" diye sordu kitabı çevirip açarak.

Kurt başını salladı. "Elbette kraliçem."

Adam kıza yaklaştı ve kız ona baktı, göğsünde aşk patlıyordu. Kimse onları ayıramayacaktı ve birlikte Ouranos'a hükmedeceklerdi.

Eliyle başının arkasını kavradı ve onu öptü. "Bunu yapalım ki Rion'un kışına tekmeyle basabilelim ve kızımıza geri dönebilelim."

Serçe kendini sırtırtırken buldu. Kızları. Ona isim koyma şansları bile olmamıştı. Yeniden bir araya geldiklerinde yapacakları ilk şey bu olacaktı.

"Kızımız için," diye fısıldadı ve adam onun alnına dokundu. "Hepimiz için, Serçe."

Hâlâ kendi kendine gevezelik eden Cloris'e baktı. "Bunu kendimiz yapmak zorundayız."

Dışarıdan gelen büyük bir patlama sesi tüm kaleyi sarstı. Kapılardan içeri girmişlerdi. Aurora ordusu bir mürekkep lekesi gibi şehre akarken Serçe yukarıdan onları izlerken bağırışlar ve çığlıklar yükseldi.

"Acele et," dedi Wolf.

Serçe, Cloris'in hâlâ aklı başındayken bahsettiği büyüye döndü.

"Her bir eseri elimizde tutarken üç kez tekrarlamamız gerektiği yazıyor." Satırları tek tek okurken onun elini tuttu:

Zerra'nın inkar edemeyeceği

bir deniz ve gökyüzü bağı

kurun

Kaderleri örüldüğünde ve eğirildiğinde

Bu kalpleri al ve onları bir yap

Başındaki taç ısındı, kollarında kıpkırmızı bir şimşek çaktı. Yeşil duman şeritleri dönerken Kurt'un asası ışıltı ışıltı parlıyordu.

onun etrafında. Gözleri buluştu ve hayatında hiç kimseye karşı bu kadar güçlü ya da bağlı hissetmemişti.

Satırları tekrar okuduğunda, kırmızı ve yeşil birleşti ve ikizleşerek güneşten daha parlak tek bir büyü çizgisi oluşturdu. Şimşegi çakarken, yeşil duman etraflarında birleşerek muazzam güçlerinin bir gösterisine dönüştü.

Hayatında gördüğü en güzel şeydi.

Bir başka patlama odayı salladı ve dışarıdaki savaş sesleri artarken neredeyse dengelerini bozacaktı. Geliyorlardı.

Aurora Kralı geliyordu ve Serçe *onun* önce *kendisi* için geleceğini biliyordu. Büyüyü üçüncü kez okudu.

Deniz ve gökyüzü arasında bir bağ kurun.

Gücü arttı, göğsünde ve uzuvlarında şişti.

Zerra bunu inkar edemez.

Kıpkırmızı oklar odanın içinde parlayarak tavandan yere doğru fırladı.

Kaderleri örüldüğünde ve eğirildiğinde.

Gücü arttıkça etraflarında yeşil dumanlar dönüyordu. Kurt'un gözleri ateşin içinde dönen zümrütler gibi parlıyordu. Kanatları arkasına doğru uzanırken ona merak ve huşu ile baktı.

Kendini hiç bu kadar güçlü hissetmemişti. İçinden sihir akıyordu. Nehirler gibi.

Dalgalar halinde. Okyanuslar kadar. Hiç kimsenin olamayacağı kadar güçlüydü.

Gözlerini kapadı ve başını yukarı kaldırarak derin bir nefes aldı, sonra tekrar Wolf'a baktı ve gözleri kilitlendi.

Güç. Güç. Kader. *Eşler.*

Evet, başından beri beklediği şey buydu.

Dördüncü satıra başladı, tam o sırada kale yeniden sarsıldı, camlar çatırdadı ve bir cam yağmuru halinde parçalandı.

"Bu kalpleri al ve..."

Bu anı bir saniye daha uzatmak için her kelimeyi teker teker söylerken sihir onu doldurmaya devam etti. Sonunda istediği her şeyi elde edeceği an. Wolf'un elini tüm gücüyle kavradı ve son üç kelimeyi söyledi.

"...onları...bir yap..."

Sesi sustuğunda kulaklarında beyaz bir gürültü belirdi, tiz bir vızıltı yükseldikçe yükseldi, tam o sırada parlak bir kızıl şimşek aralarındaki yere çarptı, onları geriye savurdu ve sonra...

Dünya paramparça oldu ve karanlıktan başka bir şey yoktu.

*Nadir'in POV'undan 28. Bölümü okuyun (evet, bu nefret BJ sahnesi)
nishajtuli.com adresindeki bültenime kaydolduğunuzda! Umarım bu
baharatlı bölümü beğenirsiniz
bonus içerik!*

Teşekkür

Tüm bu yazma işi tam bir macera oldu ve bu macerada olduğum için kendimi ne kadar şanslı hissettiğimi anlatamam.

Melissa, yazar eşim, senin coşkun, mizahın, vahşi ve sevimli ruhun olmasaydı ne yapardım bilmiyorum.

Bria, bir kitabım daha bittiğinde ilk başvurduğum kişilerden biri oldun.

Shaylin, sende ruh ikizimi bulmuş gibi hissediyorum. Çok yetenekli ve zekisin ve bu taslağa ve geri kalan her şeye damganı vurduğun için sana ne kadar teşekkür etsem az.

Ashyle, içgörün ve bilgeliğin için teşekkür ederim - her şey için çok keskin bir gözün var.

Emily, ses tahtam ve günlük yoldaşım olduğun için teşekkür ederim.

Alexis ve Alex'e, sonsuz desteğiniz için teşekkür ederim. Geçtiğimiz üç yıl siz olmasaydınız imkansız olurdu.

Priscilla ve Elayna'ya bu kitaptaki son gözlerim oldukları ve bu yolculukta bana katıldıkları için teşekkür ederim. Pek çok kitap yayınlamayı dört gözle bekliyorum

Gelecek yıllarda yanında olacağım. Ve sondaki büyüdeki yardımın için Rae'ye teşekkürler!

Bu kitabı olabilecek en iyi hale getirmeme yardımcı olan beta okuyucularına teşekkür ederim: Raidah, Elyssa, Nefer, Suzy, Ashley, Alexis, Catina, Emma, Rachel, Chelsea, Stacy, Holly, Elaine, Rebecca ve Kelsie.

BookTok ve Bookstagram'daki okur topluluğuna, kendini kanıtlamak zorunda olan yepyeni bir yazar için bu kadar hevesli ve destekleyici olduğunuz için teşekkür ederim. Gerçekten de tüm bunları mümkün kılan sizlersiniz.

Her zaman kitap okuyan ve bana bakıp "bunu yazamaz mısın?" diyen anneme. Evet, sanırım sonunda yazdım.

Çocuklarım Alice ve Nicky'ye, beni çıldırtıyor olsanız bile hayatımda hiç bitmeyen bir neşe kaynağısınız. Sevimli olmanız iyi bir şey. Bazen benimle konuştuğunuzda kafamda hikayeler yazarken dikkatim dağıldığında bana sabır gösterdiğiniz için teşekkür ederim.

Ve tabii ki yıllar önce tanıştığımızdan beri bana olan desteği ve inancı bir gün bile azalmayan eşim Matthew'a. Bu işin peşinden gitmem için bana alan ve özgürlük tanıdığın ve dramatik olanın ben olmama izin verdiği için teşekkür ederim. Bunu anlayan bir partnerim olmasaydı bunu yapamazdım derken abartmıyorum.

Ayrıca yazan Nİ sha

Lanetli Kaptanlar

Azrail Kötüdür

Feral is the Beast (Yaz 2023)

Thorne'un Laneti

Bir Krallığı Uyandırmak

Ouranos'un Eserleri

Güneş Kraliçesinin Yargılanması

(1. Kitap) Aurora Kralının

Yönetimi (2. Kitap)

Güneş Kralının Kaderi (3. Kitap, Kış 2023)

Gece ve Ateşin Kalbi

Gece ve Ateşin Kalbi (1. Kitap, Eylül 2023)

Yazar Hakkında

Nisha Kanadalı bir fantastik aşk romanı yazarıdır ve kitaplarında kış tekmeleyen kahramanlar, bayıltan aşklar ve bol ateşli yavaş yanmalar yer almaktadır. Hikayelerini hayata geçirmek için Hint mirasından ve fantezi sevgisinden yararlanmayı, canlı ve ilgi çekici karakterleri, ortamları ve olay örgülerini bir araya getirmeyi seviyor. Yazmadığı ya da keşfetmediği zamanlarda Nisha, eşi, iki çocuğu ve tüylü Samoyed'iyle birlikte seyahat etmenin, yemek yemenin ve kamp yapmanın tadını çıkarıyor.

Daha Fazlası İçin Takip Edin

Web sitesi ve bülten: <https://nishajtuli.com> TikTok:

<https://www.tiktok.com/@nishajtwrites> Instagram:

<https://www.instagram.com/nishajtwrites> Twitter:

<https://twitter.com/NishaJT>

Pinterest: <https://www.pinterest.ca/nishajtwrites>

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.